

Сандра БРАУН

БЕЗ ПОЩАДНО

Издателска къща
„Хермес“

САНДРА БРАУН БЕЗПОЩАДНО

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Когато упоритата и своенравна Сейър Линч разбира, че любимият ѝ по-малък брат се е самоубил, тя се отмята от клетвата си никога повече да не стъпи в родния си град Дестини, Докато опитва да разбули загадъчните обстоятелства около смъртта му, Сейър влиза в остри пререкания с властния си баща и с безцеремонния си по-голям брат Крис. Сега обаче баща ѝ, ръководещ с железен юмрук бизнеса си, има партньор. Младият адвокат Бек Мърчънт очевидно не му отстъпва по безскрупулност, а самата Сейър непрекъснато кръстосва шпага с него. Но дали от искрите, прехвърчащи помежду им, няма да пламне изпепеляваща любов, само времето ще покаже...

Експлозивни сблъсъци на характери, подклаждани от знойни луизиански страсти, водят безпощадно към неочакван финал.

ПРОЛОГ

Някои биха казали, че щом е решил да се самоубива, не би могъл да избере по-подходящ ден.

Едва ли на някого му се живееше точно в този неделен следобед, когато сякаш всичко бе изпаднало в летаргия. Въздухът бе задушен и горещ като овесената каша на закуска. Изсмукваше енергията на всяко живо същество, било то растение или животно.

Безмилостното слънце разсейваше облаците като пара. Когато излезеше навън, човек се чувстваше, сякаш пристъпва към някоя от доменните пещи в леярната на Хойл. В семейния рибарски лагер Баю Боскет^[1], наречен така заради малкия остров с кипариси сред ленивите води на реката, на припек лежеше препариран двуметров алигатор. Очите му отразяваха ярката светлина от нажеженото небе. Знамето на щата Луизиана висеше отпуснато и неподвижно на пилоната си.

Цикадите бяха твърде унили, за да засвирят музиката си, наподобяваща скрибуцане, и само от време на време някое дръзко насекомо нарушаваше сънливата атмосфера с плах опит. Рибите оставаха скрити под водата, чиято повърхност бе покрита с водна леща. Спотайваха се в сенчестите мрачни дълбини и не показваха други признаци на живот, освен периодично потрепване с хриле. Един воден мокасин^[2] лежеше на брега — заплашително, но неподвижно.

Блатото бе естествен птичарник, но днес, изглежда, всички пернати дремеха в гнездата си, с изключение на един ястреб. Бе кацнал на върха на дърво, поразено от гръм преди десетилетия. Стихиите бяха оголили клоните му, които сега се белееха като оглозгани кости.

Крилатият ловец се загледа в колибата долу. Може би проследи движенията на мишката, промъкваща се между перилата на парапета, който крепеше рибарския кей. По-вероятно някакъв вроден инстинкт го предупреди за приближаваща опасност.

Изстрелът не отека така силно, както би могло да се очаква. Сгъстеният въздух заглушаваше звуковите вълни като гъши пух за възглавници. Не последва почти никаква реакция край реката. Знамето

не трепна. Алигаторът не помръдна. Със съвсем тихо цопване водният мокасин се плъзна в залива — не уплашен, а по-скоро ядосан, че някой бе нарушил следобедната му дрямка.

Ястребът полетя и закръжи с въздушните течения, реейки се, в търсене на по-апетитна плячка от малката мишка, която се шмугваше между перилата.

Мъртвецът в колибата не привлече вниманието на птицата дори за миг.

---

[1] Bayou (англ., фр.) — блатисто разклонение на река, характерно за Мисисипи; Vosquet (англ., фр.) — горичка. — Б.пр. ↑

[2] Вид отровна змия. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

— Помниш ли Уоткинс Антената?

— Кого?

— Онзи тип, който се заяде с нас в бара.

— По-точно? В кой бар? Кога?

— Вечерта, когато ти пристигна в града.

— Беше преди три години.

— Да, но би трябвало да си спомняш — Крис Хойл се наведе напред в опит да опресни паметта на приятеля си. — Устатият, заради когото стана сбиването. Физиономия, която те кара да онемееш. Големи уши.

— А, онзи ли? Да. С...

Бек сложи ръце отстрани на главата си, имитирайки щръкнали уши.

— Затова му лепнаха прякора Антената — отбеляза Крис.

Бек повдигна вежди.

— Ушите му стърчат като...

— ... антени — довърши Бек.

— Точно така.

Крис се подсмихна и повдигна бутилката си бира за тост.

Щорите в стаята за игри в дома на Хойл бяха спуснати, за да спират безпощадните лъчи на следобедното слънце. Тъмнината вътре бе идеална за гледане на телевизия. В момента предаваха мач на „Брейвс“. Течаха последните минути и Атланта се нуждаеше от чудо. Но въпреки неблагоприятния резултат, имаше и по-лоши начини за прекарването на един задушен неделен следобед от излежаването в полутъмна стая с климатик, със студена бира в ръка.

Крис Хойл и Бек Мърчънт бяха мързелували тук безброй часове. Бе чудесно убежище за мъжки занимания, с петдесет инчов телевизор и тонколони във всички ъгли. Имаше зареден бар с вградена машина за лед, хладилник, пълен с безалкохолни и бира, маса за билиард, мишена за дартс и кръгла игрална маса с шест кожени кресла, меки и

примамливи като гърдите на момичето от корицата на поредния брой на „Максим“. Стените бяха облицовани с орехова ламперия, а масивните мебели се поддържаха лесно. Въздухът бе пропит с мирис на тютюн и тестостерон.

Бек отвори още една бутилка бира.

— Какво ново за онзи тип, Антената?

— Върнал се е.

— Не знаех, че е заминал някъде. Всъщност, мисля, че не съм го виждал от онази вечер, а и тогава бях с подути клепащи и пребрежен поглед.

Споменът накара Крис да се усмихне:

— В бара все още се говори как те подреди. Отнесе няколко от безупречно точните му удари. Винаги е бил сръчен с юмруците. Трябваше да бъде, иначе често щеше да си пати заради голямата си уста.

— Свикнал е да се брани от жестоки подигравки за големите си уши.

— Безспорно. Впрочем с тази уста си навличаше гнева на всички. Скоро след спречкването с нас здравата се сдърпа с бившия съпруг на сестра си. Мисля, че беше заради някаква косачка. Върхът на всичко бе, когато една вечер, докато варяхме раци, нападна бившия си зет с нож.

— Уби ли го?

— Раната беше дълбока. Разпори корема му и изтече достатъчно кръв, за да му бъде повдигнато обвинение в нападение със смъртоносно оръжие и дори в опит за убийство. Собствената сестра на Антената свидетелства срещу него. Изпратиха го в Ангола за три години, а сега са го пуснали, но ще остане под полицейско наблюдение.

— За наш късмет.

Крис се намръщи.

— Не съвсем. Антената ще ни го върне тъпкано. Поне така се закана онази вечер преди три години, докато ченгетата го откарваха. Не било честно да арестуват само него. Крещеше ругатни и заплахи, които смразиха кръвта ми.

— Не си спомням.

— Сигурно е било, когато отиде в тоалетната да почистиш раните си. Както и да е — продължи Крис. — Антената е непредсказуем, избухлив негодник, жалка отрепка, чийто единствен талант е да таи злоба към някого. В това отношение е ненадминат. Ние го унизахме и макар и да бе пиян, съмнявам се да е простил и забравил. Не е зле да го държим под око.

— Смятам се за предупреден — Бек погледна през рамо към кухнята. — Поканен ли съм на вечеря?

— Както винаги.

Мърчънт се настани по-удобно на дивана, на който се бе изтегнал.

— Добре. Лигите ми потичат от мириса на онова, което се пече там.

— Сладкиш с кокос и сметана. Селма прави най-хубавите сладкиши на света.

— Няма да споря с теб по този въпрос — Хъф Хойл прекрачи прага със зачервено лице, веейки си със сламената си шапка. — Крис, дай една бира. Толкова съм жаден, че не мога да събера капка слюнка в устата си — окачи шапката на стоящата закачалка, тежко се отпусна на любимото си кресло и подсуши челото си с ръкав. — Дяволска жега — с въздишка потъна в меките възглавници. — Благодаря, сине — взе студената бутилка, която Крис бе отворил, и посочи към телевизора. — Кой печели?

— „Брейвс“ губят. Всъщност мачът свърши — Бек намали звука, докато коментаторите правеха равносметка на приключилата игра. — Не е нужно да слушаме защо са загубили. Резултатът говори достатъчно.

Хъф изсумтя в знак на съгласие.

— Сезонът за тях свърши още когато започнаха да приемат високоплатени примадони, които не говорят английски и се опитват да учат собствениците как да ръководят отбора. Ужасна грешка. Това бих им казал.

Отпи голяма глътка бира и почти пресуши бутилката.

— Цял следобед ли игра голф? — попита Крис.

— Твърде горещо е — отвърна той, докато палеше цигара. — Вкарахме по три топки, а после се върнахме в клуба да пийнем джин и да поиграем на карти.

— С колко го обра днес?

Въпросът дали Хъф е спечелил или загубил бе излишен. Винаги печелеше.

— Двеста.

— Провървяло ти е — отбеляза Крис.

— Не си струва да играеш, ако не печелиш — Хъф намигна на сина си, а после и на Бек. Допи бирата си на един дъх. — Някой от двамата ви да е говорил с Дани днес?

— Скоро ще се появи тук — отвърна Крис. — Ако намери време между сутрешната литургия и вечерната служба.

Баща му се намръщи:

— Не разваляй настроението ми с приказки за тези щуротии. Не искам да загубя апетит.

Хъф вярваше, че проповедите, молитвите и пеенето на химни е за жените и женчовците. За него организираната религия бе като организираната престъпност, въпреки че свещениците се ползваха с привилегии и данъчни облекчения. Презираше набожните мъже почти толкова, колкото хомосексуалистите и работниците, членуващи в синдикати.

Крис тактично отклони темата на разговора от по-малкия си брат и увлечението му по религията напоследък.

— Тъкмо казвах на Бек, че Уоткинс Антената е пуснат на свобода.

— Нещастник — промърмори Хъф, докато избутваше обувките си с крак. — Цялата фамилия са отрепки, като започнеш от пращадото на Антената, който беше най-жалкото създание, живяло на този свят. Намериха го мъртъв в една канавка, с натикана в гърлото бутилка от уиски. Сигурно твърде често е заставал на нечий път. Има нещо в кръвта им, което ги прави такива. От първия до последния са грозни и празноглави.

Бек се засмя:

— Може би. Но дължа благодарност на Антената. Ако не беше той, сега нямаше да бъда поканен на вечеря в тази къща.

Хъф го погледна със същата привързаност, която изпитваше към собствените си синове.

— Не, Бек, било е писано да станеш един от нас, без значение как. Твоето заселване тук е единственото хубаво нещо, което излезе от

цялата история с Джийн Айвърсън.

— Трябва да благодарим и на продажните съдебни заседатели — изтъкна Крис. — Да не забравяме онези дванайсет души. Ако не бяха те, и аз нямаше да вечерям тук в неделя. Щях да деля килия с някое нищожество като Уоткинс Антената.

Крис често се шегуваше с изправянето си пред съда за убийството на Джийн Айвърсън. Нехайството, с което говореше за инцидента, винаги караше Бек да изпитва смущение, както сега. Побърза да смени темата:

— Мразя да говоря за работа през почивните дни.

— За мен всеки ден е работен — отбеляза Хъф.

Синът му гневно изсумтя:

— Не и за мен. Лоши новини ли имаш, Бек?

— Вероятно.

— Могат ли да почакаат до след вечеря?

— Разбира се, ако предпочитате.

— Не — отвърна Хъф. — Знаеш принципа ми за лошите новини.

По-добре е да ги узная рано, отколкото късно. Няма да чакам до след вечеря. Е, какво има, Бек? Не ми казвай, че от Агенцията за опазване на околната среда са ни тръснали нова глоба за замърсяването на онова бласто...

— Не, не е това. Не точно.

— Тогава какво е?

— Почакай. Първо ще си налея нещо за пиене — каза Крис на баща си. — Ти държиш да чуеш лошата новина час по-скоро, а аз държа да я чуя с чаша бърбън в ръка. Искаш ли един?

— С много лед, без вода.

— Бек?

— Не, благодаря.

Крис застана до барплота и взе гарафа и две чаши. После пристъпи към прозореца, надникна през щорите и завъртя ръчката, за да ги отвори по-широко.

— Какво ли го води насам?

— Кого? — попита Хъф.

— Току-що пред вратата ни спря колата на шерифа.

— Е, какво мислиш, че иска? Днес е ден за плащане.

Крис, който все още гледаше навън, възрази:

— Не мисля, че е затова, Хъф. Води някого със себе си.

— Кого?

— Не го познавам. Никога не съм го виждал.

Той наля питиетата и подаде едната чаша на баща си, но и тримата изведнъж замълчаха, когато чуха Селма да тръгва от кухнята в задната част на къщата към входната врата, за да отвори. Домашната помощница поздрави посетителите, но репликите, които размени с тях, бяха твърде тихи, за да се долови всяка отделна дума. Прозвучаха стъпки, които се приближаваха към стаята за игри, и Селма застана на прага.

— Господин Хойл, шериф Харпър иска да говори с вас.

Хъф ѝ даде знак да ги покани да влязат.

Шериф Ред Харпър бе избран за длъжността преди тридесет години след кампания, щедро финансирана от джоба на Хъф, с гарантирана победа. Беше се задържал на поста отново благодарение на него.

Косите му, огненочервени на младини, бяха загубили яркия си цвят и сякаш ръждясваха на главата му. Бе висок над метър и осемдесет, но толкова слаб, че тежкият кожен кобур и полицейските атрибути висяха на тялото му като на закачалка.

Изглеждаше посърнал не само заради горещината навън. Лицето му бе издължено и изпито, като че изтерзано от чувство за вина заради трите десетилетия корумпираност, които тежаха на плещите му. Държеше се смирено — като човек, продал душата си на дявола твърде евтино. По природа не бе весел, но този път като че ли бе в по-мрачно настроение от обикновено. Бавно затътри крака към тях и свали шапката си.

За разлика от него, непознатият му млад спътник изглеждаше безупречно с колосаната си униформа и гладко избръснато румено лице. От него струеше напрежение като от тялото на спринтьор, очакващ стартовия изстрел.

Харпър удостои Бек с леко кимване. След това шерифът отмести поглед към Крис, който стоеше до стола на баща си. Накрая очите му се насочиха безизразно към Хъф, все още отпуснат на креслото си.

— Добър вечер, Ред.

— Хъф.

Вместо да го погледне право в лицето, наведе глава и нервно заигра с пръсти по периферията на шапката си.

— Питие?

— Не, благодаря.

Хъф Хойл нямаше обичай да става на крака заради никого. Това бе израз на уважение, запазен за самия него, и всички в града го знаеха. Но сега, завладян от напрегнатата атмосфера, побутна облегалката за крака и се изправи.

— Какво има? Кой е този?

Огледа съвършено изрядния спътник на шерифа от главата до петите.

Ред прочисти гърлото си. Отпусна ръката с шапката и забарабани с пръсти по бедрото си. Дълго чака, преди да срещне погледа на Хъф.

Всичко това накара Бек да се убеди, че причината за посещението на шерифа е далеч по-сериозна от прибирането на месечния рушвет.

ВТОРА ГЛАВА

Магистралата бе почти неузнаваема. Сейър Линч бе изминавала участъка от международното летище в Ню Орлиънс до Дестини безброй пъти. Но днес ѝ се струваше, че кара по него за първи път.

В името на прогреса характерните особености, които бяха придавали уникален облик на този край, бяха започнали да се губят. Провинциалният чар на Луизиана бе пожертван заради пошлата комерсиалност. Малка част от неповторимата му красота бе оцеляла при това нашествие. Би могла да се намира, където и да е в Съединените щати.

Местата, на които някога бе имало кокетни гостилници, бяха заети от заведения за бързо хранене. Домашно приготвеният пай с месо и сандвичите „Мъфалета“ бяха заменени от пакетирани крилца и готови за претопляне ястия. Вместо изрисуваните на ръка табели, светеха неоновите реклами. Менютата, които собствениците бяха изписвали с тебешир на черни дъски всеки ден, сега звучаха през прозорчетата на авторесторантите, рецитирани от безпльтен глас.

През десетте години, откакто бе напуснала градчето, дърветата, покрити с лишеи, бяха изтръгнати, за да сторят път за построяването на ново магистрално съоръжение. Това разрастване бе отнело някогашната загадъчност на мочурищата край пътя. Блатистата местност бе набраздена от алеи с рампи за вход и изход, на които бяха паркирани множество пикапи и микробуси.

Досега Сейър не бе осъзнавала колко дълбока носталгия изпитва. Но съществените промени в пейзажа събудиха у нея тъга по миналото. Копнееше за смесицата от аромати на лют червен пипер и дафинов лист. Искаше ѝ се отново да чуе характерния говор на потомците на френски имигранти, които сервираха традиционни ястия от местната кухня, приготвени за не повече от три минути.

Въпреки че супермагистралите даваха възможност за по-бързо придвижване, би предпочела познатото шосе между редици дървета,

чиито клони се преплитаха над него като дантелен балдахин и хвърляха шарена сянка върху асфалта.

Тъгуваше, че не може отново да кара със спуснати стъкла и вместо задушливия мирис на изгорели газове, да вдъхва нежен аромат на орлови нокти, магнолии и влажна трева.

Промените, настъпили през последното десетилетие, дразнеха всичките ѝ сетива и помрачаваха спомените ѝ за мястото, където бе отраснала. Но ѝ хрумна, че навярно и самата тя се е променила толкова драстично, макар и не така очевидно.

Когато за последен път бе карала по това шосе, бе пътувала в обратната посока, отдалечавайки се от Дестини. В онзи ден колкото по-далеч бе от дома, толкова по-свободна се чувстваше, сякаш отхвърляше пластове отрицателна енергия един по един. Днес се завръщаше, завладяна от ужас, който я сковаваше като железни вериги.

Носталгията по родния край, колкото и да бе силна, не би могла да я накара да се върне. Но когато бе чула новината за смъртта на брат си Дани, се почувства задължена. Явно се бе противопоставял на Хъф и Крис, докато бе имал сили, и накрая се бе избавил от тях по единствения възможен начин.

Не бе изненадана, когато стигна до покрайнините на Дестини и първото, което видя, бяха високите комини. Заплашително се издигаха над града — огромни, черни и грозни.

И днес бълваха дим, както всеки друг ден в годината. Би било твърде скъпо и неефективно пещите да спрат да работят — дори от уважение към паметта на Дани. Доколкото познаваше Хъф, вероятно не му бе хрумнало да направи тази скромна жертва заради най-малкото от децата си.

На билборда, който отбелязваше началото на града, бе написано: Добре дошли в Дестини — домът на „Хойл Ентърпрайсис“.

„Като че ли това е повод за гордост“, помисли си тя. Тъкмо обратното. Хъф бе забогатял от производството на железни тръби, но богатството му бе белязано с кръв.

Навлезе в улиците на града, които бе изследвала за първи път на колело. По-късно се бе научила да шофира по тях и като тийнейджърка неведнъж ги бе кръстосвала с приятелки в търсене на тръпка, момчета и развлечения.

Още когато бе на една пряка от Първа методистка църква, чу звученето на орган. Органът бе дарение от майка ѝ, Лоръл Линч-Хойл. Имаше метална плочка, поставена в нейна памет. Това бе единственият истински църковен орган в Дестини, с който малцината методисти се гордееха. В никоя от католическите църкви нямаше такъв, а повечето жители на града бяха католици. Дарът на майка ѝ бе щедър и искрен, но се бе превърнал в поредния символ на властта на фамилията Хойл над целия град и обитателите му, която никой не би дръзнал да оспори.

Жестока ирония бе, че сега този орган свиреше траурна музика за едно от децата на Лоръл Хойл, чийто живот бе завършил с петдесет години по-рано, отколкото би трябвало, при това от собствената му ръка.

Сейър бе узнала за смъртта му в неделя следобед, когато се бе върнала в офиса си след среща с клиентка. Обикновено не работеше в неделя, но това бе единственият ден, в който клиентката ѝ имаше свободно време да разговаря с нея. Наскоро Джулия Милър бе отпразнувала петата година, откакто бе секретарка на Сейър. Не би ѝ позволила да работи през уикенда, ако самата тя почива. Докато Сейър бе заета с клиентката, Джулия се бе заловила с документацията.

Когато се върна, Джулия ѝ подаде лист със съобщение.

— Този господин се обади три пъти, госпожо Линч. Не му дадох номера на мобилния ви телефон, въпреки че настоя.

Щом видя кода, Сейър смачка бележката и я хвърли в кошчето за смет.

— Не желая да говоря с никого от семейството си.

— Не е ваш роднина. Каза, че работи за семейството. Важно е да се свърже с вас час по-скоро.

— Няма да разговарям и с човек, който работи за семейството ми. Други съобщения? Случайно да се е обаждал господин Тейлър? Обеща онези пердета за утре.

— Става дума за брат ви — прекъсна я Джулия. — Починал е.

Сейър спря на прага на вътрешния си офис. Дълго се взира през стъклената стена в моста „Голдън Гейт“. През плътната завеса от мъгла се виждаха само оранжевите подпори. Водите в залива изглеждаха студени, сиви и страховити. Зловещи.

Без да се обърне, попита:

— Кой?

— Кой...

— Кой от братята ми?

— Дани.

Дани, който ѝ се бе обадил два пъти през последните няколко дни, а тя бе отказала да говори с него.

Сейър застана с лице към секретарката си, която я гледаше със съчувствие и тихо заговори:

— Брат ви Дани е починал по-рано днес, Сейър. Реших, че е по-добре да ви бъде съобщено лично, отколкото по мобилния телефон.

Сейър издаде дълга въздишка.

— Как е станало?

— Мисля, че трябва да поговорите с този господин Мърчънт.

— Моля те, Джулия. Как е умрял Дани?

— Изглежда, се е самоубил — тихо отвърна секретарката ѝ. — Съжалявам — след миг добави: — Това е единствената информация, която ми даде господин Мърчънт.

Сейър се бе оттеглила в офиса си и бе затворила вратата. Следобед бе чула телефона да звъни няколко пъти, но Джулия не я бе свързала, разбирайки, че се нуждае от известно време насаме, за да възприеме новината.

Дали Дани бе искал да се сбoguва с нея? Ако бе така, как щеше да живее с чувството за вина, че е отказала да го изслуша?

След около час Джулия плахо почука на вратата.

— Влез — когато я видя на прага, Сейър каза: — Няма смисъл да стоиш тук, Джулия. Върви си у дома. Ще се оправя.

Секретарката сложи лист хартия на бюрото ѝ.

— Имам още малко работа. Позвънете ми, ако се нуждаете от мен. Да ви донеса ли нещо?

Сейър поклати глава. Джулия се оттегли и затвори вратата. На листа, който бе донесла, бяха написани часът и мястото на погребалната служба. Вторник сутринта, в единадесет.

Не бе изненадана, че е насрочена за толкова скоро. Хъф винаги действаше експедитивно. Навярно двамата с Крис нямаха търпение да оставят това зад гърба си, да погребат Дани и да продължат живота си.

Всъщност и за нея се бе оказало по-добре погребението да бъде скоро. Не бе имала време да води вътрешна борба дали да присъства

или не. Не се бе измъчвала от нерешителност, а бързо бе взела решението да отиде.

Вчера сутринта бе хванала полет за Ню Орлиънс през Далас, Форт Уърт и бе пристигнала късно следобед. Беше се поразходила из Френския квартал и вечеряла в малък ресторант, а после бе пренощувала в „Уиндзор Корт“.

Въпреки разкошната уютна обстановка в хотела, буквално не бе мигнала цяла нощ. Не искаше да се връща в Дестини. Колкото и да бе глупаво, страхуваше се, че може да попадне в капан и да остане хваната в лапите на Хъф завинаги.

На разсъмване ужасът ѝ все още не бе отшумял. Бе станала и облякла тоалета си за погребението и бе потеглила за Дестини, възнамерявайки да пристигне тъкмо навреме за службата и веднага след това да си тръгне.

Паркингът пред църквата вече бе препълнен, както и близките улици. Наложил се да остави колата си на няколко пресечки от живописната постройка с витражи и бяла камбанария. Точно когато стъпи между колоните на площадката, камбаната отбеляза единайсет часа.

В преддверието бе по-хладно, отколкото навън, но Сейър забеляза, че много от хората в църквата си веят с хартиени ветрила, което я наведе на мисълта, че климатикът е повреден. Когато седна на задния ред, хорът завърши встъпителния химн и се качи на подиума.

Докато всички други седяха със сведени за молитва глави, Сейър погледна ковчега пред олтара. Бе сепъл, сребрист и затворен. Не би понесла последният ѝ спомен за Дани да бъде образ на восъчна кукла, увита в сатен. За да се отърси от тази мисъл, тя се съсредоточи върху изящните бели калии, подредени върху капака.

Не видя нито Хъф, нито Крис сред множеството хора, но предположи, че са настанени на първия ред и изглеждат подобаващо опечалени. Гадеше ѝ се от лицемерието им.

Бе спомената като една от живите членове на семейството.

— Сейър Хойл от Сан Франциско, сестра — монотонно прочете свещеникът.

Изпита желание да скочи на крака и да изкрещи, че вече не се казва Хойл. След втория си развод бе започнала да носи моминското име на майка си. Официално бе сменила фамилията си на Линч. Това

име бе изписано на дипломата ѝ от колежа, на визитките ѝ, на шофьорската ѝ книжка от Калифорния и на паспорта ѝ.

Вече не бе Хойл, но бе сигурна, че онзи, който е предоставил информацията на свещеника, умишлено му е дал грешно име.

Текстът на опелото бе стандартен, прочетен дума по дума от църковна книга от голобрад мъж с вид на непълнолетен младеж. Словото бе насочено към цялото човечество. Не бе споменато почти нищо за Дани като личност, не бе изтъкнато нито едно достойнство и не бе отправен укор към никого, което я накара да се почувства особено гузна, защото тя, собствената му сестра, бе отказала да поговори с него по телефона.

Когато службата завърши с традиционния химн, опечалените се разшумяха. Ковчегът бе понесен от Крис, русокос непознат и още четирима мъже, в които тя разпозна изпълнителните директори на „Хойл Ентърпрайсис“. Запристъпваха по пътеката между седалките.

Докато минаваха покрай нейния ред, успя да огледа брат си. Бе красив и елегантен, както винаги, издокаран като конте от тридесетте години. Единственото, което му липсваше, бяха тънките мустаци. Косите му все още бяха катранено черни, но по-къси, отколкото преди години. Бяха пригладени с гел, което не би подобавало на друг мъж, приближаващ четиридесетте, но напълно се вписваше в стила на Крис. Имаше необикновени очи, чиито зеници бяха неразличими от тъмните ириси.

Хъф вървеше след ковчегата. Дори в този ден не бе загубил властната си осанка. Крачеше с изпъчени гърди и гордо вдигната глава. Всяка стъпка бе отмерена, сякаш бе завоевател с неоспорими права върху земята под себе си.

Стиснатите му устни издаваха непреклонността, която ѝ бе добре позната. Очите му блестяха като черни мъниста, пришити към лицето на плюшена играчка. Бяха сухи и ясни. Не бе плакал за Дани. Откакто го бе видяла за последен път, прошарените му коси бяха съвсем побелели, но все още ги носеше безупречно оформени. Бе качил няколко килограма около кръста, но изглеждаше як, колкото си го спомняше.

За щастие нито Крис, нито Хъф я видяха.

За да избегне риска да бъде разпозната, Сейър се изниза през страничната врата на храма. Колата ѝ бе последна в процесията до

гrobiщето. Паркира далеч от тентата, опъната над прясно изкопаниа гроб.

Приведени, на групи или поединично, хората се придвижваха по малкото възвишение за последната част от погребалния ритуал. Повечето бяха облечени официално и под мишниците и по перифериите на шапките им се забелязваха кръгове от пот. С мъка пристъпваха със свитите си от рядко носене обувки.

Сейър позна много от тях и си спомни имената им. Бяха хора, прекарвали целия си живот в Дестини. Някои имаха малък частен бизнес, но повечето работеха за семейство Хойл — на една или друга длъжност.

Забеляза неколцина членове на училищното настоятелство. Съкровено желание на майка ѝ бе да изпрати децата си в най-престижните частни училища на Юга, но Хъф бе непреклонен. Държеше да израснат силни под негов надзор.

При всеки спор по този въпрос казваше:

— Попаднал сред глезльовци, човек не може да опознае истинския живот и да се научи да се бори с него.

Както винаги, когато имаха разногласия, майка ѝ бе отстъпила с въздишка на примирение.

Сейър остана в колата си с включен двигател. За щастие службата бе кратка. Веднага щом приключи, хората се разпръснаха и се върнаха в колите си, полагайки усилия да скрият, че бързат да си отидат.

Хъф и Крис тръгнаха последни, след като стиснаха ръката на свещеника. Сейър ги проследи с поглед до лимузината, предоставена от погребалното бюро на Уиър. Удивително бе, че старият Уиър все още практикуваше този занаят, докато чакаше ред самият той да се възползва от услугите на фирмата.

Отвори вратата на Крис и Хъф, а после застана на дискретно разстояние, докато те размениха няколко думи с русия мъж, който бе носил ковчега. Щом разговорът приключи, двамата се качиха в колата и непознатият им помахаша за довиждане, господин Уиър седна зад волана и подкара. Сейър изпита облекчение, когато се отдалечиха.

Изчака още десет минути, докато и последният опечален си тръгна. Едва тогава угаси двигателя и слезе от колата си.

— Близките ви ме помолиха да ви придружа до къщата за погребалната гощавка.

Стресната, тя се завъртя така бързо, че край обувките ѝ се разхвърча прах и камъчета.

Бе се облегал на задната броня на колата. Беше свалил сакото си и го бе преметнал върху ръката си. Вратовръзката му стоеше накриво, горното копче на ризата бе разкопчано, а ръкавите — навити до лактите. Бе сложил тъмни слънчеви очила.

— Аз съм Бек Мърчънт.

— Така и предположих.

Сейър бе виждала името му само напечатано и се бе питала дали предпочита френското произношение. Не бе така. Произнасяше го стандартно, а и видът му бе типично американски — от тъмнорусите коси до непринудената усмивка с равни зъби и кройката на панталоните „Ралф Лорън“.

Давайки си вид, че не е доловил язвителните нотки в тона ѝ, той каза:

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо Хойл.

— Линч.

— Приемам поправката.

Изрече последните думи изключително учтиво, но усмивката му ѝ се стори подигравателна.

— Предаването на съобщения влиза ли в задълженията ви? Мислех, че сте техен адвокат — отбеляза тя.

— Адвокат, куриер...

— Дясна ръка.

Той сложи ръка на сърцето си и ѝ се усмихна по-широко.

— Ласкаете ме.

— Нищо подобно — Сейър затръшна вратата на колата си. — Твърде дълго сте се застояли при тях. Предайте им, че не съм приела поканата. А сега бих искала да остана сама, за да се сбoguвам с брат си.

Обърна се и тръгна нагоре по възвишението.

— Стойте колкото желаете. Ще ви изчакам.

Отново се завъртя към него.

— Няма да отида на проклетата гощавка. Оттук тръгвам направо за Ню Орлиънс, за да хвана полета за Сан Франциско.

— Както предпочитате. Бихте могли да постъпите, както е редно, и да присъствате от уважение към паметта на брат си. По-късно тази вечер фирменият самолет на „Хойл Ентърпрайсис“ ще ви откара до Сан Франциско, без суматохата на един редовен полет.

— Мога да резервирам чартърен.

— Още по-добре.

Едва не се хвана на въдицата и изпита гняв към себе си заради това. Бе пристигнала в Дестини едва преди час, а вече се връщаше към старите си навици. Но се бе научила да разпознава клопките и да ги избягва.

— Не, благодаря. Довиждане, господин Мърчънт.

За трети път понечи да се отпрати към гроба.

— Вярвате ли, че Дани се е самоубил?

От всичко на света най-малко бе очаквала да чуе това. Отново застана с лице към него. Вече не бе нехайно облегат на бронята, а се бе приближил на няколко крачки, сякаш не само за да чуе отговора ѝ, а и за да прецени реакцията ѝ от изненадващия си въпрос.

— А вие не вярвате ли? — попита Сейър.

— Няма значение какво мисля аз — отвърна той. — Шерифът провежда разследването.

ТРЕТА ГЛАВА

— Подкрепете се, господин Крис — каза Селма и му предложи порция храна.

— Благодаря.

— Вие искате ли нещо, господин Хойл?

Въпреки, че днес не би трябвало да работи, домашната помощница бе сложила бяла престилка върху черната си рокля. В странно съчетание с нея, шапката, с която бе на погребението, все още бе на главата ѝ.

— По-късно, Селма.

— Не сте ли гладен?

— В тази жега нямам апетит.

Балконът над верандата хвърляше плътна сянка, но тя не бе достатъчна, за да ги спаси от непоносимия пек. Вентилаторите над главите им едва раздвижваха горещия въздух. Хъф често попиваше потта от челото си с кърпичка. Вътре климатикът поддържаше приятен хлад, но Хъф държеше двамата с Крис да посрещат гостите си лично и да приемат съболезнованията им още преди да влязат.

— Ако имате нужда от нещо, само ме повикайте.

Попивайки насълзените си очи, Селма влезе в къщата през широката входна врата, над която бе закачена траурна лента от черен креп.

Не бе съгласна да наемат фирма за доставки на храна за гощавката, защото мразеше някой да ѝ се пречка в кухнята. Но Хъф бе настоял. Селма не бе в състояние да се погрижи за подготовката. Откакто бе узнала новината за Дани, или ридаеше неудържимо, или падаше на колене, преплиташе пръсти и молеше Бога за милост.

Работеше за семейство Хойл, откакто Хъф бе пренесъл Лоръл през прага като булка — преди близо четиридесет години. Съпругата му бе израснала в къща с прислужници и бе естествено да повери домакинството на Селма. Тогава чернокожата жена бе на възраст,

достатъчна, за да му бъде майка, а сега никой не би отгатнал годините й.

Едва ли тежеше повече от петдесет килограма, но бе силна и жилава като млада върба.

Когато се появиха децата, бе станала и тяхна бавачка. След като Лоръл почина, Дани, като най-малък, се нуждаеше от най-много грижи. Селма го бе отгледала с майчинска всеотдайност и помежду им бе съществувала специална връзка. Смъртта му бе тежък удар за нея.

— Видях шведската маса в трапезарията — отбеляза Крис. Остави чинията, която му бе дала Селма, недокосната, върху малка масичка от раката. — Поръчахме прекалено много ядене и пиене, не мислиш ли?

— Като човек, който не е гладувал нито ден в живота си, нямаш думата по въпроса дали храната е твърде много.

Дълбоко в себе си Хъф признаваше, че може би е прекалил. Но бе работил като вол, за да осигури най-доброто за децата си. Нямаше да се скъпи за погребалната гощавка в памет на по-малкия си син.

— Пак ли ще ми натякваш, че не съм благодарен за всичко, което имам, и че не зная какво е човек да живее в лишения, както си живял ти?

— Радвам се, че живях така. Затова съм толкова твърдо решен никога вече да не бъда лишен от нищо. Благодарение на това станах човекът, който съм. А ти си такъв, какъвто си, благодарение на мен.

— Спокойно, Хъф — Крис седна на един люлеещ се стол на верандата. — Зная тези лекции наизуст. Закърмен съм с тях. Няма смисъл да ги преповтаряме днес.

Хъф усети как кръвното му налягане спадна до по-безопасно ниво.

— Прав си, няма смисъл. Стани, че идват още хора.

Крис отново застана до него, когато новопристигналата двойка тръгна към тях и се качи по стъпалата.

— Как си, Джордж? Лайла. Благодаря ви, че дойдохте — каза Хъф.

Джордж Робсън притисна десницата му между дланите си. Бяха влажни, меки и гладки. „Все същият си е“, помисли си Хъф с отвращение.

— Дани беше добро момче, Хъф. Чудесно момче.

— Прав си, Джордж — освободи ръката си и едва се сдържа да не я изтрие в крачолата на панталона си. — Благодаря, че го казваш.

— Ужасна трагедия.

— Да.

Доста по-младата съпруга на Джордж остана безмълвна, но Хъф забеляза похотливия поглед, който хвърли на Крис, и усмивката му в отговор.

— Влизайте, Джордж, че тази хубавица ще се разтопи като сладолед. Вземете си каквото искате от шведската маса.

— Има предостатъчно джин, Джордж — допълни Хъф. — Накарай някого от барманите да ти налее.

Мъжът изглеждаше поласкан, че Хъф помни любимото му питие, и забърза със съпругата си към вратата. Щом влязоха и нямаше опасност да го чуят, Хъф се обърна към сина си:

— Откога Лайла е в списъка ти?

— От миналата събота следобед, когато Джордж беше на риболов със сина си от първия брак — с усмивка Крис добави: — Вторите съпруги притежават много предимства. Обикновено има отрочета, с които татковците са заети поне два уикенда в месеца.

Баща му го изгледа намръщено.

— Като заговорихме за жени, покрай забавленията с Лайла Робсън успя ли да поговориш с Мери Бет?

— За около пет секунди.

— Каза ли й за Дани?

— Веднага щом вдигна слушалката, казах: „Мери Бет, Дани се самоуби“. Отговорът й беше: „Значи моят дял се увеличава“.

Кръвното на Хъф отново скочи.

— Нейният дял, друг път. Това момиче няма да получи нито цент от парите ми, ако не постъпи с теб както трябва и не ти даде развод. Но не когато на нея й скимне, а незабавно. Попита ли за документите, които й изпратихме?

— Не конкретно. Но Мери Бет няма да подпише никакви документи.

— Тогава я накарай да се върне тук и й направи дете.

— Не мога.

— Не искаш.

— Не мога.

Изненадан от мрачния тон на сина си, Хъф присви очи срещу него.

— Как така? Да не би да има нещо, което не знам?

— Ще поговорим за това по-късно.

— Ще поговорим сега!

— Моментът не е подходящ, Хъф — уклончиво отвърна Крис. — А и ще се изчервиш, а знаем какво означава това за човек с твоето кръвно налягане — отправи се към входната врата. — Ще пийна нещо.

— Почакай. Погледни.

Хъф кимна към алеята пред къщата, където Бек вървеше към току-що спряла кола. Отвори вратата откъм шофьорската седалка и подаде ръка.

Сейър слезе без помощта на Мърчънт. Всъщност изглеждаше готова да изсъска срещу него, ако я докосне.

— Я виж ти — промърмори Крис.

Двамата с Хъф се загледаха в тях, докато вървяха през двора. На половината път Сейър отметна глава и вдигна поглед под периферията на черната си сламена шапка. Щом ги видя на верандата, сви покрай страничната стена на къщата и продължи по пътеката към задния вход.

Хъф не откъсна очи от нея, докато не се скри зад ъгъла. Не знаеше какво да очаква, когато види дъщеря си за първи път от десет години, но сега изпита гордост. Сейър Хойл — смяната на името бе пълна глупост — имаше вид на изтънчена жена. Доста изтънчена. Според него, не би могла да стигне по-далеч.

Бек изкачи стъпалата и се спря при тях.

— Впечатлен съм — каза Крис. — Бях сигурен, че ще те прати да вървиш на майната си.

— Опита се.

— Какво стана?

— Както предполагате, възнамеряваше да си тръгне, без да се види с вас.

— Как успя да я убедиш?

— Накарах чувството ѝ за приличие и лоялност към семейството да заговори.

Брат ѝ презрително изсумтя.

— Винаги ли е била толкова вироглава? — попита Бек.

Крис потвърди едновременно с Хъф, който отвърна:

— Винаги е била малко опърничава.

— Това е тактичен начин да кажеш, че е непоносима — Крис огледа двора. — Мисля, че всички, които очаквахме, пристигнаха. Да влезем и да отдадем дължимото на Дани.

Къщата бе пълна с хора, което не изненада Бек. Дори далечни роднини на семейство Хойл и жители на града, които бегло ги познаваха, бяха дошли да изразят уважение към покойния.

Висшият и средният ръководен персонал на завода бе тук със съпругите си. Имаше само няколко работници — мъже, за които Бек знаеше, че са били назначени още когато са станали пълнолетни. Стояха настрана от всички останали, с вратовръзки върху ризите си с къси ръкави, и очевидно се чувстваха неловко в дома на Хъф Хойл. Непохватно крепяха чинии с храна, стараейки се да не я разсипят.

Тук бяха и подмазвачите, стараещи се по всякакви начини да спечелят благоразположението на семейство Хойл, защото от него зависеше охолният им живот. Местните политици, банкери, директори на учебни заведения, бизнесмени и лекари — всички те бяха подпомагани финансово от Хъф. Това бе неписан закон, но в града нямаше човек, който да не го знае. Всеки от присъстващите се подписа в книгата за съболезнования, та в случай че не успее да поговори лично с Хъф, поне да разбере, че и той е дошъл да изрази съчувствие.

Най-малката група бяха онези, които искрено скърбяха за Дани. Отличаваха се с печалните си изражения. През повечето време стояха заедно и тъжно разговаряха помежду си, но сякаш почти нямаше какво да си кажат с него, Крис или Хъф и страняха от тях или от безразличие, или от страх. Постояха само колкото бе необходимо, за да засвидетелстват уважение, и побързаха да си тръгнат.

Бек обикаляше сред хората и приемаше съболезнования като равноправен член на семейството.

Сейър общуваше само с гостите. Държеше се с него, Крис и Хъф с пренебрежение, сякаш не бяха тук. Забеляза, че никой не дръзва да привлече вниманието ѝ, ако тя не го заговори. Те бяха простовати хорица от малкия град, с които Сейър нямаше нищо общо. Стараеше се да бъде непринудена, но мнозина явно се срамуваха да разговарят с изтънчена жена като нея.

Срещна погледа ѝ само веднъж, докато двете със Селма вървяха, хванати под ръка, по централния коридор. Сейър утешаваше

домашната помощница, която ридаше на рамото ѝ. Забеляза, че той я гледа, но очите ѝ издадоха пълно безразличие.

Два часа се изнизаха, преди компанията да започне да оредява. Бек се спря до Крис, който хапваше нещо от шведската маса.

— Къде е Хъф?

— Пуши в стаята за игри. Шунката си я бива. Опита ли я?

— После ще си взема. Добре ли е той?

— Мисля, че е уморен. Последните два дни бяха доста напрегнати.

— А ти?

Крис сви рамене:

— Както знаеш, с Дани бяхме доста различни. Но все пак беше мой брат.

— Ще отида да постоя при Хъф и ще те оставя в ролята на домакин.

— Благодаря, макар и да няма за какво — промълви Крис.

— Не може да е толкова зле. Видях Лайла Робсън ето там — Крис се бе похвалил с най-новото си завоевание, потвърждавайки подозренията на Бек, че тя слага рога на съпруга си. — Стори ми се малко тъжна, може би има нужда от компания.

— Просто се цупи.

— Защо?

— Мисли, че я използвам само за секс.

— И каква е причината? — саркастично попита Бек.

— Нямам представа. Започна да мърмори, след като ми направи свирка в тоалетната на горния етаж — Крис погледна часовника си. — Преди десетина минути.

Бек го стрелна с поглед.

— Не говориш сериозно.

Крис сви рамене, което не бе нито потвърждение, нито отрицание.

— Отиди да нагледаш баща ми. Аз ще държа тези простаци под око, за да не отмъкнат нещо ценно от къщата.

Бек завари Хъф, седнал на креслото си, с цигара в ръка. Затвори вратата след себе си.

— Имаш ли нещо против да поседя при теб?

— Кой те праща — Крис или Селма? Знам, че не е Сейър. Не би се разтревожила за мен.

— Не знам за нея — Бек седна на дивана. — Но аз се тревожа.

— Добре съм.

Хъф изпусна струя дим към тавана.

— Държиш се мъжки, но загубата на син е тежко преживяване.

По-възрастният мъж продължи да пуши мълчаливо няколко секунди и най-сетне отвърна:

— Знаеш ли, мисля, че Дани щеше да бъде любимецът на Лоръл, ако беше жива.

Бек се наведе напред и облегна лакти на коленете си.

— Защото?...

— Защото се бе метнал на нея — погледна към него. — Разказвал ли съм ти за Лоръл?

— Подочух това-онова.

— Беше идеалната жена за мен. Не особено умна. Но кой търси такава, по дяволите? Лоръл беше нежна, сладка и хубава.

Бек кимна. Портретът с маслени бои, който заемаше по-голямата част от стената над стълбището бе на нежна миловидна жена. Но не можа да пропъди натрапчивата мисъл, че поне отчасти го е привлякла леярната, собственост на баща ѝ, където Хъф бе постъпил на работа.

— Аз бях груб, недодялан и цапнат в устата. А тя беше дама с изтънчени обноски.

— Как я придума да се омъжи за теб?

— Казах ѝ го направо — засмя се той, унесен в спомени. — „Лоръл, ние с теб ще се оженим“, а тя отговори: „Добре“. Бяха я ухажвали мъже, готови да стъпват по пирони заради нея. Предполагам, че е била впечатлена от прямотата ми — загледа се в дима, който се издигаше от върха на цигарата му. — Може би не ти се вярва, Бек, но ѝ бях верен. Никога не съм криввал от правия път. Нито веднъж. Дори след смъртта ѝ дълго време не се срещах с други жени. Смятах, че ѝ дължа това.

След няколко мига размисъл продължи:

— Когато забременя, се биех в гърдите от гордост. Знаех, че детето ще е момче. Трябваше да имам син. Крис беше мой от мига, в който го извадиха от нея и ми го дадоха. Тогава родилните зали бяха недостъпна територия за бащите. Но аз подкупих персонала с голямо

дарение и бързо се съгласиха да ме пуснат вътре. Исках моето лице да бъде първото, което ще види синът ми, когато се появи на бял свят. И така, Крис изцяло принадлежеше на мен още от самото начало. В замяна нямах нищо против да оставя Сейър на Лоръл. Беше нейната малка кукла, за която купуваше рокли с къдрички и организираше тържества, плащаше за уроци по английска езда и други подобни глупости. Но ако Лоръл бе доживяла да я види пораснала, двете със Сейър щяха да се хванат за косите. Сейър не е от типа жени, които си падат по следобедни партита, нали?

Бек се съмняваше в това.

— Тя не дава пет пари за нещата, които Лоръл смяташе за важни — продължи Хъф. — Ала Дани? Майка му би го обожавала. Той е... беше джентълмен. Също като Лоръл, би трябвало да се роди с един век по-рано. Във време, когато всички са се обличали в бяло, играели са крокет и винаги са имали чисти нокти. Пиели са коктейли с шампанско на верандата. Тогава убиването на свободното време е било форма на изкуство.

Погледна към Бек и изразът на умиление, породен от тези мисли, изведнъж изчезна.

— Дани не бе създаден за бизнес. Особено за нашия. Твърде мръсен е. Хора като него не бива да цапат ръцете си.

— Справяше се със задълженията си, Хъф. Работниците го обичаха.

— Не трябва да ни обичат, а да треперят от страх пред нас. Краката им да се подкосяват още щом ни видят.

— Да, но Дани служеше като буфер. Бе доказателство за тях, че и ние сме хора. Поне до известна степен.

Хъф поклати глава:

— Не, Дани беше твърде чувствителен, за да бъде добър бизнесмен. Мекушав. Винаги бе съгласен с последното мнение, което е чул. Лесно отстъпваше.

— Ти често разчиташе на това негово качество — напомни му Бек.

Хъф изсумтя в знак на потвърждение:

— Да, признавам. Искаше всички да бъдат доволни. Знаех го и се възползвах, за да постигам своето. Но Дани не можа да проумее, че не е възможно да угодиш на всички. Ако се опиташ, ще се качат на

главата ти, преди да си започнал. За съжаление, аз не бях единственият, в чието мнение се вслушваше. Не искам да казвам лоша дума за него, но винаги съм назовавал нещата с истинските им имена. Мога да бъда откровен за характеристиките на децата си. Дани беше малодушен.

Въпреки че бе съгласен с него, Бек не би използвал думата „малодушен“, за да опише характера на Дани. Наистина не бе действал решително като баща си и брат си... всъщност — и като него. Но чувствителността имаше и добри страни. Не правеше човека малодушен. Впрочем Дани упорито бе отстоявал възгледите си за границата между допустимо и недопустимо.

Бек се питаше дали тези строги морални норми са станали причина някой да пожелае смъртта му.

Хъф за последен път дръпна от цигарата си, преди да смачка угарката.

— Трябва да се върна при гостите.

Когато станаха, Бек каза:

— Снощи сложих една папка на бюрото в спалнята ти. Едва ли си намерил време да я прегледаш.

— Не успях. Какво има в нея?

— Просто исках да ти напомня. Ще поговорим по-късно.

— Само ми кажи за какво става дума.

Бек знаеше, че Хъф никога не би престанал да мисли за бизнес, дори в деня на погребението на сина си.

— Чувал ли си за човек на име Чарлс Нийлсън?

— Мисля, че не. Кой е той?

— Синдикалист.

— Копеле.

— Разбира се, двете думи са синоними — съгласи се Бек със закачлива усмивка. — Написал ни е писмо. В папката има копие от него. Трябва да ми кажеш какво да отговоря. Не е нещо спешно, но се налага да хвърлиш един поглед.

Заедно тръгнаха към вратата.

— Добър ли е този Нийлсън?

Бек се поколеба, но когато Хъф го подкани с поглед, махна с ръка, сякаш искаше да каже: „Остави тази работа на мен“.

— Гради репутация в други части на страната — отвърна той. — Но ще се справим с него.

Хъф го потупа по гърба.

— Имам пълно доверие в теб. Който и да е кучият син и за каквото и да се мисли, ще го размажеш като муха, когато се заемеш с него.

Отвори вратата на стаята за игри. В другия край на широкия коридор бе малката приемна, която Лоръл бе превърнала в зимна градина заради огромните ѝ прозорци. Беше я напълнила с папрат, орхидеи, теменужки и тропически растения. Приемната бе нейната гордост и радост, както и тази на клуба по градинарство в Дестини, на който тя бе председател няколко последователни години.

След смъртта ѝ Хъф бе наел фирма за вътрешно озеленяване от Ню Орлиънс, която изпращаше хора веднъж седмично, за да се грижат за растенията. Даваше им тлъст бакшиш, но за всеки случай ги бе заплашил, че ако някое растение загине, ще ги съди. Това бе най-красивата и най-рядко използваната стая. Мъжете, живеещи в къщата, почти не влизаха в нея.

Но сега не бе празна. Сейър бе седнала пред малкия роял с гръб към тях и глава, наведена над клавишите.

— Можеш ли да я накараш да ми проговори, Бек?

— Едва я придумах да поговори с мен.

Хъф го побутна напред.

— Използвай уменията си да убеждаваш.

— Не можеш ли да ми възложиш по-лека задача? — попита Бек през рамо. — Нещо, свързано с Чарлс Нийлсън? Или с Третия райх?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Свириш ли?

Сейър се обърна. Бек Мърчънт влезе в приемната, с ръце в джобовете на панталоните си. Когато стигна до скамейката пред пианото, зае поза, сякаш очакваше тя да му стори място. Потисна инстинкта си да се отдръпне и не помръдна.

— Просто съм любопитна, господин Мърчънт.

— Както и аз. Любопитен съм да узная защо не ме наричаш Бек.

— Откъде е разбрал Хъф, че съм на погребението? Да не би да е получил предизвестие, че ще дойда?

— Надяваше се да дойдеш, но не беше сигурен. Всички се оглеждахме за теб.

— В църквата нито той, нито Крис издадоха, че знаят, че съм там.

— Знаеха.

— Нещо във въздуха?

— Нещо подобно, предполагам. Гласът на кръвта — Бек замълча, навярно предположил, че тя ще се засмее. Но Сейър не трепна и той попита: — Нима мислеше, че със слънчеви очила и шапка няма да те познаят?

— Знаех, че ще има много хора. Надявах се да остана незабелязана.

След кратко мълчание той тихо каза:

— Не мисля, че би могла да останеш незабелязана, където и да е, Сейър.

Завоалираният комплимент бе остроумен и изречен с дяволит тон, но нито го бе провокирала, нито се почувства поласкана, така че ако очакваше смутено да отвърне: „Благодаря“, щеше да остане разочарован.

— Без шапката, Хъф и Крис биха те забелязали моментално — каза той. — Аз също, а дори не те познавам.

Шапката бе започнала да спарва главата ѝ, затова я бе свалила. Бе разпуснала косите си и сега те бяха разпилени по раменете ѝ. Влажният въздух бе възстановил естествените ѝ къдрици, които всяка сутрин старателно изправяше със сешоар и преса. Когато за миг бе зърнала отражението си в огледалото в коридора преди малко, бе разбрала, че отново изглеждат като непокорна грива, както в младостта ѝ.

Слънчевата светлина, струяща през прозорците на зимната градина на майка ѝ, озаряваше всеки кичур и го правеше ярък като пламък. Погледът, с който Бек Мърчънт проследи играта на лъчите с косите ѝ, я накара да копнее за сянка.

Не желаше да накланя глава назад, за да гледа нагоре към лицето му. Алтернативата бе да се взира в токата на колана му. Никое от двете не бе за предпочитане. С намерението да излезе от стаята, тя се плъзна към другия край на скамейката.

— Извинете ме.

— Интересно име.

Спря се и извърна глава към него.

— Моля?

— Сейър. Кой те е кръстил така?

— Майка ми.

— А фамилното име?

— Майката на баща ѝ.

— Харесва ми.

— Благодаря. На мен също.

— Дълго време след като започнах да работя за семейството ти, се чудех как се произнася.

— Както се пише.

— А защо не Сайер?

— Има ли значение?

— Очевидно не.

Сейър отново понечи да стане, но той я спря:

— Не отговори на въпроса ми. Защо не Сайер?

Този път се обърна встрани, с лице към него.

— Да остроумничиш ли се опитваш?

— Не. Просто поддържам разговор. Но явно всичко, което кажа, те вбесява, колкото и да е незначително. Защо е така?

Тя издаде тежка въздишка и скръсти ръце.

— Не е трудно да се досетиш.

Бек кимна към пианото:

— Свириш ли?

— Не, за съжаление. Майка ми ме записа на уроци, когато бях осемгодишна, и ме караше да се упражнявам по един час на ден. „Защото всяка млада дама трябва да умее да свири на музикален инструмент“, казваше — Сейър се усмихна при спомена за упреците на майка си за нежеланието, с което бе сядала да репетира досадните упражнения. — Мама се опитваше да обуздае дивия ми нрав, но накрая вдигна ръце от мен и ме обяви за неподатлива на обучение. Пианото изискваше талант и самодисциплина, а на мен и двете ми липсваха.

— Наистина ли? — Бек се настани до нея, с гръб към клавишите, така че когато се обърне встрани, да вижда лицето ѝ. — Липсва ти самодисциплина?

— Липсваше ми, когато бях на осем — отвърна тя с раздразнение. — Успях да се науча на това, поне донякъде.

— Дано не е за сметка на дивия ти нрав. Би било жалко една червенокоска да стане твърде дисциплинирана.

Не му достави удоволствието да реагира по друг начин, освен да каже:

— Държиш се точно както очаквах. Подготвена съм да слушам обиди.

— Обиди? Опитах се да ти направя комплимент.

— Може би трябва да надникнеш в речника си.

— За какво?

— За определението на думата „комплимент“.

Сейър стана от пейката и прекоси стаята, но само до свода, който я отделяше от централното фоайе, претъпкано с хора, които се канеха да си тръгнат. Няколко от тях се спряха и смутено изказаха съчувствие.

В средата на тази група бе шериф Ред Харпър. Лицето му изглеждаше по-издължено и изпито, отколкото преди десет години, но би го познала навсякъде. Видя го да подава ръка на Хъф и Крис и шепнешком да разменя по няколко думи с тях, преди да излезе. Тази сцена ѝ напомни защо се бе върнала в къщата, където се бе зарекла никога вече да не стъпи.

Бек Мърчънт се бе приближил зад нея. Усети присъствието му и приглушено, но достатъчно силно, за да я чуе, тя каза:

— Ред Харпър се съмнява, че смъртта на Дани е самоубийство?

— Да излезем навън.

Обхвана лакътя ѝ, но когато се обърна към него, Сейър отблъсна ръката му.

— По-добре да останем тук.

Изглеждаше ядосан от рязкото ѝ държане, ала сниши глас:

— Сигурна ли си, че искаш да говорим на тази тема в къщата, където могат да ни чуят?

Погледите, които размениха, прераснаха в битка чия воля ще надделее, но накрая тя се отправи към задната врата, вярвайки, че Бек ще я последва. Докато минаваха през кухнята, Селма, която зареждаше съдомиялната машина, ги попита дали вече са хапнали.

— По-късно ще си взема нещо — отвърна Сейър.

— Аз също — каза Бек.

Преди да излязат, домашната помощница извика след тях:

— Трябва да се храните, за да имате сили.

Без да се замисли, Сейър пое през окосената тревна площ право към Баю Боскет. Калният бряг зад къщата бе нейното убежище в детството ѝ. Бе идвала тук да се цупи, когато нещата не вървят така, както тя желае, да избяга от напрегнатата атмосфера в къщата, когато Хъф не е в настроение, или да се скрие от Крис, чието любимо развлечение бе да я тормози.

Часове наред бе лежала в сянката на кипарисите и дъбовете, предавайки се на чувствата, които управляваха живота ѝ в момента. Кроеше големи, амбициозни планове за бъдещето си. Понякога замисляше отмъщение. Често се осмеляваше да мечтае за дом, в който има повече смях, отколкото кавги, повече прегръдки, отколкото враждебност, и искрена привързаност между родители и деца.

Сега, докато приближаваше познатото място, бе разочарована да види, че гъстите храсти, сред които някога се бе крила, са заменени от леха бегонии. Бяха красиви, но не можеха да предложат убежище на едно малко момиче, търсещо спокойствие.

Обаче старата люлка все още бе там, окачена на здрав хоризонтален клон на един дъб. Въжетата, на които висеше, бяха

дебели колкото китките ѝ. Бе овехтяла, но Сейър бе доволна, че не са я свалили.

Прокара пръст нагоре и надолу по разнищеното въже.

— Не мога да повярвам, че са я запазили.

— Твоята люлка ли беше?

Бек Мърчънт бе застанал от другата ѝ страна.

— Старият Мичъл... това е единственото име, с което го помня... беше градинар тук. Той върза тази люлка за мен. Каза ми, че въжетата са взети от кораб, обитаван от призраци, потопен до крайбрежието на Теревон Париш. Бил пиратски и всички на борда станали жертви на най-силния ураган в историята. Но духовете на пиратите харесали *Лууз-ана* толкова много, че предпочели да останат, вместо да отидат в рая. Едва ли биха попаднали на по-добро място в отвъдното, щом са вършили злини на земята. Така казваше старият Мичъл. Затова избрали да витаят тук. И веднъж в месеца, при пълнолуние, призраците идвали да предлагат бартерни сделки на онези, които имали смелост да търгуват с тях.

— И старият Мичъл е бил един от тези смелчаци?

— Поне така твърдеше — отвърна тя с усмивка. — В замяна на бутилка ром получил златна гривна, която претопил, за да си направи коронки на зъбите — Сейър се засмя. — Завиждах му за златните зъби и исках да имам същите. Веднъж се разкрещях, защото Хъф и Крис ми се изсмяха, когато им го казах. Майка ми едва не припадна.

— За щастие не са ти позволили.

— За щастие. Както и да е, в замяна на рома старият Мичъл получил гривната и макара въже. Казал на капитана на кораба, най-страшния от всички пирати, че въжето му трябва, за да направи люлка за госпожица Сейър. И щом чули, че е за мен, пиратите му дали и парче от корабна дъска за седалката.

Леко побутна люлката.

— Хубава приказка е съчинил.

— Вярвах на всяка дума от нея. Убеди ме, че притежава магически способности. Каза, че ги е усвоил от някаква едноока вуду жрица, която живеела с пантера сред мочурищата. Носеше кожен амулет на врата с магически атрибути. Никога не ми ги е показвал. Селма заплашваше, че ще го пребие до смърт, ако го направи.

Сейър бе прекарала много летни следобеди край стария Мичъл, докато бе зает със задълженията си в градината. Безспорно му се бе пречкала, но очевидно не бе имал нищо против компанията ѝ и непрестанното ѝ бърборене.

— Старият Мичъл ми се сърдеше, когато ловеше риба. Казваше ми да мълча, за да не изплаша рибата. Веднъж ме хвана, скрита в клоните на онова дърво — каза тя и го посочи. — Накара ме да сляза веднага, защото ако падна и си счупя врата, щяла съм да прекарам остатъка от живота си в инвалидна количка. Въпреки че ме хокаше, смятах го за най-добрия си приятел, за ужас на майка си и за изумление на Селма. Понякога, след като свършеше работата си за деня, ми позволяваше да се возя в градинарската му количка, докато я буташе към бараката за инструменти. Странно — замислено каза, — че не го видях на погребението. Предполагах, че ще бъде там.

— Седни. Ще те залюлея.

Предложението на Бек Мърчънт я изтръгна от спомените и я накара да се почувства неловко, защото се бе унесла в тях.

— Не, благодаря.

— Добре, тогава ти ме залюлей.

Седна на дъската и се хвана за въжетата. Усмихна ѝ се, присвивайки очи срещу светлината. „Яркозелени очи“, забеляза тя. Освен красиви, бяха интелигентни и проникателни. Не знаеше кое от трите неща я дразни най-много.

За да избегне погледа му и закачливата му усмивка, Сейър се отдалечи от люлката и бавно, но решително запристъпва към залива. От зеленясалата повърхност на реката вече лъхаше остър мирис. Един пеликан се издигна над отсрещния бряг, енергично размахвайки криле.

Лек бриз полюшваше подобните на пера клонки на кипарисите и испанския мъх, но не бе достатъчен, за да проникне сред по-гъстите корони на дъбовете.

Обувките ѝ с висок ток затъваха в размекнатата почва, затова ги свали и ги взе в ръка, хванати за тънките каишки. Усети допира на хладната кал до ходилата си. Ако бе сама, дори би се излегнала в нея.

— Да не би да те засегнах с нещо? — попита той.

Сейър се обърна към него:

— Няма смисъл да хабиш чара си за мен. Отраснала съм сред чаровници. От опит знам колко измамно нещо може да бъде мъжкият

чар. Във всеки случай, господин Мърчънт, отдавна не ми въздейства.

— Наричай ме Бек. Кое точно не ти харесва? Чарът ми или мъжете?

Люлката се поклащаше съвсем леко, но той наистина се люлееше, а това я вбесяваше.

— Ти не ми харесваш.

— Не ме познаваш.

Сейър се засмя насила.

— Познавам те, защото си също като тях — каза тя и махна с ръка към къщата.

— В какъв смисъл?

— Вие сте безскрупулни, аморални, алчни и самодоволни. Да продължавам ли?

— Не мисля, че егото ми би понесло повече — сухо отбеляза той. — Искам да узная как успя толкова бързо да си съставиш толкова ниско мнение за мен? Току-що се запознахме.

— Имах време да си съставя мнение. Чета отчетите на компанията, които продължавам да получавам, въпреки че многократно помолих да изтриете адреса ми от списъка си.

— Тогава защо ги четеш?

— Защото съм смаяна от приемите, до които прибегва семейството ми, за да спечели още някой долар за „Хойл Ентърпрайсис“.

— Ти си съдружник в „Хойл Ентърпрайсис“.

— Не искам да бъда — заяви тя, повишавайки тон. — Загубих цяла година от времето си и вложих хиляди долари в адвокатски хонорари, за да се освободя. Но ти все успяваше да ми попречиш с ловките си машинации.

— Бяха законни.

— Почти.

— Е, добре, почти законни — Бек остави люлката да се люлее на въжетата и закри след нея. — Работя за Хъф. Той искаше да останеш съдружник в семейния бизнес и ми нареди да се погрижа. Правя само това, за което ми плаща.

— Тогава и за двама ни е ясно що за човек си, нали?

— Наричаш ме продажно копеле! — с по-спокоен тон добави: — Не мисля, че би стигнала дотам, Сейър.

Намекът бе хаплив, но го прие по-скоро с раздразнение, отколкото с болка. Вече не би позволила на никого да я нарани.

— Бориш се с нечисти средства, също като тях.

— Боря се, за да побеждавам.

— Разбира се.

— А ти за какво се бориш?

— За оцеляване — просъска тя в отговор.

Но положи усилие да овладее гнева си и въздъхна дълбоко. Осъзнала, че неволно е стиснала ръце в юмруци, сега ги отпусна. Тръсна коси назад и овлажни устни.

Когато се успокои, отново заговори:

— Борих се с тях, за да оцелея. И успях. Единствената причина на света, която ме накара да се върна, беше смъртта на брат ми. Въпреки че скърбя за него и винаги ще скърбя... — едва се сдържа да не сподели, че вечно ще се измъчва от чувство за вина заради онези две обаждания, на които не бе отговорила. — Благодаря на Бога, че поне той най-сетне се отърва от тях. Дано е намерил покой. Но искам да чуя...

Изведнъж замълча, когато той повдигна ръка към бузата ѝ и леко я докосна с пръсти. Изглежда го с недоумение.

— Комар.

— О! — потърка кожата си там, където бе усетила допира на пръстите му. — Благодаря.

— Няма за какво.

Отлетяха няколко секунди, преди Сейър да продължи мисълта си:

— Искам да чуя как е умрял Дани. Кажи ми подробностите.

— Щях да ти кажа всичко още в неделя. Няколко пъти позвъних в офиса ти. Обаче ти не пожела да ме изслушаш.

— Тогава не бях подготвена.

Причината да откаже да разговаря с него бе друга — и той го знаеше. Но вместо да спори с нея, тихо каза:

— Застрелян е с един куршум в главата. Не е имало... не е усетил нищо. Смъртта е настъпила мигновено.

Нямаше нужда да чува повече подробности. Тези бяха достатъчно разтърсващи.

— Кой го е намерил?

— Някакви рибари. Моторът на лодката им започнал да пуши. Спрели до рибарския лагер, за да поискат назаем масло. Колата на Дани била паркирана отпред и те предположили, че в колибата има някой. Влезли и го открили.

Нямаше желание да си представя гледката, която са заварили рибарите.

— Регистрирано е като самоубийство.

— Първоначално.

— Но Ред Харпър има подозрения?

— Не Ред. В отдела му има един нов детектив, млад мъж на име Уейн Скот. Ред го изпратил на местопрестъплението. Мислел, че ще бъде рутинен оглед. Попълване на формуляр, отцепване на района и прочее. Че случаят ще бъде приключен и смъртта на Дани ще бъде просто статистика. Но Скот се върнал от рибарския лагер с повече въпроси, отколкото отговори.

— Какви? Мисли, че е възможно да е било злополука?

— Не е сигурен. Както казах, има повече въпроси от...

— Стига увъртания, господин Мърчънт — нетърпеливо го прекъсна тя. — Не съм дете. Не ми говорете като на слабоумна.

— Детектив Скот не е споделял нищо с мен, кълна се — рече той, когато срещна недоверчивия ѝ поглед. — Но нещо ми подсказва, че не е стопроцентово убеден, че заключението на съдебния патолог е вярно.

Облегна се с гръб на дървото зад себе си, сви едното си коляно и опря ходило на ствола. Загледан в далечината отвъд реката, инстинктивно попи капка пот, която се стичаше по слепоочието му, и продължи:

— Известно време — преди да разбере, че силата ми не е в криминалното право — работех в прокуратура. От опит зная как разсъждават ченгетата. Отначало подозират престъпление. Тази версия е първата, която отхвърлят. Не знам що за човек е Уейн Скот и каква е причината за съмненията му. Не знам доколко е способен да провежда огледи на местопрестъпления и дали има опит. Запознах се с него в неделя вечерта, когато двамата с Ред дойдоха да ни съобщят новината. Има вид на новак, но ми се струва решителен и напорист. Може би просто се прави на велик, за да впечатли новия си шеф. Може би търси

улики в подкрепа на теорията, че Дани не е сложил край на живота си сам, защото това би довело до по-пикантно разследване.

Сейър бе слушала внимателно, бе следила промените в изражението и позата му и се бе досетила какво се опитва да й каже със заобикалки. Разбираше нежеланието му да се изрази по-ясно, защото алтернативата на самоубийство или нещастен случай бе немислима.

— Твърдиш, че детективът подозира, че Дани е убит?

Бек отново погледна към нея.

— Не го каза така прямо.

— Какво друго би могло да означава търсене на улики и задаване на въпроси?

Сви рамене:

— Отскоро е в града. Работи в местната полиция само от няколко седмици. Не знае...

— Не знае, че шефът му взема рушвети от семейството ми и затваря очите си всеки път, когато нарушат закона.

— Хъф субсидира недостатъчните приходи на Ред.

— Подкупва го.

— Субсидиите на Хъф вкарват повече пари в местната хазна — смутено изтъкна той. — Това предотвратява нарастването на данъците.

— О, да. В полза на данъкоплатците е Хъф да подкупва местните сили на реда.

— Всички имат полза от щедростта му, Сейър.

— Включително и ти.

— Ти също — Бек се оттласна от дървото и се приближи към нея. — Каж ми, нима би предпочела да прекараш нощта в участъка, когато Ред те е хващал да шофираш пияна? Или да плуваш гола? Или да се чукаш с някого на маса за пикник в парка? Или да участваш в състезания с коли по „Еванджелин Стрийт“? При всички тези случаи — а те са само малка част от това, което съм чувал за буйната ти младост — нима не си се радвала, че Хъф пъхва по няколко банкноти в джоба на шерифа всеки месец, за да можеш да се отърваваш безнаказано? Не си прави труда да отговаряш. Отговорът е очевиден. Опитай се да вникнеш в общата картина и ще разбереш...

— Това, което разбирам, господин Мърчънт, е колко хитро оправдание сте намерили за своята корумпираност. Така ли успявате да

заспивате спокойно нощем?

Застана толкова близо до нея, че крачолите на панталоните му се отъркаха в прасците ѝ. Както докато седеше на скамейката пред пианото, Сейър се почувства поставена натясно. Трябваше или да наклони глава назад, за да го погледне в лицето, или да се отдръпне няколко крачки, което за нищо на света нямаше да стори. Нямаше да отстъпи нито сантиметър от територията си.

Шепнешком продължи:

— За последен път те моля, Сейър, наричай ме Бек. Ако искаш да знаеш как заспивам, чувствай се поканена да разбереш. Когато пожелаеш.

Преди да го удари, което силно се изкуши да стори, тя се обърна и тръгна към къщата.

— Той почина.

Спря се и извърна глава назад.

— Старият Мичъл — каза Бек. — Преди две години го намериха в дома му, мъртъв от няколко дни.

След като изпрати и последните гости, Хъф тръгна към спалнята си на горния етаж, за да смени тъмния костюм и риза с по-удобни дрехи.

Спря се в коридора, до стаята на Дани, но не отвори вратата. Селма я бе заключила и всичко вътре бе така, както го бе оставил синът му в неделя сутринта, когато бе излязъл за църква. Може би чакаше сигнал от него кога да я отключи, за да сортират вещите и решат кое да запазят и кое да дадат за благотворителност. Щеше да възложи тази задача на нея. Не бе сигурен дали някога ще може отново да погледне или докосне нещо, принадлежало на Дани.

Не че нямаше угризения, но бе сторил всичко, което трябва. Да размишлява за него би било загуба на време и енергия, а Хъф никога не разхищаваше ни едно от двете.

След като се преоблече, докато слизаше обратно надолу, хвърли поглед към двойния френски прозорец до портрета на Лоръл над площадката. През него се излизаше на балкона на втория етаж. Забеляза Сейър и Бек на брега на реката, в сянката на дърветата.

С усмивка задържа цигарата между устните си, сложи ръце на кръста си и се загледа в тях. Бек се бе заел сериозно с последната си задача и както обикновено, влагаше цялото си старание. Може би Сейър си бе намерила майстора.

Тя бе непоправима, опърничава и избухлива жена, но Бек притежаваше търпението на питбул. Все още не се бе отказал, а всеки друг мъж на негово място би развял бяло знаме още след първата ѝ хаплива забележка.

През целия си живот това момиче не бе свършило нищо, без да спори. Дори раждането ѝ бе истинска битка. Лоръл се бе мъчила дванадесет часа, два пъти по-дълго, отколкото с момчетата.

Сейър, чийто темперамент бе в съответствие с цвета на косите ѝ, бе излязла от утробата на майка си със зачервено от гняв лице, крещейки в знак на протест заради травмата... или може би заради забавянето на появата си на бял свят. Оттогава не даваше покой на хората около себе си.

Несъмнено в момента Бек преживяваше истински ад с нея, въпреки че Хъф бе впечатлен, че е успял да задържи вниманието ѝ толкова дълго. Сейър не бе от хората, които стоят и слушат нещо, което нямат желание да чуят. Но стояха толкова близо, че върховете на пръстите им се докосваха, и изглеждаха дълбоко увлечени в разговора или...

Привлечени един от друг.

Тази мисъл го връхлетя като удар. Изведнъж му хрумна свежа идея. Проклет да бе, ако не изглеждаха страхотна двойка.

Сейър имаше остър език и никога не се захващаше с нещо, към което не изпитва безумна страст. Ала Хъф се надяваше страстта ѝ към споровете да се пренесе в области, в които би доставяла удоволствие на един мъж или поне би го накарала да се примири с недостатъците ѝ.

Що се отнасяше до Бек... нима имаше млада жена, която не би го харесала?

През френския прозорец го видя да застава още по-близо до Сейър. Бе по-висока от повечето жени, дори по чорапогащник, но той бе с една глава над нея. Изглеждаха свързани с нишка, която все повече се затягаше, и Хъф имаше чувството, че всеки момент Бек ще я сграбчи в прегръдката си.

Но Сейър рязко се завъртя и се отправи към къщата. Не бе стигнала далеч, когато нещо, което той й каза, я накара да се обърне. Каквото и да бе изрекъл, навярно здравата я бе ядосало, защото продължи буквално с маршова стъпка.

— Ще бъде много забавно.

Усмивайки се на себе си, Хъф слезе по стълбите и препречи пътя на дъщеря си, която гневно прекрачи прага на кухнята. Селма вървеше по петите ѝ и я умоляваше да седне и да похапне.

Но тя не обръщаше внимание на настойчивите ѝ молби. Изведнъж застина, когато видя баща си. Селма, свикнала с отношенията в семейството, за което работеше, бързо се скри обратно в кухнята.

Хъф прие най-заплашителното си изражение и изгледа дъщеря си от главата до петите. Прилепналата ѝ рокля издаваше, че фигурата ѝ не е пострадала през десетте години, които бе прекарала далеч от дома. Зрелостта бе придала завършеност на чертите на лицето ѝ. Вече бе жена, а не момиче.

На погребението, с онази шапка с широка периферия и слънчевите очила, бе приличала на скърбяща филмова звезда или съкрушена вдовица на държавен глава. Бе добила изтънчеността, която Лоръл винаги бе мечтала да притежава дъщеря ѝ, но бе запазила неизменната си вироглавост, която колкото го дразнеше, толкова и му се струваше забавна.

— Здравей, Сейър.

— Татко.

— Татко, а? Някога ме наричаше Хъф.

— Наричах те с доста по-обидни имена.

Той извади цигарата от устата си и се засмя:

— Доколкото си спомням, сипеше страхотни бисери. Възнамеряваше да си тръгнеш, без дори да поговориш с мен, а?

— Каквото имах да ти казвам, казах го, преди да замина. За десет години не съм променила мнението си за нищо.

— От уважение към Дани можеше поне учтиво да попиташ как съм, как преодолявам скръбта.

— Не ти дължа никаква учтивост. Не изпитвам уважение към теб. Що се отнася до скръбта, дори не си спрял пещите днес. Смъртта на Дани е трагедия, но тя не променя характера на това семейство.

— Твоето семейство.

— Отрекох се от него. Не желая да имам нищо общо с теб, Крис или леярната. Дойдох в Дестини, за да се сбогувам лично с Дани на гроба му. Ти ми попречи да го сторя, като изпрати лакея си след мен.

— Бек не те е метнал на рамо, за да те довлече дотук.

— Не, но хитро ме изкуши с нещо, което знаеше, че не мога да отмина с безразличие. Успя да ме подмами и аз дойдох. Вече изпълних дълга си. Отивам на гробището, а после се връщам у дома.

— Сега си у дома, Сейър.

Тя се засмя, но насила:

— Никога не се отказваш, нали, Хъф?

— Никога.

— Е, направи услуга на себе си, само този път. Примири се с факта, че нямаш власт над мен — образува кръг с палеца и показалеца си. — Никаква. Каквото и да кажеш, няма да ме спреш. Няма смисъл да ме заплашваш. Не можеш да ми сториш нищо по-лошо от това, което си сторил досега. Вече не се страхувам от теб.

— Така ли?

— Точно така.

Отиде до вратата на стаята за игри и рязко я отвори.

— Докажи го.

ПЕТА ГЛАВА

Беше отправил предизвикателство, на което не можеше да устои, точно както Бек Мърчънт по-рано. Не бе в природата ѝ да се оттегля без бой. Бе наследила някои черти на баща си, независимо дали това ѝ харесваше.

Осъзнавайки своята предсказуемост, тръгна след Хъф към стаята за игри. Беше казала, че вече не се страхува от него. Може би не бе повярвал на тези думи, но то не беше важно. Важното бе самата тя да повярва. Не бе нужно да му доказва колко е безстрашна. Но трябваше да го докаже на себе си.

От три хиляди километра бе лесно да се хвали, че е успяла да оцелее и че е напълно безразлична към него. Обаче най-тежкото изпитание за смелостта ѝ бе да застане лице в лице с врага, който ѝ бе нанесъл почти фатални удари. Само така щеше напълно да се убеди, че страхът ѝ от Хъф е минало и той вече няма власт над нея.

Затова влезе заедно с него в убежището му. С изключение на телевизора с голям екран, обстановката бе почти същата, каквато я помнеше. Докато оглеждаше стаята, Сейър се опита да извика в съзнанието си поне един приятен спомен, свързан с нея. Нямахше такъв. Всички спомени, които събуждаше тази стая, бяха мъчителни.

Когато бе малко момиче, което трябваше да се състезава за вниманието на Хъф, не ѝ бе позволено да влиза тук. Крис и Дани бяха допускани и дори канени в неговото светилище, но тя рядко — и единствената причина бе полът ѝ.

В тази стая Хъф бе обяснил на нея и братята ѝ колко тежка е болестта на майка им. Влизайки в ролята на говорител, Сейър бе попитала дали Лоръл ще умре. Когато баща им бе потвърдил, двамата с Дани бяха заплакали. Хъф не понасяше сълзи. Беше им казал да се стегнат и да се държат като зрели хора, като истински Хойл. Семейство Хойл никога не плачели. Беше им посочил Крис за пример: „Той не плаче, виждате ли?“.

Само че Сейър бе плакала в тази стая още веднъж. Бе плакала неударно и истерично, умолявайки Хъф да не прави това, което все пак бе направил. Не можеше да му прости за онази нощ. Тогава го бе намразила.

Стъпките му отекнаха по чамовия паркет, когато отиде до барплота и ѝ предложи питие.

— Не, благодаря.

Наля бърбън за себе си.

— Да кажа ли на Селма да ти донесе нещо за ядене? Няма търпение да те нахрани.

— Не съм гладна.

— Дори и да умираш от глад, не би хапнала нищо, купено с парите на „Хойл Ентърпрайсис“, нали?

Хъф потъна в креслото си и я погледна над ръба на чашата, докато отпиваше глътка бърбън.

— Това началният ти удар ли е, Хъф? Искаш да видиш кой от двамата ни ще спечели повече точки? Да водим словесен двубой, докато единият от нас се признае за победен? Ако е така, няма да участвам. Никога вече няма да ме въвлечеш в скапаните си игри.

— Майка ти не би одобрила подобен език.

Сейър му хвърли убийствен поглед.

— Майка ми не би одобрила доста неща. Искаш ли да поговорим за тях?

— Все още злобееш срещу мен, както виждам. Е, не бих казал, че съм изненадан. Всъщност бих се разочаровал, ако язвителността ти бе намаляла — облегна се назад, взе кутия кибрит от една полица и запали цигара. — Седни. Разкажи ми за бизнеса си.

Тя седна на единия от еднаквите дивани, разположени от двете страни на масичката.

— Върви добре.

— Ако има нещо на света, което не понасям, Сейър, това е фалшивата скромност. Щом си успяла, имаш заслужено право да се хвалиш. Прочетох статията за теб в „Кроникъл“. Беше доста обширна. Със снимки и прочее. Пишеше, че си декоратор в Сан Франциско, със заможна и елитна клиентела.

Не го попита откъде е разбрал за вестникарската статия. Бе способен на всичко, дори на шпионаж. Вероятно знаеше повече за

живота ѝ в Калифорния, отколкото бе подозирала. Може би Бек Мърчънт събираше сведения за него.

— Колко плати на онзи обратен старец, за да откупиш бизнеса му? — попита той. — Сигурно доста.

— Онзи „обратен старец“ е мой учител и близък приятел.

Бе започнала работа при него като стажантка, докато учеше в колежа. След като се бе дипломирала, той я бе назначил на постоянно място. Но Сейър не бе просто служител, заслужаващ комисиона за всичко, което успее да продаде от ателието му за проектиране на интериор. Още от самото начало я бе подготвял един ден да поеме бизнеса.

Беше я изпращал в командировки в чужбина, да закупува дамаски от Хонконг и антики от Франция, доверявайки се напълно на инстинктите ѝ, на усета ѝ за бизнес и изтънчения ѝ вкус. Бе натрупал четиридесетгодишен опит и имаше внушителен брой ценни контакти. Сейър допринасяше със свежи новаторски идеи. Бяха станали чудесен екип.

— Когато реши да се пенсионира — продължи тя, — направи условията на продажбата изгодни за мен.

Под нейно ръководство фирмата се бе разраснала. Беше изплатила дълга си за три години, наполовина по-кратко време, отколкото бе очаквала. Но не каза това на Хъф, защото реши, че финансовите ѝ дела не го засягат.

— Значи от закачане на пердета се печелят добри пари.

Нарочно говореше за бизнеса ѝ с пренебрежение, но не се хвана на въдицата.

— Обичам работата си. Бих я вършила почти безплатно. За щастие се оказа, освен приятна, и доходоносна.

— Възвърнала си неколkokратно инвестициите си — Хъф разбърка кубчетата лед в чашата си. — Значи браковете ти не се оказаха съвсем несполучливи, а? Ако не бяха финансовите клаузи в предбрачните договори, за които настоях, нямаше да можеш да си купиш тази приказка и да вършиш работата, която толкова обичаш.

Едва успя да процеди през стиснатите си зъби:

— Получих само това, което ми се полагаше, Хъф.

— Съществуват и по-лоши начини за изкарване на прехрана — отбеляза Крис, когато влезе в стаята. — Правенето на кариера от

разводи с богати мъже има доста добри страни — настани се на отсрещния диван и ѝ се усмихна над масичката. — Пътят, който си избрала, не е лош.

Импулсивното ѝ желание бе да стане и да излезе с гневна походка, но знаеше, че така само ще го разсмее. Да му достави това удоволствие би било по-лошо, отколкото да изтърпи подигравателната му усмивка.

— Непоносим си, както винаги, Крис. Но си прав за предимствата на разводите с богати мъже. Сигурна съм, че бившата ти съпруга би се съгласила.

Усмивката му леко помръкна, но спокойно каза:

— Не си наясно с фактите, Сейър. Мери Бет отказва да ми даде развод.

Бе предположила, че очевидното отсъствие на съпругата му от семейното гнездо означава, че изпълненият с проблеми брак на брат ѝ най-сетне е приключил.

— Тогава защо не е тук?

— Сега живее в Мексико. В къща с изглед към лазурния Пасифик. Бяхме на почивка там. Един следобед изпих твърде много „Маргарити“ на плажа. Мери Бет има невероятната способност винаги да се възползва от това. На следващия ден се събудих махмурлия и като собственик на ново жилище. Напълно според плана ѝ. Първо получи къщата заедно с прислугата, а после заяви, че иска да се разделим. За неопределено време — добави той и хвърли поглед към Хъф.

Сейър не познаваше снаха си, защото Крис се бе оженил след заминаването ѝ, но реши, че съпругата на брат ѝ заслужава далеч повече от една къща с прислуга на брега на Тихия океан за това, че го е търпяла. Съмняваше се, че бракът му е сложил край на безразборните му връзки.

Докато Крис даваше обяснение за отсъствието на съпругата си, Хъф бе останал изтегнат на креслото си, пушейки цигара. Но не изглеждаше спокоен. Бе напрегнат. Сейър забеляза, че стиска столчето на чашата си така силно, че кокалчетата на загрубелите му пръсти са побелели. Не бе доволен от семейното положение на Крис и изведнъж тя прозря причината.

— Нямате деца.

Хъф внезапно извърна глава като бухал и отмести гневния си поглед от Крис към нея.

— Все още. Но това не е краят.

Напрежението изчезна от лицето на брат й и на негово място се появи усмивка.

— Влез, Бек.

— Не искам да ви прекъсвам — заговори той от прага, зад гърба й. Сейър не се обърна.

— Влез, ако обичаш. Прекъсването е добре дошло. Всички имаме нужда да си отдъхнем от тази семейна разправия.

Чу Мърчънт да се приближава. Заобиколи дивана.

— Ред е тук, Хъф.

— Тръгна си преди час.

— Върнал се е, този път в качеството си на длъжностно лице. С него е и Уейн Скот. Искат да разговарят с нас.

— За какво?

Бек го изгледа изпод вежди, сякаш попита: „Как мислиш?“.

— Колко време ще ни отнемат? — попита Крис. — Уморен съм от погребалната атмосфера и се надявах да изляза за малко.

Сейър бе смаяна от неговата обсебеност от собствената му особа, въпреки че не би трябвало да бъде. Винаги бе мислил само за себе си. Не се интересуваше от нищо, което не е свързано лично с него, с плановете и желанията му. Този егоизъм, поощряван от Хъф, нямаше граници — дори в деня, в който Крис бе погребал брат си.

Сейър не би издържала нито миг повече в компанията му.

— Ще изляза и ще ви оставя да поговорите с Ред — погледна към Хъф и каза: — Безспорно Дани беше най-добрият от всички ни. Дълбоко съжалявам за загубата — надменно се обърна към живия си брат: — Крис... — замълча, защото всичко, което й хрумна да каже, би прозвучало лицемерно. — Довиждане.

Удостои Бек Мърчънт само с хладно кимване. Но когато понечи да го подмине, той докосна ръката й.

— Ред иска да останеш.

Преди Сейър да се опомни от изненадата и да проговори, Крис попита:

— Тя пък защо?

— Не каза.

— Сигурно е казал нещо — възрази Сейър.

Мърчънт я погледна навъсено.

— Точните му думи бяха, че би искал да останеш. Да ги поканя ли да влязат, Хъф?

— Голяма досада. И на мен ми писна да мисля и говоря за смърт. Но нека приключим час по-скоро. Покани ги, Бек.

Сейър нямаше намерение да остава и щеше да го каже на Ред Харпър. Бек Мърчънт излезе само за да придружи шерифа ветеран и по-младия му спътник до стаята.

Веднага премина в настъпление.

— Шериф Харпър, опитвам се да хвана късен полет за Ню Орлиънс. Вече се забавих доста.

Ред Харпър все още бе с катраненочерния костюм, с който бе облечен на погребението. Детективът с него бе със стандартна униформа, но бе свалил шапката. Огледа се, запечатвайки подробностите от обстановката в стаята, нервен като състезателен кон преди старт, решителен, какъвто го бе описал Бек Мърчънт. Харпър отвърна:

— Съжалявам, че се налага да те забавим, Сейър, но детектив Скот иска да зададе по няколко въпроса на всички вас.

— Оценявам старанието ви — отбеляза тя, обръщайки се направо към по-младия полицаи. — Възхищавам се на чувството ви за дълг. Но нямам информация за вас. Не живея тук и не бях поддържала връзка с Дани от над десетилетие.

— Да, госпожо, но е възможно да знаете повече, отколкото предполагате — провлеченият му говор бе по-характерен за Тексас, отколкото за Луизиана. — Имате ли нещо против да останете само за малко? Няма да трае дълго, обещавам.

Сейър с неохота се върна на мястото си на дивана.

— Бек, вземи два стола от игралната маса за хората на закона — Хъф посочи натам от удобното си кресло. — Ти можеш да седнеш до Сейър.

Шерифът и помощникът му заеха столовете, които Бек придърпа за тях, а той се настани до нея. Сейър погледна Хъф и забеляза познатия дяволит блясък в очите му, когато запали нова клечка и я хвърли в пепелника.

— Е, Ред, ти свика тази среща — заговори той. — Целите сме в слух. Какво те тревожи?

Шерифът прочисти гърлото си.

— Както знаете, назначих Уейн като детектив в отдела.

Думите му прозвучаха почти като извинение.

— Е, и?

— Той свърши малко детективска работа в рибарския ви лагер, Хъф, и се натъкна на факти около самоубийството на Дани, които го безпокоят.

Хъф отмести поглед към младия помощник-шериф.

— Например?

Уейн Скот се придвижи напред на стола си и седна почти на ръба, сякаш с нетърпение бе очаквал реда си да заговори.

— Пушката, с която е убит...

— Пушка? — извика Сейър.

Когато Бек Мърчънт ѝ бе казал, че Дани е бил застрелян в главата, бе предположила, че е с пистолет. Нямаше енциклопедични познания за огнестрелните оръжия, но определено знаеше разликата между револвер и пушка, както и между пораженията, които нанасят.

В зависимост от калибъра и траекторията, куршум от пистолет, изстрелян право към главата на човек, можеше да бъде смъртоносен и определено да предизвика ужасяваща гледка. Но тя бе несравнима с раздробяването на човешкия череп, което би причинил изстрел с пушка.

— Да, госпожо — мрачно отвърна детективът. — Не е имал никакъв шанс да оцелее.

— Не е зле да преминеш към съществената част — суховато го подкани Бек.

— Добре, господин Мърчънт. Съществената част е, че жертвата беше с обувки на краката.

Няколко мига всички се взираха в него с недоумение. Първи реагира Хъф:

— Не зная за какво намеквате, но...

— Почакайте — Бек му даде знак с ръка да замълчи, но гледаше към Уейн Скот. — Мисля, че разбирам причината за безпокойството на детектив Скот.

Крис потърка долната си устна и кимна:

— Пита се как Дани е натиснал спусъка.

Скот енергично кимна няколко пъти:

— Именно. Веднъж разследвах самоубийство с пушка в Картидж, Източен Тексас. Мъжът беше натиснал спусъка с големия пръст на крака си — загрижено погледна към Сейър. — Простете, госпожо Хойл, че говоря така прямо за...

— Няма да припадна. Впрочем фамилията ми е Линч.

— О, извинявайте. Мислех...

— Няма проблем. Продължавайте, ако обичате.

Очите му обходиха лицата, втренчили погледи в него.

— Искях да кажа, че всичко около предполагаемото самоубийство на господин Хойл съвпада с онзи подобен случай. Но не мога да си обясня как е успял да натисне спусъка. Било е истински фокус, като се има предвид дължината на цевите... А, това е другото, което ме озадачава. Оръжието е пушка двуцевка, с две заредени цеви. Ако човек възнамерява да се застреля с двуцевка в главата, защо да зарежда и двете? Едва ли би имал нужда от втори куршум.

Никой не се реши да изрече коментар или отговор. Ред Харпър отново прочисти гърлото си.

— Спомняш ли си кога за последен път видя онази пушка, Хъф? Не забелязвам празно място на витрината ти с оръжия.

Кимна към един страничен шкаф със стъклени врати. Хъф притежаваше арсенал, който включваше няколко пистолета, ловни пушки и една двуцевка за лов на птици. Всичките бяха на местата си.

— Беше стара. Никой от нас не я искаше. Бяхме я пенсионирали, така да се каже. Държахме я в рибарския лагер за резерва. Не си спомням кога за последен път някой стреля с нея.

— Аз помня.

Всички насочиха вниманието си към Крис. Съдейки по нехайния тон, с който изрече тази реплика, човек би могъл да си помисли, че обсъждат нещо незначително, например загубена ръкавица или времето, а не важна тема като оръжието, с което брат му бе сложил край на живота си.

— Един уикенд... беше преди около три седмици, нали, Бек? — Бек кимна. — Ние двамата пренощувахме там. Късно вечерта Фрито полудя. Излязохме да видим какво го е събудило и забелязахме рис.

Бек стреля два пъти във въздуха само за да го изплаши. Побягна към гората.

Мърчънт продължи разказа:

— На следващата сутрин смазах пушката и я сложих обратно на решетката над вратата.

— Презареди ли я? — попита шериф Харпър.

— Не.

— Е, някой го е направил — каза Уейн Скот.

— Проверихте ли за отпечатъци?

Учтивият му отговор на въпроса на Сейър бе:

— Да, госпожо. Тези на брат ви... на Дани бяха по цялата пушка, както и на други хора. Някои от най-скорошните вероятно ще се окажат ваши — обърна се той към Бек.

— Значи сте сигурни, че Дани е докосвал пушката — изтъкна Сейър.

— Да, госпожо. Но не знаем кога.

— Има ли негов отпечатък на спусъка?

— Не успяхме да снемем ясни отпечатъци — отвърна Ред Харпър. — Което също е малко смущаващо. Искам да кажа, щом Дани го е докоснал последен...

Не довърши мисълта си.

Хъф, който мълчеше, бе на границата на търпението си. Стана от креслото си, заобиколи го и спря погледа си върху лицето на Уейн Скот, но се обърна към Ред Харпър:

— Защо позволяваш на помощника си да ни припомня всичко, по дяволите? За да заслужи новата си униформа? Ако е така, намери му по-полезно занимание, например да патрулира край витрината на магазина до леярната ми и да сплашва всеки, който се опитва да развива синдикална дейност. Така ще уплътнява добре времето си, вместо да губи моето и да ме кара да мисля за неща, за които вече не желая да мисля. Дани е мъртъв. Погребахме го. Това е краят.

Извади нова цигара от кутията.

— Извинявайте, господин Хойл, но не е краят.

Хъф гневно изгледа Скот, докато палеше цигарата. Младият мъж смело продължи:

— Не само разположението на пушката върху тялото на господин Хойл поражда въпроси. Или разтягането, на което би

трябвало да се подложи, за да натисне спусъка с ръка, докато цевите са в устата му. Има и друго, което ме озадачава.

Лицето на новия детектив бе зачервено. Сейър не знаеше дали от смущение или от въодушевление. Възхити му се за дързостта да отстоява мнението си пред всемогъщия Хъф Хойл, макар и да предполагаше, че след тази вечер дните му като помощник-шериф са преброени.

— Е, добре, да чуем каква муха е влязла в главата ти — настоя Хъф.

— Религиозното увлечение на сина ви.

Изненадите нямаха край. Сейър погледна Крис, а после баща си, очаквайки да види, че се смеят на странната идея за връзка на някого от фамилията Хойл с религията. Но лицата им останаха сериозни. Хъф дори се намръщи още повече.

Извърна глава към Бек Мърчънт, който явно бе доловил недоумението й.

— Наскоро Дани се присъедини към братството...

— „Вестители на Библията“ — просъска Хъф.

— Беше приел идеите им и стриктно спазваше техните правила — продължи Бек.

— Откога?

— От около година. Никога не пропускаше неделна служба или вечерна молитва в сряда.

— Стана голям задръстеняк — продължи Крис. — Спря да пие. Обезумяваше, ако някой от нас спомене името Божие напразно. Направо откачи.

— Какво го е накарало да се обърне към религията?

Крис сви рамене.

— Не го ли попитахте?

— Да, Сейър, питахме — процеди той през зъби. — Дани отказваше да разговаря с нас за това.

Бек Мърчънт добави:

— Не можахме да го свържем с някаква конкретна случка, например преживяване на границата на смъртта. Казано накратко, през последните месеци от живота си стана друг човек. Коренно се промени.

— Към по-добро или към по-лошо?

Хъф отговори:

— Въпрос на мнение.

Изречението му издаваше какво е било неговото мнение за набожността на Дани. Сейър отново се обърна към младия помощник-шериф:

— Каква връзка има това със самоубийството му?

— Разпитах пастора и членове на братството, които са разговаряли с Дани в неделя сутринта. Всички, без изключение, потвърдиха, че е бил весел и въодушевен. Говорел пламенно за Бог и казал на събратята си, че ще се видят на вечерната служба — детективът срещна погледа на всеки от хората в стаята, преди да добави: — Струва ми се странно човек в добро настроение, в религиозно опиянение, така да се каже, изведнъж да превърти и да се застреля.

— Нима намеквате, че е било нагласено така, че да изглежда самоубийство? — попита Сейър.

— Не слагай такива думи в устата на Уейн, Сейър — намеси се Ред Харпър и смутено погледна Хъф. — Иска да каже само, че...

— Искам да кажа, че обстоятелствата около смъртта на Дани Хойл изискват по-задълбочено разследване.

— Съдебният лекар нямаше никакви колебания, когато обяви случая за самоубийство.

— Точно така, господин Мърчънт, но причината за смъртта му беше очевидна — хвърли поглед към Сейър. — Ще ви спестя медицинската терминология от писмения доклад от аутопсията. — Отново се обърна към Мърчънт: — Това, което според мен остава неизяснено, е начинът, по който е предизвикана смъртта.

— Начинът — повтори Бек и изгледа детектива с присвити очи. — Цевите на пушката са били в устата на Дани. Това безспорно доказва, че не е било нещастен случай.

— И аз смятам така — каза Скот и мрачно кимна. — Можем да изключим версията за случаен изстрел. Така че, ако установим, че не е било самоубийство, единственото възможно заключение е убийство.

Ред Харпър потръпна, сякаш от болка.

— В такъв случай, длъжен съм да попитам сецате ли се за някого, който би желал смъртта на Дани?

ШЕСТА ГЛАВА

От следобедната жега цветята, подредени върху новия гроб, бяха увехнали. Венчелистчетата се бяха спаружили и клюмнали на стъблата, сякаш от пълно отчаяние.

Нямаше вятър да разсее дима от доменните пещи на леярната и той бе образувал огромен сив облак, който се стелеше като грозна дрипа над гробището.

Напомняше на Сейър за мъртвешки саван. Бе дошла с надеждата да намери известна утеха, но след разговора с помощник-шерифа ѝ се струваше невъзможно скоро да се примири със смъртта на брат си.

От трите деца Дани най-малко бе приличал на Хъф. Винаги бе тактичен и любезен, през живота си не бе извършил нищо от злоба и не бе таил ненавист към никого.

Когато бяха малки, бе слушал нея и Крис. Изразяваше негодувание, когато бяха несправедливи, но накрая отстъпваше, особено на Крис, който бе безспорният тартор. Крис бе и хитър и знаеше как да манипулира по-малкия си брат. Дани неизбежно се хващаше на номерата му, които често бяха жестоки.

Тя имаше най-избухлив темперамент. Когато изливаше гнева си върху Дани заради истинска или неволна обида, той изслушваше тирадите ѝ с достойнство, а после не ѝ се сърдеше за ужасните имена, с които го бе нарекла.

При един от най-страховитите си изблици бе хвърлила любимото му камионче-играчка в реката. Бе заплакал и изрекъл няколко обидни думи и ѝ бе наредил да влезе във водата, за да го извади. Разбира се, тя бе отказала и вместо това му бе описала с ужасяващи подробности как лъскавото камионче ще ръждяса и ще изгние още преди да стигне до Мексиканския залив.

Дани бе хленчил часове наред, а после няколко дни се бе цупил. Когато Лоръл бе попитала защо е толкова мрачен, бе отказал да изпорти Сейър. Не бе казал на никого за постъпката ѝ. Ако го бе направил, само би я накарал да мисли, че си го е заслужил. Но бе

оставил да ѝ се размине и тя дълго бе изпитвала мъчителни угризения за подлостта си.

Майка им го глезеше, защото бе най-малкият в семейството. Сейър си спомняше честите упреци на Хъф към Лоръл, че ще превърне сина му в плах женчо, ако не престане да угажда на капризите му. Но въпреки очевидната слабост на майка му, по ирония на съдбата, най-важно за Дани бе одобрението на Хъф.

Като първороден син, Крис автоматично го получаваше. Имаше същия темперамент и интереси като Хъф и присъствието му подхранваше егото на баща му, защото виждаше в него свое умалено копие.

Сейър бе безполезната красива принцеса на клана и Хъф се отнасяше към нея по подобаващ начин. Беше опърничава хлапачка, която държеше на своето и когато не го получаваше, вдигаше скандал. Майка ѝ смяташе тези гневни изблици за недопустимо поведение за една дама, докато баща ѝ ги намираще за забавни. Колкото по-ядосано крещеше, толкова повече го разсмиваше.

Дани бе скромнен и послушен и винаги оставаше последен на опашката за вниманието на Хъф.

Когато порасна, Сейър бе започнала да разбира тази динамика в семейството, но навремето ѝ бе липсвал достатъчно интелект и проникателност, за да я анализира. Сега, вече зряла жена, осъзнаваше колко мъчително е било за Дани да бъде пренебрегван като далечния втори син.

Тази динамика не се бе променила до смъртта на Дани. Крис бе поощряваният, помазан наследник, идеален в очите на баща си. Тя бе трън в петата заради своята избухливост, а за Дани оставаше ролята на послушно дете, което изпълнява каквото му бъде наредено, никога не противоречи и всички могат да разчитат на него, но рядко го забелязват.

Дали това чувство за незабележимост го бе накарало да се самоубие?

Ако се бе самоубил.

Откъсна увяхваща розова пъпка и я потърка в устните си. По бузата ѝ се търкулна сълза. Не бе честно най-добрият, най-кроткият от тях да умре млад, при това от насилствена смърт. Ако интуицията на

Уейн Скот не го подвеждаше, Дани не бе загинал от собствената си ръка.

— Госпожо Линч?

Сейър се обърна и видя млада жена, застанала на две крачки от нея.

— Не исках да ви стресна — извини се тя. — Мислех, че сте ме чули.

Сейър поклати глава. Когато най-сетне си пое дъх, каза:

— Бях се замислила.

— Не искам да ви безпокоя. Мога да намина отново по-късно. Дойдох... за да му кажа лека нощ.

Жената бе почти на нейната възраст, може би с няколко години по-млада, и едва се сдържаше да не заплаче. Сейър си спомни, че я бе видяла сред гостите, но не бе имала възможност да се запознае с нея.

— Аз съм Сейър Линч.

Подаде ѝ ръка и непознатата я пое.

— Знам коя сте. Видях ви в къщата. Казаха ми, че сте вие, но вече ви бях познала от снимките.

— Снимките в къщата са стари. Променила съм се.

— Да, но косите ви са същите. А и наскоро Дани ми показа статия за вас. Много се гордееше с постиженията ви — засмя се и Сейър бе впечатлена от мелодичния ѝ глас. — Когато се възхитих на вашата красота и изтънченост, каза, че външността е измамна и всъщност сте огън и пламък. Но не го изрече със злоба.

— Как се казвате?

— Извинявайте. Джесика Дебланс. Аз съм... бях приятелка на Дани.

— Заповядайте.

Сейър посочи към каменна пейка под едно дърво, недалеч от гроба.

Заедно тръгнаха натам. Джесика Дебланс бе облечена с елегантна ленена рокля. Косите ѝ бяха светли и се спускаха на леки вълни по раменете. Бе дребничка и доста симпатична.

Седнаха на пейката. По негласно споразумение помълчаха няколко мига, загледани в гроба. Джесика заплака и извади кърпичка. Сейър инстинктивно обви ръка около крехките ѝ рамене. Усетила допира ѝ, тя зариде и затрепери.

Имаше десетки въпроси, които би искала да ѝ зададе, но почака, докато Джесика престана да плаче и смутено се извини.

— Няма за какво да се извиняваш. Радвам се, че има човек, който е държал на брат ми толкова, че да заплаче за него на рамото на непозната. Явно сте били много близки.

— Всъщност щяхме да се женим.

Джесика протегна лявата си ръка и Сейър затаи дъх при вида на кръглия диамант, вграден в тънка платинена халка.

— Прекрасен е.

Пръстенът бе скромно доказателство за любов, напълно в стила на Дани, и внезапно я обзе съчувствие към младата жена. Испита гняв към Крис и Хъф. Годеницата на Дани би трябвало да бъде в списъка на най-близките. Бе подло от тяхна страна да не я включат.

— Съжалявам, че не успяхме да поговорим в къщата, Джесика. Не знаех, че е бил сгоден. Никой не ми каза.

Може би Дани се бе опитал. Може би затова я бе търсил по телефона.

— Никой не знаеше за годежа ни — обясни Джесика. — Никой от вашето семейство. Дани не искаше брат ви и баща ви да разберат, преди да се оженим.

Въпреки че вече знаеше отговора, Сейър зададе предсказуемия въпрос:

— Защо?

— Не искаше да се намесят. Знаеше, че вероятно няма да ме одобрят.

— Това е глупаво. Защо?

Жената отново се засмя, но този път с тъга.

— Семейството ми не е богато, госпожо Линч.

— Моля те, наричай ме Сейър.

— Баща ми работи в завода на „Табаско“ в Ню Айбирия, а майка ми е домакиня. Едва спестиха пари, за да изпратят мен и сестра ми в колеж. Ние сме тяхната гордост и радост, защото и двете станахме начални учителки.

— Имат пълното право да се гордеят с вас — и не го казвам само от любезност. Как се запознахте с Дани?

— Преподавам на третокласници, но работя и в библиотеката. Той дойде една вечер да поразгледа и се зачете с голям интерес.

Наближаваше време да затваряме. Побутнах го и го помолих да си тръгне. Вдигна поглед и дълго се взира в мен. Накрая каза: „Ще изляза тихо, но само ако се съгласите да отидем заедно на кафе“.

Джесика докосна бузите си, сякаш споменът я бе накарал да се изчерви.

— Прие ли?

— Поканата му? Да — отвърна тя с лек смях. — Не биваше. Не беше в стила ми да постъпя така безразсъдно и да тръгна с мъж, с когото току-що съм се запознала, но го направих — отново се загледа в покрития с цветя гроб. — Разговаряхме с часове. Преди да си кажем лека нощ, той поиска да се видим следващия уикенд. През седмицата научих, че е син на Хъф Хойл. Това ме изплаши. Започнах да се колебая, но харесвах Дани и не се отказах от срещата. Отидохме в едно заведение на пътя за Ню Орлиънс. Дани предложи да ме заведе там, защото ресторантът бил чудесен. И наистина бе така. Но още тогава се досетих каква е истинската причина да е потаен. Нямах нищо против. Не желяех да имам нищо общо със семейството ви — рязко извърна глава и каза: — Дано не се чувстваш засегната.

— Никак. Самата аз мразя да ме свързват с това семейство. Отлично знам колко е скапано.

Джесика Дебланс тъжно се усмихна:

— Дани не беше скапаняк.

— Не и той.

— Работеше в леярната и се справяше, но не му харесваше. Не бе съгласен с философията за управление на баща ви и брат ви. Не одобряваше много неща. Трудно му бе да се изправи срещу тях: не е лесно да разрушиш навици, изграждани цял живот. Но бе започнал да събира смелост.

Сейър запомни последните думи, за да поразмишлява върху тях по-късно. По какъв ли начин Дани бе показвал тази новопридобита смелост?

— Откога бяхте стодени?

— От две седмици.

— Две седмици? — извика Сейър.

— Точно така — Джесика решително кимна. — Казват, че Дани се е самоубил. Не е истина. Знаем, че не е. Крояхме планове къде ще живеем и какво ще правим занапред. Бяхме избрали имена за

неродените си деца. Дани не е извършил самоубийство. Знаеше, че е грях.

Думата „грях“ подсказа на Сейър следващия въпрос:

— И ти ли посещаваш религиозните сбирки, на които е ходил Дани?

— Да. След втората ни среща го поканих да дойде с мен. Онази неделя пях соло на службата.

Значи бе солистка на хора. Това обясняваше напевния смях.

— Дани нямаше желание да идва. Каза, че Хъф... така наричаше баща ви, ненавижда религията. Обаче го накарах да разбере, че не мога да продължа да се срещам с него, ако не е вярващ като мен. Говорех сериозно — свенливо се усмихна. — Държеше на мен достатъчно, за да дойде в неделя. След онова първо посещение осъзна, че това, което е липсвало в живота му, е Божията любов. Откри я и стана нов човек.

Хъф, Крис и Бек споделяха мнението й по този въпрос, но според тях причината за промените у Дани бе по-скоро оглупяване, отколкото обновление чрез вяра. Смятаха тези промени за отрицателни, а не за положителни.

— Сигурно с брат ми сте били чудесна двойка, Джесика. Благодаря ти, че си го обичала.

— Не мога да приема благодарност — гласът й затрепери и когато от очите й отново бликнаха сълзи, извади друга кърпичка. — Обичах го с цялото си сърце. Как ще преживея тази загуба?

Докато ридаше, Сейър я притисна към рамото си. И нейните очи се напълниха със сълзи — колкото за Дани, толкова и за Джесика. Брат й вече не страдеше, докато сърцето на тази млада жена бе раздирано от болка и нямаше друго, което би й помогнало да я преодолее, освен времето.

В живота на всеки има събития, след които му се струва невъзможно да оцелее... а и не е сигурно дали желае да продължи. Случват се неща, толкова мъчителни, че човек би предпочел да умре, отколкото да живее с агонията, докато ги превъзмогне.

Сейър знаеше какво е. Спомни си чувството на непреодолима болка, което някога я бе накарало да изпита желание да умре. Но инстинктът за самосъхранение бе истинско чудо. Сърцето на човек не преставаше да бие дори когато напълно е загубил воля за живот.

Поемаше си следващата глътка въздух даже и останал без капка желание да диша. Животът продължаваше.

Не би упрекнала годеницата на Дани за дълбоката ѝ скръб. Не се опита да я утеши с банални фрази. Просто я задържа в прегръдката си и би останала с нея цяла нощ, защото, когато тя бе изживявала своя личен ад, не бе имала ничия подкрепа.

Най-сетне Джесика престана да плаче.

— Дани не би искал да ме види така — изтри сълзите си и издуха носа си. Когато се успокои, каза: — Не приемам становището на съдебния лекар.

— Ако това е утеха за теб, не си единствената. Вече бяха зададени няколко неудобни въпроса.

Сейър ѝ разказа разговора с шериф Харпър и Уейн Скот с всички подробности, които бе запомнила.

Когато свърши, след няколко секунди размисъл, Джесика попита:

— Този детектив работи за Ред Харпър?

— Зная какво си мислиш. Че Ред Харпър получава пари от Хъф. Все пак детектив Скот е твърдо решен да продължи разследването.

Младата жена замислено прехапа долната си устна.

— Напоследък Дани изглеждаше угрижен. Всеки път, когато го питах какво го тревожи, подхвърляше някаква шега, например, че умувал как ще ме издържа, а когато се оженим, дали няма да стана дебела и грозна, или ако косата му опада, дали ще продължа да го обичам. Такива неща. Опитвах се да си втъпя, че просто си въобразявам, но не мисля, че е било така. Познавах го много добре.

— Никога ли не е споменавал нещо, което да ти подсказе какво го терзае?

— Не, но определено нещо го тревожеше.

— Нещо толкова мъчително, че да го накара да посегне на живота си? — предпазливо попита Сейър.

— Не би ме наранил така — упорито възрази Джесика. — Не би ме оставил цял живот да се питам защо го е направил и какво бих могла да сторя или кажа аз, за да го предотвратя. Не би ме накарал да се самообвинявам. Не, Сейър. Никога няма да повярвам, че се е застрелял сам — след кратко мълчание добави: — Но признавам, че алтернативата също е немислима. Дани беше толкова кротък. Дори

работници от леярната, които не изпитват особено уважение към другите от семейство Хойл, харесваха Дани.

— Не всички, Джесика. Беше директор на отдел „Човешки ресурси“. Той назначаваше и уволняваше, занимаваше се с исканията за изплащане на застраховки и заплатите. Всеки, който заема тази длъжност, може да си спечели врагове.

— Дани просто не можеше да оспори феодалната политика на Хъф и мисля, че работниците го знаеха.

„Може би“, помисли си Сейър. Но бе възможно някой със склонност към отмъщение да не е направил разграничението.

— Когато помощник-шерифът Скот ни попита кой би пожелал смъртта на Дани, Бек Мърчънт... сигурно Дани ти е споменавал за него.

— Зная кой е. Всички знаят. Една от най-важните клечки в леярната. С Крис са като братя.

— Толкова ли са близки?

— Буквално неразделни.

А Сейър запомни и тази пикантна подробност, за да я има предвид. Всичко, за което се довереше на Мърчънт, можеше веднага да стигне до Крис. Каза на Джесика:

— Когато шерифът ни попита дали се сещаме за някого, който би желал смъртта на Дани, господин Мърчънт отговори от името на всички това, което би казал всеки от нас. С годините семейство Хойл са си създали доста врагове поради различни причини. Ако някой е искал отмъщение, Дани е бил лесна мишена, защото беше най-скромен и беззащитен.

Джесика отново се замисли, преди тихо да отвърне:

— Предполагам. Но ме боли при мисълта, че Дани може да е загубил живота си, защото някой е таял злоба към семейството му заради нещо, за което той няма никаква вина.

— Мен също — след кратко колебание Сейър попита: — Ще кажеш ли на Хъф и Крис за тайния ви годеж?

— Не. За нищо на света. Моите родители знаеха, защото Дани поиска ръката ми от баща ми. Те и сестра ми са единствените. Дори колегите ми от училището не знаеха. Винаги се срещяхме извън града. На сбирките се стараехме да бъдем част от компания, никога сами. Не виждам причина да го разгласявам сега. Така само ще си навлека гнева

на баща ти и брат ти, а — честно казано — нямам никакво желание за това. Искам да мисля само за Дани, не за тях. Искам всички спомени за времето, през което бяхме заедно, да останат съкровени, а те ще кажат или направят нещо, което ще ги помрачи.

— Колкото и да ми е мъчно, трябва да се съглася с теб — рече Сейър. — Много мъдро решение. Не им давай възможност да те наранят, когато вече страдаш. Въпреки че за тях е голяма загуба, че не те познават — хвана ръката ѝ и я притисна. — Радвам се, че се запознахме. По-леко ми е, като знам, че през последната година от живота си Дани е бил щастлив.

Реши да остави Джесика да прекара известно време сама до гроба. Размениха телефонните си номера, преди да се сбогуват. Сейър обеща да я държи в течение за развоя на разследването.

Джесика заяви с изненадваща за крехката си външност твърдост:

— Независимо до какво заключение ще стигне помощник-шерифът Скот, зная, че Дани не е извършил самоубийство. Не би ме изоставил. Някой го е убил.

СЕДМА ГЛАВА

Крайпътният ресторант „Дестини Дайнър“ бе ремонтиран, откакто Сейър го бе посетила за последен път. Хромовите табуретки на бара сега имаха тюркоазносини винилови седалки, които някога бяха червени. В сепаретата бяха сложени нови ламинирани плотове, също тюркоазни, навярно за да се съчетават добре с яркорозовите дивани.

Изглежда, собствениците смятаха тази цветова схема, характерна за Маями Бийч, за ретро имитация на класическия облик на заведение от петдесетте години. Но единственият резултат, който бяха постигнали, бе да превърнат някогашния скромнен ресторант в кичозна пародия на самия себе си.

Плочите над джубокса бяха заменени с компактдискове, но поне все още го имаше. И въпреки променения интериор, вредното за артериите висококалорично меню бе съвсем същото.

Сейър даде поръчката си, а след това се отпусна на розовата винилова облегалка, отпи глътка кока-кола с ванилов сладолед и за пореден път си зададе въпроса какво прави тук, защо не се бе върнала в Ню Орлиънс, за да пренощува и на сутринта да хване първия полет за Сан Франциско.

От гробището бе отишла до по-добрия от двата мотела в Дестини, който не бе особено уютен, и бе наела стая.

След малко бе решила, че е гладна, или може би не я свърташе на едно място, и бе излязла, за да вечеря.

В делничната вечер, доста след обичайния час за хранене, бе от малцината клиенти, което бе добре дошло за нея, докато бе в това състояние на духа. Имаше нужда от време да поразмишлява върху всичко, което ѝ се бе случило през деня.

Моментът, който бе избрала, за да отиде на гробището, се бе оказал съдбовен. Ако бе пристигнала половин час по-рано или по-късно, нямаше да се запознае с Джесика Дебланс и дори да узнае за съществуването ѝ и за щастието на Дани с нея. Разговорът с жената, която го бе обичала, бе като дар, който ѝ бе донесъл утеха.

Но по-важно бе, че скорошният му годеж бе най-силният аргумент срещу заключението за самоубийство. Сега, когато разполагаше с тази информация, Сейър започна да се пита как да я използва.

Тя правеше причината за обажданията на Дани след десет години мълчание още по-голяма загадка. Дали бе имал намерение да ѝ съобщи добрата новина за годежа си, да изясни отношенията си с нея, преди да се самоубие, или да поиска съвет как да се справи с някакъв проблем? Неизвестността щеше да я измъчва вечно.

— Хей, Червенокоске.

Изтръгната от мислите си, Сейър се огледа. Мъжът, който я бе нарекъл така, стоеше до сепарето, усмихнат до уши. Явно се смяташе за неотразим, съдейки по тържествуващия израз на лицето му. Кимна към чашата ѝ:

— Пийваш си сама, а?

— И предпочитам да остана сама.

Отново се загледа напред, надявайки се досадният тип да схване намека и да се разкара. Не го схвана.

— Откъде знаеш? Все още не си пила с мен.

— И не ще се случи.

— И не ще се случи — повтори той, имитирайки я. — Така префърцунено говорят само в Сан Фран-цис-ко.

Сейър го прониза с поглед.

— Ха! Чудех се откъде те познавам. Зная коя си, госпожице Сейър Хойл. Не мога да забравя тези коси и... — бавно плъзна поглед надолу по тялото ѝ, сякаш смяташе това за много съблазнително. — ... тези форми. Усвоила си лоши навици в Калифорния, но там всички мадами говорят превзето, така че не мога да те упрекна — наведе се и сниши гласа си до шепот. — И се обзалагам, че все още имаш сладко задниче, както когато беше шестнайсетгодишна клакьорка, подскочаше по футболното игрище и въртеше обръчи. Всеки петък вечер се надървах, когато те видех да вдигаш крака високо във въздуха. Цяла седмица чаках този ден с нетърпение.

— Поласкана съм — отбеляза тя и го изгледа с нескрито презрение. — А сега би ли се разкарал, ако обичаш?

Вместо да се отдалечи, той седна срещу нея. Сейър посегна към чантата си, но преди да излезе от сепарето, ръката му сграбчи нейната.

Опита се да се освободи и извика:

— Пусни ме!

— Просто се опитвам да завържа приятелски разговор — каза той с любезен тон. — Не сме непознати. Помниш ли ме?

Нямаше желание да води разговор, приятелски или не, с някакъв нещастник с едри пожълтели зъби, проскубана козя брадичка и огромни уши. Нямаше желание и да го предизвика на канадска борба и да привлече вниманието на малцината други клиенти.

Освен че не искаше да се излага, тъкмо бе накарала Хъф и Крис да мислят, че се е върнала в Ню Орлиънс, какъвто бе планът ѝ. Скоро щеше да се разчуе, че се е сбила с едно жалко нищожество в ресторанта, и новината безспорно щеше да ги накара здравата да се посмеят.

Прикова най-вледеняващия си поглед в натрапника.

— Не зная кой си и не ме интересува. Ако не пуснеш ръката ми веднага, ще...

— Какво ще направиш? — полюбопитства той, притисна китката ѝ и заби нокътя на палеца си в дланта ѝ. — А, какво ще направиш, ако не те пусна?

— Ще счупи шибания ти врат. Ако не тя, аз ще го сторя.

Челюстта на нежелания ѝ събеседник увисна, когато вдигна глава и погледна зад нея. Сейър се обърна и видя Бек Мърчънт, нехайно облегал на дивана, почти както на бронята на колата ѝ сутринта, със същата нехайна усмивка, но само на устните. Изразът на очите му бе заплашителен като думите, които бе изрекъл.

Увереността на натрапника се разклати, въпреки че направи опит да се перчи:

— Кой си ти, та се намесваш?

— Аз съм човекът, който ще строши врата ти.

— Веднъж насиних задника ти. Изглежда, си забравил. С удоволствие ще опресня паметта ти.

Блъфираше. Дори за Сейър, която не бе експерт по ръкопашния бой, бе очевидно.

— Пусни я — произнасяйки отчетливо всяка сричка, Бек Мърчънт добави: — Веднага.

Мъжът се поколеба само за миг, след което я освободи и стана от сепарето. Подигравателно ѝ се усмихна.

— Както всички от семейство Хойл, и ти се мислиш за голяма работа.

Не си заслужаваше да отговаря, но го проследи с поглед до далечния край на заведението, където приятелите му започнаха да му се присмиват, че си бе тръгнал с подвита опашка. След това погледна Бек Мърчънт.

— Можех да се справя и сама.

— Запомни мисълта си.

Преди Сейър да каже още нещо, той отиде до вратата и тихо подсвирна. От каросерията на един пикап изскочи голямо куче, което дотича при него.

— Върви да те нахранят.

Златистият ретривър побягна към летящите врати на кухнята, побутна ги с нос и влезе между тях. Сейър чу въодушевените поздрави на персонала. Бек Мърчънт се настани на дивана до нея.

— Фрито? — попита тя.

— Как позна?

— Крис спомена за него.

— Аха. Онази нощ в рибарската колиба. Рисът.

— Досетих се, че става дума за куче — погледна към кухнята. — Явно е редовен клиент.

— Както и аз, но никога не съм те виждал тук и честно казано, изненадан съм. Нали мърмореше, че бързаш да се върнеш в Калифорния?

— Отидох до гробището. Стана късно и реших да остана тук и да тръгна рано сутринта.

Бек прие думите ѝ без коментар и попита:

— Поръча ли вече?

— Чийзбургер.

Извика на готвачката, която бе застанала зад бара:

— Грейди, и за мен същото като за нея, ако обичаш.

— Веднага.

Върна се на мястото си в сепарето.

— Е, как щеше да се справиш с Уоткинс Антената?

— Уоткинс — възкликна тя, най-сетне получила просветление.

— Сега си спомних. Винаги си търсеше белята в училище, беше по-

луд и от мен. Мисля, че се наложи да повтори няколко класа. Веднъж го наказаха за надничане в съблекалнята на момичетата.

— Все още си търси белята. Чух от Крис, че наскоро са го пуснали от затвора и е под полицейско наблюдение. Когато спрях отпред, те видях през прозореца и ми се стори, че имаш нужда от помощ.

— И сега трябва да ти благодаря, че ме спаси?

Бек се усмихна, а после вдигна поглед към сервитьорката, която се приближаваше, и ѝ намигна, когато сложи пред него чаша кока-кола.

— Сетила си се за лимоновия резен, без да ти напомням. Благодаря.

— Разбира се — каза тя и отвърна на закачливата му усмивка.

— Познаваш ли Сейър Линч?

Двете се спогледаха, фалшиво усмихнати. Сервитьорката заговори е тих глас:

— Онзи тип Уоткинс Антената усмърдя цялото заведение. Да забърша ли масата, Бек?

— Мисля, че няма нужда, но благодаря.

— Трябваше да го държат в затвора.

— Дай му време, пак ще го приберат.

— Дотогава бих предпочела той и приятелчетата му да си намерят друго свърталище. Бургерите ще бъдат готови след малко. Радвам се, че се запознахме — обърна се към Сейър, преди да се оттегли. Едва ли бе искрена. Всъщност като че ли с неохота ги остави насаме.

Навярно нейното сърце не бе единственото в Дестини, което Бек караше да се разтуптява, но Сейър разбираше защо. Безспорно притежаваше сексапил — зелени очи, леко разрошени руси коси, усмивка, която подтиква към лекомислени постъпки. Изглеждаше също толкова добре със старите джинси и памучната риза, с които бе облечен сега, както и с официалния костюм на погребението. Не можеше да отрече, че е доста привлекателен.

Но и Крис бе такъв. Всички дрехи му стояха чудесно. Имаше чар на филмова звезда. Много влечуги с красива и примамлива окраска бяха отровни. Крис бе змия, която омайваше с чара си, а после хапеше.

Не можеше да има повече доверие на Бек Мърчънт, отколкото на по-големия си брат. Дори трябваше да бъде по-внимателна. Подлостта

на Крис бе вродена, а Бек Мърчънт получаваше пари за своята.

— Селма ще се разсърди, ако разбере, че сме дошли да вечеряме тук, след като тя цял ден се опитваше да ни накара да хапнем — отбеляза той.

— Тя ни обича. Винаги ни е обичала. Повече, отколкото заслужаваме.

Бек скръсти ръце върху масата и се наведе напред.

— Защо мислиш, че не заслужаваш да бъдеш обичана?

— Вие сте адвокат, господин Мърчънт, не психоаналитик.

— Просто поддържам приятелски разговор.

— Уоткинс Антената подходи по подобен начин.

Бек избухна в смях.

— Значи трябва да поработя върху техниката си — завъртя сламката в чашата си за няколко мига. — Сейър — бавно каза той, — извинявай — вдигна глава и срещна погледа ѝ. — Извинявай, че ти казах за стария Мичъл така нетактично. Обикновено дори когато съм ядосан, играя по-честно.

Тя мислено се упрекна за недоверието, с което прие извинението му, въпреки че прозвуча искрено. Не каза нищо, а само леко повдигна едното си рамо, в знак, че го приема.

Сервитьорката донесе поръчката им. Бургерите и пържените картофи бяха точно такива, каквито би трябвало да бъдат — плуващи в мазнина, горещи и вкусни. Няколко минути се храниха мълчаливо, но тя усещаше съсредоточения му поглед. Най-сетне попита:

— Какво има, господин Мърчънт?

— Какво?

— Не преставате да ме зяпате.

— Хм, извинявай. Просто си мислех, много ли би ти коствало да ми благодариш?

— За какво?

— Че те защитих от Уоткинс.

Кимна към големите прозорци. Тя се обърна и видя негодника да се качва на мотор. Натисна стартера и потегли от паркинга. Преди да профучи към магистралата, вдигна ръка и им показа среден пръст.

— Това обобщава мнението му за нас, нали? — Сейър отново се обърна към Бек: — Можех да се справя с положението, но не и без да

предизвикам скандал и утре целият град да заговори за мен. Така че — благодаря ти.

— За мен беше удоволствие да помогна.

— Каза, че е насинил задника ти. Вярно ли е?

— Това е неговата версия — Бек доизяде бургера си и взе две хартиени салфетки, за да изтрие ръцете си. — С Крис се събрахме отново благодарение на Уоткинс Антената. Две кафета — поръча той, когато сервитьорката дойде да отнесе чиниите им. — Ако Фрито ви пречи, изпратете го тук.

Жената го успокои, че кучето е задрямало, и отиде да донесе кафето, което Сейър бе доволна, че е поръчал. Беше идеално за оправяне на вкуса след пикантната храна.

— С Крис се запознахме в университета, където членувахме в един клуб. Той беше в по-горен курс. Докато завърши, само се поздравявахме, когато се срещнем. Оттогава не се бяхме виждали, допреди три години — щом кафетата им пристигнаха, Бек отново се усмихна на сервитьорката, а след това предупреди Сейър: — От цикория е, с кофеин.

— Беше любимото ми питие като малка и все още поръчвам да ми донасят от него в Сан Франциско — след като отпи глътка, попита: — Какво ви събра отново преди три години?

— Случаят с Джийн Айвърсън. По косвен начин. Какво знаеш в тази връзка?

— Само това, което прочетох в писмата от компанията.

— Онези писма, които не искаш да ти изпращаме, но все пак четеш?

Имаше право, но за нищо на света не би го признала. Подробно ги четеше не защото се интересуваше дали Хъф и Крис са добре, а заради мъжете и жените, които работеха за тях, и бъдещето на града. Без „Хойл Ентърпрайсис“ не би имало местна икономика. Стотици семейства биха останали без доходи. Въпреки че не желаше да печели от леярната, Сейър се чувстваше морално задължена да следи какво става там.

— Информацията от компанията минава през ръцете на Хъф и Крис — изтъкна тя. — Особено когато е дори леко негативна. С други думи, източникът ми за случая с Айвърсън е необективен и пристрастен. Какво можеш да ми кажеш ти?

Бек се облегна назад и се вгледа за миг в нея.

— Брат ти беше обвинен в убийство, а ти не си си направила труда да проучиш подробностите. Не мислиш ли, че загрижеността ти е малко закъсняла?

— Не съм загрижена, а просто любопитна. Пет пари не давам за Крис и какво прави той. За Хъф също. Зачеркнах ги от живота си преди десет години и колкото и коравосърдечно да звучи, не съжалявам.

— А какво беше отношението ти към Дани?

— Дани — промълви тя и отново се натъжи, щом изрече името му. — Каквото и да намислеха Крис и Хъф, той безропотно го приемаше. Сигурна съм, че си забелязал как го тъпчат всеки ден. Дани никога не изразяваше негодувание.

— За разлика от теб.

„Не и допреди десет години“, помисли си Сейър. Не и докато чашата не бе преляла и тя бе проумяла, че за да оцелее, трябва да напусне семейството си и родния си град завинаги.

— Имах късмет — отвърна. — Най-сетне събрах кураж да се опълча срещу Хъф и да замина. Но не и Дани.

След кратко колебание Бек каза:

— Може би е намерил друг начин да се избави, Сейър.

— Може би.

— Но когато си напуснала дома си преди десет години, не си имала високо мнение за него заради робското му примирение.

— Нямах.

Всъщност тогава бе изпитвала ненавист и към него, но след няколко години терапия чувствата ѝ към Дани бяха станали по-топли... и все пак не достатъчно, за да отговори на телефонно обаждане, дошло като гръм от ясно небе.

Замислено отпи глътка кафе, но щом остави чашата върху чинийката, усети, че Бек Мърчънт отново я гледа съсредоточено, със смущаващо любопитство. Ядоса се на себе си, че е започнала да споделя с него лични неща, за които се бе доверявала единствено на терапевта си.

— Говорехме за случая с Джийн Айвърсън.

— Да — Бек изправи гръб и прочисти гърлото си. — Какво искаш да знаеш?

— Крис ли го е убил?

Лявата му вежда трепна.

— Говориш без заобикалки.

— Той ли го е направил?

— Доказателствата срещу Крис бяха чисто косвени.

— Това не е отговор — каза тя. — Не, ще перифразирам. Това е отговор на адвокат.

— Доводите на прокурора са били толкова слаби, че съдебните заседатели не са могли да вземат решение.

— И не са били проверени?

— Изобщо не е трябвало да бъде повдигано обвинение.

— Няма труп, няма убийство?

Най-същественото в статиите, които бе прочела, беше, че тялото на Джийн Айвърсън не е открито. Бе изчезнал безследно.

— Ако бях на мястото на прокурора — каза той, — нямаше да заведе дело, без да е налице труп, независимо колко силни са косвените улики.

— Как се замеси ти?

— Прочетох за случая. Реших, че доказателствата няма да издържат поради причините, които вече изтъкнах. Дойдох да предложа подкрепа на своя събрат, да му помогна с каквото мога. Но още преди да пристигна, процесът бе приключил. Заварих Крис и Дани да празнуват в онази стара кръчма край магистралата. Нали я знаеш?

— „Рейзърбек“?

— Точно тази. Крис черпеше всички в заведението по повод края на делото. Уоткинс Антената беше там. Започна да бръщолеви, че правосъдието се купувало с пари, че богатите никога не влизали в затвора и прочее. Това не се понрави на Крис. И на Дани. Всъщност той нанесе първия удар в защита на по-големия си брат. Нещата излязоха извън контрол. Намесих се — и въпреки твърденията на Уоткинс, че е излязъл победител, наклоних везните в полза на братята ти. Направихме го на пихтия.

— Значи си спасявал и трима ни от грозните лапи на Уоткинс Антената?

— Така изглежда — усмихна се Бек. — Полезно е да имаш човек като мен до себе си.

— Хъф и Крис определено мислят така.

Той се подпря с лакти на масата и се наведе напред.

— Точно сега ме интересува само какво мислиш ти.

Простотата на тези думи бе измамна. Сейър долови дълбокия им смисъл.

— Мисля, че е време да се сбогуваме.

Когато я видя да отваря чантата си, той каза:

— Аз черпя. Имам кредит тук.

— Все пак благодаря.

— Страхуваш се да ми бъдеш задължена?

Пъхна банкнота от двадесет долара под захарницата и погледна право в дяволитите му очи.

— Не се страхувам от нищо, господин Мърчънт.

Бек стана заедно с нея и я последва до вратата.

— А от кучета?

— Какво?

Пронизително подсвирна.

— Страхуваш ли се от кучета?

Едва бе изрекъл въпроса, когато Фрито изскочи през летящите врати. Бе истински красавец, със златиста козина и бял мъх по корема. Размаха опашка така енергично, че Сейър трябваше да се отдръпне, за да не я събори.

Поздрави стопанина си с такава радост, сякаш не го бе виждал от месеци, а не от минути. После насочи безграничната си любвеобилност към нея. Затанцува около краката ѝ, близна ги безброй пъти и седна едва когато чу командата да кротува. Послушно подвиги задните си крака, но запъхтя неудържимо, умолявайки я с големите си кафяви очи да го погали. Направи го.

— Чудесен е. Откога го имаш?

— От две години. Беше на седем месеца, когато един от работниците го донесе в леярната заедно с братчетата му. Само надникнах в кашончето и се почувствах задължен да го взема — потърка главата му с кокалчетата на пръстите си. — Имахме няколко сериозни разговора относно съсипването на мебели, но сега не зная какво бих правил без него.

Докато гледаше как обсипва кучето си с ласки, Сейър се убеди, че Бек Мърчънт има секси очи, неустойима усмивка и страхотен четириног приятел. Лесно бе да привлече вниманието на една жена. Но

за нищо на света не би го нарекла „симпатичен мъж“. Той бе главният юридически съветник на Хъф Хойл, способен на корпоративни измами и Бог знае какво друго. Нищо не бе изключено — дори да се преструва на толкова привързан към кучето си, за да я впечатли.

Излязоха навън, където бе като в сауна в сравнение с прохладата в ресторанта с климатик. Задушният въздух я погълна и за миг не можа да си поеме дъх. Почувства световъртеж. Ушите ѝ забучаха.

Той докосна лакътя ѝ.

— Добре ли си?

Сейър притисна ръка към гърдите си, вдиша дълбоко през носа и издиша през устата. Световъртежът изчезна. Усмихна се, когато осъзна, че бученето идва от една неонова лампа отвъд стъклото, на което бяха изписани цените на някои ястия.

— Все още не съм се климатизирала.

— За това е необходимо време — Бек я погледна и добави: — Но ти няма да останеш достатъчно дълго тук, нали?

— Не.

Кимна, но не се отдръпна и остана загледан в лицето ѝ.

— Преди да тръгна, искам да те попитам... Ох!

— Какво има?

— Фрито ме настъпи.

Кучето се бе опитало да се провери между тях и едната му лапа се бе приземила върху пръстите ѝ.

— Съжалявам.

Бек отвори кабината на пикапа и даде знак на Фрито да влезе. Ретривърът скочи на седалката, сякаш го бе правил хиляди пъти, и проверя глава през прозореца, с изплезен отстрани език и покоряващо невинно изражение.

Сейър се подпря на каросерията и огледа крака си.

— Нещо сериозно?

— Не, нищо страшно.

— Ужасно съжалявам. Мисли се за кутре.

Въпреки че усещаше пулсираща болка, тя каза:

— Не ме заболя, по-скоро ме изплаши.

— Какво се канеше да попиташ?

Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да си спомни.

— Как от защитник на братята ми при ръкопашен бой стана главен консултант на „Хойл Ентърпрайсис“? Колко време мина от онази вечер в „Рейзърбек“ до назначаването ти?

— Колкото беше нужно махмурлукът ми да отшуми — засмя се той. — Всъщност Крис ме покани да му погостувам няколко дни, да ловим риба и да се мотаем из града. Докато си говорехме, споменах, че не съм доволен от работата си в адвокатската кантора. Когато приближи време да си тръгна, Хъф ми направи предложение, на което не можах да откажа. Преместването не беше проблем за мен. Не бях дошъл в Дестини с намерението да се установя тук, но решението, което взех, се оказа най-разумното.

Бе заровил пръсти в гъстата козина на Фрито и бавно го чешеше по врата. Очите на кучето бяха притворени, сякаш бе замаяно от наслада. За да насочи вниманието му отново към темата, Сейър попита какво е станало с Калвин Макгроу, който бе заемал длъжността главен юрисконсулт, откакто тя се помнеше. Бек Мърчънт бе назначен на неговото място.

— Господин Макгроу се пенсионира.

— Или по-скоро Хъф го е пенсионира — уточни тя.

— Не знам какво е било споразумението им. Сигурен съм, че Хъф му е предложил изгодни условия.

— О, не се и съмнявам. Мълчанието на господин Макгроу струва скъпо.

— Мълчание?

— За подкупването на съдебните заседатели по делото за убийство срещу Крис.

Пръстите на Бек Мърчънт престанаха да се движат несъзнателно и постепенно се отделиха от тила на Фрито. Кучето недоволно изскимтя, но стопанинът му явно не забеляза. Вниманието му бе съсредоточено върху Сейър. Решително закрачи покрай пикапа и спря едва когато се озова лице в лице с нея, притискайки я между себе си и каросерията.

Тя потръпна.

— Тръгвай.

— Все още не.

— Какво правиш?

— Признание. Излъгах те.

— Не бих се учудила. За кое по-конкретно?

— За комара.

Изглежда го с недоумение.

— Днес следобед край реката, когато махнах комар от бузата ти. Нямахте комар, Сейър, просто исках да докосна лицето ти.

Сега я докосваше само с поглед, но въздействието му бе почти толкова силно, колкото би бил допирът на пръстите му. Не биваше да се приближава. Не бе редно непознати да стоят на такова разстояние един от друг. Освен това не се чувстваше добре физически. Бе твърде задушно двама души да се намират толкова близо, че топлината на телата им да се слива, и да бъдат принудени да делят оскъдния въздух.

— Не си спомням — излъга тя.

Отблъсна го и се отправи към колата си, паркирана наблизо. Когато спря до нея, вече я бе настигнал. Обхвана лакътя ѝ и я накара да се обърне.

— Първо, не си спомняш — друг път. Второ, тази вечер хвърли няколко доста дръзки обвинения. Намекна, че Крис е извършил убийство и се е отървал безнаказано, а баща ти е подкупил съдебните заседатели. Това са сериозни престъпления.

— Както и заличаването на доказателства.

Бек сви рамене:

— Не разбирам за какво говориш.

— Жълта кал — Сейър посочи към пикапа. — Гумите ти са изцапани. Както и ботушите ти — едновременно погледнаха окаляните ботуши, които се подаваха изпод разнищения подгъв на овехтелите му джинси. Отново вдигна очи към лицето му и каза: — Има само едно място в този район, където почвата е с цвят охра. На Баю Боскет. Където е рибарският лагер.

Устните му трепнаха.

— Накъде биеш?

— Ходил си там тази вечер, нали? Няма смисъл да шикалкавиш. Вече знам. Питам се само какво си правил.

— Знаеш ли — каза той, — ако ти омръзне да се занимаваш с вътрешен дизайн, може да постъпиш на работа във ФБР.

— Помощник-шерифът Скот ни каза, че до ново нареждане колибата се смята за местопрестъпление и че районът е отцепен.

— С яркожълта лента.

— На която ти не си обърнал внимание.

— Знаеш ли, че кучетата не различават цветовете? Фрито нямаше как да разбере, че е полицейска лента. Втурна се под нея. Трябваше да го измъкна.

— Въпреки че моментално реагира на жестове, команди подсвирквания?

Настъпи напрегнато мълчание. Бек знаеше, че е разкрит.

ОСМА ГЛАВА

Беше възпълен и червендалест.

„Няма полза да се самозалъгвам“, помисли си Джордж Робсън.

Голямото, добре осветено тройно огледало в банята безмилостно разкриваше всичките му физически недостатъци. Това, което виждаше, никак не му харесваше. Космите на главата му оредяваха, а тези на гърба му се сгъстяваха с всеки изминал ден. Гърдите му увисваха, шкембето му бе разплуто, а под него пенисът му изглеждаше не по-голям палец.

По-малко време в голф клуба и повече във фитнес залата бе решението на част от проблемите. Но за останалите не можеше да стори нищо. Безпокоеше се. Имаше красива млада съпруга, която трябваше да задоволява, а това бе жалкото оборудване, с което разполагаше.

С въздишка на примирение навлече боксерки, преди да отиде при Лайла в спалнята. Седеше, облегнала се на възглавницата, и разглеждаше модно списание. Пропълзя при нея.

— Ти си по-красива от всеки модел в това списание.

Не говореше празни приказки. Беше напълно искрен.

Лайла бе най-красивата жена, която бе виждал.

— Хм.

— Наистина. Така е.

Бе облечена със секси нощница, която много му харесваше. Къса. С тънки презрамки, едната, от които се бе спуснала по рамото ѝ. Посегна към нея, побутна я още надолу и погали гърдите ѝ.

Тя отблъсна ръката му.

— Тази вечер е много горещо.

— Не и тук, скъпа. Нагласих климатика на двадесет и пет, както ти харесва.

— Струва ми се по-горещо.

Мълчаливо се изтегна до нея и я остави да доразгледа списанието си, без повече да я прекъсва. Загледа се в лицето ѝ, в

прекрасните ѝ коси и невероятното ѝ тяло и се опита да потисне страха си. Дали бе оправдан? Не искаше да знае, но трябваше да разбере, защото неизвестността го подлудяваше.

— Беше добре организирано погребение — отбеляза той възможно най-нехайно.

Изражението ѝ не се промени.

— Едва не заспах в църквата. Пълна скука.

— Хъф доста се е охарчил за гощавката.

— Постарал се е.

— Къде изчезна ти?

— Да съм изчезнала? — отвори на нова страница. — Кога?

— Не можах да те открия известно време в къщата.

Стрелна го с поглед.

— Отидох да пишкам.

— Проверих в тоалетната.

— Имаше опашка. Качих се на горния етаж. Нали нямаш нищо против? Или предпочиташ да се бях стискала, докато си дойдем у дома?

— Не се сърди, скъпа. Просто...

— О, забрави — хвърли списанието на пода. — Твърде горещо е, за да се караме за нещо незначително като ходенето ми до тоалетната.

Разбуха възглавниците зад главата си. Бе купила бродирани копринени калъфки от специализиран магазин в Ню Орлиънс. Струваха цяло състояние. Едва не бе подскочил до тавана, когато бе видял цената им в извлечението за сумите, платени с кредитната им карта.

— Похарчила си толкова пари за едни калъфки? — недоверчиво бе попитал той.

Каза му, че ще ги върне, но през следващите няколко дни бе толкова сърдита, че бе омекнал и ѝ бе позволил да задържи проклетите калъфки. Със сълзи на очи му бе благодарила и го бе нарекла „най-добрия съпруг на света“, преливайки от обич.

— Благодаря ти, че дойде с мен днес — рече той и погали извивката на ханша ѝ. — Важно беше да отидем.

— Разбира се, че трябваше да отидем. Ти работиш за тях.

— Длъжността директор по безопасността е важна. Нося голяма отговорност, Лайла. Без мен семейство Хойл...

— Нахрани ли котката?

— Смесих суха и консервирана храна точно както ми каза. Впрочем работата ми в завода е също толкова важна, колкото тази на Крис. Може би дори по-важна.

Тя престана да си играе с дантелената украса на кальфките и го погледна.

— Никой не се и съмнява, че си една от ключовите фигури в леярната, Джордж. Аз най-добре зная по колко часа прекарваш там — нацупи се и добави: — Зная, защото през тези часове не си с мен.

Лайла се усмихна, повдигна нощницата над главата си, а след това съблазнително я задържа пред гърдите си. Малкият му penis трепна от възбуда.

— Имаш ли нещо за Лайла тази нощ, Джордж? Ммм? — замърка тя. Плъзна ръка към боксерките му и се залови да му достави наслада, както си знаеше. Когато отвърна на ласките ѝ, простена, сякаш тази прелюдия ѝ бе също толкова приятна, колкото и на него.

Може би се лъжеше. Може би просто страдаше от параноя и си въобразяваше разни неща, долавяйки признаци и вибрации, които всъщност не съществуваха. Той бе нисък, пълен и червендалест, а Крис Хойл бе висок мургав красавец. Говореше се, че успява да прелъсти всяка жена, която пожелае.

Джордж познаваше няколко мъже от завода, чиито бракове бяха пострадали или приключили заради изневяра с Крис. Нормално бе един мъж да се чувства несигурен, когато около съпругата му се навърта всеизвестен женкар като него.

Работеше за семейство Хойл от двадесет години. Беше им посветил толкова много — времето, лоялността и гордостта си. Но колкото повече им даваше човек, толкова повече изискваха те. Хранеха се от хората, от живота и душите им. Джордж бе приел това преди много време. Бе готов да се примири с какво ли не.

Но, за Бога, трябваше да има граница. За Джордж Робсън тя бе свързана със съпругата му.

Само по боксерки и старомоден памучен потник рипс, Хъф слезе по широкото стълбище. Опитваше се да пристъпва безшумно, но няколко стъпала проскърцаха и, разбира се, преди да стигне до долния

етаж, Селма вече бе дотичала, загърнатата с халат, твърде плътен и мъхнат за сезона.

— Имате ли нужда от нещо, господин Хойл?

— Искам да остана за малко насаме в собствената си къща, по дяволите. Защо непрекъснато слухтиш?

— Е, добре, извинявайте, че се безпокоя за вас.

— Хиляди пъти ти казах, че съм добре.

— Не сте добре, просто се преструвате.

— Може ли да отложим този разговор за друг път? По гащи съм.

— Аз събирам и пера тези гащи. Нима очаквате да се засрамя, че ви виждам по тях? Впрочем гледката не е приятна.

— Връщай се в леглото, преди да съм те уволнил.

С високомерие на прима балерина, Селма направи пирует върху хавлиените си чехли и се оттегли в тъмнината към задната част на къщата.

Хъф бе лежал известно време буден и неспокоен. Дори когато спеше, умът му не преставаше да работи. Както в пещите на леярната му, така и в съзнанието му нощем гореше също толкова силен огън, колкото през деня. Бе разрешил някои от най-трудните си проблеми насън. Лягаше си с дилема, а на следващата сутрин се събуждаше с отговор, подсказан от неуморното му подсъзнание.

Но тази вечер го измъчваха проблеми, които не му даваха покой и сън не го ловеше. Всеки път, когато затвореше очи, пред очите му бе пресният гроб на Дани. Макар и отрупан с цветя, той бе просто грозна дупка в земята.

Чувстваше се заклещен между стените на стаята си, както Дани в ковчега, подплатен със сатен. Никога досега не бе страдал от клаустрофобия, особено в собствения си дом. Въпреки че отдушниците на климатиците бяха насочени срещу леглото му, чаршафите бяха влажни от пот, толкова лепкава, че дори и да риташе, не можеше да се освободи от тях.

Усещаше непоносимо парене в гърдите. Вместо да лежи и да се самосъжалява до зори, бе решил да стане и да излезе. Може би тихата нощ навън щеше да го успокои достатъчно, за да заспи.

Отвори входната врата. В къщата му нямаше алармена система и вратите рядко се заключваха. Кой би посмял да открадне нещо от Хъф Хойл? Само необикновено дързък крадец или безумец. Хъф презираше

арабите, както и евреите, латиноамериканците, чернокожите, азиатците — общо взето всички етноси, освен своя — но се възхищаваше на бързото правораздаване в мюсюлманските държави. Ако хванеше някого да краде от него, би отрязал ръката на виновника и едва тогава би го предал на мудната съдебна система, която напоследък бе позагрижена за спазването на гражданските права на престъпниците, отколкото за наказването им.

Повдигаше му се при мисълта за това жалко състояние на нещата. С едно оригване разсея паренето в гърдите си.

Отпусна се на любимия си люлеещ се стол и запали цигара. С наслада всмука дим, докато се взираше в онази част от хоризонта, която бе озарена от пламъците в леярната. Сивите пушеци образуваха тънък пласт облаци над града. Той можеше да си даде кратка почивка, но работата не спираше нито за миг.

През лятото вентилаторите над верандата бяха включени денонощно, защото често, както тази вечер, единственият полъх идваше от тях. Хъф се облегна назад и се предаде на ласките на въздуха, който галеше лепкавата му кожа. Затвори очи и се замисли за първия път, когато бе видял такъв вентилатор. Спомняше си го ясно, сякаш се бе случило вчера.

Беше влязъл в един малък магазин заедно с баща си, който тогава търсеше работа. Собственикът на магазина носеше папийонка и широки тиранти. Със сваляне на шапка и лек поклон, бащата на Хъф плахо бе предложил да лъска с парцал чамовия паркет, да изгаря отпадъците в големите контейнери отзад или да върши каквато и да е работа, стига да е нужен човек, който не се бои от тежък труд. Например бе забелязал няколко лястовичи гнезда под стрехите, преди да влезе. Не би било зле някой да ги събори и да почисти.

Докато двамата мъже обсъждаха условията за временното назначение на баща му, малкият Хъф стоеше загледан във въртящите се перки на вентилатора над главата си и се възхищаваше на чудната машина за вятър, която разрошваше косите му и изсушаваше потта от зачервеното му лице.

През целия ден баща му подреждаше стока върху рафтовете и забърсваше пода и прозорците. Запали отпадъците под парещото слънце и помоли Хъф да му помага, като се оглежда за хвърчащи искри. Момчето изпадна в транс, докато гледаше бушуващите пламъци

и усещаше топлите вълни, които излизаха на тласъци от железните варели.

Баща му товареше, разтоварваше и внасяше стока в магазина, привел гръб и с бръчки от преумора по лицето. Но вечерта Хъф хапна сандвич със сирене и пийна от содата, останала в автомата. Нищо не му се бе струвало толкова вкусно, макар и да се чувстваше виновен, че яде пред баща си, който бе излъгал, че не е гладен. Хъф си мечтаеше собственикът на магазина да му предложи фунийка сладолед — като онези, които бе пълнил за клиентите си през целия ден, слагайки толкова много лъжици, че бе истинско чудо как се задържат върху фунийката.

Но не получи сладолед, а веднага след като изяде сандвича си, възможно най-бавно, собственикът каза, че е време двамата с баща му да „хващат пътя“ — думи, които често чуваха.

Ярка светлина на фарове пробяга по моравата пред къщата. Хъф, изтръгнат от унеса си, потърка лице, сякаш за да изтрие спомена и смущението, което би изпитал, ако някой разбереше за него.

Лъскавото „Порше Карера“ на Крис спря и той слезе.

Затича се по пътеката и почти бе стигнал до верандата, когато забеляза баща си.

— Какво правиш навън по това време?

— На какво ти прилича?

— Хубаво си облечен — отбеляза синът му с насмешка, седна на другия люлеещ се стол и протегна ръце високо над главата си. — Толкова съм уморен, че утре мога да спя цял ден.

— Трябва да дойдеш на работа.

— Ще си взема болнични. Кой ще ме уволни?

Хъф изсумтя.

— Защо се прибираш толкова късно?

— Майката на Джордж хванала някакъв стомашен вирус. Обадила се в най-неудобния момент. Горкият Джордж веднага тръгнал да се погрижи за мамчето и оставил Лайла сам-самичка.

— Това момиче ще ти донесе неприятности.

— Зная. Ето кое прави връзката вълнуваща.

Хъф изпусна кълбо дим.

— Искаш да пропилееш най-ценните години от живота си в утешаване на самотни съпруги? По-добре накарай собствената си жена

да се върне в леглото ви и ѝ направи дете.

Крис притисна длани към слепоочията си, сякаш внезапно го заболя главата.

— Няма да говоря за това тази вечер.

— Ще говорим, когато аз кажа — настоя Хъф. — Избягваш темата за Мери Бет от седмици. Искам да знам какво става.

— Добре — Крис опря брадичка на облегалката на стола си и дълбоко пое дъх. — Отказва да подпише документите за развод. Бек се консултира с най-добрия специалист по семейно право в Ню Орлиънс. Този човек винаги е на страната на мъжете, а не на алчните им хленчеци бивши съпруги. Нищо не може да го трогне. Състави документите и Бек ги прегледа дума по дума. Според него, това беше възможно най-изгодното споразумение за мен и все пак доста щедро към Мери Бет — престана да се люлее и се наведе, приближавайки лицето си към Хъф. — Няма да подпише.

— Значи има надежда за помирение.

Крис леко се засмя и зае предишната си поза.

— Мери Бет не отказва да подпише развода, защото иска да остане с мен. Прави го от злоба. Мрази и мен, и теб, и леярната. Презира всичко, свързано с нас.

— За Бога, момче, тя е просто жена. Жена. Престани да чукаш Лайла и тръгвай за Мексико. Ухажвай съпругата си. Използвай всичко необходимо. Цветя, бижута, нова кола, нови цици, ако поиска. Спечели я отново с подаръци и романтика. Пълзи на колене, ако се наложи. Няма да умреш. Вкарай ѝ го достатъчно пъти, за да забременее, а после я дръж под ключ, докато роди. Щом получим детето, ще докажем, че е неспособна да бъде майка, и ще я изритаме отгук без пукната пара.

Крис поклати глава:

— Няма да стане, Хъф — вдигна ръка, когато баща му понечи да възрази. — Дори ако имах желание отново да примамя онази кучка в леглото си и хиляди пъти „да ѝ го вкарам“, както поетично се изрази, нямаше да зачене.

— Няма да зачене? Какво искаш да кажеш?

— Тръбите ѝ са вързани.

Кръвното на Хъф скочи до небесата. За секунди паренето в гърдите му отново се върна и от тлееща жарава се превърна в

неудържим пожар, който щеше да изпепели диафрагмата му и да пропълзи през хранопровода му.

Крис продължи:

— Последния път, когато отворих дума за помирение, тя ми се изсмя. Знаела, че искам да закърпя брака ни само за да осигуря наследник на рода. Да не би да съм я смятал за глупава? — хвърли поглед към Хъф. — Можел съм да я нарека всякаква, но не и глупачка. После попари надеждите ни завинаги, като ме осведоми, че се е подложила на операция за прекъсване на тръбите. Дебелеела от таблетките против забременяване. За последното е права — задникът ѝ става все по-голям. Сега, когато носела оскъден бански, не можела да си позволи да качи и килограм повече. Това бяха думите ѝ. И така, решила се на тази процедура. Сега може да се чука с мексиканския си спасител колкото иска, да се върне при мен и да се преструва на любяща съпруга или да влезе в манастир, но каквото и да прави, няма да зачене — въздъхна. — Това се страхувах да ти съобщя и честно казано, сякаш камък падна от плещите ми.

Хъф допуши цигарата си, докато размишляваше върху лошата новина. Неговата глупава, тесногръда снаха, опърничавата никаквица, която бе твърде недостойна да носи тази титла, бе поискала да стане безплодна. Добре. Тогава Крис имаше само един избор: да получи развод и да си намери друга съпруга, която да му роди деца.

Отново се отпусна. Поне нямаше вече да се чудят какво да правят и как да подхождат към Мери Бет. Сама ги бе накарала да я елиминират от процеса на вземане на решения и Хъф почти бе готов да ѝ благодари. Сега, когато имаха ясна нова цел, двамата с Крис щяха уверено да препускат към нея, докато я постигнат.

— Каза ли на Бек? — попита Хъф.

— На никого — отвърна Крис. — Уверих го, че окончателно се отказвам от този брак и искам да бъде прекратен незабавно.

— Убеден ли е, че онзи адвокат от Ню Орлиънс е най-добрият?

— Взема скъпо, но клиентите му не излизат от съдебната зала с одрани кожи, носейки топките си в хартиена кесия.

Хъф се засмя и потупа Крис по коляното:

— Пази своите. Ще са ти нужни.

Синът му се усмихна, но все още изглеждаше потиснат.

— Трябваше да те послушам и да направя дете на Мери Бет още щом изрекохме брачните клетви. А аз се подведох по ума ѝ и се съгласих да изчакаме, „докато свикне със семейния живот“, както се изрази.

Крис не знаеше това, но Хъф не бе оставил решението в ръцете на младоженците. Бе отишъл при доктор Кароу и му бе наредил да замени контрацептивните таблетки на Мери Бет със захарни имитации. Докторът го бе направил, разбира се, срещу щедро възнаграждение.

Беше се оказало безсмислена инвестиция. Месеците минаваха, а за негово разочарование, Мери Бет не зачеваше. Дори в началото на брачния им живот Крис по-често се биеше, отколкото правеше секс с жена си.

— Не се терзай заради миналото, сине — каза той. — Няма смисъл да хабиш енергия. Трябва да се съсредоточиш върху бързото получаване на развод. Ако спи със спасителя от басейна, можем да използваме тази връзка като основание.

— В отговор тя ще изброи моите изневери, включително и с най-добрите ѝ приятелки. Трябва да измислим нещо друго.

Хъф отново потупа сина си по коляното.

— Изглежда, онзи адвокат от Ню Орлиънс е ценен съюзник, а и дори ако не можем да разчитаме на него да свърши работата, ще се опаняме на Бек. Да си лягаме.

— Беше дълъг ден — замислено отбеляза Крис, когато влязоха в тихата къща. — Сякаш е изминала цяла вечност, откакто тръгнахме за погребението, нали?

— Хм.

Хъф разсеяно потърка гърдите си, където все още бушуваше огън.

— Как ти се стори Сейър? Нямахме време да поговорим за нея.

— Все още е вироглава.

— Вироглава? — изръмжа Крис, докато се качваха по стълбите.

— Това е все едно да наречеш Осама Бин Ладен „махленски хулиган“.

— Не си е тръгнала от града, както казваше. Управителят на „Дюдж“ ми се обади. Запазила е стая за тази нощ.

— Защо?

— Може би е уморена колкото нас и не е искала да шофира по тъмно до Ню Орлиънс.

Крис го изгледа недоверчиво.

— Ако наистина нямаше търпение да се махне отгук, би го направила и пълзейки. Мрази и нас, и Дестини не по-малко от Мери Бет. Може би дори повече.

— Проклети жени. Кой може да ги разбере? — промърмори Хъф.
— Поне Бек е прекарал част от вечерта с нея.

— Отново по твое нареждане?

— Всъщност не. Отървал я е от Уоткинс Антената.

Крис спря на площадката.

— Пак ли онзи тип?

Хъф се обърна, усмихна се и поклати глава:

— И аз казах същото. Бек отскочил до ресторантчето край пътя да си вземе сандвич и я видял вътре, което било достатъчно учудващо. Но до нея седял Антената и се опитвал да я заговори.

Хъф повтори това, което му бе разказал Бек. Когато свърши, Крис поклати глава със смесица от насмешка и озадачение:

— Какво е имал да казва Уоткинс Антената на Сейър?

— Последните му думи са били обида по адрес на семейството ни — Хъф се намръщи. — Радвам се, че Бек е пристигнал тъкмо навреме. Не се знае какво е кроял онзи боклук. Бек ми звънна от мобилния си телефон веднага щом се бяха разделили. Карал след колата й до мотела и продължил да я наблюдава, докато влезе в стаята си. Беше сигурен, че тя е наясно, че я следи, а вероятно и че през цялото време разговаря с мен. Твърди, че ако очите й можели да поразяват с поглед, щял да е мъртъв.

— Не се и съмнявам.

— Казала, че ще пренощува тук, за да тръгне отпочинала рано сутринта, но не съм убеден, че това е единствената причина. Мисля, съжалява, че не беше в града, когато семейството й се нуждаеше от нея.

— Надценяваш я — отбеляза Крис. — Не мисля, че я е грижа какво става с нас.

— Не бъди толкова сигурен. Бек каза, че любопитствала за онази каша с Айвърсън.

— Много мило от нейна страна най-сетне да се заинтересува.

Хъф се усмихна на ехидната му забележка.

— Според мен сестра ти се чувства гузна, че не е била до теб, когато си имал нужда от помощ, а може би и до Дани.

— Какво би могла да стори скъпата ни Сейър, което ние да не сме направили?

Хъф се спря в тъмния коридор и се загледа в затворената врата на стаята на Дани.

— Вероятно нищо. По дяволите, не разбирах това момче. Мисля, че загубата на майка му в толкова ранна възраст му отне нещо, което никой не би могъл да му даде.

Крис сложи ръка на рамото му.

— Дано сега го е намерил. Дано почива в мир.

Пожелаха си лека нощ и се отправиха към спалните си.

Хъф, който рядко чувстваше умора, тази нощ бе изтощен, но не се върна в леглото си. Седна на един фотьойл до големите прозорци с изглед към моравата зад къщата и брега на реката отвъд нея.

Тревогите, от които се бе надявал да се отърси на верандата, не го бяха напуснали, а Крис бе добавил още една с новината за положението с Мери Бет. Замисли се и за Сейър, която бе изпълнена със злоба към него. Към родния си баща.

Не можеше да вини Лоръл за това, че бе починала и го бе оставила сам с трите им деца. Винаги бе правил най-доброто за всяко от тях, но Крис бе единственият, оправдал очакванията му.

Животът бе сложно нещо. Но, разбира се, бе за предпочитане пред алтернативата.

Хъф не вярваше в задгробния живот. Проповедниците можеха да говорят каквото си искат за съкровищата, които очакват душите в рай, но според него, краят бе край на всичко. Мъртвите бяха просто... мъртви. Не бе спорил с Крис, когато бе изразил надежда Дани най-сетне да е намерил покой, но не я споделяше.

Дани не бе намерил нито покой, нито хор от ангели, чакащи го пред райските порти с бляскав ореол и чифт криле.

Синът му бе погълнат от небитието. Вечна празнота и безкраен мрак. Това бе смъртта.

Ето защо човек трябваше да се стреми да получи всичко от живота. Единствената награда бяха нещата, до които можеше да се домогне сам, докато е жив. Затова той се вкопчваше със зъби и нокти във всичко, което би го направило най-добрия, най-великия и най-

недосегаемия. Бе готов да прати всеки, който оспорва методите му, по дяволите. Хъф Хойл не бе длъжен да се съобразява с никого.

Ако бе лишен от спокойствие заради начина си на живот, добре. Всеки трябваше да прави жертви.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сейър влезе в полицейския участък и застана до регистратурата. Униформеният служител промърмори нещо неразбираемо в отговор, когато го поздрави с добро утро. Седеше, опрял големите си крака на ръба на бюрото, и изрязваше ноктите на ръцете си с нокторезачка.

— Искам да разговарям с помощник-шериф Уейн Скот.

Надменното му изражение не изчезна. Ако работата му в услуга на обществото включваше да свали краката си от бюрото, да изправи стола си и да остави грижите за личната си хигиена за по-удобно време, това очевидно не го интересуваше.

— Скот излезе.

— Тогава с шериф Харпър.

— Графикът му за днес е претоварен.

— Тук ли е или не?

— Тук е, но...

С гневна походка мина покрай бюрото му и продължи по късия коридор. Мъжът се втурна след нея, крещейки:

— Хей!

Но Сейър не му обърна внимание и без да почука, блъсна вратата на офиса на Ред Харпър.

Бе седнал на бюрото си, явно зает с купчината документи пред себе си.

— Извинявай, Ред — обади се полицаят зад нея. — Тази жена просто връхлетя тук, сякаш е някоя важна клечка.

— Наистина е важна, Пат. Не се безпокой. Ще те повикам, ако имам нужда от теб.

— Искаш ли да затворя вратата?

Въпросът бе отправен към Ред, но Сейър отвърна:

— Да.

Полицаят я изгледа навъсено, докато придърпваше вратата зад себе си.

Отново се обърна към шерифа и попита:

— Не можеш ли да намериш по-добър от него?

— Понякога Пат е малко кисел.

— Това не е извинение за неучтивост.

— Права си. Не е — Харпър я покани с жест да седне на един стол срещу бюрото. — Искаш ли кафе или нещо друго?

— Не, благодаря.

Замълча и я огледа от главата до петите.

— Животът в Калифорния ти се отразява добре, Сейър. Изглеждаш чудесно.

— Благодаря.

За съжаление, не можеше да отвърне на комплимента му. Тази сутрин лицето му й се струваше още по-изпито, отколкото вечерта, сякаш бе недоспал.

Той се отпусна на стола си.

— Радвам се да те видя, но съжалявам за причината, поради която си тук. Винаги съм харесвал Дани.

— Много хора го харесваха.

— Беше добър човек — Ред помълча няколко секунди, сякаш в памет на покойния. Най-сетне попита: — С какво мога да ти бъда полезен тази сутрин?

— По-скоро аз мога да ти бъда полезна с нещо. Разполагам с информация във връзка с разследването на детектив Скот.

Изненадан, той й даде знак да продължи.

— Снощи случайно срещнах Бек Мърчънт в крайпътния ресторант. Около десет часа.

— Хм-хм — смотолеви Ред, несигурен какво ще последва.

— Когато си тръгнахме, забелязах, че гумите на пикапа и ботушите му са изцапани с жълта кал. Като онази край рибарския лагер. Обвиних го, че е ходил на острова и вероятно е унищожил доказателства. Призна, че е бил там. Отишъл е след разговора ни в къщата, когато ти ни уведоми, че колибата се смята за местопрестъпление и целият лагер е отцепен.

— Точно така.

— Какво мислиш?

— Бек дойде там снощи по моя молба.

Сякаш подът започна да се разтваря под краката й.

— По твоя молба?

— Повиках го да се срещне с мен и детектив Скот там.
Вече бе готова да потъне в земята от срам.

Ред продължи:

— Исках някой от семейството...

— Той не е от семейството.

— Затова повиках него, Сейър. Със Скот искахме някой от близките на жертвата да огледа колибата, да види дали има нещо, което по-рано не е било там, нещо преместено или може би изчезнало. Сърце не ми даде да повикам Крис или Хъф. Все още... все още не е разчистено в интерес на истината. Има специални фирми за този вид почистване, но се забавиха по-дълго, отколкото очаквахме, така че...

— Мисля, че разбирам — смутено промълви тя.

— Не исках да подлагам Хъф или Крис на това изпитание, а ни трябваше човек, който познава колибата достатъчно добре, за да я огледа и да каже дали има нещо необичайно или разместено.

Чувствайки се като пълна глупачка, тя промърмори:

— Струва ми се разумно.

Не бе мигнала от нетърпение да докладва за действията на Мърчънт, които ѝ се струваха най-малкото подозрителни, а вероятно и престъпни. А истината бе, че е спестил на семейството ѝ едно ужасяващо задължение, за което предполагаше, че трябва да му е благодарна.

Жестоката му шега бе друг въпрос. Когато му бе отправила предизвикателство с въпросите си за калта по гумите и ботушите му, лесно можеше да ѝ обясни, че е свършил нещо неприятно, за да направи услуга на шерифа. Нарочно я бе метнал, за да се почувства като глупачка.

— Имаше ли? — попита тя.

— Моля?

— Имаше ли нещо необичайно, преместено или изчезнало?

— Не мога да обсъждам подробностите във връзка с криминално разследване, което тече в момента, Сейър. Сигурен съм, че разбираш.

Отлично разбираше. Опитваше се да избегне отговора.

— Наричаш го криминално разследване. Това означава ли, че вече и ти не си убеден, че Дани се е самоубил?

— Самоубийството също е престъпление, което трябва да бъде разследвано — наведе се напред и тихо добави: — Просто вършим

съвестно работата си. Искаме да бъдем сто процента сигурни, че в един момент, докато е ловял риба в Баю Боскет, нещо е накарало Дани да реши да сложи край на живота си. Може би никога няма да узнаем всички отговори.

— Оставил ли е бележка?

— Не намерихме.

Може би Дани бе решил, че щом сестра му не го смята за достатъчно значим, за да отговори, когато я търси по телефона, няма смисъл да пише прощални думи. Все пак попита:

— Не ти ли се струва странно?

— Най-малко при половината самоубийства, които съм разследвал, не е била оставена предсмъртна бележка — погледна я с топлота и каза: — Истината е, че човек в подобно състояние не може да обясни дори на себе си защо го прави. Близките му, които остават на този свят, са принудени да приемат немислимото.

Беше хубава реч, но Сейър не би понесла повече да ѝ говори като на дете. Явно бе от почетните членове на мъжкарския клуб и макар във вените ѝ да течеше кръвта на рода Хойл, за него тя бе просто жена, която не разбира нищо.

— А рибарите, които са открили тялото?

— Ако намекваш за нечестна игра, те са въвн от подозрение. Съпругите им са били с тях и дамите бяха истински разтърсени от гледката в колибата, повярвай ми. Нямаме никакво основание да мислим, че е възможно да не са просто случайни хора, имали лош късмет.

— Разкажи ми за Джийн Айвърсън — настоя тя.

— А?

Внезапната смяна на темата бе преднамерена. Целта ѝ бе да види каква ще бъде реакцията му при споменаването на това име — и я постигна. Шерифът пребледня.

— Тази сутрин отидох в библиотеката още щом отвори и взех микрофиша — продължи тя. — Материалите от местните вестници бяха абсурдно необективни и непълни, затова прочетох статията в „Таймс Пикаюн“ за изчезването на Айвърсън, ареста на Крис и последвалия процес.

Вече знаеше повече за фактите, довели до повдигането на обвинение срещу брат ѝ. Юджийн Айвърсън бе работил в „Хойл

Ентърпрайсис“. Почти от първия ден на назначението си бе лобирал за учредяването на представителство на Синдиката на металургичните работници. Беше изпълнявал задълженията си безупречно, но се бе противопоставял на ръководния персонал и бе събуждал негодувание от страна на работниците.

Накрая бе заплашил, че ще организира стачка, ако условията на труд не бъдат подобрени и не бъдат взети мерките за безопасност, гласувани и наложени от Комисията по безопасност на труда.

Заканите за стачка бяха посрещнати гневно от работниците, които бяха лоялни към семейство Хойл или се страхуваха от тях. Мнозина се обявиха против намесата на синдиката и отказаха да членуват в него. Сблъсъкът на мнения бе довел до противоречия на работното място, които спъваха производството.

За да избегне лоша реклама, проверки от Комисията и синдикални действия, Хъф бе свикал съвещание между Айвърсън и висшето ръководство, за да се опитат да стигнат до споразумение, изгодно за всички.

По време на това съвещание Айвърсън бе отхвърлил смехотворните отстъпки, предложени от Хъф. Обявил, че не може да бъде купен с увеличение на заплатата и празни обещания за подобряване на условията. Заявил, че ще продължи дейността си, докато „Хойл Ентърпрайсис“ не започне да зачита синдикалните искания.

После си бе тръгнал и повече никой не го бе видял.

— Айвърсън затръшна вратата и брат ми подхвърлил, че ще затвори устата на този бунтар завинаги — каза Сейър.

— Това заявиха в съда свидетелите, които са го чули. При кръстосания разпит на Макгроу уточниха, че го е изрекъл на шега — Ред широко се усмихна. — Освен това бе изтъкнато, че ако човек възнамерява да убие някого, не съобщава за намеренията си пред зала, пълна с хора.

— Може да го направи, ако е от фамилията Хойл.

Шериф Харпър я стрелна с поглед.

Сейър продължи да го притиска:

— Айвърсън се е опитал да накара семейството ми да отговаря за всички нещастни случаи в леярната.

— Винаги са отговаряли.

Сега бе ред на Сейър да му хвърли смразяващ поглед.

— Ако бъдат хванати в нарушение на нормите за безопасност, което е довело до загуба на трудоспособност, а доколкото си спомням, два пъти — и до смърт, „Хойл Ентърпрайсис“ плаща глоба и я включва в сумата на разходите. Получават лек шамар и това е всичко — до следващия нещастен случай. А всеки път, когато дойдат инспектори от Комисията по безопасност на труда, полагат старания да бъдат изрядни само докато мине инспекцията. После всичко продължава постарому. Тази леярна е опасно място и ти го знаеш, Ред Харпър. Айвърсън е бил бунтар — продължи Сейър. — Може да е бил най-непоносимото същество на планетата. Не го познавах и вероятно не бих го харесала, но се възхищавам на това, което се е опитвал да направи. Било е крайно време някой да накара Хъф и Крис да се замислят.

— Хиляди работници не одобряваха това, което правеше той, Сейър. Бяха застрашени да останат без прехрана. Няма работа за тях, няма хляб за семействата им. Айвърсън можеше да си позволи да стачкува, но не и те. Мнозина биха искали да го видят мъртъв.

— Но никой не го е виждал. Затова Крис е отървал кожата.

— Беше оправдан, защото съдебните заседатели решиха, че е невинен.

— Само половината от тях.

Беше сполучлив удар, но бронята на шерифа остана непроницаема. Всъщност тя не бе очаквала да постигне кой знае какво. Можеше да седи тук цял ден и да води словесен двубой, но щеше да бъде само загуба на време. Ред Харпър би изкопал собствения си гроб, за да прикрие семейство Хойл, защото те владееха тялото и душата му.

Едва ли неизменната му лоялност към тях се дължеше на приятелство и привързаност или дори на алчност заради рушветите, които получаваше. По-скоро се бе превърнала в навик, от който не можеше да се отърси. Като заклет пушач, машинално палещ цигара след цигара, без да осъзнава, Ред бе лъгал заради семейството й толкова дълго, че го правеше без миг колебание. Това бе условен рефлекс, а не въпрос на съвест и избор.

Доста вероятно бе и в момента да ги прикрива. Може Крис да беше несправедливо обвинен от амбициозен прокурор, решил да се прочуе, като изправи пред съда известна личност със завидно състояние. Всъщност такава бе теорията, застъпена във вестникарската

статия, която Сейър бе прочела тази сутрин. Може би брат ѝ бе удобна, известна изкупителна жертва за една все още неразкрита мистерия.

Ако не бе извършил престъплението, в което бе обвинен, натрапчивото ѝ подозрение бе нечестно. А ако се бе отървал безнаказано за убийство, нямаше да го узнае от Ред Харпър.

Взе чантата си и стана.

— Благодаря ти, че ме прие без предварителна уговорка.

— Винаги си добре дошла, Сейър — шерифът заобиколи бюрото си и я придружи до вратата. — Ще останеш ли в града известно време?

— Заминавам днес следобед.

— Е, пази се там. Чувал съм, че в Сан Франциско е пълно с откачени типове — извитите надолу краища на устните му се повдигнаха в подобие на усмивка. — Детектив Скот разполага с телефонните номера на всички ви. Мисля, че разследването му ще приключи най-късно утре. Ще се погрижа да ти се обади, когато излезем с официално становище.

— Ще ти бъда благодарна.

Преди да излезе, се сети за Джесика Дебланс и се поколеба. Вероятно информацията за тайния годеж на Дани бе важна. Но Ред получаваше пари от Хъф. Всичко, което му кажеше, веднага щеше да бъде докладвано на баща ѝ, а Джесика бе споделила, че не желае Хъф да научава за плановете им за женитба. Сейър не бе сигурна дали може да се довери и на Уейн Скот, защото би се почувствал задължен да уведоми новия си шеф. Реши да не казва нищо, преди да изясни нещата с Джесика.

Нещо друго я тормозеше, но не можеше да го назове. Изведнъж, когато стигна до края на коридора, осъзна какво.

— Шериф Харпър?

Вече бе влязъл в офиса си. Подаде глава през вратата и я погледна въпросително.

— Преди малко ти каза, че в един момент, докато е ловял риба, Дани е решил да сложи край на живота си.

— Това ми се струва най-логичното обяснение.

— Трудно ми е да го приема.

— Вече обсъдихме тази тема, Сейър.

— Не говоря за самоубийството, а за риболова. Дани го ненавиждаше.

В мига, когато влезе в офиса на Хъф, Бек забеляза, че той е ядосан. Още преди да го поздрави, възрастният мъж извади сгъната надве картичка, вероятно приложена към букет цветя, от купчината подобни на бюрото си и я размаха срещу него.

— Ето това ме вбеси.

За някои хора бе странно двамата с Крис да се върнат на работа в деня след погребението на Дани. Според протокола, бе редно да ползват седмица отпуск. Но Хъф никога не бе държал на официалностите. Според неговото кредо, всеки ден бе работен. В правилника му не съществуваше понятието „почивен ден“.

— Какво е?

Хъф му подаде картичката. Бек седна на малкия диван до бюрото му. Отсрещната стена бе от стъкло, с изглед към цеховете. Гледката бе приятна само ако човек мислеше за печалбата, която му носят грозните железни тръби. Сякаш от птичи поглед се виждаше адът. Тъмен. Шумен. Горещ.

Бек имаше подобен офис в дъното на коридора, както и Крис, и Дани. Крис бе влязъл в своя преди малко. Вратата на офиса на Дани остана затворена тази сутрин.

Погледна картичката в ръцете си.

— „С най-дълбоки съболезнования, Чарлс Нийлсън“ — прочете той. Погледна Хъф и тихо се засмя: — Изпратил е цветя за погребението на Дани?

— Представяш ли си каква наглост от страна на този кучи син? Сали ще изпрати благодарности от мое име — обясни, имайки предвид секретарката си. — Искан да прегледам картичките, преди да ѝ ги дам. Натъкнах се на тази. Не мога да повярвам, че използва смъртта на сина ми като повод да се свърже с мен.

— Явно е куражлия. Успя ли да прегледаш папката, която ти оставих?

— Прочетох достатъчно, за да се убедя, че този Нийлсън просто се опитва да се прочуе. Статиите му звучат като самореклама.

— Склонен съм да се съглася — каза Бек. — Но виждат бял свят. Той е самонадеян тип, който се бие в гърдите, ала хората четат и си съставят мнение. Досега на прицел са били по-малки фирми и в сто

процента от тях е успял да прокара синдикални идеи или да издейства големи отстъпки от страна на ръководствата. Главозамаял се е от успеха си. Боя се, че търси по-голяма мишена, за да влезе в светлината на прожекторите.

— И мислиш, че е набелязал „Хойл Ентърпрайсис“?

— Най-вероятно е така, Хъф. Ние сме известна компания. Отливките ни са наш продукт. Не ги изработваме за други производители. Затова, ако дори един аспект от процеса на топене или леене бъде засегнат...

— Производството страда, не можем да изпълняваме поръчките си и бизнесът ни отива по дяволите.

— Сигурен съм, че Нийлсън е наясно. А за съжаление, при нас е имало инциденти по време на работа и дори смъртни случаи.

Хъф скочи от стола си и ядно изруга:

— Мамка му! — застана до прозореца, погледа надолу и гневно попита: — Знаеш ли колко хора са работили тук, без никога да пострадат сериозно? А? — рязко се обърна. — Стотици. Пишат ли за това? Подбудителите на недоволство сред работниците пишат ли лозунги, съдържащи тази статистика? Не, по дяволите! Но ако един работник загуби няколко капки кръв, това веднага се превръща в новина.

Едва ли премазването на нечий крак от тръба, паднала от необезопасен вибриращ конвейер, или отрязването на пръст от машина без ключ за спиране, или буквалното разтапяне на плътта до кости можеше да се нарече „загуба на няколко капки кръв“, но Бек замълча. Хъф бе толкова разгневен, че не би се осмелил да спори с него в този момент.

— Новинарските мрежи веднага я разпространяват — продължи да крещи той. — Като че ли някой в Ню Йорк или Вашингтон знае как работим тук. Сантиментални либерали, комунистическа сган — изръмжа. — Един нещастен случай в някой цех влиза в новините и преди да усетя, съм заобиколен от държавни инспектори. Нахълтват тук с касетофоните си, наострят сантименталните си уши и записват всеки хленч на онези нещастници — посочи с цигарата си към мъжете, които работеха долу. — Когато бях дете, знаеш ли колко щях да бъда благодарен, ако имах подобна работа. Знаеш ли колко би се радвал баща ми да получава редовно заплатата?

— Стига тиради, Хъф — тихо каза Бек. — Не се пали толкова, че ще получиш удар.

— Пълни глупости — промърмори той, докато крачеше обратно към бюрото си.

Тежко се отпусна на стола си. Лицето му бе зачервено и се бе задъхал.

— Вземаш ли редовно лекарствата си за високо кръвно?

— Не. Когато ги пия, не ми става.

За никого не бе тайна, че веднъж седмично Хъф посещава жена, живееща в предградията. Доколкото знаеше Бек, той бе единственият ѝ клиент и вероятно тя получаваше щедра компенсация за това.

— Между високо кръвно и импотентност избирам първото, благодаря.

— Чуй го само — вметна Крис, влизайки.

Беше безупречно облечен и сресан, както винаги. Всеки косъм бе на мястото си и по дрехите му нямаше нито гънка. Бек често се питаше как успява да изглежда толкова добре, когато температурата навън достига тридесет и шест градуса още преди пладне.

— Струва ми се, че пропускам много интересен разговор. Какво става или не става? Играта на думи е случайна.

Докато Хъф си наливаше чаша вода от гарафата на бюрото си, Бек обясни накратко проблема с Чарлс Нийлсън. Крис прие заплахата на шега.

— Знаем какви са тези типове. Подстрекатели, които се опитват да блеснат, но бързо залязват. Трябва само да почакаме.

— Този вече се е прочул. Не мисля, че ще залезе скоро.

— Винаги си правил от мухата слон, Бек.

— За това му плащаме — мрачно изтъкна Хъф. — Да гледа сериозно на малките проблеми, за да не станат големи.

— Оценявам доверието — каза Бек. — Как искате да отговоря на Нийлсън?

— Какво предлагаш?

— Да не му обръщаме внимание.

И двамата Хойл бяха изненадани от троснатия отговор. Бек им даде време да изразят мнение, но когато никой от тях не проговори, обясни доводите си:

— Изпращането на цветя на погребението е било тест. Знаел е, че е проява на лош вкус, и го е направил само за да види как ще реагираме. Мога да му изпратя заплашително писмо, но би издало гняв или страх, а Нийлсън би добавил, която и да е от двете реакции към арсенала си срещу нас. Ако мълчим, ще го приеме като знак, че го смятаме за толкова незначителен, че дори не си струва да му отговаряме. Това е най-силното послание, което можем да му отправим.

Хъф замислено потърка устни.

— Крис?

— Щях да предложа да подпалим къщата му. Подходът на Бек е по-хитър — всички се засмяха, след което той попита: — Впрочем откъде е?

— Снове между няколко офиса в различни щати. Единият е в Ню Орлиънс. Вероятно сме привлекли вниманието му, защото се намираме наблизо.

Потъгнаха в размисъл за няколко секунди. Накрая Бек проговори:

— Мога да драсна кратка бележка. Да му кажем...

— Не, първото предложение ми хареса повече — решително заяви Хъф. Запали клечка кибрит, изправи се и я доближи до цигарата си. — Да почакаме и да видим каква ще бъде следващата му стъпка. Нека той се поизмъчва, докато гадае какво кроим ние, а не обратното.

— Добре — отвърна Бек.

Телефонът на бюрото на Хъф звънна.

— Ще вдигнеш ли, Крис? Трябва да пусна една вода — каза той и тръгна към тоалетната до офиса си.

Крис отиде до бюрото и натисна примигващия бутон на телефона.

— Сали, на телефона е Крис. Хъф ли ти трябва?

В слушалката зазвуча гласът на безкрайно търпеливата дългогодишна секретарка на баща му:

— Знам, че имате съвещание, но мисля, че господин Хойл... всъщност всеки от вас би ме извинил за прекъсването.

— Какво има?

— Сестра ви е долу и е на път да вдигне скандал.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Сейър е тук? — попита Крис, безкрайно учуден.

Хъф направи кръгом, преди да стигне до тоалетната. Бек скочи от дивана и се втурна към стъклената стена.

Не забеляза нищо необичайно в цеховете. Всички изпълняваха задълженията си.

— Влязла е през входа за персонала — продължи Сали, — въпреки надписа: „Забранено за външни лица“. Пазачът е сравнително нов. Не я познал и я спрял, но тя настоявала да я пусне в цеха.

— Казва ли за какво? — попита Хъф.

След миг колебание Сали отвърна:

— Твърди, че е собственичка на завода. Но пазачът се бои да я пусне, без да получи разрешение от вас.

— Кажи му да я задържи там — нареди Крис. — Ще отидем при него.

— Проглушила му е ушите, така казва.

— Предай му, че ако не свърши скапаната си работа, аз ще му ги проглуша — заплаши Крис, преди да затвори.

Хъф се засмя през облак от цигарен дим:

— Е, момчета, изглежда, нашата отсъстваща партньорка внезапно е проявила интерес към бизнеса.

Крис явно не намираше появата на сестра си в завода за толкова забавна.

— Питам се защо ли.

— Както е изтъкнала, тя е собственичка на завода — превзето каза Хъф. — Има неоспоримо право да бъде тук.

— Така е — потвърди Бек. — От юридическа гледна точка е пълноправен партньор. Но няма ти хрумва да я пуснеш в цеха?

— За нищо на света — отвърна Крис.

— Защо не? — намеси се Хъф.

— Първо, защото е опасно.

Хъф хитро се усмихна на Бек.

— От години отричам пред инспекторите от Комисията, че съществува потенциален риск. Ако позволя на собствената си дъщеря да влезе, това ще докаже увереността ми, че вътре е безопасно като в детска градина. Сега разбираш ли?

Типично бе за Хъф да се възползва дори от най-нежеланата ситуация. Бек трябваше да признае, че тактиката му да извлече полза и от тази е интересна. Само дето имаше опасения, че не е разумна.

Явно Крис ги споделяше. Тръгна към вратата с думите:

— Не е добра идея и ще ѝ го кажа. Все пак аз съм директор по производствената част. Щом не разрешавам да влезе, значи няма да влезе.

— Почакай — Хъф вдигна ръка. — Ако се държиш така с нея, ще помисли, че имаме какво да крием.

Бек сякаш видя зъбчатите колела в проникателния му ум да се завъртат, когато премести цигарата от единия край на устата си в другия и се обърна към него:

— Ти отиди. Изслушай я. Доверявам се на инстинктите ти. Ако ти подскажат, че трябва да я изведеш, направи го и заключи вратата след нея. Но ако решиш, че е по-добре за целите ни да ѝ позволиш да надникне вътре, влез в ролята на екскурзовод.

Бек се спогледа с Крис. Производственият отдел бе негова територия. Не изглеждаше доволен, но отказа да спори е баща си. А може би реши, че е по-добре да избегне кавгата със Сейър.

Бек не очакваше с нетърпение срещата с нея.

В „Хойл Ентърпрайсис“ работеха приблизително шестстотин души, но само няколко десетки от тях бяха жени. Заемаха чиновнически длъжности в администрацията. Освен секретарките на изпълнителните директори — като Сали, всички назначени в производствената част на завода бяха мъже, които при пристигане на работа се регистрираха с картите си в така наречената Централа. Беше доста неприветливо помещение с размерите на малка конферентна зала. Подът бе циментов, а таванът представляваше мрежа от открити вентилационни шахти, електрически кабели и водосточни тръби.

Редици метални шкафчета, боядисани в масленозелено, заемаха половината от квадратурата. Всеки работник имаше шкафче със

секретна ключалка, в което съхраняваше каската, защитните очила и ръкавиците си, кутията с обяда и други лични вещи. Табели на стената предупреждаваха, че „Хойл Ентърпрайсис“ не носи отговорност в случаите на кражба или загуба, които бяха чести, защото сред персонала имаше бивши затворници, както и пуснати под гаранция, отчаяно търсеци работа, за да докажат на полицията, че заслужават свободата си.

Санитарният възел бе зад шкафчетата. Не бе ремонтиран от построяването на завода и си личеше.

В останалата част от залата, служеща за столова, бяха разхвърляни различни по големина маси и столове с метални крака. На едната стена имаше автомати за напитки и микровълнови фурни, изпоцапани с мазнина от десетките хиляди притоплени ястия.

Между четири подвижни плоскости се помещаваше импровизиран кът за първа помощ. Нямахме медицинско лице, което означаваше, че всеки пострадал трябва сам да се погрижи за раните си с оскъдните превързочни материали.

В Централата трудещите се мъже почиваха, разменяха шеги и разговаряха за спорт и жени. В момента петдесетина от тях ползваха сутрешната си почивка. Малцина се бяха доближавали до жена от класата на Сейър Линч и всички бяха толкова изненадани, сякаш сред тях се бе появил еднорог.

Когато Бек влезе, тя се опитваше да завърже разговор с група от петима, седнали около една от масите. Изглежда, нямаше особен успех. Макар и облечена със стари джинси и памучна тениска, не можеше да стане част от тази работническа компания.

Мъжете бяха свели глави, отговаряха на въпросите ѝ с едносрични думи и плахо вдигаха погледи към нея или един към друг, явно озадачени от присъствието ѝ и още повече от желанието ѝ да общува с тях.

Когато се приближи, Бек положи усилие да се усмихне приятелски и да каже заради аудиторията:

— Каква неочаквана чест.

Усмивката на Сейър бе фалшива като неговата.

— Радвам се, че сте тук, господин Мърчънт. Бихте ли обяснили на този господин, че имам нужда от каска за обиколката си из леярната?

„Господинът“, когото имаше предвид, бе един от охранителите на входа за персонала. Бе застанал настрана, сякаш се боеше да се доближи до нея. Сега забърза към тях. По лицето му проблясваха капки пот от напрежение.

— Господин Мърчънт, не знаех дали да...

— Благодаря. Спазил си протокола. Ще изведа госпожа Линч оттук — Бек я сграбчи за лакътя така рязко, че не й даде възможност да се съпротивлява. — Елате с мен, госпожо Линч. Държим каските за посетители ето там.

— Радвам се, че си побъбрихме — каза тя през рамо на мъжете, които се бе опитала да заговори.

Бек я поведе през лабиринта от маси и влязоха в склад, където, за нейно успокоение, в момента нямаше никой.

Веднага щом вратата се затвори, Сейър се обърна с лице към него.

— Наредили са ти да ми попречиш да разговарям с работниците, нали? Изпратили са те да ме разкараш.

— Нищо подобно — спокойно отвърна той. — Хъф и Крис се радват, че проявяваш интерес. Но ако искаш да разговаряш с някого за производството, попитай мен, а не онези мъже. Дори с тези скромни дрехи, които си купила специално от разпродажба, изглеждаш зашеметяващо. Накара ги да си глътнат езиците.

— Не се срамуват от мен, а се страхуват и се отнасят с недоверие към всеки от фамилията Хойл.

— Тогава защо да ги поставяме в неудобно положение?

Сейър се замисли и реши, че има право.

— Може би постъпих лекомислено. Както и да е, ще узная повече, щом вляза в цеха — каза тя. — Къде е каската ми?

— Всичко се вижда от прозорците на офисите ни на горния етаж.

— Луксозните ви, чисти и безопасни офиси с климатици? Няма да добия реална представа, нали? Искам да опозная отблизо обстановката, в която се трудят работниците.

— Идеята не е добра, Сейър — решително заяви той. — Крис отговаря за производството. Той смята така.

— Няма ли смелост да дойде да ми го каже лично?

— Разчита на моя дипломатически усет.

— Колкото и дипломатично да подходиш, няма да променя решението си.

— Тогава ще бъда пряк — Бек сложи ръце на кръста си и се приближи. — Какво търсиш тук?

— Както ми напомни вчера, аз съм съсобственик на „Хойл Ентърпрайсис“.

— Защо си дошла днес, след като никога досега не си проявявала и капка интерес към бизнеса?

Сейър нямаше желание да го убеждава, че това е било заблуда, и отвърна:

— Време е да започна да се интересувам.

— Отново питам, защо? Защото не си била добре дошла тук като момиченце? Баща ти е водил Крис и Дани да прекарват известно време в леярната, но доколкото разбрах, за теб е била недостъпна територия. Ядосвала си се, че не си момче?

Очите ѝ заплашително засвяткаха.

— Никога не съм им завиждала за онова, което имат между краката си. Не съм длъжна да ти обяснявам мотивите си.

Бек кимна към вратата зад нея.

— За да ти позволя да минеш през тази врата, ще се наложи да ми ги обясниш.

— Вие сте назначен в тази компания, господин Мърчънт. Следователно работите за мен, нали? Аз съм ваш шеф.

Властният ѝ тон го вбеси. Но и го накара да почувства необяснимо силна възбуда. Испита желание да я целуне, за да ѝ покаже, че не е шеф във всяко отношение. Потисна този импулс и попита:

— Какво се надяваш да постигнеш?

— Искам да видя дали този завод е толкова опасно място, колкото се говори. Дали твърденията за рискови условия на труд са преувеличени, или — както подозирам — пренебрегвани.

— Разбира се, че е рисковано, Сейър. Това е леярна. Топим метал. Пълно е с опасности.

— Не ми говори като на хлапачка — избухна тя. — Знам, че опасностите са неизбежни. Именно затова трябва да се вземат всички възможни предпазни мерки за хората, които работят тук. Мисля, че

„Хойл Ентърпрайсис“ проявява престъпна небрежност по отношение на тях.

— Политиката ни е...

— Политика? Правилата, написани от Крис и Хъф и прилагани от Джордж Робсън, най-краставата от всички крастави жаби? И двамата знаем, че политиката и практиката твърде често се разминават. Освен ако Хъф е запял друга песен през последните десет години, в което дълбоко се съмнявам. Девизът му е: „Производство на всяка цена“. Нищо не спира производството. Доказателство за това е, че заводът не престана да работи дори вчера, в деня на погребението на сина му — замълча, за да си поеме дъх. — А сега, ако обичаш, дай ми каска.

Настървението, изписано на лицето ѝ, го отказа да я разубеждава. Колкото повече се опитваше, толкова по-непоколебима би станала решимостта ѝ и както бе предположил Хъф, толкова повече би подхранил подозренията ѝ, че имат какво да крият. Надяваше се, че като угоди на този каприз, ще задоволи любопитството ѝ и тя ще си тръгне, без да създаде сериозни проблеми.

Все пак направи последен опит. Посочи назад към вратата, през която бяха влезли в склада, и каза:

— Видя ли онези мъже там, Сейър? Огледа ли ги внимателно? Почти всеки от тях има по няколко белега. Машините режат, изгарят, притискат и премазват.

— Няма да се доближавам до движещи се части.

— Колкото и да внимаващ, има хиляди начини да пострадаш.

— Точно това искам да проверя.

Осъзнавайки, че е в безизходица, Бек свали две каски от етажерката зад себе си и пхна едната в ръцете ѝ.

— И защитни очила — подаде ѝ чифт. — Не мога да направя нищо за краката ти. Тези не са с обковани пръсти — посочи той към обувките ѝ.

Сейър нагласи първо защитните очила, а след това и каската на главата си.

— Не така.

Преди да го спре, свали каската, събра косите на върха на главата ѝ и отново я сложи. Заставайки съвсем близо до нея, бавно и старателно прибра подаващите се кичури.

— Не си прави труда — каза тя. — Мисля, че е добре.

— Никакви стърчащи кичури, Сейър. Не бих искал да видя как косата ти пламва от някоя прехвърчала искра или се заплита и машината я изтръгва с корените. Освен това, ще разсейваш работниците.

Сейър вдигна глава. Той се вгледа в очите ѝ през очилата.

— Откакто съм тук, в цеха не е влизала жена. Със сигурност никога не е имало посетителка с твоята външност. Ще оглеждат гърдите и задника ти. Не мога да предотвратя това. Но не бих искал някой да пострада, защото се е заяпал в косите ти и е започнал да си представя как гаят корема му — срещна погледа ѝ за няколко секунди и сложи своите защитни очила и каска. — Да вървим.

Отвори тежкия люк и пред погледа ѝ се разкри адът.

Това бе първото впечатление на Сейър. Горещината я връхлетя с пълна сила, сякаш огромен юмрук се стовари върху гърдите ѝ и я повали на пода.

Бек вече бе слязъл няколко стъпала по желязното стълбище, което водеше до цеха. Доловил колебанието ѝ, погледна назад.

— Отказа ли се? — попита той, надвиквайки грохота.

Поклати глава и му даде знак да продължи. Повече я надолу. Стъпалата ѝ се струваха толкова горещи през подметките на обувките ѝ, сякаш кожата ѝ щеше да се разтопи.

Бе царство на шума, мрака и жегата. С изумление установи колко е огромно. Струваше ѝ се безкрайно. Не виждаше далечната стена, а само мрак и отново мрак, сред който грееха порои от искри и котли с клокочещ течен огън. Разтопеният метал сияеше в големите леярски кофи, които се плъзгаха по висока релса. Чуваха се удари на метал в метал, плъзгаха се конвейери, машините тракаха, дрънчаха и скърцаха.

Грохотът бе непрестанен, мракът обгръщаше всичко, а горещината бе неизбежна. Щом човек вдъхнеше от нея, тя ставаше част от него.

Ролята на Вулкан в този подземен свят бе изпълнявана от мъже с облени в пот лица, скрити зад защитни очила, които изгледаха Бек и нея със страхопочитание. Постоянно бяха в движение, а някои от тях наглеждаха едновременно по няколко машини. Не можеха да си позволят да седнат нито за миг. Трябваше да внимават за искри,

разливане, падане или подхлъзване, защото от това зависеше животът им.

— Не е нужно да го правиш, Сейър — изкрещя Бек буквално в ухото ѝ. — Не е нужно да доказваш нищо на никого.

„Зная, по дяволите“. Погледна нагоре към осветените прозорци. Както очакваше, там бе Хъф, властелинът на този ад, застанал с разтворени крака, пушейки цигара, чийто връх проблясваше в яркочервено.

Отмести поглед от самодоволното му лице и предизвикателния израз на очите му и каза на Бек:

— Покажи ми още.

Докато вървяха, той заговори:

— Използваме сплави, съдържащи предимно желязо и известно количество въглерод и силиций.

Сейър кимна, но не се опита да отвърне.

— „Хойл Ентърпрайсис“ претопява скрап. Имаме доставчици от няколко щата, които го изпращат тук с железопътен транспорт. Получаваме го с тонове.

Тя предполагаше, че грозната планина от метални отпадъци зад леярната е необходимо зло, въпреки че си спомни как веднъж майка ѝ бе попитала Хъф дали не може да се построи стена или ограда, която да я скрива от магистралата.

Дори не бе помислил върху идеята — заради разходите. Бе отговорил:

— Ако не беше тази купчина желязо, както я наричаш, нямаше да имаш палто от норки и нов кадилак.

— Скрапът се претопява в пещи, наречени вагранки — продължи Бек. — Разтопеният метал се налива или във въртящ се котел, в който се формова чрез центробежни сили, или в пясъчен калъп.

Сейър се загледа в леярската кофа, от която се изля разтопен метал в един от калъпите. Бе впечатлена от технологията, но потресена от опасността за мъжете, които боравеха с машините толкова близо до течния огън и горещите, бързо движещи се части.

— Какво е това на ръцете му? — попита тя и кимна към един работник.

Бек се поколеба, преди да отговори:

— Защитна лента. За уплътнение на ръкавиците и предпазване на ръцете от изгаряне.

— Защо не закупите по-плътни ръкавици?

— По-скъпи са — припряно отвърна той и я побутна покрай локва разтопен метал, която клокочеше на пода. Вдигна поглед и видя, че изтича от една леярска кофа. Забеляза, че човекът, който я направлява, стои на подиум без предпазен парапет.

Бек продължи да обяснява:

— Щом металът изистине в пясъчните калъпи, те минават през съоръжение за избиване на отливките от формите. Вибриращ конвейер буквално отсява пясъка — кимна към изхода. Когато отвори вратата, обобща казаното, сякаш говореше на ученичка от четвърти клас по време на опознавателно посещение: — След изваждането от калъпа тръбата минава през почистване и инспекция. Правим металургическа проверка на качеството на метала и химичния състав. Ако има дефектен продукт, той се рециклира и се връща обратно в пещите. Това, което влиза в леярната като скрап, излиза с един от камионите ни във вид на тръби с разнообразни приложения. Имаш ли въпроси?

Сейър свали защитните си очила и каската и разпусна косите си.

— Колко достига температурата долу?

— През лятото до петдесет и пет градуса. През зимата не е толкова зле.

Даде ѝ знак да се качи в един асансьор и натисна бутона за нагоре. Вътре и двамата се загледаха в светещото табло с номерата на етажите. Тя заговори:

— На една от машините...

— Да?

— ... имаше нарисован бял кръст.

Бек продължи да се взира в цифрите над вратите и дълго мълча, преди да отговори, сякаш бе решил да си даде вид, че не е чул въпроса ѝ. Най-сетне каза:

— Там е загинал човек.

Искаше ѝ се да му зададе още въпроси, но когато вратите на асансьора се отвориха, Крис бе излязъл на площадката да ги посрещне. Чаровно се усмихна.

— Здравей, Сейър. Имаш нов тоалет, а? — кимна той към дрехите, които си бе купила от магазин в центъра на града малко преди

да дойде. — Не бих казал, че ми харесва. Как ти се стори обиколката?

— Много поучителна.

— Радвам се, че си доволна.

— Не съм казала, че съм доволна.

Мобилният телефон на Бек звънна.

— Извинете ме — той се отдалечи от тях, за да проведе разговора.

Сейър се обърна към брат си:

— Не видях нищо в цеха, което да опровергае твърденията за нарушаване на нормите за безопасност и опазване на околната среда, в което ви обвиняват. На какво миришеше?

— От пясъка е, Сейър — обясни той, преструвайки се на безкрайно търпелив. — В него има химикали. При висока температура отделят мирис, който понякога е неприятен.

— А може да се окаже и вреден?

— Каж ми, в коя индустрия не съществува никакъв риск за работниците?

— Има съвременни вентилационни системи, които...

— ... са невероятно скъпи. Но непрекъснато търсим начини за подобряване на работната среда.

— А околната? Мисля, че преди няколко години ни глобиха за замърсяване на питейната вода. Разлив от охладителните басейни, доколкото си спомням.

Усмивката му застина.

— Стараем се и да опазваме местната природа.

С нескрито недоверие Сейър промърмори:

— Тези ги разправяй на екологите, Крис.

Бек завърши телефонния си разговор и се върна при тях.

— Трябва да ме извините. Изникна нещо, с което е необходимо да се заема веднага — взе каската и очилата, които бе свалила Сейър.

— Нали можеш да намериш изхода?

— Едва ли е твърде трудно.

Крис вметна:

— Жалко, че не мога да те поканя на обяд, преди да отпътуваш, но аз също имам неотложни задължения — приближи се и я целуна по бузата. Очите му ѝ се усмихваха подигравателно, когато се отдръпна. — Приятен полет, Сейър.

Двамата останаха заедно и я проследиха с погледи, докато се скри зад един ъгъл.

— Е, това беше.

— Не мисля, Крис.

Той се обърна към Бек:

— Боиш се, че ще продължи да ни разпитва за безопасността, околната среда и прочее?

— Ще видим. Но тази сутрин не се е спряла нито за миг.

Повдигна вежди.

— Така ли? Какво е правила?

— Първо, срещнала се е с Ред Харпър. Той се обади. Помоли да отидеш в участъка, за да отговориш на няколко въпроса. Незабавно.

Сейър не напусна града веднага, а мина с колата си през квартала, който се намираше буквално в сянката на комините на „Хойл Ентърпрайсис“. Преди време, когато бе млада и наивна и всичко ѝ се струваше възможно, често си бе представяла щастливото бъдеще, докато се бе разхождала по тази улица, преливайки от радост. Имаше една къща с обитатели от средната класа, която бе центърът на нейната вселена. За нея тя бе символ на надежда, сигурност и любов.

Днес, когато я видя, изпита отчаяние.

През последните десет години целият квартал бе западнал. Но точно тази къща бе в най-окаяно състояние. Неподдържаният двор и занемарената постройка я накараха да си помисли, че е сбъркала завоя, че е отишла на друг адрес.

Но, разбира се, нямаше грешка. Въпреки жалкия вид на сградата, тя я позна. Дори и да нямаше доверие на паметта си, достатъчно бе да прочете името на пощенската кутия, за да се убеди, че е тази, която търси.

В двора се търкаляха детски играчки, много от които бяха счупени и изглеждаха захвърлени. Няколко храста се бяха вкопчили в живота с последни сили и отчаяно се нуждаеха от подрязване. Тук-там бяха останали туфички трева. Желязната пързалка отпред бе покрита с ръжда. Мазилката на стените бе напукана и се ронеше.

Макар и да си каза, че идването ѝ тук е плод на внезапно налудничаво хрумване, истината бе, че обмисляше тази идея, откакто

бе пристигнала в Дестини. Сега, когато бе тук, усещаше непоносимо свиване под лъжичката.

Преди да събере кураж да слезе от колата, мобилният ѝ телефон звънна. Видя името на Джесика Дебланс, изписано на екрана, и вдигна.

След размяната на поздравни годеницата на Дани каза:

— Не искам да те безпокоя. Обадох се само за да попитам дали има нещо ново във връзка с разследването на помощник-шериф Скот.

— Тази сутрин разговарях с шериф Харпър — Сейър ѝ разказа за щателното претърсване на колибата, проведено от него, детектив Скот и Бек Мърчънт. — Доколкото разбирам, не са открили нищо нередно, защото шерифът спомена, че детектив Скот ще приключи с разследването най-късно днес следобед.

Джесика въздъхна с примирение:

— Е, това и очаквах.

— Искаш ли да им съобщя за годежа ви?

— Не. Веднага ще стигне до ушите на семейство Хойл. Възможно е да обвинят мен за самоубийството на Дани. Например, че съм искала да го принудя да се ожени за мен и така съм го подтикнала.

Колкото и да ѝ бе мъчно, Сейър бе съгласна.

— Имам чувството, че те разочаровам, Джесика — както бе разочаровала Дани, като не бе отговорила на обажданията му миналата седмица. — Искане ми се да можех да направя повече.

— Желанието ти да ми помогнеш, е достатъчно — след кратка пауза Джесика продължи: — Може би просто трябва да приема, че Дани не е бил толкова щастлив, колкото мислех, и че е имал причини, за които не съм подозирала, да иска да сложи край на живота си. Нещо дълбоко го измъчваше. Навярно е решил, че не може да живее с него. Никога няма да узная какво е било.

— Съжалявам.

Младата жена страдаше, а тази банална дума бе единственото, което Сейър успя да ѝ каже. Прозвуча ужасно неуместно. Но обеща да ѝ съобщи веднага щом ѝ се обадят от участъка.

Миг след като разговорът приключи, остъклената врата на къщата се отвори и от тесния коридор излезе мъж, гол до кръста и бос, само по изпоцапани джинси.

Стори ѝ се подозрително и враждебно настроен, когато извика:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сейър осъзна, че той не може да види кой седи зад волана, защото стъклата са затъмнени. Почувства се гузна, че бе хваната да шпионира, и се изкуши да си тръгне. Но щом бе дошла дотук, не биваше да се отказва.

— Здравей, Кларк.

Веднага щом я позна, устните му произнесоха името ѝ и на лицето му засия усмивката, която бе карала доста сърца да се разтапят, когато Кларк бе звездата на училищния футболен отбор, председател на ученическия съвет, най-популярното момче в гимназията и с най-големи шансове за успех.

Кларк Дейли изтича надолу по стъпалата пред входната врата, когато тя слезе. Срещнаха се в средата на пътеката от напукани плочки, водеща до къщата. Не се прегърнаха, но той хвана ръката ѝ и я притисна между дланите си.

— Не мога да повярвам — плъзна поглед по лицето ѝ, надолу по тялото ѝ и обратно. — Изглеждаш същата, дори още по-добре.

— Благодаря.

За разлика от нея, той се бе изменил доста, но не към по-добро. Атлетичното му тяло, някога стройно и мускулесто, сега бе толкова слабо, че всички ребра се брояха. Бе небръснат от няколко дни, но не защото такава бе модата, а просто бе занемарил външния си вид. Тъмните му коси бяха оредели и челото му изглеждаше по-високо, а веждите се открояваха повече, отколкото Сейър си спомняше. Очите му бяха зачервени. Ако не се лъжеше, долавяше в дъха му мирис на алкохол.

Пусна ръката ѝ и се отдръпна крачка назад, сякаш внезапно осъзнал как изглежда и колко променен ѝ се струва навярно.

— Не би трябвало да съм изненадан, че те виждам — каза той. — За погребението на Дани ли дойде?

— Да. Пристигнах вчера сутринта, тъкмо навреме, и си тръгвам след малко.

— Съжалявам, че не успях да дойда на погребението. Тук... нали разбираш?

Махна с ръка към къщата вместо обяснение защо не е могъл да присъства на опелото за Дани.

— Да. Ясно.

Последва неловко мълчание. Трудно ѝ бе да го гледа в очите. Смущението бе естествена реакция при среща с първата любов след години, но за него имаше и по-дълбоки причини.

С изкуствено шеговит тон тя попита:

— Е, с какво се занимаваш сега?

— Работа в леярната.

Сейър затаи дъх от изумление.

— В леярната на Хъф?

Кларк леко се засмя:

— Тя е единствената в града.

— Какво работиш?

Нервно сви рамене.

— Зареждам пещите. Нощна смяна, като гробарите.

В първия миг тя си помисли, че е направил несполучлив опит да се пошегува с нея. Но когато погледна хлътналите му очи, видя в тях празнота и дълбоко отчаяние.

Баща ѝ бе успял да съсипе живота на този мъж, което бе почти същото като да го бе застрелял, каквато заплаха му бе отправил преди години.

— Човек трябва да изкарва прехраната си — каза той и се усмихна насила. — Искаш ли да влезеш, да пийнеш кафе?

Сейър сведе глава, за да скрие смаяното си изражение.

— Не, трябва да хвана полета. Все пак благодаря.

Сигурна бе, че не е очаквал да приеме поканата му.

Беше изречена с половин уста, от задължителна любезност.

След още няколко секунди мълчание той плахо попита:

— Щастлива ли си в Калифорния, Сейър?

— Откъде знаеш, че живея там?

— Стига. Знаеш, че машината за клюки тук работи непрестанно.

Имаш декораторска фирма, нали?

— За вътрешен дизайн на жилища.

— Сигурно си добра. А... семейна ли си?

Поклати глава:

— Браковете ми се провалиха.

— Аз живея с втората си съпруга.

— Не знаех.

— Четири деца. Трите са само нейни. Четвъртото е и мое.

Момче.

— Това е чудесно, Кларк. Радвам се за теб.

Той наведе глава, пъхна ръце в задните джобове на джинсите си и се загледа в босите си крака.

— Е, всеки прави каквото може, предполагам. Играе с картите, които са му се паднали.

Сейър се поколеба, но все пак зададе неудобния въпрос:

— Защо не следва за електроинженер, както искаше?

— Не можах.

— Защо?

— Не знаеш ли? Не влязох в колеж. Молбата ми за стипендия беше отхвърлена.

— Какво? — извика тя. — Защо?

— Така и не разбрах. Просто един ден получих писмо, в което, в общи линии, ме предупредиха да не се записвам, ако семейството ми не разполага с достатъчно средства за обучението ми, защото нямам право на подпомагане. Кандидатствах за спортна стипендия, но дори по-малките колежи ми я отказаха заради контузията в коляното. Мама и татко не можеха да си позволят да плащат следването ми, затова реших да поработя няколко години, докато спестя достатъчно пари, за да мога да се издържа сам. Но... случи се още нещо. Мама заболя от рак и татко се нуждаеше от помощ, за да се грижи за нея. Това е положението.

И двамата знаеха каква е причината да му бъде отказана стипендия. Хъф. Бе задействал връзките си, а вероятно бе броил и доста пари. Беше се заклел да съсипе Кларк Дейли и го бе направил. Хъф винаги държеше на думата си. Сега Кларк превиваше гръб и вършеше черна работа за него, което навярно го изпълваше със задоволство. Може би се подхилваше по този повод по един-два пъти на ден.

— Сигурно си разочарована от мен — със самоироничен смях Кларк добави: — По дяволите, самият аз съм разочарован от себе си.

— Съжалявам, че нещата не са се развили по-добре за теб. На пътя ти винаги е стояла една непреодолима пречка и тя се нарича Хъф Хойл.

— И на теб не ти е било лесно, нали?

— Оцелях. Години наред животът ми беше просто опит за оцеляване.

— Навярно оцеляването не е било достатъчно за Дани.

— Така предполагам.

— Как реагират Крис и Хъф на самоубийството му?

Сейър посочи към комините, които се издигаха над града:

— Нищо не спира производството. Днес отново са на работа. Бек Мърчънт... предполагам, знаеш кой е.

Кларк стисна устни, което издаде дълбока ненавист.

— Разбира се, че зная. Стой далеч от него. Той е...

— Кларк?

На площадката бе излязла жена на не повече от тридесет години. Бе русокоса и симпатична. Или поне би изглеждала симпатична, ако лицето ѝ не бе намръщено. Носеше на ръце дете на около годинка, само по пелени.

— Хей, Люс, това е Сейър Хойл. Сейър, съпругата ми, Люс.

— Приятно ми е — учтиво каза Сейър.

— Здравейте.

Неприветливото ѝ държане явно смути Кларк и той припряно допълни:

— Това е Кларк-младши.

— Чудесно момченце.

Сейър погледна двамата родители.

— Понякога е голям пакостник — сподели Кларк. — Пропусна ходенето и от пълзене премина направо на тичане.

— Отивам на работа — промърмори Люс.

Остъклената врата се затръшна след нея, когато отново влезе в къщата.

Кларк се обърна към Сейър:

— През лятната ваканция се налага да гледам децата, докато Люс работи в болницата. В администрацията е, оформя искания за изплащане на застраховки, такива неща.

— Работиш нощем, а през деня си бавачка? Кога спиш?

— Успявам да подремна — отвърна той с усмивка, която бързо изчезна. — Не упреквай Люс, че е неучлива. Не се сърди на теб. Аз съм този, който къса нервите ѝ. Не съм най-добрият съпруг на света — сниши глас и добави: — Истината е, че съм пияница, Сейър. Когато и да попиташ за мен, това е първото, което ще ти каже.

— Никога не обръщам внимание на клюки, Кларк. Особено за теб.

— Е, този път клюките са верни — извърна глава и за няколко мига се загледа в далечината. — След... нали знаеш...

Да, знаеше.

— След всичко, което се случи, бях отчаян — каза той.

— Аз също.

Очите му срещнаха нейните.

— Но си стъпила на крака. Виж се сега. Постигнала си нещо — отново се усмихна фалшиво, надсмивайки се над себе си. — А виж ме мен. Не успях да вляза в крак. Поех надолу по наклонената плоскост и не виждах смисъл да се стегна. Не виждах смисъл в нищо.

— Съжалявам.

Отново тази дума, изречена искрено, но лишена от въздействие.

— Люс ме търпи твърде дълго. Давала ми е шанс да се променя много повече пъти, отколкото заслужавам. Известно време се държа, а после... — замълча и я погледна право в очите. Неговите бяха изпълнени с отчаяние. — Трябва да намеря цел в живота, Сейър. Заради сина си.

— Сигурна съм, че ще успееш да стъпиш на крака и да продължиш. Като мен.

Докосна рамото му, за да му вдъхне кураж. Той отмести поглед към ръката ѝ, а после към лицето ѝ и те размениха усмивки, израз на съжаление за това, което би могло да бъде.

— Няма да те задържам — промълви тя с пресипнал глас и отпусна ръка. — Трябваше да се обадя, преди да дойда. Или може би изобщо не биваше да те безпокоя.

— Не съжалявам, че се видяхме, Сейър.

— Пази се.

— Ти също.

Едва сдържайки сълзите си, тя се обърна и забърза към колата си. Преди да потегли, погледна към него. Стоеше на площадката и я

гледаше в очакване да ѝ помаха с ръка за сбогуване.

Едва когато измина две пресечки, спря в сянката на железопътния надлез, опря глава на облегалката и заплака неудържимо, както не бе плакала дори за брат си.

Онзи Кларк Дейли, когото бе познавала, талантливият и интелигентен, мил и чувствителен, обещаващ и амбициозен юноша, когото бе обичала, днес бе мъртъв, също като Дани.

Ред Харпър беше изрекъл молбата си нехайно, но Бек бе убеден, че не е нито негова прищявка, нито нещо маловажно.

Макар и Ред да се преструваше на спокоен, повикването на Крис в участъка, за да отговаря на въпроси, приличаше на призоваване за разпит. Все пак Бек не бе употребил този термин пред Крис.

С престорено нехайство бе казал:

— Сигурно има нещо за доизясняване.

— Защо Ред вика мен да го доизясня?

— Ще разберем, когато стигнем.

Бек не бе имал намерение да казва на Хъф за срещата, преди да узнае за какво става дума. Но за лош късмет, Хъф ги пресрещна, преди да излязат. Както с Крис, Бек си даде вид, че приема молбата на шерифа на шега.

— Сигурен съм, че е просто формалност и няма да отнеме повече от половин час.

— За какво предполагаш, че ви вика? — попита Хъф.

— Мисля, че Ред е решил да се пошегува с амбициозния си нов детектив Скот.

Тримата се засмяха. Бек обеща да осведоми Хъф веднага щом се върнат.

Но когато влязоха в офиса, мрачният тон, с който ги посрещна Ред Харпър, потвърди, че срещата ще е сериозна. Суховато им благодариха, че са се отзовали, и ги покани да седнат.

Уейн Скот застана до Ред, който седеше зад бюрото си, така че двамата полицаи да бъдат с лице срещу него и Крис. Преди който и да е от тях да заговори, Бек премина в настъпление:

— Първо, държа да узная в качеството на какъв съм призован.

— В качеството на какъв?

Озадачението на Скот изглеждаше престорено и Бек веднага го долови.

— Като свидетел, като адвокат на Крис или...

— Адвокат? — извика Крис. — За какво ми е адвокат?

Само с поглед Бек му даде знак да замълчи.

— Ще повторя въпроса си. В качеството на какъв съм призован? В някакво нарушение ли ме подозирате? В такъв случай и аз ще говоря само в присъствието на адвокатата си.

— Не, Бек — смутено се засмя Ред. — Правиш прибързани изводи. Няма нужда да изтъкваш законните си права.

— Мисля, че има, Ред. Преди да продължим, искам да бъда запознат с естеството на тази среща и въпросите, които възнамерявате да зададете на Крис. Дали просто доизглаждате подробности във връзка със самоубийството на Дани, или имате основания да подозирате, че е било убийство?

Скот отговори уклончиво:

— Няколко неща не се връзват. Надявам се господин Хойл да ги изясни.

Бек погледна към Крис, който отегчено сви рамене:

— Няма какво да крия.

— Добре — каза Мърчънт на Скот. — Задайте въпросите си, но във всеки момент мога да посъветвам клиента си да не отговаря.

— Разбрахме се — Скот отвори малък бележник със спирала. — Колко често покойният ходеше в частния ви рибарски лагер, господин Хойл?

— Не зная. С Дани ходехме в различни дни. Всеки трябваше да разтребва след себе си, да угася лампите и ако нещо е свършило, да купи ново. Бира, тоалетна хартия, всички неща от първа необходимост. Бяхме се споразумели. Затова беше трудно да се каже кога някой от нас с бил в колибата — погледна Ред. — Важно ли е това?

— Може би — отвърна той и сви рамене, избягвайки ясен отговор. — Дани често ли ходеше на риболов?

— Нямам представа.

— Тази сутрин сестра ви спомена...

— Сестра ми? Повикали сте ме тук да потвърдя или отрека нещо, което ви е казала Сейър? Какво твърди тя?

Бек вдигна ръка, за да накара Крис да замълчи, и попита детектива:

— Наистина ли основанието за този разпит е нещо, казано от човек, който не живее в Дестини от над десет години и през цялото това време не е поддържал връзка с никого от семейството?

— Заявила е пред шериф Харпър, че Дани е мразел риболова. Тъкмо тази дума ли употреби, шерифе? „Мразеше“?

— По-точно, „ненавиждаше“.

Крис се спогледа с Бек и избухна в смях:

— Накъде бият? Че някой е извадил пушка срещу Дани, защото е говорил лоши неща за риболова?

— Това не е шега — смъмри го Скот.

— Така ли? — Крис го изгледа хладно. — Струвате ми се ужасно смешен.

Бек се опита да подобри атмосферата в стаята:

— Какво е правил Дани в рибарския лагер, щом не е обичал да лови риба? Нали това имате предвид?

— Именно.

Скот, който все още бе намръщен заради обидата на Хойл, прикова поглед в него, очаквайки обяснение.

— Откъде да знам, по дяволите? — отвърна Крис. — Може би си е казал, че в края на краищата риболовът не е нещо толкова лошо. Или изобщо не е имал намерение да лови риба. Може би е отишъл да се моли. Или да поспи следобед. Или да си удари чекия. Или за да направи точно това, което е направил — да си пръсне мозъка. Рибарският лагер е удобно уединено място.

— На кея са намерени риболовни принадлежности.

— Значи първото ми предположение е вярно — Крис нехайно махна с ръка. — Дани си е казал, че може би риболовът не е лошо нещо, и е решил да провери дали наистина го мрази.

— Без стръв? Кутия с корда и кукички, въдица, всичко е било струпано на кея, но не и стръв.

Крис погледна останалите и сви рамене:

— Не мога да ви помогна.

— Изглежда нагласено, не смятате ли? — попита Скот. — Като че ли някой е искал да помислим, че е отишъл да лови риба, но е променил решението си и вместо това се е самоубил.

Крис щракна с пръсти.

— Мисля, че сте на прав път, детектив Скот. Забравил е стръвта и затова се е гръмнал.

— Крис!

Ако шериф Харпър не го бе упрекнал за тази реплика, Бек щеше да го стори. Сарказмът му бе неуместен и определено с него не печелеше симпатиите на помощник-шерифа.

— Извинявам се — каза той и изглеждаше искрен. — Не исках да се подигравам с паметта на брат си. Но тези въпроси са идиотски. Очевидно е за какво Дани е отишъл в лагера. За да се самоубие. И го е направил — тъмните му очи срещнаха погледа на Уейн Скот. — Нещо друго?

— Кога го видяхте за последен път?

— В събота. В кьонтри клуба. Сутринта изиграхме няколко сета тенис. Спряхме около дванайсет часа, защото стана горещо. Аз останах да поплувам, а Дани си тръгна.

— Не сте ли го виждали в неделя?

— Крис вече отговори на въпроса ви — намеси се Бек. — Видял е Дани за последен път в събота сутринта. Разделили са се около обяд.

— Къде бяхте в неделя? — обърна се Скот към Крис.

— У дома. През целия ден. Спах до късно. Прочетох „Таймс Пикаюн“. Следобед дойде Бек и гледахме мач на „Брейвс“ по телевизията. Домашната ни помощница може да го потвърди. Необходимо ли е? — попита той и внезапно се обърна към шерифа. — За какво е всичко това, Ред?

— И аз бих искал да узная — каза Бек.

— Отделете ни само още малко време — настоя Ред. — Ще побързаш ли, Уейн?

Помощник-шерифът отново разтвори бележника си, но Бек предположи, че това е само поза. Детективът вече имаше насока.

— Къде бяхте в събота вечерта?

— Какво значение има? — нетърпеливо попита Крис. — Дани не беше там.

— Къде бяхте? — повтори Скот.

Крис продължи да гледа детектива в очите, залюля се напред-назад на стола си, явно ядосан, че се налагаше да отговаря на

въпросите на човек, когото смяташе за по-нискостоящ, и най-сетне смутено отвърна:

— Посетих новия нощен клуб в Брокс Бридж. Свири страхотна група. Сервитьорките са хубавици. Трябва да Ви заведе там някоя вечер, помощник-шерифе. Аз черпя.

Но детектив Скот не изглеждаше впечатлен от предложението.

— Пушите ли, господин Хойл?

— Не ми е навик. Понякога запалвам, когато изляза.

— А пушихте ли в събота вечерта в клуба в Брокс Бридж?

Бек скочи, преди Крис да успее да отговори.

— Няма да чуете нищо повече от него, преди да разбере какво целите.

Скот сведе поглед към Ред Харпър, чието лице на хрътка сякаш бе станало още по-издължено от началото на разследването. С явна неохота издърпа едно от чекмеджетата на бюрото си и извади кафява хартиена кесия, каквито използваша за съхраняване на веществени доказателства. Подаде я на детектив Скот, който я отвори със сериозно изражение и изсипа съдържанието ѝ върху бюрото му.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бек?

— Почакай, докато излезем оттук.

— Но това е...

— Почакай, докато излезем — повтори Бек по-строго. Не обръщайки внимание на смаяните полицаи, побутна Крис по коридора към вратите на участъка.

Не му позволи да проговори, преди да се качат в пикапа, който бе нагорещен и вътре бе като в пещ. Включи двигателя, нагласи климатика на голяма мощност и едва тогава се обърна към приятеля си, който, изглежда, бе заподозрян в убийство.

— Кажи ми.

— Няма какво да ти казвам — отвърна Крис със забележително спокойствие. — Точно както заявих пред Ред и онзи... онова помощник-шерифче. Каквото и да е намерил в рибарския лагер, не може да го свърже с мен. Не съм ходил там в неделя. Селма знае, че през целия ден бях у дома. Ти самият прекара няколко часа с мен. Не съм виждал Дани от събота сутринта в кьнтри клуба и не съм разговарял с него.

— Там двамата сте имали ожесточена кавга.

— Във връзка с един сервис. Кой не спори, когато играе тенис? Господи!

— И за Господ също.

— Какво? А, да — Крис насочи вентилатора към себе си, за да се наслади на въздушната струя, която най-сетне бе започнала да става хладна. — Вярно е. Дани ме обвини, че съм богохулствал и съм се подигравал с неговата измислена църква. Беше мой брат. Мислех, че брат ми е поел по погрешен път. Имах право да изразя мнение.

— Но дали си имал право да му се подиграваш?

Крис въздъхна:

— Хъф ме помоли да влея разум в главата на Дани. Да го накарам да се опомни. Ако съм станал малко саркастичен...

— Държал си се доста жестоко с него, ако свидетелите, които е разпитал Скот, са чули правилно. Истина ли е?

— Не помня точно какво съм казал.

— „Не помня какво съм казал“. Това не е солиден аргумент за защита в съда, Крис.

Той рязко извърна глава към него.

— Съд?

— Все още ли не схващаш? Опитват се да докажат, че си бил на местопрестъплението. На път са да открият достатъчно следи от теб, там, където една пушка е пръснала мозъка на Дани.

— Не могат да открият следи, защото не съм бил там.

Бек го стрелна с поглед.

— Не бива да ме лъжеш, Крис. Ако нещата загрубейт, не искам изненади.

— Какво да направя? Да се прекръстя и да кажа: „Ако лъжа, нека гръм ме порази“?

— Добре. Продължавай да се шегуваш. За теб всичко е една голяма шега.

Самодоволната усмивка на Крис постепенно изчезна.

— Слушай, разбирам, че говориш като адвокат. Както каза Хъф, плащаме ти, за да се тревожиш за малките проблеми вместо нас. Но не знам как да те убедя, че не съм ходил в рибарския лагер този уикенд. За последен път бях там онази нощ преди няколко седмици с теб. А за последен път видях Дани, когато тръгна към съблекарните в кънтри клуба в събота сутринта. Беше се увлякъл по онези религиозни глупости. И беше свръхчувствителен към критика за тях. Подхвърлих няколко шеги на тази тема и той си тръгна малко сърдит.

— А ти в какво настроение беше, когато се разделихте? Дани винаги е бил толкова кротък. Изведнъж е започнал да проявява характер. Как го прие ти?

— Признавам, че никак не ми харесваше брат ми да се прави на глупак пред онези „Вестители на Библията“. Много от тях работят за нас. Не бива да допускаме да ни смятат за женчовци — в името на Бога или каквото и да било. Ядосах се. За да се успокоя, преплувах няколко дължини в басейна, а после отидох у Лайла веднага щом ми се обади, че хоризонтът е чист, и прекарах следобеда между стройните й бедра. Удивително е как човек може да се освободи от напрежението с

дива и необузdana секс партньорка като Лайла. Въображението ѝ няма граници.

— Спести ми подробностите.

— Ти губиш, приятел. Както и да е, тръгнах от къщата ѝ около пет, прибрах се у дома, за да се преоблека, и отидох с колата си до Брокс Бридж. Това е. Няма нищо за казване — разпери ръце с дланите нагоре и с умоляващ поглед добави: — Освен това, посочи ми една основателна причина да желая смъртта на Дани.

— Ето кое ще бъде козът ни — рече Бек. — Липса на мотив. Обаче се опитват да те свържат с местопрестъплението и ще търсят мотив под дърво и камък. Ако има нещо, което не зная...

— Няма.

— Най-добре е да ми го кажеш, Крис. Не ме лъжи. Да се готвя ли да те защитавам в съда по криминално обвинение?

— Не.

Мобилният телефон на Бек звънна. Погледна номера.

— Хъф е.

Крис закри очите си с ръка.

— Мамка му!

Бек вдигна.

— Ало, Хъф, тръгваме и ще бъдем при теб след пет минути. Искаш ли млечен шейк? Ще минем през „Деъри Куин“. Сигурен ли си? Добре. Ще ти разкажа веднага щом пристигнем — затвори и се обърна към Крис: — Няма да се отбиваме никъде. Чака ни.

— Какво ще му кажем?

— Всичко. Ако не от нас, ще го научи от Ред. Естествено без знанието на Уейн Скот.

— Това е другият ми коз — отбеляза Крис. — Добрият стар надежден Ред Харпър. Няма да допусне да ми лепнат ново скалъпено обвинение в убийство.

Сейър не тръгна за Ню Орлиънс с колата си.

След посещението в леярната, разговора с Кларк и изблика на неудържим плач бе физически и емоционално изтощена. Да шофира два часа, а после да понася неудобствата на съвременните редовни самолетни полети не ѝ се струваше примамлива идея.

Освен това изпитваше необясним страх, че ако отново отложи отпътуването си, няма да се реши да замине. В Дестини оставаха загадки без отговор и неразрешени проблеми, но те не я засягаха и не желаеше да си създава излишни главоболия.

Един от клиентите ѝ в Сан Франциско бе президент на фирма за чартърни полети. Дължеше ѝ услуга за преобзавеждането на къщата си на Рашън Хил за изключително кратък срок.

Обади му се. Търпеливо я изслуша и помоли за пет минути време да уреди пътуването ѝ. Позвъни ѝ в четири часа.

— За щастие имаме самолет на разположение в Хюстън. Сега тръгва да те вземе.

— Ще може ли да кацне на пистата?

— Първо проверих това. В Дестини има някакво голямо предприятие — завод за метални тръби. Притежават фирмен реактивен самолет.

Сейър си спомни, че Бек го бе споменал, но не каза на клиента си, че е съсобственик на „голямото предприятие“.

— Остави ключовете от колата, която си наела, в терминала — каза той. — Някой ще я откара до Ню Орлиънс.

Услугата бе скъпа, рядък лукс за нея, но все пак можеше да си го позволи. А и така щеше да бъде далеч от Дестини по-скоро. Струваше си.

Когато стигна до пистата за излитане, паркира колата на обозначеното място и взе сака си от задната седалка. В малкия терминал я посрещна жена на средна възраст.

— Вие ли сте госпожа Линч?

— Същата.

— Самолетът ти пристига, скъпа. Имаш ли ключове за оставяне?

Бетонната настилка пареше като жарава, когато Сейър излезе и запристъпва към представителния на вид пилот с посивели коси, който слезе от лъскав малък самолет, спрял на не повече от двадесет метра от сградата.

— Госпожа Линч?

— Здравейте.

— Аз съм капитанът на вашия полет — представи се и ѝ подаде ръка. Щом се качиха, представи и втория пилот, който ѝ помахаше от

кабината, а после ѝ посочи бюфета с напитки и пакетирани храни. — Чувствайте се като у дома си.

Благодари му и той зае мястото си в пилотската кабина.

Сейър изпита облекчение, че най-сетне потегля, и бе благодарна, че някой друг ще поеме контрола по време на пътуването. Отпусна глава на хладната кожена тапицерия на седалката и затвори очи. След минути самолетът започна да рулира по пистата. Когато зае позиция за излитане, тя бе почти задрямала.

Но вместо да изреват, както бе очаквала, двигателите постепенно замлъкнаха. Отвори очи и видя пилота да излиза от кабината.

— Спокойно, госпожо Линч. Имаме проблем, но бързо ще се справя с него и ще потеглим.

Говореше учтиво и спокойно, но не успя да скрие, че това, което го забавя, адски го е вбесило.

Освободи ключалката на вратата, побутна я и се втурна надолу по стъпалата.

— Какво си мислите, че правите? — избухна той.

— Трябва да поговоря с пътничката ви.

Сейър разкопча предпазния си колан и тръгна към вратата. Пилотът стоеше с гръб към нея. Гневната му реплика бе отправена към Бек Мърчънт, който не изглеждаше смутен от последвалата тирада.

— Помолих жената от терминала да ви каже по радиостанцията да не излитате, но ми отказа — обясни той. — Твърди, че това не влиза в правомощията ѝ. Не знаех как иначе да ви спра.

Сейър слезе по стъпалата. Когато я видя, Бек посочи към пикапа си, спрял в средата на пистата, точно пред самолета.

— Качвай се.

— Полудял ли си?

— Хъф получи сърдечен удар.

Бек погледна спътничката си.

— Не проявяваш ли поне малко любопитство какво се е случило?

Сейър не бе казала и дума, откакто се бе качила в кабината на пикапа. Сега извърна глава към него и го погледна равнодушно.

— Хъф бил в офиса си — заговори той. — Сали, секретарката му, го чула да вика. Дотичала и го видяла приведен над бюрото, с ръка на гърдите. Може би бързата ѝ реакция е спасила живота му. Пъхнала таблетка аспирин в устата му и позвънила на 911. Ние с Крис стигнахме до болницата веднага след линейката. Чакахме може би половин час, макар да ми се стори по-дълго, докато пуснаха Крис при него. Позволиха му да остане в интензивното отделение само около пет минути. Казаха, че се опитват да стабилизират Хъф, но той се съпротивлявал. Бил ужасно неспокоен и питал за теб. Бях изпратен да те намеря и да те върна обратно.

— Не казаха ли на Крис каква е прогнозата?

— Все още не. Опитват се да преценят колко сериозен е бил ударът. Мога да ти кажа само, че когато тръгнах от болницата, Хъф все още беше жив. Помолих Крис да ми се обади на мобилния телефон, ако настъпи драстична промяна. Досега не е позвънил.

— Как разбра къде да ме намериш?

— Свързах се с фирмата за коли под наем в Ню Орлиънс и попитах дали вече си върнала своята. Съобщиха ми, че ще я оставиш до пистата и ще бъде докарана по-късно. Веднага хукнах насам — след кратко мълчание Бек добави: — Предложих ти да ползваш самолета на компанията.

— Отхвърлих предложението. След обиколката си в леярната тази сутрин не мога да се възползвам от придобивките на компания, която не осигурява подходящи ръкавици за работниците си само защото били по-скъпи. Колко скъпи могат да бъдат чифт защитни ръкавици?

— Това не е работа на моя отдел.

Сейър го изгледа с презрение.

— Ясно. Ти си тяхното момче за всичко. Изпрацат те да вършиш мръсната им работа. Можеше да причиниш катастрофа, като излезеш с колата на пистата.

— Пилотът вече го изтъкна.

— Държиш се арогантно, защото знаеш, че ще ти се размине безнаказано. Нищо чудно, че толкова добре се вместиш в семейството. Бек хвана по-здраво волана.

— Не одобряваш методите ми? Е, добре. Целта ми не е да получа твоето одобрение. Бях изпратен от работодателя си да те доведе в

болницата и просто изпълнявам задачата си.

— Винаги правиш каквото ти наредят. Независимо дали е почтено или не и какво би причинило на други хора — Сейър леко наклони глава и го изгледа изпитателно. — Питам се докъде би стигнал заради тях. Къде е границата, която не би прекрачил? Има ли такава?

— Вече ми даде да разбере колко ниско мнение имаш за мен.

— Снощи, когато вечеряхме заедно, защо не ми каза, че си отишъл в рибарската колиба по молба на шериф Харпър?

— И да разваля удоволствието ти? Ти искаше да мислиш най-лошото за мен и аз просто ти дадох тази възможност.

Сейър извърна глава и се загледа през страничното стъкло. Гневът струеше от нея, както топлината от напечения асфалт, на пулсиращи вълни. Косите ѝ сияеха като огън на ярката слънчева светлина. Лицето ѝ изглеждаше зачервено и навярно ако докоснеше кожата ѝ, щеше да опари ръката си.

По-добре бе да не мисли за допир до нея. Въпреки че нямаше полза да си казва това. Откакто я бе видял за първи път, не можеше да мисли за друго.

Предния ден, на гробището, когато бе застанал лице в лице с дъщерята на Хъф, трудно бе успял да прикрие удивлението си. Беше виждал нейни снимки, разбира се, но те бледнееха пред истинския ѝ образ. Щом я бе зърнал от плът и кръв пред себе си, физическото ѝ въздействие бе несравнимо с това, на което и да е двуизмерно изображение. Първата му мисъл бе: „Значи това е по-малката сестра на Крис, за която толкова съм слушал? Това е фаталната жена от Дестини, местната Лолита, сестричката с хаплив език и огнен темперамент?“.

Беше очаквал да срещне гръмогласна грубиянка с ексцентрични дрехи, подчертаващи пищните ѝ форми, а не изтънчена дама с безупречен вкус. Удивително бе как неповторимата ѝ елегантност можеше да бъде толкова секси и да го привлича неудържимо, както и хладното презрение, с което се отнасяше към него.

Бяха му я описали като разглезена хлапачка, огън и пламък, истинска напаст, малка вещица. Сигурен бе, че всички определения са заслужени. Но Крис бе пропуснал да спомене, че сестра му притежава покоряваща загадъчност. Защото зад изисканата ѝ външност и надменно държане се криеше непокорен дух, тлееща страст и неоткрит

извор на чувственост, които оставаха дълбоко под повърхността на хладното ѝ високомерие.

Разбира се, Крис, като неин брат, не би могъл да забележи всичко това, особено сексуалните аспекти на вътрешната същина на Сейър. Бек предполагаше, че тя разчита на тази непроницателност у хората. Не допускаше никого отвъд стената, която издигаше, за да предпазва истинската си същност.

Но Бек бе надникнал отвъд тази стена. Бе доловил само няколко искрици от това, в което би се превърнала тя, ако разкриеше буйния си нрав, и те не му даваха покой.

Изпълваха го с тръпки на възбуда и караха кожата му да настръхва от усилието да я прикрива. Бе видял устните ѝ да се разтварят от учудване след дръзката му реплика за косите ѝ, докато ги прибираше под каската. Тогаваше си представил как нежно ги всмуква, което бе само началото. После бе започнал да фантазира как усеща вкуса ѝ при първата плаха целувка. Как достига до онзи скрит извор на чувственост. Ако не бяха тези фантазии, сега животът му щеше да е по-лесен.

Докато се носеха с бясна скорост към болницата, тя продължаваше да се държи, сякаш е напълно безразлична към него, което бе изнервящо. Би предпочел да стори каквото и да е, но не и да се преструва, че не го забелязва.

— Добре ли се чувстваш?

Сейър го погледна.

— Какво?

— Как е климатикът? Много усилен? Или недостатъчно?

— Добре е.

— По седалката може да има останали косми от Фрито. Извинявам се. Обича да се вози...

— Ако сърдечният удар е бил толкова сериозен, че Хъф настоява да види децата си, преди да умре, не трябва ли да го откарат с хеликоптер в Ню Орлиънс, където има кардиологичен център?

Бек не се ядоса, че го бе прекъснала. Поне бе заговорила.

— Предполагам, че ще обсъдят тази възможност, когато преценят колко сериозно е състоянието му.

— Проявявал ли е симптоми на сърдечно заболяване?

— Високо кръвно. Трябва да взема лекарства за него, но не му харесват страничните ефекти. Непрекъснато пуши, понякога ми се струва, че го прави напук на лекарите. Единственото му физическо упражнение е да се люлее на стола си. Пие кафето си с много сметана. Заплаши да уволни Селма, ако отново замени свинския бекон с пуешки. Вероятно сърдечният удар или инфаркт е бил неизбежен.

— Мислиш ли, че смъртта на Дани е допринесла?

— Без съмнение. Загубата на сина му, особено при тези обстоятелства, както и последвалите събития, бяха стресиращи.

— Какви събития? — попита тя.

— Стигнахме.

Спря на паркинга на болницата и слезе от пикапа, преди Сейър да успее да повтори въпроса си за събитията след смъртта на Дани. Дали трябваше да ѝ казва, че Хъф е претърпял сърдечния удар по-малко от час след като двамата с Крис са му разказали за срещата си с Ред Харпър и Уейн Скот в участъка?

С неизменната си самонадеяност Крис бе уверил Хъф, че няма за какво да се безпокои, че Уейн Скот просто размахва сабя, за да покаже на всички колко е велик, че така наречените доказателства са смешни.

— Опитва се да заслужи назначението си за моя сметка — бе казал Крис. — Това е. Бек ще го направи на пух и прах при разследването. Помни ми думата, след няколко дни здравата ще се посмеем на тази история.

Бек също бе подхвърлил нещо с шеговит тон, но явно само мисълта, че единият от синовете му може да бъде заподозрян в братоубийство, се бе оказала непоносима за Хъф.

Не виждаше смисъл да обсъжда това със Сейър и мълчаливо заобиколи пикапа си, за да ѝ отвори вратата. Преди да стигне до нея, тя вече се бе подготвила да скочи и не пое подадената ѝ ръка. Когато посегна да вземе сака си, той каза:

— Остави го тук. Ще заключа.

Сейър се поколеба, но суховато кимна и тръгна с него към входа на болницата. Позволи ѝ да мине първа през въртящите се врати. Когато се озова във фоайето, едва не се блъсна в нея. Бе застинала там, вместо да продължи.

За да не я събори и самият той да не загуби равновесие, инстинктивно я сграбчи за раменете и я притисна към себе си. Във

всеки друг момент допирът на тялото ѝ би го накарал да затаи дъх, а дори и сега, ако не бе толкова озадачен защо се е спряла така внезапно.

Към тях вървеше доктор Том Кароу. Беше нисък, с вечно приведени тесни рамене. Прегърбената стойка го правеше още по-дребничък. Дрехите му винаги изглеждаха с няколко номера по-големи, сякаш се е смалил, след като ги е облякъл. Орделите му коси бяха боядисани в неестествено черен цвят, което бе опит да прикрие напредналата си възраст, но бръчките по лицето му я издаваха.

Когато стигна до тях, поздрави Сейър и ѝ подаде дясната си ръка. Но щом разбра, че тя няма да я поеме, бързо я отпусна. За да прикрие смущението си, каза:

— Благодаря ти, че я доведе толкова бързо, Бек.

— Няма за какво. Как е той?

Сейър, преодоляла шока или каквото и да я бе накарало да се спре като вкаменена на входа на болницата, разтърси рамене, за да се освободи от ръцете на Бек, и пристъпи крачка напред, встрани от него.

— Стабилизира се — отвърна доктор Кароу. — Трябва да се задържи в това състояние, за да мога да проведа още изследвания.

Първите думи на Сейър бяха откровено предизвикателство към компетентността на семейния лекар:

— Достатъчно квалифициран ли сте, за да поставите диагноза? Не трябва ли да се консултирате с кардиолог специалист?

— Да, мисля, че трябва — спокойно отвърна той. — Но Хъф не разрешава. Много е упорит.

— Може би аз ще успея да го убедя — Бек я побутна към асансьора. — На кой етаж?

— На втория. В интензивното отделение — отвърна лекарят. — Разрешаваме свиждания само по пет минути на час. Нуждае се от пълна почивка — обръщайки се към Сейър, добави: — Много настояваше да види особено теб, въпреки че лично аз не бих го посъветвал. Но ако все пак влезеш при него, имай предвид състоянието му и не казвай нищо, което може да го разстрои. Нов удар би го довършил.

Крис вдигна поглед, когато вратите на асансьора се отвориха и двамата излязоха.

— Е, Сейър. Благодаря ти, че бе така добра да се върнеш.

Не му обърна внимание, което бе най-надеждната защита срещу него.

— Срецнахме Том Кароу на долния етаж — каза Бек.

— Тогава значи знаете колкото мен — Крис погледна Сейър. — Хъф настоява да те види.

— Знаеш ли защо? — попита тя.

— Нямам и най-малка представа. Очаквах ти да хвърлиш известна светлина по въпроса.

— И аз не знам.

— Може би има нещо общо с внезапния ти интерес към компанията.

— Както казах, Крис, не зная.

С това разговорът приключи. Докато седяха в чакалнята, избягваха да се гледат в очите. Най-сетне Бек стана да потърси автомат за напитки. Сейър не пожела да ѝ донесе газирано.

— Ще дойда с теб — рече Крис и излезе след Бек, оставяйки я сама, с ужас очакваща свиждането.

Трудно бе да си представи Хъф да се разкайва, но и той никога досега не се бе сблъсквал със страха от смъртта. Когато бе застанал на ръба на бездната, може би бе видял ада, чието съществуване винаги бе отричал. Изправен пред вероятността да прекара вечността там, може би бе решил да поиска опрощение и да изкупи греховете си.

Ако бе така, напразно щеше да пропилее последната си глътка въздух. Никога нямаше да получи прошка от нея.

Все още бе сама в чакалнята, когато една медицинска сестра ѝ съобщи, че може да влезе. Сейър я последва в интензивното отделение, където Хъф бе включен в машини, чието ритмично пиукане вдъхваше надежда. Прозрачна тръбичка вкарваше кислород в ноздрите му. Очите му бяха затворени. Сестрата мълчаливо се оттегли.

Докато се взираше в лицето му, Сейър осъзна колко странно бе, че мъжът, на когото дължеше живота си, напълно бе унищожил обичта ѝ към него. Спомни си как като дете с нетърпение бе очаквала да се прибере от работа вечер. Щом плътният му глас зазвучеше в коридорите, къщата се изпълваше с живот, който в негово отсъствие липсваше. Той бе сърцето на семейството, което го поддържаше живо — за добро или лошо.

Спомни си как и най-малкият знак на внимание от негова страна ѝ бе носил повече радост, отколкото подаръците в коледната утрин. Рядко получаваното одобрение бе означавало много за нея. Въпреки че понякога я бе плашил, помнеше, че го бе обичала безрезервно, с цялото си сърце.

Но тогава го бе виждала през детски очи, слепи за неговата поквареност. Когато бе прогледнала, бе преживяла най-мъчителното разочарование в живота си.

Постоя до леглото му няколко секунди, преди да усети присъствието ѝ. Щом отвори очи и я видя, с усмивка изрече името ѝ.

— Добре ли се чувстваш? — попита тя.

— Да, след като ме натъпкаха с лекарства.

— Стабилизираш се. Кръвно. Сърдечен ритъм. Всичко.

Нехайно кимна, сякаш не я слушаше. Обходи лицето ѝ с поглед.

— Не бях съгласен майка ти да те нарече Сейър. Струваше ми се глупаво име. Защо не Джейн, Мери или Сюзън? Но тя настоя и аз се радвам, че отстъпих. Подхожда ти.

Отказа да тръгне ръка за ръка с него по алеята на спомените. Би било срамно лицемерно. Отново се върна на темата за състоянието му.

— Сигурно ударът не е бил тежък, щом си толкова добре. Сърцето ти не е сериозно увредено.

— Да не би да си станала специалист по кардиология? — подигравателно попита той.

— Не, но имам богат опит със сърдечни страдания.

Поклати глава, сякаш искаше да каже: „Добро попадение“.

— Ти си жестоко, коравосърдечно създание, Сейър.

— Следвам отличен пример.

— Моят, предполагам. Майка ти...

— Моля те, не намесвай мама, особено, с цел да ме накараш да се почувствам виновна, че ти се противопоставих. Не, аз не съм мила, кротка жена като нея, но не мисля, че би се радвала да види в какво се е превърнал всеки от нас.

— Сигурно си права. Дани — може би. Само той би ѝ харесал. Добре че не беше тук да го види мъртъв и погребан.

— Съгласна съм. Никоя майка не бива да погребва детето си.

Хъф присви очи.

— Колкото и да не ти се вярва, Сейър, скърбя за Дани. Наистина.

— Кого се опитваш да убедиш, Хъф? Мен или себе си?

— Е, добре, не ми вярвай. Има много неща, които ме изпълват с тъга. Първо Дани. А сега и тези подозрения за Крис.

— Крис... Какво? За какво говориш?

— Госпожо Хойл?

Медицинската сестра бе дошла да ѝ напомни, че свиждането е към края си. Кимна, но не губи време да поправи грешката е името.

— Не се безпокой — каза Хъф, след като сестрата се оттегли. — Тя няма да посмее да те изхвърли.

Тъжната истина бе, че Сейър нямаше търпение да излезе.

— Ще се възстановиш, Хъф. Едва ли дяволът е готов да те посрещне.

Единият крайчец на устните му закачливо се повдигна.

— Не би му харесало да има такава конкуренция.

— Дяволът не може да се мери с теб.

— Сигурен съм, че наистина мислиш така.

— О, разбира се.

— Държиш се твърде сурово с човек, който преди няколко часа е бил на косъм от смъртта. Таиш тази злоба от години. Не е ли време да се отърсиш от гнева си към мен?

— Не изпитвам гняв, Хъф. Гневът е емоция. Отдавна не изпитвам нищо към теб. Нищо.

— Така ли?

— Да.

— Тогава защо хукна да видиш добрия си стар татко в болницата за последен път, преди да хвърли топа?

— А ти защо изпрати да ме повикат?

Хъф се усмихна до уши и гръмогласно се засмя:

— За да докажа, че веднага ще дотичаш. Видя ли, Сейър? Ето те тук.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— За какво мислиш, че си говорят?

Бек погледна Крис, сви рамене и продължи да прелиства стар брой на списание „Пийпъл“.

— Какъв е проблемът между тях?

— Всичко започна, когато Сейър беше тийнейджърка. Бяха гаджета с Кларк Дейли.

Бек ококори очи.

— Да, с него — потвърди Крис.

Бек познаваше Кларк Дейли от леярната. Няколко пъти охраната не го бе допускала в цеха, защото бе пристигал на работа пиан. Дори веднъж го бяха хванали да носи малка бутилка уиски в кутията с обяда си. Изненадан бе да узнае, че Сейър е излизала с него.

— Отначало Хъф нямаше нищо против — продължи Крис. — Изглеждаше безобидна ученическа любов. Но когато започна да прераства в нещо по-сериозно, той се зарече да ги раздели и забрани на Сейър да се вижда с Кларк.

— Имаше ли тогава проблеми с алкохола?

— Нищо повече от една-две бири от време на време. Беше звездата на футболния отбор, лидер сред учениците.

— Тогава какъв беше проблемът?

— Не знам подробностите. Вече следвах в университета. Не се интересувах от връзките на Сейър и не съм наблюдавал отношенията им отблизо. Зная само, че Хъф за нищо на света не би приел Кларк Дейли за свой зет. Веднага щом завършиха училище, се намеси и сложи край на романтичната история.

— Как реагира Сейър?

Крис повдигна крайчеца на устните си.

— Как мислиш? С фойерверки като експлозиите в Хирошима. Поне така ми казаха. Когато разбра, че гневът ѝ няма да трогне Хъф, изпадна в дълбока депресия, отслабена и обикаляше из къщата като

призрак. Как се казваше онази героиня от книга, която броди из дома си, облечена в мухлясалата си булчинска рокля?

— Госпожица Хавишам?

— Точно тя. Спомням си, че един уикенд си дойдох и едва познах сестра си. Изглеждаше ужасно. Не ходеше в колежа, не работеше, не правеше нищо и почти не излизаше от къщи.

— Когато попитах Селма какво става с нея, заплака и ми довери, че Сейър се е превърнала в „малка отшелница, горкичката“. Дани каза, че от месеци не е проговорила на Хъф и избягва да бъде в една и съща стая с него.

Крис спря и отпи глътка газирано от кутията си. Бек искаше да чуе останалата част от историята, но не го подкани да я доразкаже. Не биваше да проявява прекален интерес.

За щастие Крис продължи, без да го е молил:

— Така беше месеци наред. Накрая на Хъф му писна. Каза й да престане да се цупи и да се стегне или щял да я изпрати в психиатрична клиника.

— Това ли е лекарството му за нещастна тийнейджърска любов? Заплашил я е, че ще прекара живота си в лудница?

— Звучи жестоко, нали? Но имаше ефект. Защото, когато Хъф й избра съпруг и настоя да се омъжи за него, без да се противи, тя застана пред олтара. Навярно е решила, че бракът е за предпочитане пред лудницата.

Бек замислено втренчи поглед в затворените двойни врати на интензивното отделение.

— Твърде дълго време има зъб на Хъф заради това, че я е разделил с първото й сериозно гадже.

— Такава е Сейър. Дори като съвсем малка, винаги вземаше нещата навътре. И сега е същата. Приема всичко твърде сериозно.

Крис стана, изпъна гръб и се приближи към прозореца. Дълго стоя там мълчаливо, сякаш се взираше в празното пространство. Най-сетне Бек попита:

— Тревожи ли те нещо, Крис?

Сви рамене, но Мърчънт знаеше, че нехайството му е престорено.

— Онази работа днес.

— Случиха се много неща. Коя работа по-точно?

— В участъка. Мислиш ли, че ще ме арестуват?

— Не.

— Първия път никак не ми хареса, Бек. Хъф ме измъкна след няколко часа, но не е място, където бих искал да прекарам дори и малко време.

— Няма да те арестуват. Все още не разполагат с достатъчно доказателства.

Крис се обърна.

— Все *още*?

— Има ли нещо, което биха могли да открият, Крис? Трябва да знам.

Тъмните му очи засвяткаха.

— Ако моят личен адвокат не ми вярва, кой би ми повярвал?

— Вярвам ти. Но трябва да признаеш, че на този етап нещата не изглеждат добре за теб.

Крис зае по-спокойна поза.

— Прав си. Поразмишлявах доста и стигнах до извод — след кратка пауза добави: — Някой се опитва да ме накисне.

— Да те накисне?

— Май не ти се вярва.

— Така е.

Крис седна на стола си и се наведе над страничната облегалка, която ги разделяше.

— Помисли, Бек. След онзи случай с Айвърсън, който все още се води изчезнал, вероятно убит, нима не съм идеалната изкупителна жертва?

— За кого?

— За Уоткинс Антената.

Бек се засмя:

— Уоткинс Антената?

— Изслушай ме — настоя Крис с раздражение. — Има зъб на братята Хойл. Както и на теб впрочем. Таи жажда за мъст.

— Заради едно сбиване в бар преди три години?

— Не го е забравил. Ти каза на Хъф, че е споменал за него снощи в ресторанта.

— Да, но...

— Не е само това. Сетих се да помоля секретарката на Дани да прегледа молбите за работа, подадени през последните няколко седмици, и познай какво изникна — извади от джоба на панталона си лист, сгънат на четири, и го размаха срещу Бек. — Уоткинс Антената е кандидатствал.

— Подал е молба за работа в леярната?

— Дани я е отхвърлил. Ето още една причина да ненавижда семейство Хойл.

— Толкова, че да убие Дани?

— На човек като него малко му трябва.

— Струва ми се правдоподобно — замислено каза Бек.

— Определено си заслужава да се провери.

— Спомена ли за това на Ред?

— Все още не. Точно когато открих отхвърлената молба, Хъф получи удар. Не успях да разговарям с никого.

Бек отново се замисли за миг и поклати глава:

— Има един проблем, Крис.

— Какъв?

— Как Уоткинс е примамил Дани в рибарския лагер?

Крис поразмишлява върху въпроса, преди да признае, че няма обяснение.

— Но, първо, той е хитро копеле, а и за три години в затвора е научил доста номера — вдигна поглед и видя Сейър да излиза от интензивното отделение. — После ще поговорим.

Станаха, когато тя се приближи.

— Добре е — увери ги Сейър. — Бил е на косъм да си отиде от този свят.

— Защо толкова упорито настояваше да те види?

— Няма причина да се тревожиш, Крис. Не е променил завещанието си и не ме е направил единствена наследница, ако от това се боиш. Повикал ме е просто за да се позабавлява — обърна се към Бек: — Ще отключиш ли пикапа, за да взема сака си?

— Тази вечер ли ще летиш?

— Отмених чартърния полет, защото не знаех кога ще мога да пътувам. Но ако имам късмет, колата под наем... Какво? — попита, когато го видя да клати глава.

— Вече са я откарали. Позволих си волността да се обадя вместо теб.

— Е, и бездруго възнамерявах да пренощувам в мотела. Утре ще наема друга — Бек предложи да я откара, но тя отказа: — Ще повикам такси.

Крис я осведоми, че единствената таксиметрова фирма в Дестини е закрыта.

— Фалира преди години.

За Бек бе очевидно, че тя иска да се отърве от тях час по-скоро и че пречките за това бягство я вбесяват.

— Добре — въздъхна Сейър с примирение. — Ако ти е на път, ще приема предложението ти да ме откараш.

— Никакъв проблем. Крис, тук ли ще останеш?

— Ще постоя, докато доктор Кароу извърши вечерната си визитация. Ако реши, че Хъф е във от опасност, ще си тръгна.

Разбраха се да държат мобилните си телефони включени, в случай че някой от тях разбере за промяна в състоянието на Хъф, и се разделиха.

Докато слизаха към приземния етаж, Бек поиска да узнае подробности за Хъф.

— Ако подлостта е предпоставка за дълголетие — каза Сейър, — той ще надживее всички ни.

Побутна въртящата се врата. Бек искаше да продължат разговора навън, но държанието ѝ му подсказа, че е по-добре да не любопитства за какво са си говорили.

— Изглеждаш уморена — отбеляза той, докато ѝ помагаше да се качи в пикапа.

— След среща с Хъф винаги съм уморена.

Заобиколи от другата страна и седна зад волана. Преди да завърти ключа, се извини за горещината вътре.

— Трябваше да поотворя прозорците.

— Не се безпокой — Сейър опря глава на облегалката и затвори очи. — В Сан Франциско дори през юли не става повече от двадесет и пет градуса, липсва ми истинското лято. Всъщност обичам жегата.

— Не се и съмнявам.

Отвори очи и се обърна към него. Погледите им се срещнаха и сякаш температурата в пикапа стана още по-висока. Поне тази на Бек

значително се повиши. Докато седеше, морно отпусната, изглеждаше беззащитна и невероятно женствена. Няколко тънки непокорни кичура се виеха около лицето ѝ и ѝ придаваха нежност, която не би искала да бъде забелязана. Страните ѝ бяха поруменели и отново му се струваше, че ако докосне кожата ѝ, ще се опари.

Изгаряше от желание да провери, но не рискува, защото се боеше, че ако я докосне, ще наруши крехкото равновесие, което бе постигнал. Вместо това попита:

— Гладна ли си, Сейър?

Тя вдигна глава от облегалката. Премреженият ѝ поглед издаде недоумение.

— Какво?

— Гладна ли си?

— О! — леко поклати глава. — Не.

— Обзалагам се, че си.

Погледал още малко, преди да включи на скорост. Потегли от паркинга на болницата, но не към мотела, а точно в противоположната посока.

— Мотелът се намира на другия край на града.

— Довери ми се.

— По-скоро бих те изхвърлила.

Бек се усмихна. Тя не каза нищо повече и той прие това като знак на съгласие да кара натам, където е решил да я заведе. Малко след покрайнините на града сви от главната магистрала по път с чакълена настилка, който криволичеше през гъста гора. Стигна до задънения му край, където имаше поляна над широк крайречен залив. Няколко коли бяха паркирани около малка разнебитена постройка.

Сейър се обърна към него:

— Знаеш за това място?

— Изглеждаш изненадана.

— Мислех, че е тайна, известна само на местните.

— Аз вече не съм пришълец тук.

Заведението бе собственост на една и съща фамилия от началото на тридесетте, когато бе служило като прикритие за контрабанда на алкохол. Ламаринената барака, станала жертва на ръждата още преди десетилетия, бе с размери три на три метра и представляваше само кухня.

През тясно прозорче се предлагаха стриди върху половин черупка с червен сос, достатъчно лют, за да предизвика сълзи, гъста супа от бамя, подправена с дафинов лист, и задушени омари, толкова вкусни, че клиентите обираха остатъците от хартиените си чинийки с парче франзела. Всичко — от крокодилското месо до маринованите зеленчуци — бе панирано и препържено.

Бек поръча две купички супа и сандвичи с пържени скариди. Докато чакаха да изпълнят поръчката им, отиде до хладилника встрани от бараката, пъкна ръка в натрошения лед и извади две бутилки бира с дълги гърла. Отвори ги с отварачката, която висеше на мръсна връвчица, закована за едно дърво.

— Студена е — предупреди я той, когато ѝ подаде една от запотените бутилки. — Искаш ли чаша?

— Няма да наруша традицията тук.

Наклони бутилката пред устните си като опитна пиячка. Бек ѝ се усмихна.

— Печелиш червена точка.

— Не се стремя да спечеля одобрението ти.

Усмивката му стана по-широка.

— Жалко. Щеше да се издигнеш в класацията.

Когато донесоха поръчката им, отнесоха хартиените лодки с храна до стара маса за пикник в сянката на няколко дъба. На ниските клони нескъпопосано бяха окачени жици с коледни лампички. Друг клиент бе нагласил радиото на колата си на станция за автентична креолска музика, която допълваше атмосферата.

Първо изядоха супата, а после Бек се загледа в Сейър, докато отстраняваше салфетката от сандвича си. Домашно опеченото хлебче бе топло, хрупкаво отвън и меко отвътре. Бе обилно намазано с мазнина и напълнено с панирани скариди, току-що извадени от тигана, накълцана маруля и сос с лют червен пипер и хрян. Към това тя добави пикантен сос „Табаско“ от шишето на масата. Отхапа голям залък.

— Вкусно — каза Сейър, когато преглътна. — В Сан Франциско има чудесна храна, но този вкус...

— Какво?

— Навява спомени за дома.

Усмихна се, но със замислено, тъжно изражение.

Бек се съсредоточи едновременно върху вечерята си и върху лицето ѝ и забеляза, че тя го усеща. Непрестанното му внимание я смуцаваше, макар и да се преструваше на безразлична.

Накрая го погледна намръщено.

— Сос ли имам по лицето?

— Не.

— Тогава защо ме зяпаш?

Погледът му я накара да направи щуро предположение, но, разбира се, не го сподели. Продължиха да се хранят. След малко той попита:

— Поттиш ли се някога?

Сейър примигна срещу него.

— Моля?

— Тук е горещо като в ада. Не полъхва и най-слаб ветреца. Вероятно влажността е деветдесет и девет процента. Ти ядеш лют сос буквално със супени лъжици. А не си изпотена. По кожата ти няма дори ситни капки. Как е възможно?

— И ти не си изпотен.

Бек попи челото си с ръкав и протегна ръка да ѝ покаже влажното петно.

— По гърба ми се стичат водопади, а на кръста ми има цяла локва.

Преувеличението бе глуповато, но я накара искрено да се усмихне.

— Потя се — призна тя. — Не често. Само когато съм адски изтощена.

— Аха. Добре е да го зная — каза той. — Бях започнал да мисля, че си извънземно без потни жлези.

Когато довършиха вечерята си, той събра хартийките и ги изхвърли в една от тенекиите за олио, използвани за тази цел. Върна се на масата, седна върху нея и опря крака на пейката до Сейър. След като отпи глътка бира, отново се загледа в лицето ѝ.

— Какво имаш против доктор Кароу?

Тя внимателно остави бутилката си и изтри влагата по дланта си със салфетка.

— Толкова ли беше очевидно, че не го харесвам?

— Доста. Имаше избор дали да се ръкуваш с него, или да останеш притисната към мен, и... — замълча и изчака тя да вдигне поглед, преди да довърши: — Предпочете да не подадеш ръка на Кароу. Като зная колко ме ненавиждаш, бих казал, че дълбоко презираш този човек.

Извърна глава и погледна хората, които се хранеха на съседната маса. Прозвуча гръмък смях, сякаш някой от тях бе разказал интересен виц. Децата им гонеха светулки сред дърветата и надаваха радостни викове всеки път, когато успеят да уловят някоя.

— Добре се забавляват, а?

— Така изглежда — каза той. Леко я побутна по бедрото с върха на обувката си. — Защо не харесваш доктор Кароу?

Отново срещна погледа му.

— Защото е надут пуяк. Смешен е с тази боядисана коса. Страда от Наполеонов комплекс. Представлява заплаха за всеки, потърсил лечение при него, защото е некомпетентен, но е или твърде глупав, или твърде суетен, за да приеме този факт. Би трябвало да отнемат разрешителното му за лекарска практика още преди години.

— Освен това, какво имаш против него?

Доловила закачливата нотка, наведе глава и тихо се засмя:

— Увлякох се. Извинявай.

— Няма за какво. Харесва ми, когато се увлечеш. Мисля, че трябва да си го позволяваш по-често.

— Доставя ти удоволствие да ме подлагаш на психоанализа, нали?

— Доктор Кароу?

Усмивката ѝ постепенно изчезна.

— Беше личен лекар на майка ми, когато се разболя от рак на стомаха.

— Крис ми разказа. Било е мъчително за всички ви.

— Когато ѝ поставиха диагнозата, вероятно е било твърде късно за лечение. Но не повярвах, че доктор Кароу е направил всичко възможно да бъде спасена.

— Била си дете, Сейър. Очаквала си всичко да се оправи. После, когато Лоръл е починала, си изпитвала нужда да стовариш вината върху някого.

— Сигурно си прав.

— И аз се чувствах така, когато баща ми почина — тя вдигна глава и го погледна. — Бях почти на същата възраст, на която ти си загубила майка си.

— Навярно си го изживял ужасно тежко.

За миг бе свалила защитната си броня. Изражението ѝ издаваше съчувствие, в очите ѝ нямаше и следа от надменност, а последните думи бяха изречени искрено, както не бе говорила, откакто се бяха запознали.

— Беше много отдавна — каза той, — но си спомням колко бях ядосан. Дълго време таих гняв, заради който на майка ми ѝ беше още по-тежко.

Сейър опря брадичка на ръката си и попита:

— Какво направи, когато чу, че баща ти си е отишъл? Първото нещо.

— Взех бейзболната си бухалка и отидох до дървената ограда на гаража ни — не бе нужно да рови в паметта си. Споменът бе съвсем ясен. — Удрях отново и отново, докато дъските се нацепиха. Не ме питай защо. Мисля, че съм искал да накарам нещо друго да страда колкото мен.

Премести се на пейката до нея, с гръб към масата, заемайки същата поза, в която бяха седели пред пианото. Тази пейка бе доста подълга, но той седна плътно до Сейър, както тогава.

— А ти какво направи, когато узна, че майка ти е починала?

— Влязох в спалнята ѝ — отвърна тя. — Там винаги ухаеше приятно от пудрата, която слагаше всяка вечер, след като вземеше вана. До края на живота си ще помня аромата ѝ, когато идваше в стаята ми, за да ме завие и да ме целуне за лека нощ. Обхващаше лицето ми с длани и това винаги ме караше да се чувствам страхотно.

За да изобрази думите, Сейър опря длани на бузите си. Унесена в спомени, остана така няколко мига, а после бавно отпусна ръце.

— Както и да е, когато Хъф се прибра у дома и ни каза, че е починала, влязох в спалнята ѝ. Беше и негова, но носеше отпечатъка на женствеността и нежността ѝ. Легнах от нейната страна на леглото, зарових лице във възглавницата и плаках до забрава. Накрая Селма ме откри там, изтри лицето ми със студена кърпа и ми каза, че вече аз съм господарката на къщата, че майка ми ме гледа от рая и би се

разочаровала, ако продължавам да се държа така. Затова престанах да плача.

— И стана господарката на къщата.

Сейър се засмя и тръсна коси назад.

— Мисля, че вече обсъдихме тази тема. Тя искаше да стана дама, а аз никога не съм се държала като такава. Но оттогава ненавиждам доктора, който не може да излекува майка ми.

— Обяснимо.

— А твоята майка жива ли е?

— Да. Успя да превъзмогне смъртта на татко и да изтърпи мен.

Тя кимна и каза:

— Сигурно си бил истински демон като дете.

— И все още съм такъв?

Погледна го изпитателно за миг, след което тихо промълви:

— Така се говори.

— Кой го казва?

Избегна отговора на неудобния въпрос и допи бирата си.

— Не е зле да тръгвам. Дано в „Лодж“ има свободни стаи тази вечер.

Бек я хвана под ръка и я поведе по неравната пътека обратно към пикапа. За първи път не се възпротиви.

— Дали ще има стаи в мотела, зависи от лигата по боулинг — каза той.

— Лигата по боулинг?

— Вечерите, в които мъжете са на боулинг, съпругите им отиват там с гаджетата си. Не може да се намери свободна стая.

Заклещена в тясното пространство между отворената врата и купето, Сейър се обърна с лице към него.

— А когато жените играят боулинг?

— Същото. Всички стаи са резервирани, защото съпрузите им забавляват приятелките си. Но мисля, че тази вечер си в безопасност. Играят само „Найтс ъв Кълъмбъс“.

— Католичките не кръшкат ли?

— Правят го дискретно. Отиват извън града.

Тя се засмя и се качи в пикапа, не осъзнавайки как полата прилепна плътно към тялото ѝ при тази голяма крачка. Прелестни форми и никакви открояващи се очертания на бикини. Гледката

замъгли разсъдъка му. „Прашки“. Внезапно го обзе неудържима страст. Когато заобиколи пикапа, отново попи потта от челото си с ръкав. Качи се и запали. Сейър попита:

— Откъде събра всичката тази ценна информация за прелюбодеянията в Дестини?

— Това е част от работата ми.

Направи широк завой и насочи пикапа към тесния път, който водеше до магистралата. В гората и от двете им страни цареше непрогледен мрак.

— Ясно. Търсиш пикантни подробности за личния живот на хората, с кого спят, колко пият и кое е слабото им място. В случай, че на Хъф му потрябва лост, с който да ги държи в ръцете си.

— Изкарваш ме изнудвач.

— А не си ли такъв?

На лицето му се изписа разочарование.

— Хей, предложих ти приятна вечеря, а все още не мога да спечеля благоразположението ти. Не искам утре да си тръгнеш от града с толкова лошо мнение за мен.

— Няма да пътувам утре.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бек натисна спирачките така рязко, че пикапът се плъзна няколко метра по чакъла, преди да спре напълно.

— Защо?

— Какво значение има за теб?

— Днес следобед бързаше да излетиш оттук. Какво те накара да промениш решението си?

— Крис е заподозрян във връзка със смъртта на Дани.

— Кой ти каза това?

— Хъф.

Бек поразмишлява, отмести крак от спирачката и продължи по пътя.

— Нали не е бълнувал от лекарствата? — попита тя.

— Не. Бил е с бистър ум.

— Можеш ли... ще ми разкажеш ли?

Той сви рамене, преструвайки се на по-спокоен, отколкото се чувстваше.

— Ред Харпър повика Крис в участъка, за да отговори на няколко въпроса — хвърли поглед към нея. — Явно репликата ти, че Дани е ненавиждал риболова, е накарала Скот да се усъмни.

— Хрумна ми, че може да се окаже важно. Дани мразеше рибарския лагер. Никога не ходеше там.

— Откакто съм тук, не е ходил — призна той. — Поне доколкото знам.

— Тогава не ти ли се струва странно, че е умрял там?

— Не зная, как мислиш?

Вече бяха стигнали до покрайнините на града и трябваше да спрат на светофар. Не бе отговорила на въпроса му и той се обърна към нея, за да го повтори.

— Мислиш ли, че е странно, че е умрял там? Защо Дани не обичаше да ходи в рибарския лагер?

Сейър упорито продължи да мълчи.

— От змии ли се боеше? От сenna хрема ли страдаше? Защо не обичаше лагера?

— Заради мъчителни спомени от детството — троснато отвърна тя. — Доволен ли си?

Бек веднага отстъпи:

— Да.

Светна зелено и той префуча през кръстовището. Чу я да въздъхва, когато опря глава на стъклото.

— Искаш ли да знаеш историята?

— Само ако имаш желание да ми я разкажеш.

— Ако не от мен, ще я чуеш от Крис. Поне моята версия няма да бъде захаросана. Може би ще ти даде по-ясна представа за живота в семейство Хойл, когато бяхме деца, и за истинската същност на човека, за когото работиш. Един ден, скоро след смъртта на майка ни, Хъф реши, че трябва да отидем на семеен излет. Да прекараме един ден заедно, само четиримата, което беше голям компромис от негова страна. Както знаеш, рядко минава ден, без да отиде в леярната. И така, заведе ни в рибарския лагер. Даде на всеки от нас въдица и стръв и показа на Дани и мен какво се прави. Естествено Крис вече беше опитен рибар, защото Хъф го водеше от години. Дани започна да хленчи, че не иска да слага стръв на кукичката, защото щял да причини болка на червея. Каза, че се надява да не улови нито една риба, защото тогава червеят ще умре. Изпитваше ужас от смъртта заради мама. Седмица по-рано бе плакал часове наред, защото намерил мъртъв щурец на площадката. Вместо да го утеши, да поговори с него или просто да го остави на мира — по дяволите, какво значение имаше дали Дани ще хване риба.

Хъф се вбеси и го заплаши, че няма да се прибере у дома, докато не улови поне една. Накара го да клечи в онази воняща жълта кал цял следобед и да понася презрението на собствения си баща и подигравките на брат си. Позволяваше на Крис и дори го насърчаваше да го унижава. Едва по залез-слънце Дани хвана една риба. Плака през цялото време, докато се опитваше да я свали от кукичката. Но успя. После за първи и последен път го видях да проявява дързост. Хвърли рибата обратно в реката и се закле, че никога няма да хване друга.

Бек мина през паркинга на мотела и спря пред офиса. Когато Сейър завърши разказа си, вече бе обърнат към нея, с ръка, протегнатата

над облегалката ѝ, и пръстите му почти докосваха рамото ѝ.

Усети мига, в който тя осъзна, че се е увлякла в спомените и че цялото му внимание е насочено към нея, защото изведнъж изправи гръб и гласът ѝ престана да звучи дрезгаво.

— Дани мразеше онова място. Беше свързано с ужасен спомен. Защо ли е решил да отиде там в неделя следобед?

— Може би именно поради тази причина, Сейър. Ако е бил толкова отчаян, че да реши да се самоубие, навярно мазохистично е избрал мястото, което му е навявало мъчителни спомени.

— Ако е било самоубийство — погледна го право в очите и попита: — Защо са заподозрели Крис?

— Не е заподозрян. Само му зададоха...

— Да, да, зная. Отговорил е на няколко въпроса. Но са били толкова сериозни, че когато ги е чул, Хъф е получил удар.

Бек извърна глава и се загледа в примигващата червена стрелка, сочеща към офиса на мотела. Видя администратора през прозореца. Седеше на мекия си стол, дъвчеше клечка за зъби и гледаше телевизия. Не бе проявил никакъв интерес към потенциалните си клиенти. Явно бе обичайно мъж и жена да седят в кола пред офиса и да умуват дали да поискат стая.

— Намерили са нещо в колибата, което уличава Крис. Твърди, че не е ходил там, откакто Фрито подгони онзи рис — отново с лице към нея, добави: — Мисля, че казва истината.

— Какво са намерили?

— Кибрит. От нощен клуб в Брокс Бридж.

— Това ли е? Не е много надеждно доказателство. Всеки може да остави кибритена кутия там по всяко време.

— Обикновено — да. Но тържественото откриване на клуба е било в събота, вечерта преди смъртта на Дани. Рекламните кибрити са били пуснати в продажба едва тогава — обясни той. — Крис призна, че е ходил там и се е прибрал късно. Каза, че е изпушил няколко цигари, така че е имал нужда от кибрит.

Едва ли Дани е бил с него в онази вечер. Бек поклати глава:

— Не си падаше по подобни заведения. Особено напоследък. Никога не е пушил, малко вероятно е той да е оставил кибрита. Освен това, откъде може да се е сдобил с него между събота вечерта и неделя сутринта, когато е тръгнал за църква?

— Значи детектив Скот е искал да узнае как една кибритена кутия, купена не по-рано от събота вечерта, е попаднала в колибата в неделя следобед. Крис е бил в клуба, което го прави най-вероятния виновен.

— Това е теорията на помощник-шериф Скот.

— Кой друг е можел да я остави?

— Не зная, Сейър, но ако Скот няма нищо друго срещу Крис, прокурорът няма да успее да убеди съдебните заседатели във вината му, колкото и да се старае.

Изглеждаше смаяна от юридическия му жаргон.

— Наистина ли мислиш, че ще се стигне дотам?

— Не. Какъв мотив може да има Крис?

Бе задал риторичен въпрос, чийто отговор бе ясен и за двамата, но Сейър все пак го изрече:

— Крис не се нуждае от специален мотив, когато си е наумил нещо.

Бек не оспори това твърдение, защото знаеше, че е истина.

След кратко мълчание тя каза:

— Реших да остана в Дестини, докато всичко се изясни.

— А бизнесът ти?

— Обадох се на секретарката си. Не гоня срокове тази седмица и я помолих да отложи уговорените ми срещи. Това е по-важно. Не бях поддържала връзка с Дани от десет години.

Гласът ѝ затрепери, почти секна, и Бек имаше натрапчивото чувство, че премълчава важна причина за решението си. Каквато и да бе, не я сподели.

— Не мога да оставя смъртта му неизяснена — каза тя. — Независимо дали се е самоубил или не, трябва да разбере защо е умрял, ако не за друго, за собствено успокоение и от чувство за дълг към майка ми. Тя обожаваше Дани. Ако зависи от Хъф и Крис, просто ще бъде забравен. Няма да мога да живея в мир със себе си, ако го оставя зад гърба си като захвърлена вещ. Мама би страдала, а това е последното, което бих искала да ѝ причиня. Както и на него.

Протегна ръка към дръжката на вратата. Бек докосна рамото ѝ.

— Сейър.

Погледна го, очаквайки да каже нещо, но не му хрумна какво. Причините да остане бяха безкористни, така че какъв аргумент

можеше да изложи срещу тях? За нея бе най-добре да напусне Дестини. Но просто не се осмели да я убеждава.

Дълго мълчаха. Най-сетне тя каза:

— Не си прави труда да слизаш, за да ми помогнеш. Благодаря за вечерята. Лека нощ.

Остави я да слезе сама и да вземе сака си иззад седалката. Без дори да го погледне, затръшна вратата. Чу камбанката да звънва, когато влезе в офиса. Остана загледан в нея, докато попълваше формуляра за регистрация.

Каза си, че трябва да тръгва. Това би било най-разумно. Посегна към ключа на стартера. Колкото по-малко време прекарваше със Сейър Линч, толкова по-добре за всички, особено за него. А и тя никак не го харесваше. Какъв смисъл имаше да се мотае тук?

— По дяволите!

Когато излезе с ключа за стаята си, все още я чакаше. Протегна ръка към чантата ѝ и попита:

— На горния или на долния етаж?

— Не е нужно да ме изпращаш до вратата.

— Ако ти се случи нещо, Хъф няма да ми го прости.

— Какво може да ми се случи?

Издърпа сака от ръката ѝ.

— Въпросът не подлежи на обсъждане, Сейър.

С въздишка на примирение тя посочи към дългата алея покрай стаите.

— Последната врата — след това промърмори с горчива насмешка: — Хъф. Не се заблуждавай, че е загрижен за мен.

— Значи в интензивното отделение не е имало сантиментална сцена на сдобряване?

— Оказа се поредната му преструвка, че е болен, за да ме разиграва като пионка.

— Мислеше, че ще умре. Може би се лъжеш.

— Не.

— Дори не допускаш, че е възможно да грешиш?

— Убедена съм.

— Това означава, че когато е сложил край на романтичната ти връзка с Кларк Дейли, ти си...

— Какво? — Сейър внезапно се спря и сграбчи ръката му. — Какво знаеш за тази история?

— Само онова, което ми разказа Крис.

— С Крис сте си говорили за Кларк и мен? Кога?

— Докато ти беше в интензивното.

— Защо?

Пръстите му се впиха в свивката на лакътя ѝ, но тя сякаш не усети. Очите ѝ горяха. Надявайки се да разсее гнева ѝ, заговори със спокоен тон:

— Попитах Крис каква е причината за враждата между теб и Хъф.

— Е, дано ти се е сторило забавно.

Сейър го отблъсна и продължи по алеята, равномерно потраквайки с токчетата си. Когато стигна до последната от редицата еднакви врати, пхна ключа в ключалката с такава сила, че Бек бе изненадан, че не го счупи. Грабна сака си от ръцете му и го хвърли в стаята.

— Нямахше да спомена затова, ако знаех, че толкова ще те ядоса — каза той.

— Ядосана съм, че с Крис сте клюкарствали по мой адрес като две баби. Не е негова работа да обсъжда личния ми живот с когото и да било. Нямате ли си други теми за разговор?

— Не сме клюкарствали. А и това е стара история — но Бек я погледна с присвити очи. — Или не е?

— Защо се интересуваш?

— Проявявам любопитство, както и за двата ти брака.

— Обсъждали сте и браковете ми?

— Те са част от семейната история.

— На семейство, от което ти не си част.

— Така е. Аз съм просто любопитен наблюдател.

— Какво научи?

— Два брака за три години. Хъф е избрал първия ти съпруг, което може да обясни защо не е потръгнало. Каква беше причината за провала на втория ти брак?

Остана скована и мълчалива.

— Несъвместимост? Охлажняване на чувствата? Пламъчето, което все още си таила за Дейли? Бих заложил на последното. Разбрах,

че помежду ви е имало доста бурна любов.

— Нищо не разбираш.

— Тогава ми обясни, Сейър. Разкажи ми всичко, за да разбера.

Вече трепереше от гняв.

— Може би си решила, че щом не можеш да имаш мъжа, когото желаш, трябва да се задоволяваш, с каквото падне.

— Да — процеди тя през зъби. — Точно така. Искаш ли да се увериш?

Протегна ръка, обви я около врата му, приближи лицето му към своето и впи устни в неговите в страстна, гневна и дръзка целувка. След това го отблъсна така рязко, че му се зави свят.

Обърна се, прекрачи прага и тъкмо се канеше да затвори вратата, когато той протегна ръце към нея.

— Ще ми трябва повече, за да се уверя.

Обгърна талията ѝ, притегли я към себе си и я побутна заднишком навътре в стаята. Ритна вратата зад гърба си, когато устните им се сляха. Разтвори нейните с език и го плъзна между тях. Опита се да го отблъсне, но той сграбчи брадичката ѝ с една ръка така внезапно, че не можа да помръдне главата си, докато жадно завладяваше устата ѝ.

Изведнъж ръцете ѝ се озоваха в косите му, тя вкопчи пръсти в кичурите му. Не се съпротивляваше, а го притискаше към себе си, пламенно отвърщаше на целувките му и от гърлото ѝ се изтръгваха стонове на желание, които го влудяваха.

След миг целувката вече не бе проява на дързост. Ръката му не притискаше брадичката ѝ, а я галеше. Езикът му все още бе преплетен с нейния, но го докосваше не с гняв, а с нежност. Завъртя я така, че се озова с гръб към вратата, потърка тялото си във вдлъбнатината на нейното и изпита желание дрехите им да се стопят.

Останал без дъх, ласкаво обходи устните ѝ със своите.

— Знаех, че жадуваш за това.

Дишайки на пресекулки, Сейър упорито отрече, но наклони глава встрани в очакване устните му да се плъзнат по шията ѝ. Беше се излъгал, че не се поти. По кожата ѝ имаше ситни капчици. Разтвори предниците на сакото ѝ и целуна гърдите ѝ, изпъкващи над изрязания сутиен.

Когато всмука едното от твърдите ѝ зърна през дантелата, я чу да шепне:

— Недей. Не.

Но продължи и тя не го спря.

Върна се на устните ѝ, обхвана ханша ѝ и я притегли към себе си.

— Господи — простена Сейър и се обърна с лице към вратата.

Това не го обезсърчи. Повдигна ръцете ѝ над главата и ги задържа притиснати към дървената плоскост. Прокара нос по тила ѝ, а дланите му проследиха извивките на тялото ѝ, обхванаха гърдите ѝ, притиснаха ги и се спуснаха по корема ѝ, по бедрата ѝ, надолу към коленете ѝ.

Отново придвижи ръце нагоре, събра плата на полата ѝ в шепа и плъзна длан по най-дългото, най-гладкото бедро, което можеше да си представи един мъж.

Прашките бяха тънка ивица дантела. Погали я през нея, а след това докосна нежните, леко влажни косъмчета и пръстите му достигнаха до центъра ѝ. Обзет от вълнение и блаженство, прошепна името ѝ.

Натискът бе съвсем лек, но тя потръпна и тихо въздъхна. Инстинктивно раздвижи ханш напред-назад и го накара да простене от безумна наслада. Усещаше допира на тялото ѝ, което се плъзгаше по неговото в опияняващ ритъм.

Щом усети настъпването на връхната ѝ точка, той се наведе напред и я притисна по-силно между себе си и вратата. Бе долепила чело до плоскостта и остана така, неподвижна и задъхана, докато и последните трепети затихнаха и напрежението се разсея.

Бек отмести ръката си и приглади полата ѝ надолу. След това сложи длани на талията ѝ и бавно я погали, за да ѝ покаже, че може да бъде и търпелив.

Измина цяла минута, преди Сейър да се обърне към него. Край лицето ѝ се спускаха влажни къдрици, които съвършено се съчетаваха с очите ѝ, чийто цвят бе като на най-силното уиски, само капка, от което би го замаяла, и с устните, на които никога не би се наситил. Над горната бяха избили ситни капки пот.

Усмихна се и ги докосна с върха на пръста си.

— Само когато си адски изтощена.

— Ако отново ме докоснеш, ще те убия.

Поразен от реакцията ѝ, той се отдръпна назад.

— Какво?

— Мисля, че се изразих ясно.

Осъзна, че блясъкът в очите ѝ не е от възбуда, а от почти първична ярост, сякаш ако се осмелеше да я докосне, наистина би го сграбчила за гърлото.

— Говоря сериозно — каза Сейър, като че прочела мислите му.
— Не ме докосвай!

Вбесен от тона ѝ, Бек отбеляза:

— Преди малко нямаше нищо против. Искаш ли да ти припомня подробностите?

— Искам да си тръгнеш.

С широк жест ѝ даде знак да се отдръпне от вратата, преувеличавайки старанието си да избегне физическия контакт. Рязко отвори, но се спря на прага и отново я погледна.

— На кого си сърдита, Сейър? На мен или на себе си?

— Разкарай се!

— Знаеше, че това ще се случи.

— Върви си.

— Още от първия миг, когато погледите ни се срещнаха, и двамата знаехме, че е неизбежно.

Сейър енергично поклати глава.

— Искаше да се случи и ти хареса.

— Не!

— Така ли?

Бек протегна ръка и докосна долната ѝ устна с палец, а после ѝ показа капчицата кръв от прехапването. Наведе се съвсем близо до лицето ѝ и прошепна една-единствена дума.

Хъф лежеше в болничното си легло със затворени очи, когато чу някой да влиза в интензивното отделение.

— Кой е?

— Гениалният ти лекар.

— Много се забави — промърмори той.

— Не си единственият ми пациент — отвърна Том Кароу.

— Изобщо не съм пациент — Хъф плъзна босите си крака встрани и седна на ръба на леглото. Изруга, докато сваляше тръбичката от ноздрите си. — Мразя да лежа включен във всички тези машинарии.

Докторът се засмя:

— Радвай се, че не ти сложих катетър.

— Няма да стане. Дано си ми донесъл нещо за хапване.

Том Кароу пхна ръка в джоба на широките си панталони и извади опакован сандвич.

— Фъстъчено масло и гроздово желе от собствената ми кухня.

— Какво е това, по дяволите? Обеща да донесеш вечеря.

— Хъф, хората, претърпели сърдечен удар в два следобед, не вечерят печено с картофено пюре и мазен сос в десет и трийсет вечерта.

Хъф грабна сандвича от ръцете му, разопакова го и го унищожи на три хапки.

— Донеси ми кока-кола — каза той с пълна уста.

— Никакъв кофеин.

— Онази сестра, най-грозната, ми взе цигарите.

— Дори великият Хъф Хойл не може да пуши безнаказано в интензивното отделение.

— Спонсорирам тази болница и не мога да пуша в нея?

— Навсякъде има кислородни бутилки — изтъкна докторът.

— Ще отида долу да изпуша една цигара.

— Ще трябва да те изключат от мониторите и веднага ще дотича екипът за реанимация — Кароу присви очи срещу него. — Не желаяш това, нали?

Хъф го изгледа заплашително.

— Забавно ти е, а?

— Идеята беше твоя, Хъф. Ако се наложи да се откажеш от пикантната храна и пушенето, сърди се на себе си. Докога възнамеряваш да се излежаваш тук? Сестрите вече се питат защо пациент, претърпял сърдечен удар, има толкова добри жизнени показатели. Не мога да ги заблуждавам още дълго.

— Какъв е най-краткият правдоподобен срок да стане чудо и пациентът да се възстанови?

— Ден-два. Мога да насроча изследвания за утре...

Хъф го смушка в гърдите.

— Нищо болезнено и никакви игли.

— Мога да кажа на близките ти, че е било само лека криза, която е предупреждение да промениш режима си на хранене, да престанеш да пушиш и да се движиш повече.

— Ако споменеш частта за режима на хранене, Селма ще започне да ме тъпче с боклуци.

— Това е цената, която трябва да платиш за мнимия сърдечен удар.

— Каква е алтернативата? — изръмжа Хъф.

— Да посипя главата си с пепел, да кажа, че проблемът изобщо не е бил свързан със сърцето ти, а причината е била остър стомашен пристъп вследствие на висока концентрация на киселини, който те е изплашил и е заблудил всички ни.

Хъф се замисли.

— Лесно биха повярвали, че шарлатанин като теб е сбъркал диагнозата, но ще се придържаме към версията за лека сърдечна криза. Искам да остана още един ден в болницата. Само за шоу.

— Неведнъж си симулирал, но този път надмина себе си. Защо го правиш?

— Какво значение има за теб? Получаваш парите си.

— В брой, не забравяй.

— Някога да съм забравял?

Поставен натясно, докторът смутено се засмя:

— Не се опитвам да ти се бъркам, Хъф. Просто се чудя.

— Имам си причини да искам да изглеждам уязвим. Нямах представа колко си прав, че не бива да се бъркаш. Тези причини не те засягат.

Том Кароу бе най-безскрупулният човек, когото познаваше, и лесно го накара да престане да любопитства. Хъф вдъхваше страхопочитание с щедро раздаване на подкупи и пестеливост на информация. Немаше намерение да обсъжда с Кароу причините за тази сложна постановка.

— Щом няма да ми дадеш нищо повече за ядене, махай се — нареди Хъф. — Постарай се да не убиеш някой пациент, преди да си тръгнеш тази вечер.

— Ще се видим утре сутринта.

— Помни, никакви игли. Нито на задника ми, нито във вените. Само рентгенови снимки или нещо подобно.

Преди да излезе, Кароу посочи към носа му.

— Не забравяй кислорода.

Хъф намести тръбичката, а след това отново легна и отпусна глава на възглавницата. В гърдите му се надигна смях, но вместо него прозвуча кашлица, в случай че някоя от сестрите случайно бе наблизо.

Номерът му се бе оказал сполучлив. Не би успял да го осъществи без съдействието на Том Кароу, но бе нужно само едно телефонно обаждане, за да може да разчита на доктора.

Откакто му бяха съобшили за смъртта на Дани, го терзаеха няколко проблема. Въртяха се в главата му като лешояди около мърша и всички опити да се отърве от тях бяха безуспешни. Периодично някой от тях изплуваше, а после отново потъваше в подсъзнанието му, изместен от друг.

Естествено първият бе загубата на сина му. Жалко. Тъжно. Дори трагично. Но нима можеше да промени факта, че Дани вече го няма? Той бе сторил всичко, което се очакваше от него, и това бе краят.

Следващият проблем бе свързан с Крис. Хъф бе дълбоко разочарован от него заради проваления му брак. Къде бе зяпал, докато жена му се бе забавлявала с младите спасители в Мексико и се бе подложила на операция? Беше губил времето си да тича след фусти като Лайла Робсън.

Хъф не даваше пет пари за брака на Крис. Всъщност не бе очаквал да продължи дори толкова, но се бе надявал да се сдобие с внук преди провала му. Детското креватче на тавана все още беше празно и това не му даваше покой.

Но бе проумял до каква степен е загубил контрол едва при завръщането на Сейър. Някога беше дърпал конците на всички. Никой не правеше нищо без негово разрешение. Във всяка ситуация той решаваше в каква посока да задуха вятърът. Беше контролирал семейството си със силен и безпощаден юмрук.

Някъде по пътя конците бяха започнали да му се изплъзват. Що се отнасяше до Сейър, напълно бе загубил контрол над нея. Крайно време бе да си го възвърне. Но за да успее, трябваше да привлече вниманието ѝ и да го задържи. Беше симулирал сърдечен удар, за да я накара да остане в града.

Докато лежеше кротко в интензивното отделение, отново потисна смеха си и се замисли за плановете, които кроеше за госпожица Сейър Линч-Хойл.

За щастие бе налпала въдицата и досега всичко вървеше добре.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Бек стигна до дома си, Фрито изскочи навън да го посрещне и хвърли олигавена топка за тенис в краката му.

— Съжалявам, приятел, тази вечер не ми е до игри.

Имаше нужда не от куче, а от боксова круша, която да налага няколко часа като Роки. Едва тогава може би щеше да се освободи от гнева си.

Но Фрито бе настойчив и Бек реши, че е нечестно да го наказва заради лошото си настроение.

— Добре, но само няколко пъти.

След петнадесет хвърляния и донасяния бе изтощен.

— Капнал съм, Фрито. Освен това, време е за вечеря.

Щом чу за храна, кучето изтича по стъпалата към площадката, побутна остъклената врата с нос и влезе вътре. Преди Бек да стигне до кухнята, вече клечеше пред хладилника и метеше пода с мощната си опашка, а дългият му език бе изплезен в очакване.

Бек отскочи до килера и отвори кутията, в която съхраняваше суха кучешка храна. Фрито изскимтя. В сряда и събота получаваше бъркани яйца за вечеря. Погледна го, сякаш искаше да каже: „Хей, да не би да си забравил кой ден е?“.

— Не тази вечер. Ще хапнеш суха храна. Утре ще ти се реванширам.

Сипа голяма порция в купичката на пода. Фрито унило запристъпва към нея, подуши я без особен апетит, вдигна умолителен поглед и отново изскимтя.

— Яйцата са свършили, ясно ли е? Това е скъпа, пълноценна, богата на витамини храна, за която гладуващите кучета в Китай биха се сборили. Яж и престани да мърмориш.

Фрито, решил, че трябва да се примири, наведе глава над купичката и започна да дъвче сухите късчета. Но когато Бек отвори хладилника, за да си вземе бира, кучето забеляза яйцата, наредени на вратата, и го погледна укорително.

— Понякога не е хубаво да си твърде умен.

Бек имаше същия проблем. От време на време се ядосваше на себе си заради своята проникателност. Гневната реакция на Сейър, когато бе разбрала, че с Крис са разговаряли за нея, го бе убедила, че не е превъзмогнала раздялата с Кларк Дейли. Не и напълно. Това го изнервяше като камъче в обувката. И го озадачаваше. Дейли бе отрепка, алкохолик, разочарование за всички, които го познаваха от славните му дни. Защо преуспяла жена като Сейър Линч все още хранеше чувства към него?

Бе влудяващо... както и всичко останало у нея.

Фрито облиза празната си купичка.

— Нахрани ли се? Върви да свършиш работата си, за да заключи за през нощта.

Кучето тръгна към задната врата.

Едноетажната къща с френска архитектура имаше две спални. По-голямата бе с отделна баня, затова Бек спеше в нея. Другата бе обзаведена като стая за гости, но при него никога не идваха хора, които не живеят в града, така че почти не влизаше там, освен, за да вземе нещо от гардероба, където съхраняваше рядко използвани вещи и дрехи, неподходящи за сезона.

Къщата не можеше да се нарече луксозна, но бе удобна. Харесваше му проскърцващият паркет, който създаваше уют, разположението на стаите, пространството и големите прозорци. Тъй като не разбираше от градинарство, плащаше на фирма да поддържа моравата, за да не се превърне отново в мочурище. Два пъти седмично идваше жена да почиства, да пере и да зарежда кухнята със замразени ястия за притопяне, приготвени от самата нея.

Водеше типичен ергенски живот.

Съблече се и влезе под душа. Опрял ръце на плочките зад батерията, наведе глава под струята и остана така, докато водата се стичаше по тила му.

— Не биваше да я докосвам.

Когато Сейър бе впила устни в неговите в онази дръзка целувка, трябваше да я остави да се радва на малката си победа и да си отиде. Но не бе устоял. А случилото се след това...

„Не мисли за случилото се след това“.

Не престана да мисли. Спомни си го най-малко десет пъти. Дълго след като водата изстина, продължи да възстановява сцената в съзнанието си, без да пренебрегне или изопачи нито една възбуждаща подробност.

Когато най-сетне излезе от банята, Фрито лежеше на постелката си до леглото му.

— Готов ли си? — кучето се прозина и опря глава на предните си лапи. — Ще приема това за „да“.

Бек залости вратите и си легна. Беше уморен, но не можа да мигне. Проблемите изскочиха в мрака един по един — като ухилени клоуни на циркова арена.

Крис и разследването за смъртта на Дани.

Сърдечният удар на Хъф и последиците за „Хойл Ентърпрайсис“.

Чарлс Нийлсън и работата, която той трябваше да свърши, за да се споразумеят.

Сейър. Сейър. И отново Сейър.

Бяха се запознали едва вчера, а вече бе създавала хаос в живота му, както никоя друга жена. Можеше да му донесе неприятности поради безброй причини. Ако се обвържеше с нея, щеше да рискува всички усилия и упорита работа, които бе инвестирал в семейство Хойл, да отидат на вятъра.

Сейър не можеше да обърка живота му без неговото пълно съдействие. За да подкопае основите, които бе положил, и да провали бъдещето му, трябваше да й даде възможност и да стане доброволен участник в подготовката на собственото си падение.

Следователно решението бе просто: „Стой далеч от нея“.

Но желанието му заглушаваше гласа на разума. Сега, след като бе усетил страстта й, как да страни от нея?

Последната му мисъл, преди да заспи, бе: *Не биваше да я докосвам.*

Това бе и първата му мисъл, когато мобилният му телефон звънна около час по-късно.

Изведнъж си спомни за сърдечния удар на Хъф, претърколи се и грабна телефона от нощното шкафче.

— Ало?

— Господин Мърчънт?

— Да? Кой е?

— Фред Деклует.

Беше началникът на нощната смяна в леярната. Бек рязко изправи гръб и се подготви да чуе лоша новина.

За втори път в разстояние на по-малко от двадесет и четири часа се втурна в общинската болница и тичешком влезе в спешното отделение.

Посрещна го Фред Деклует, който работеше за, Дойл Ентърпрайсис от над трийсет години. Телосложението му напомняше за противопожарен кран и бе почти толкова набит. Тази вечер изглеждаше нервен и плах и ръцете му отчаяно стискаха смъкнатата шапка.

От яката на ризата до подгъва на работните му панталони имаше петна от засъхваща кръв.

— Благодаря ви, че дойдохте, господин Мърчънт. Не исках да ви безпокоя посред нощ, но не знаех на кого да се обадя. Реших, че трябва да уведомя някого от висшето ръководство. Не успях да се свържа с господин Хойл, тоест с Крис, на номера за спешни случаи. Измъкнах домашната помощница от леглото. Каза, че не си е у дома и не знае къде е. А господин Хъф, който също е в болницата...

— Спокойно, Фред, благодаря, че ми се обади. Какво се е случило с Били Полик и колко сериозно е пострадал?

Изпита отчаяна надежда нараняванията на работника да са по-малки, отколкото предполагаше, съдейки по кръвта по дрехите на Деклует.

— Ужасно зле е, господин Мърчънт. Опасявам се, че Били ще загуби ръката си.

Бек дълбоко си пое дъх и бавно издиша.

— Как е станало?

— Замествал един от колегите си в отпуск на конвейера. Лентата се изместила от центъра и той се опитал да я върне.

— Докато машината е била включена?

Деклует смутено пристъпи от крак на крак.

— Да, господин Мърчънт. Както знаете, машините се изключват само при много голям проблем. Ръкавът на Били се заплете в механизма. Не успя да достигне лоста за изключване. Проклетата машина задърпа ръката му и почти я откъсна. Един от другите работници натисна лоста, но вече... — началникът на смяната

прегълтна с мъка. — Дори не изчакахме линейката. Грабнахме го и го докарахме сами.

Махна с ръка към още трима мъже, които седяха в чакалнята с наведени глави, разтреперани и изпоцапани с кръв като него.

— Дясната ръка на Били висеше буквално на кожичка от рамото му. Но трябваше да я придържа, за да не се откъсне напълно.

„Ужасно зле“ беше меко казано. Това бе истинска катастрофа.

— В съзнание ли е? — попита Бек.

— Когато го издърпахме, издаваше потресаващи звуци. Никога няма да ги забравя. Нечовешки крясъци. После, мисля, изпадна в шок. Както и да е, престана да крещи.

— Разговаряхте ли с някого от лекарите?

— Не, господин Мърчънт. Веднага вкараха Били ето там и оттогава не сме видели никого, освен онази сестра на регистратурата.

— Има семейство, нали?

— Обадох се на Алиша. Все още не е пристигнала.

Бек сложи ръка на рамото му.

— Направил си всичко, което е било по силите ти. Оттук нататък аз поемам отговорността.

— Ако нямате нищо против, ще останем. Дойдоха колеги да довършат смяната ни. Искаме да разберем дали Били ще оживее. Загуби много кръв.

За Бек бе немислимо работникът да не оживее.

— Сигурен съм, че Били ще оцени това.

Фред понечи да се оттегли, но се спря и попита:

— Как е господин Хойл?

— Засега е въвн от опасност. Смятам, че ще се оправи.

Остави четиримата тихо да разговарят помежду си и набра номера на мобилния телефон на Крис. След шест позвънявания се включи гласовата му поща. Записа съобщение:

— Мисля, че се разбрахме да държим телефоните си включени. Обади ми се. Хъф е добре, доколкото знам, но имаме друг сериозен проблем.

Медицинската сестра на регистратурата отказа да сподели нещо конкретно. Ядосан от шикалкавенето ѝ, Бек попита:

— Може ли поне да ми кажете дали е жив?

— Не сте негов роднина, нали?

— Не, но аз съм този, който ще плати шибаната сметка за лечението му. Мисля, че това ми дава право да се интересувам ще оживее ли или не.

— Не ми харесва езикът ви, господине.

— Ако искате да запазите работата си, госпожо, най-добре е да ми дадете информация. Бързо.

Сестрата потръпна. Устните ѝ едва помръдваха, когато процеди:

— Предполагам, че пациентът ще бъде транспортиран с хеликоптер до травматологичния център в Ню Орлиънс. Не зная нищо повече.

Бек долови суматоха зад гърба си, обърна се и видя жена, която се втурна в болницата, следвана от няколко деца. Всичките бяха боси, по пижами, с преbledнели от страх лица. Най-малкото момиченце носеше под мишница мече с изтръгнато око. Жената бе на ръба на истерия.

— Фред! — извика тя, когато началникът на смяната стана да я посрещне. При вида на кръвта на съпруга си по дрехите на другите мъже изпищя и падна на колене. — Кажете ми, че не е мъртъв. Моля те! Кажете ми, че все още е жив.

Колегите му скочиха да ѝ се притекат на помощ. Повдигнаха я от пода и я настаниха на един стол.

— Не е мъртъв — каза Фред. — Но е пострадал сериозно, Алиша.

Децата бяха забележително кротки, може би вцепенени от ужас заради истерията на майка си.

— Искам да го видя — извика тя като обезумяла. — Мога ли да го видя?

— Не още. Полагат усилия да го спасят и не пускат никого.

Фред Деклует се опита да я успокои и да ѝ разкаже за случилото се. Едва надвика риданията ѝ. Бек се обърна към сестрата, която безучастно наблюдаваше сцената.

— Можете ли да ѝ дадете някакво успокоително? — попита той.

— Само по лекарско нареждане.

Тонът му издаде явен укор, когато каза:

— Защо не отидете да повикате някого?

С нескрита досада тя стана и се затътри.

— Дясната му ръка! — крещеше съпругата на Били. — Той е десничар. Господи, какво ще правим?

Бек тръгна през фойето към тях. Когато го видя, жената веднага престана да плаче, сякаш някой бе натиснал бутон за изключване. Другите мъже му сториха път и той коленичи точно пред нея.

— Госпожо Полик, казвам се Бек Мърчънт. Случилото се с Били е трагедия, но искам да ви уверя, че ще сторя всичко възможно да помогна на семейството ви. Казаха ми, че Били ще бъде превозен с хеликоптер до травматологичния център в Ню Орлиънс, където ще получи най-квалифицираната медицинска помощ. Сигурно вече събират екип от васкуларни хирурзи, ортопеди и прочее. Да се надяваме, че ще спасят ръката му. Тези лекари са способни на чудеса, дори при толкова сериозни наранявания като тези на Били.

Продължи мълчаливо да се взира в него с празен поглед. Хрумна му, че може да е изпаднала в шок като съпруга си. Погледна към петте деца. Момиченцето с мечето смучеше палеца си и го гледаше любопитно над малкия си юмрук. Израженията на другите бяха тъжни.

Най-голямото момче изглеждаше на същата възраст, на която той бе загубил баща си. Стоеше на разстояние от останалите и в очите му се четеше предпазливост, граничеща с враждебност. Бек разпозна типичното недоверие към всеки, който обещава, че всичко ще е наред, когато е очевидно, че не е така.

Отново се обърна към майката на децата. Засъхващите сълзи бяха оставили солени следи по закръглените ѝ бузи.

— Ще уредя да ви откарат до Ню Орлиънс, за да бъдете до Били. Ще намеря къде да отседнете близо до болницата. Ако се нуждаете от помощ с грижите за децата, ще я получите. Добре е да подадете молба за изплащане на застраховка колкото е възможно по-скоро. Някой от отдел „Човешки ресурси“ ще я оформи утре. Междувременно не искам да се тревожите за никакви лични разходи — извади портфейла си от джоба на панталоните. — Ето ви двеста долара за най-неотложните ви нужди. Това е визитката ми. Написал съм номера на мобилния си телефон на гърба. Можете да се обадите по всяко време, ако се нуждаете от нещо.

Жената взе двете стодоларови банкноти и визитката от ръката му, скъса ги надве и ги хвърли на пода. Смаян, Фред Деклулет се втурна напред.

— Алиша!

Но Бек вдигна ръка и го спря. Съпругата на Били Полик се озъби:

— Мислите, че не зная какво целите? Вие вършите мръсната работа за семейство Хойл, нали? Чувала съм за вас. Готов сте да бършете задниците им, ако ви наредят. Изпратили са ви да раздавате пари и да ми разправяте врели-некипели, че ще направите всичко възможно за доброто на Били, а всъщност единствената ви грижа е семейство Хойл да не бъдат дадени под съд или изобличени във вестниците. Това е истината, нали, господин Мърчънт? *Вървете на майната си!* Няма да подам молба за застраховка нито утре, нито когато и да било, и няма да приема скапаните ви подаяния. Няма да купите нито чистата си съвест, нито мълчанието ми. Запишете си това, господин Чаровен сладкодумнико, готов да целува задници. Запишете си го с кръвта на моя Били. Ще се погрижа да се разчуе какво става в онази шибана леярна. И семейство Хойл, и вие ще си получите заслуженото. Само почакайте и ще видите.

След тези думи го заплю в лицето.

— Търсил ли си ме?

— Крис, къде си, по дяволите?

— В крайпътния ресторант.

— Идвам. Поръчай кафе.

Бек тъкмо бе тръгнал от болницата, когато Крис отговори на обаждането му. Караше към дома, но обърна и паркира пред ресторанта няколко минути по-късно.

— Включих кафе машината специално заради теб, Бек — извика сервитьорката, когато го видя да влиза. — Почакай две минути.

— Ти си ангел.

— Да, всички казват така.

Седна до Крис в сепарето, опря лакти на масата и уморено прокара длани по лицето си.

— Ще има ли край този ден?

— Току-що се обадох в интензивното. Хъф спи като бебе. Сърцето му бие като швейцарски часовник. Какъв е сериозният проблем?

— Защо не държиш телефона си включен?

— Включен е. На вибраращ режим. Просто не беше у мен — Крис лукаво се усмихна. — Един джентълмен сваля не само ботушите си, а и мобилния си телефон, когато си ляга с дама. Майка ти не те ли е научила?

— Били Полик почти е загубил ръката си тази вечер.

Усмивката на Крис се изпари. Двамата мъже се гледаха съсредоточено над масата, когато сервитьорката доля чашите с кафе.

— Нещо за хапване, Бек?

— Не, благодаря.

От сериозните им изражения реши, че закачките биха били неуместни. Оттегли се и ги остави насаме.

— На работното място, предполагам — каза Крис.

Бек мрачно кимна.

— Господи, само това ни липсваше!

— Затова ми се струва, че този ден трае хиляда години — разказа му подробно за случилото се. — Хеликоптерът излетя минути преди да ми се обадиш. Не позволиха на жена му да се качи. В момента пътува с колата на девера си.

Пропусна да спомене за заплуването. Какъв смисъл имаше да го споделя с Крис? Само би го накарал да храни лоши чувства към госпожа Полик. Бек не желаше това. Съчувстваше ѝ за страха и тревогата, които я бяха подтикнали да се държи така.

Макар и разстроена, трезво бе преценила какви ще бъдат неизбежните последици от тази нощ за семейството ѝ. Възможно бе съпругът ѝ да не оживее. Дори и да останеше жив, нямаше да бъде същият. Икономическото им бъдеще бе изложено на риск. Животът им щеше да се промени завинаги. Нищо чудно, че гледаше с презрение на обещанията, парите и човека, който ѝ ги бе предложил.

Запазвайки достойнството си, доколкото бе възможно, бе станал на крака и изтрил лицето си с кърпичка, след което се бе отдалечил от нея и децата ѝ. Държанието ѝ бе накарало Фред Деклует да затрепери.

— Не е нужно да се извиняваш вместо нея, Фред — прекъсна го Бек, когато смутено запелтечи. — Уплашена и разстроена е.

— Просто искам да знаете, че не всички споделяме мнението ѝ, господин Мърчънт. Не бих искал семейство Хойл да узнаят и да ни обвинят в неблагодарност за цялата им щедрост след тази случка.

Бек бе уверил неспокойния началник-смяна, че инцидентът ще бъде забравен. Затова премълча тази част, когато осведоми Крис за положението.

— Били ще претърпи операция, но лекарят от спешното отделение тук ми каза, че ръката е толкова увредена, че е нужно чудо, за да бъде защита, камо ли отново да може да си служи с нея, и за него би било по-добре изобщо да не опитват.

Замълча, за да отпие глътка кафе, и вдигна поглед, когато влезе друг клиент. Беше Уоткинс Антената, който излъчваше същата арогантност, както предната вечер.

— Този да не би да живее тук под наем?

Бек продължи да гледа Уоткинс, когато се спря на прага и се огледа. Щом забеляза двамата, леко повдигна брадичка, сякаш бе изненадан да ги види.

— О, Уоткинс — нехайно подметна Крис. — Отдавна не сме се виждали. Как беше в затвора?

След като прецени с поглед и двамата, Уоткинс отвърна:

— Всичко е за предпочитане пред работата във вашата леярна.

— Щом отношението ти е такова, радвам се, че брат ми не те е назначил.

— Като заговорихме за брат ти... — ехидната му усмивка накара косъмчетата на тила на Бек да настръхнат. — Сигурно Дани вече е доста разложен — повдигна нос във въздуха и вдиша дълбоко. — Да, усещам миризмата на трупа оттук.

Крис се надигна, готов да го удари, но Бек задържа ръката му и го спря:

— Той иска точно това. Не му доставяй удоволствие.

— Добър съвет, Мърчънт — Уоткинс прикова подигравателен поглед в него. — Успя ли да смъкнеш бикините на сестра му? Наистина ли е толкова страстна, колкото изглежда?

Бек трябваше да прояви неимоверно усилие на волята, за да не помръдне от мястото си.

Сервитьорката заобиколи бара и се приближи към Антената изотзад.

— Няма да търпя мръсните ти приказки тук. Ако искаш нещо за ядене или пиене, седни като хората.

Тупна го по гърдите с менюто. Антената я отблъсна.

— Не съм дошъл да ям и да пия.

— Тогава за какво си дошъл?

— Не че е твоя работа, но трябваше да се срещна с партньор, за да говорим за бизнес.

Сервитьорката невъзмутимо сложи ръце на кръста си и го огледа от главата до петите. Забеляза мръсните му джинси, раздърпания потник и голите му ръце. Целият бе в татуировки, всичките еротични, част от тях откровено вулгарни. Повечето май бяха работа на аматьори.

— Не ми изглеждаш облечен подходящо за бизнес среща — каза тя. — Но това заведение не е безплатен офис. Или поръчай нещо, или си тръгвай.

— Добра идея — тихо се обади Крис.

Уоткинс го изгледа злобно.

— Двойка педали. Даже не знам кой от вас е женичката.

Обърна се и излезе с нехайна походка. Видяха го през прозореца да се качва на мотора си и да потегля с бясна скорост от паркинга.

— Нали те предупредих, че този тип ще ни докара неприятности, Бек? — напомни му Крис.

— Нащрек съм.

— Може би вече ни ги е докарал. Чу ли какво каза за леярната? Забеляза ли реакцията му, когато споменах за Дани? Арогантността му изчезна. Само за част от секундата. Мисля, че трябва да обсъдим това с Ред.

— Добре. Утре. Сега имаме по-важен проблем. Мислиш ли, че трябва да изчакаме един ден, преди да кажем на Хъф?

— За Уоткинс Антената ли?

— Не, Крис, за Били Полик — нетърпеливо уточни той. — Човекът беше осакатен за цял живот във вашата леярна. Има пет малки деца. Работи за „Хойл Ентърпрайсис“ от седемнайсетгодишен. Нямаме работни места за едноръки, нали? Какво ще прави отсега нататък?

— Не зная. В какво ме упрекваш? Не съм пъхнал ръката му в машината. Щом работи за нас, откакто е бил на седемнайсет, значи добре знае колко е опасно и е трябвало да бъде по-внимателен.

— Били се е опитал да отстрани малък технически проблем, докато конвейерът е работел.

— На своя глава се е заел с поправка, за която не е квалифициран.

— Защото се е наложило. Мислел е на първо място за производството, а не за безопасността си, защото така му е било наредено. Трябвало е машината да бъде спряна, преди някой да работи по нея.

— Обсъди това с Джордж Робсън. Той е директор по безопасността. Той определя критериите за изключване на всяка от машините.

— Джордж изпълнява нарежданията на Хъф.

Крис се облегна назад и го изгледа изпитателно.

— На чия страна заставаш?

Бек отново се подпря с лакти на масата и този път потърка парещите си очи.

— Ти не видя кръвта му — промълви той. Отпусна ръце. — Фред Деклует каза, че Били е замествал някого, който е в отпуск, на онази машина. Не е било негова работа да я поправа.

— Виждаш ли? — рече Крис с шеговит тон. — Чисти сме, не могат да ни обвинят в нищо.

Бек се запита как приятелят му може да се усмихва и въздъхна:

— Да. Добре.

— Застраховката за трудова злополука ще покрие разходите по лечението му. Затова я плащаме от джоба си.

Бек кимна и реши да не споменава за заплахите на Алиша Полик. Щеше да ги запази за друг разговор. А може би, след като размислеше и узнаеше колко ще струва лечението на Били, госпожа Полик щеше да промени решението си и да избере по-лесната от двете възможности, която бе да подаде молба за изплащане на застраховка и завинаги да загуби правото да съди „Хойл Ентърпрайсис“.

— Слушай, Бек, зная, че си разстроен заради случилото се. Аз също. Но какво можем да направим?

— Да изпратим цветя в болничната му стая.

— Разбира се.

Бек се засмя, но насила. Крис не бе доловил сарказма му.

— Ще се погрижа за това.

— Мислиш ли, че ще успеем да го скрием от медиите?

Бек си спомни гневните закани на госпожа Полик и отговори уклончиво:

— Ще направя каквото мога.

— Това обикновено се оказва най-доброто — Крис допи кафето си. — Смазан съм. Като че ли разпитът при шерифа и ударът на Хъф не бяха достатъчни за един ден, а и Лайла бе особено любвеобилна тази вечер.

— Как успяхте да се отървете от Джордж?

— Каза му, че отива при болна приятелка.

— И той се хвана?

— Върти го на малкия си пръст с връвчицата, която е вързала за оная му работа. Освен това той не блести с ум.

— Но става за директор по безопасността — промърмори Бек под нос, докато двамата вървяха от сепарето към вратата.

Преди да се разделят на паркинга, Крис попита:

— Мислиш ли, че ще се оправи?

— Няма да се оправи. Човек, загубил крайник...

— Не Полик. Хъф.

— Аха — Сейър бе казала, че я е повикал до „смъртното си ложе“, за да се позабавлява, и че това е поредната преструвка на Хъф, че е болен. — Да — уверено отвърна той. — Мисля, че ще се възстанови.

Крис замислено подхвърли ключовете си.

— Знаеш ли какво ми каза днес? Предполагам, че е станал сантиментален, защото е бил близо до смъртта. Прозвуча малко патетично, но искрено. Каза, че не знае какво би правил без двамата си сина. Напомних му, че е загубил Дани, но имаше предвид теб. „За мен Бек е като още един син“.

— Радвам се, че ме чувства като такъв.

— Не се радвай твърде много. Да бъдеш син на Хъф Хойл си има и отрицателните страни.

— Например?

— Например това, че може да се наложи ти да му кажеш за Били Полик.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тук ли е Джесика Дебланс? — попита Сейър шепнешком, както бе прието да се говори в библиотека.

Дамата с прошарени коси, която седеше на бюрото, ѝ се усмихна.

— Джесика е на работа днес, но отиде да купи няколко кифли от закусвалнята.

— Значи ще се върне скоро?

— След не повече от пет минути.

Сейър влезе в читалнята, където прозорецът бе с изглед към малък красив двор. В плиткия шадраван се къпеха врабчета. Хортензиите бяха отрупани с бели и розови съцветия, едри като детски балони. Тухлената ограда бе покрита с пълзящи растения и лишеи. Свежестта на градината ѝ се струваше примамлива.

Не бе преживяла нито миг спокойствие, откакто бе изгонила Бек Мърчънт от стаята си в мотела.

Лъжкиня, бе прошепнал той.

Заклеймяващата дума все още я караше да потръпва, защото бе истина. Беше отрекла, че интуитивно е знаела, че между тях ще се случи нещо подобно. Беше отрекла и че го е искала. Но той бе разсеял заблудата ѝ с онази единствена дума: „Лъжкиня“.

Не бе престанала да отеква в съзнанието ѝ през цялата нощ, дори в спокойния ѝ сън. Събуди се, все още изпълнена с гняв заради понесеното унижение — колкото към него, толкова и към себе си. Точно това бе очаквал.

Думата „лъжкиня“ ѝ подобаваше поради още една причина, за която Бек не знаеше и не предполагаше. Бе обяснила решението си да остане в Дестини като постъпка от чувство за дълг към майка си и любопитство да узнае доколко Крис е свързан със смъртта на Дани. Но дълбоко скритата причина бе гузната ѝ съвест. Беше отблъснала Дани няколко дни преди да умре. Чувството за вина бе неизменно като влажния въздух край залива. Не можеше да се избави от него. То я бе довело в библиотеката тази сутрин.

— Сейър?

Вдигна очи и видя Джесика Дебланс, застанала до стола ѝ.

— Изглежда, имам лошия навик да те стряскам — каза тя като извинение.

— За втори път вината е моя. Имам много грижи.

— Изненадана съм да те видя. Мислех, че си заминала вчера.

— Промених плановете си. По-рано те потърсих на домашния ти телефон. И на мобилния. Не успях да се свържа и си спомних, че с Дани сте се запознали в библиотеката. Предположих, че все още работиш тук.

— Чух за сърдечния удар на господин Хойл. Затова ли остана?

— Не само... — Сейър погледна другите посетители в библиотеката, заели всички краища на читалнята. — Може ли да поговорим някъде насаме?

Джесика я заведе в хранилище, пълно с книги — някои в кашони, а други струпани на неравни купчини на пода и по всички хоризонтални повърхности.

— Дарения — обясни тя, свали куп книги от един стол и покани Сейър с жест да седне. — За повечето хора описът на книги и включването им в каталози е досадна работа, затова доброволно предложих услугите си. Дори в ерата на компютрите все още обичам мириса на стари книги.

— Аз също.

И двете се усмигнаха, когато Джесика се настани на тапицирана табуретка.

— Искаш ли прясна кифла? Кафе?

— Не, благодаря.

— Всички в закусвалнята говореха за господин Хойл. Тежко ли е състоянието му?

— Засега признаците са, че ще оживее — след кратко мълчание Сейър каза: — Вчера се е случило нещо, за което искам да поговоря с теб. Не зная колко е важно, но е една от причините да отложам заминаването си.

— Какво се е случило?

— Крис е бил разпитан от шериф Харпър и детектив Скот във връзка със смъртта на Дани — докато Джесика седеше вцепенена, Сейър ѝ разказа това, което бе чула от Бек. — Само една кибритена

кутийка. Както изтъкна Бек, всеки адвокат може да посочи десетки начини да се е озовала в колибата без участието на Крис. Това не доказва нищо.

— Но е накарало шерифа и помощника му да се съмняват дали Крис не е бил с Дани онзи следобед.

— И аз се питам същото. Джесика, знаеш ли дали напоследък помежду им е имало някакви противоречия?

— А нима не ги е имало винаги? Характерите и интересите им бяха напълно противоположни. Дани знаеше, че Крис е любимецът на баща ви, но явно не страдаше от това. Крис е копие на Хъф. А Дани не беше. Знаеше го, приемаше го и дори беше доволен. Не желаше да бъде като никого от двамата.

— Състезаваше ли се за вниманието на Хъф?

— Не особено. То не беше важно за него. Не завиждаше на Крис, ако за това намекваш.

— А Крис завиждаше ли за нещо на Дани? — Джесика бе смаяна от въпроса и се засмя:

— За какво би му завиждал?

— Не зная. Просто изстрел в тъмното — Сейър стана и се приближи към прозореца, през който се виждаше красивата градина. Вrabчетата бяха отлетели, но сега около розовите цветове на хроста „Роуз О’Шарън“ бръмчаха пчели. По напуканите плочи на пътеката пълзеше едра черна гъсеница. — Нямам предвид нищо конкретно. Хрумна ми да те попитам дали Дани случайно е споменавал за разногласия помежду им напоследък.

— Крис има връзка с омъжена жена. Дани не го одобряваше. Но доколкото разбрах от него, прелюбодеянието не е нищо ново. В морално отношение е нормално двама братя да бъдат коренно различни. Нещо ми подсказва...

Когато тя замълча, Сейър се обърна с гръб към прозореца и я погледна.

— Нещо ти подсказва какво?

— Просто чувство. Не съм сигурна.

Върна се на стола си и се наведе към по-младата жена.

— Ти си познавала Дани по-добре от всички. Дори от роднините му. Щом имаш някакво чувство, ще се доверя на инстинкта ти.

— Онова, което терзаше Дани...

— Мислиш, че е било свързано с Крис?

— Не конкретно. Почти не общувах.

— Живеели са в една къща.

— Имаха еднакъв адрес, но прекарвах много малко време заедно в дома си, при това в компанията на Хъф, а често и на Бек. Виждаха се на работа естествено, но имаха различни отговорности и докладвах на Хъф, а не един другиму. Не се движех в едни и същи среди, особено откакто Дани се присъедини към нашата църква — направи пауза. — Мисля, че причината за терзанията на Дани беше свързана с това. Водеше вътрешна борба във връзка с някакъв духовен проблем.

— Например?

— Искан ми се да знаех, особено ако е умрял заради това. Мразех да го виждам потиснат, сякаш духът му се лута, и настоявах да сподели с мен, с пастора или друг човек, на когото има доверие. Отказа. Винаги отговаряше, че не може да бъде добър християнин.

— Бил е разкъсан от угризения.

Джесика кимна:

— Казах му, че няма грях или недостатък, който Бог не би простил. Шегуваше се, че навярно Бог не познава семейство Хойл.

— Доколкото знаеш, не е успял да се избави от онова, което го е измъчвало?

Единственото, на което Сейър се надяваше, бе да разбере, че след нейния отказ да разговаря с него Дани е намерил друг човек, готов да го изслуша и да му даде съвет. Но Джесика бавно поклати глава и разсея тази отчаяна надежда:

— Мисля, че не успя. Мъчно ми е, че умря, без да е постигнал мир със себе си.

— Може би накрая го е постигнал — промълви тя, отново напразно надявайки се да е истина.

Джесика я погледна и леко ѝ се усмихна.

— Благодаря, че го казваш, но не вярвам. Колкото повече говорехме за брак и за бъдещето ни заедно, толкова повече се измъчваше заради този проблем. Просто предполагам, но...

— Моля те, сподели предположението си.

— Често се безпокоеше заради условията на труд в леярната. Не се гордеше с репутацията ѝ, нарушаването на стандартите за

безопасност и прочее. Все пак назначаваше хора там. Изпращаше ги на работни места, за които знаеше, че са опасни, след съвсем кратко обучение. Може би не е могъл да свикне да живее с това.

Жената, която досега бе обслужвала посетителите, почука на вратата, извини се за прекъсването и съобщи на Джесика, че групата от детската градина е пристигнала за часа за приказки.

— Двайсет малки сладурчета питат за леля Джесика — каза тя. — Не зная как да ги накарам да кротуват.

Докато излизаха от хранилището, Сейър помоли Джесика за услуга.

— Ще направя всичко, което би било от полза, за да разберем какво се е случило с Дани. Какво искаш?

— Познаваш ли някого, който работи в съда?

Общата атмосфера в цеха бе мрачна, тягостна и потискаща.

Бек забеляза това веднага щом тръгна към конвейера за тръби, причинил ужасяващия инцидент предната вечер. Всеки от работниците изпълняваше задълженията си с явна липса на ентузиазъм и в пълно мълчание. Никой не срещна погледа му, но той усети негодуванието им зад гърба си.

Джордж Робсън и Фред Деклует разговаряха до машината и изглеждаха изненадани, когато спря до тях.

— Добро утро, господин Мърчънт — каза Деклует.

— Фред. Джордж.

— Лоша работа — Робсън виновно поклати оплешивяващата си глава и попи потта от челото си с носна кърпа. — Много лоша.

Бек сведе поглед към изцапания под. Навярно на мястото, където стоеше, бе имало локва кръв, но някой се бе постарал да я почисти, преди да пристигне сутрешната смяна.

— Погрижихме се да няма следи — каза Деклует, сякаш прочел мислите му. — Беше потискаща гледка. Няма смисъл да напомняме на работниците за случилото се.

— Може би не е зле да им се напомня — отбеляза Джордж. — Да бъдат по-внимателни. Да не постъпват така безразсъдно.

Бек едва се сдържа да не удари безчувствения негодник. Приблужи се към машината.

— Покажи ми как точно стана — каза на Фред.

— Вече показа на мен.

— Бих искал и аз да видя, Джордж. Хъф ще настоява да узнае подробностите.

Забеляза, че Робсън остана на безопасно разстояние, когато Деклует посочи неизправния трапецовиден ремък и обясни каква е била повредата, която Полик се бе опитал да отстрани.

— Утре ще дойде техник да го ремонтира както трябва — осведоми го Фред.

— Първата ми работа тази сутрин беше да уредя това.

Бек вдигна поглед към чугунените тръби, които се движеха по тресящия се конвейер.

— Не е ли опасно да работи така?

Въпросът бе отправен към началника на смяната, но отговори Джордж:

— Според мен — не.

Деклует не изглеждаше напълно убеден, но кимна:

— Щом господин Робсън казва, той знае най-добре.

Бек се поколеба и рече:

— Добре. Постарайте се всички да разберат какво се е случило и ги предупредете...

— О, вече знаят, господин Мърчънт. Такива новини се разпространяват бързо.

Не се и съмняваше. Вяло кимна на Джордж Робсън, обърна се и излезе по същия път, по който бе влязъл. Ризата бе залепнала за гърба му. Усещаше как по ребрата му се стичат струйки пот. Бе прекарал в цеха не повече от пет минути, а бе вир-вода. Дробовете му с мъка изпускаха вдишания горещ въздух. Тези мъже понасяха нечовешките условия по осем часа на ден, а дори и по две смени, за да заработят извънредни.

Докато минаваше покрай машината с белия кръст, си зададе въпроса дали на Джордж Робсън някога му е хрумвало да попита защо е нарисуван и дори дали го е забелязал. Бе привлякъл вниманието на Сейър.

Забави крачките си и напълно спря. Няколко мига се взира в знака и се замисли за трагедията, за която той напомняше. След това

внезапно направи кръгом и забърза обратно към Деклует и директора по безопасността.

— Господи, това ще се разчуе — Хъф мърдаше устни, сякаш държеше цигара между тях. — Журналистите няма да се разкарат цял ден, както миналия път, когато имаше пострадал работник.

От другия край на стаята в интензивното отделение Крис промърмори:

— Бек трябваше да изчака ден-два, преди да ти каже.

Хъф буквално изръмжа:

— Разбира се, че трябваше да ми каже. Дори още снощи, а не да чака до тази сутрин. Става дума за моята леярна. На входа ѝ е написано моето име. Нима предпочиташ да го прочета във вестника? Или да го чуя в следобедните новини? Трябваше да зная. Бек постъпи правилно.

Самият Бек бе останал безмълвен, докато Хъф бе в истерия заради новината за инцидента с Били Полик. Въпреки че той му я бе съобщил, Хъф не изглеждаше готов да застреля вестносеца. Вместо това, Мърчънт бе получил сърдечното му одобрение и доверие, което бе подразнило Крис.

— Лечението на Полик ще струва цяло състояние — каза Хъф. — Застрахователните премии на работниците ни ще скочат.

— Възможно е госпожа Полик да не подаде молба — предупреди ги Бек. — Каза ми, че няма да го направи.

Хъф избълва порой от ругатни. Знаеше, че отказът на госпожа Полик да поиска изплащане на застраховка означава сериозни проблеми за „Хойл Ентърпрайсис“. Крис също го знаеше. Испита гняв към Бек, че бе хвърлил тази бомба.

— Защо не ми каза снощи?

— Не ме попита.

— Не беше нужно да питам. Мразя премълчаването.

— И двамата бяхме изтощени, Крис. Бяхме преживели ужасен ден. Не исках да засягам и това.

Хъф прекъсна спора им с въпроса:

— Мислиш ли, че възнамерява да ни съди, Бек?

— Натам клонеше снощи. Може би вече е променила решението си. Надявам се.

— Ако ни съди, колко мислиш, че ще ни коства?

— Твърде рано е да се каже. Счетоводителите ни могат да започнат да изчисляват сумата за лечението на Били едва след като се консултират с лекарите в болницата, но дори и те не биха могли да дадат окончателна информация. Ще бъде необходимо дълго лечение, а след това рехабилитация, протеза.

— Не е задължително да бъде ролс-ройсът на протезите, нали?
— попита Крис. — По-скоро нещо като форд?

Опитът му да се пошегува се оказа неуместен. Сякаш всички бяха загубили чувството си за хумор. Бек продължи:

— Освен медицинските разходи, трябва да сме подготвени, че госпожа Полик ще изтъкне неща, които не се измерват в пари — като болката и страданията на семейството. Били губи трудоспособността и доходите си заради придобитата инвалидност. Боя се, че ако реши да ни атакува от всички страни, загубите могат да бъдат катастрофални за нас.

— Колко ще струва да мълчи? — попита Хъф.

— Имаш предвид, пред медиите? Също ще бъде скъпо. Закани се да вдигне голям шум.

— Господи, днес просто ни заливаш с добри новини — отбеляза Крис.

— Той попита — оправда се Бек.

— Не беше нужно да му съобщаваш всичките наведнъж.

— Исках да ги науча наведнъж — просъска Хъф. — Човек не може да реши проблем, ако знае само половината факти.

Крис забеляза, че бузите на Хъф са зачервени. Разтревожен за скачащото му кръвно налягане, хвърли поглед към мониторите до леглото. Опитва се да каже нещо оптимистично, което да успокои баща му.

— Смятам, че всички преувеличаваме. С ужас очакваме зло, което може да не ни сполети. Да спрем да мислим за него, преди да сме полудели. Какво ще кажете?

Бек колебливо кимна. Хъф изсумтя и Крис прие това като знак да продължи.

— Както каза Бек, госпожа Полик може да промени решението си. В спешното е била паникьосана. Това е инстинктивна реакция при травматизираща ситуация. Може би е разиграла сцена, която е видяла в „Спешно отделение“. Предполагам, че тази сутрин съжالياва. Когато шокът отmine, човек разсъждава по-реалистично. Може да се съгласи на бързо споразумение. Освен това Били винаги е бил добър работник. Никога не ни е създавал проблеми. Щом дойде на себе си, ще обясни на госпожата, че грешката е била негова, а не наша. Ще се срамува да ни държи отговорни за нещо, станало по негова вина.

Хъф помисли върху доводите на Крис, а след това се обърна към Бек:

— Ти си разговарял с жената. Как я преценяваш? Дали е било просто истеричен изблик?

— Надявам се Крис да е прав, но вие ми плащате да предвиждам най-лошия възможен развой. Снощи изложи много ясни планове за нас и леярната.

— Ще ни запари на задниците — промърмори Хъф.

— Мисля, че трябва да очакваме най-малкото сурова обществена критика.

— Тогава да се заемем с госпожата — предложи Крис, отново опитвайки се да вдъхне известна надежда. — Да я спрем, преди да е започнала. Да покажем, че проявяваме добра воля, като дадем на децата картбланш да си изберат каквото искат от магазина за играчки. Да паркираме лъскав нов „SUVB“ гаража им. Какво ще кажете да предплатим наема им за една година? Едва ли дупката, в която живеят, е скъпа.

— Тази дупка е наша собственост — каза Хъф. — Едно от жилищата, които даваме под наем.

— Още по-добре. Може да преобядисаме къщата, да поправим оградата, да инсталираме барбекю в задния двор.

— Обзалагам се, че след това госпожа Полик ще размисли и ще се откаже да ни съди. Особено ако се бои, че може да загуби, а Бек ще я омае с юридически термини и ще я убеди, че рискува да се прости с ремонтираната си къща, новата кола и всички други придобивки.

Хъф погледна Бек.

— Какво мислиш?

— Предполагам, че си струва да опитаме. Ще наредя на някого от отдела си да се погрижи за подаръците на добра воля, като започне с колата.

Крис вметна:

— За да не рискуваме обвинения за опасни условия на труд, ще наредя онзи конвейер да не работи, докато не бъде поправен.

— Вече е спрял.

Рязко се обърна към Бек:

— Откога?

— Отпреди час.

— По чие нареждане?

— Мое.

Крис почувства прилив на гняв. Той бе директор по производството, но явно за Бек йерархията не означаваше нищо.

— Извинявай, че превиших правомощията си, Крис, но сутринта влязох в цеха да преценя ситуацията.

— За това плащаме на Джордж Робсън.

— Беше там, стоеше със скръстени ръце и не предприе нищо. За всеки идиот беше очевидно, че конвейерът не бива да работи. Помисли какво послание би било за останалите работници да го видят отново в действие, сякаш отминаваме случилото се с Били Полик с пълно безразличие. Джордж беше твърде страхлив или твърде глупав, за да вземе това решение, така че го взех вместо него.

Крис кимна сковано:

— Предполагам, че си действал от мое име.

— Да, защото ти трябваше да дойдеш тук, при Хъф. Уверих и Джордж, и другите, че давам нареждането вместо теб — погледна часовника си. — Забавих се твърде дълго. Всички са ужасно потиснати. Трябва да се появявам колкото може по-често. С ваше разрешение, ще пусна наредба, в която ръководството изразява съжаление за случилото се с Били.

— Спомени и какво ще направим, за да помогнем на семейството му — настоя Хъф.

— Разбира се — Бек го погледна и хладно се усмихна. — Случи се в най-неудобния момент, толкова скоро след смъртта на Дани. Надявам се лошата новина да не забави възстановяването ти. Как се чувстваш?

— Ще полежа още един ден и ще ме изпишат. Това е само предпазна мярка. Излишна, ако питаш мен. Доктор Кароу каза, че съм здрав. Онези проклети изследвания... Включваха ме в какви ли не машини, източиха ми половин литър кръв и безброй пъти дадох урина — и всичко това само за да ми кажат, че съм преживял лека сърдечна криза, с минимални последици.

Крис се засмя:

— Не бъди толкова разочарован, Хъф.

— Не съм. Искам да живея вечно — погледна Бек и допълни: — Зная, че ти беше неприятно да ми го съобщиш. Но работата ти е да ми носиш лоши новини. Не се упреквай за това, че изпълняваш задълженията си.

Бек вяло кимна.

Забелязал, че е разсеян, Хъф попита:

— Нещо друго ли те тревожи?

— Ако аз бях загубил ръката си — замислено отвърна Бек — и доходите си, едва ли щях да се задоволя с няколко играчки и пребоядисване на къщата — разделяйки вниманието си между двамата, добави: — Все още мисля, че трябва да бъдем подготвени за най-лошото.

Когато остана насаме с баща си, Крис седна на ръба на болничното му легло.

— Познаваш Бек. Знаеш колко е черноглед. Не позволявай песимизмът му да те сломи.

— Взема работата си присърце. Грижи се за интересите ни — Хъф го потупа по бедрото. — И за твоето наследство, сине. Не го забравяй.

— Добре, добре, той е истинско съкровище. Внимавай кръвното ти да не скочи отново.

— Никога не те бях чувал да му повишаваш тон. За какво си му сърдит?

— Откога в задълженията му влиза да дава нареждания за спиране на неизправни машини?

— Нали не искаш още нечия ръка да пострада?

— Разбира се, че не.

— Значи е постъпил правилно.

— Не съм казал, че не е. Самият аз го предложих. Просто... О, по дяволите, да оставим тази тема! Стресът се отразява зле и на мен, това е. Всички сме подложени на голямо напрежение тези дни.

— Като заговорихме за стрес, някакви вести от Ред?

— Нищо ново.

— Така и предполагам — Хъф нехайно махна с ръка. — Ред трябва да изпрати онзи помощник-шериф Скот да прибира избягали дойни крави или нещо подобно, вместо да те разиграва заради някаква проклета кибритена кутийка. Какви са новините от Мексико?

— От Мери Бет? Нямах време дори да мисля за нея.

— Но намери време да изчукаш малката хитруша, за която се е оженил Джордж. Още снощи.

Крис не бе засрамен, че баща му е узнал, но му се стори впечатляващо и забавно.

— Информаторската ти мрежа е забележителна, Хъф. Как успяваш да я контролираш дори от леглото си в интензивното отделение?

Баща му тихо се засмя:

— Ще ти кажа нещо удивително. Знаеш ли, че снощи сестра ти и Бек са били заедно в рибното ресторантче? После той я изпратил до мотела и влязъл в стаята ѝ.

Крис си спомни за ужасеното изражение на Бек, когато Уоткинс Антената бе подхвърлил циничната реплика за Сейър. Но Бек бе от мъжете със старомодни разбирания, които смятаха всички жени за дами, преди да опознаят истинската им същност.

— Не вярвам да намекваш за някакво романтично влечение между Бек и Сейър, нали? Тя го намрази от пръв поглед, защото е един от нас.

— Тогава защо все още не е заминала за Сан Франциско?

— Защото помисли, че ще умреш.

— Хм. Може би — Хъф сплете пръсти зад тила си и каза: — Все пак не мислиш ли, че би било интересно?

— Кое?

— Ако Бек и Сейър се съберат.

— На твое място не бих затаил дъх в очакване. Бек си пада по нежни, добродушни и скромни жени. Това определено не са качествата на Сейър.

— Би било прекалено да затая дъх — рече Хъф, — но трябва да помисля за алтернативни решения на проблема си.

— Какъв проблем?

— Да видя трето поколение Хойл на бял свят, преди да ме връхлети фаталният сърдечен удар. Ако искаш ти да бъдеш бащата на внучето ми, най-добре побързай да получиш развод от Мери Бет. Щом е стерилна, вече е бита карта. Избра ли си друга жена? Лайла?

— Лайла? Не, по дяволите!

— Тогава ще постъпиш най-разумно, ако престанеш да губиш времето си с нея, а и моето. Помисли си.

Хъф натисна бутона за спускане на леглото. Когато се намести удобно, затвори очи.

Крис разбираше от намеци. Излезе от интензивното отделение и от болницата, но запечата в съзнанието си всичко, което бе казал Хъф, защото от опит знаеше, че нито една дума, излязла от устата на баща му, не е случайна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Къщата бе доста отдалечена от пътя. Тясна алея, посипана с натрошени мидени черупки, водеше точно до стъпалата към входа. Покривът бе стръмен и осигуряваше сянка на широката веранда. Входната врата се намираше в средата на фасадата, с два високи прозореца от двете страни. Външните стени бяха бели, а вратата и капаците — тъмнозелени.

Сейър сви по алеята и спря пред стъпалата, покрай които имаше лехи с каладиуми и бели мушката. След цял ден безмилостна жега цветята бяха клюмнали.

Бек седеше на люлка от тиково дърво на верандата, с бутилка бира в ръка, заровил пръстите на другата в гъстата козина на Фрито.

Когато видя вратата на колата да се отваря, кучето тихо изръмжа, но я позна и веднага се втурна надолу по стъпалата да я посрещне. Бе принудена да изтърпи радостния му изблик, притисната към колата от петдесеткилограмовото му тяло.

Бек пронизително подсвирна и Фрито се укроти, но само отчасти. Тръгна пред краката ѝ и няколко пъти я спъна, докато се качваше към площадката.

Стопанинът му не помръдна от мястото си и не каза нито дума. Просто седеше и изглеждаше необичайно внушително за мъж само по масленозелени три четвърти панталони. Изражението му не разкри нищо — нито изненада, нито гняв или пълно безразличие към неочакваната ѝ поява в неговата територия, по време на заслужената му почивка.

Щом стигна до горното стъпало, тя се спря. Фрито се промъкна под ръката ѝ и потърка нос в дланта ѝ, докато не го погали по главата. Но дори за миг не откъсна поглед от очите на Бек. Най-сетне каза:

— Едва ли разбираш колко трудно се реших да дойда тук и да застана лице в лице с теб.

Той отпи глътка бира, но не каза нищо.

— Не исках да идвам и нямаше да бъда тук, ако не мислех, че има нещо, за което трябва да поговорим.

— Искаш да говорим?

— Да.

— Да говорим?

— Да.

— Значи не си дошла, за да продължим оттам, където спряхме снощи?

Страните й пламнаха и от срам, и от гняв.

— Няма да бъдеш тактичен във връзка с това, а?

— Искаш да бъда тактичен, след като ме заплаши, че ще ме убиеш, ако отново те докосна? Не си ли твърде капризна?

— Предполагам, че си прав.

— Разбира се, че съм прав.

Бе очаквала, когато го види отново, да бъде подложена на подигравки и се бе подготвила за тях. Въпреки че й се искаше да побегне обратно към колата си и да си тръгне, изчервена от срам, издържа на погледа му и отстоя позицията си.

Най-сетне, със сподавен смях, й стори място на люлката.

— Заповядай. Искаш ли бира?

— Не, благодаря.

Седна до него. Бек хвърли поглед към червения кабриолет, с който бе пристигнала.

— Хубава кола.

— Беше единствената свободна за наемане.

— Докарали са я от Ню Орлиънс?

— Тази сутрин.

Огледа Сейър и забеляза ленения панталон, комбиниран с копринена блуза.

— Друг нов тоалет?

— Не донесох много дрехи от Сан Франциско. Наложих се да допълня гардероба си.

— Значи не си променила решението си да останеш?

— Нима мислеше, че онова, което се случи снощи, ще ме изплаши? Такава ли беше целта ти? Да ме накараш да си тръгна?

Зелените му очи срещнаха погледа й и тя усети тръпка в корема... или по-ниско.

— Защо го направи?

Не би се смутила от близостта му толкова, ако беше напълно облечен. Но както бе полугол, близо до него се чувстваше неловко. Струваше ѝ се изнервящо, че той бе negliже, а тя се чувстваше разголена.

Извърна глава и се загледа в кипарисите по бреговете на Баю Боскет, които пресичаха и този парцел, и имението на Хъф.

— Това е била първата къща — каза тя. — Знаеше ли?

— Чувал съм да споменават.

— Хъф е живял в нея, докато е строил голямата.

— Преди да се ожени за майка ти.

— Да. Хъф не искаше да бъде занемарена и старият Мичъл се грижеше за поддръжката ѝ. Понякога, когато идваше тук да върши работата си, ми позволяваше да дойда с него. Докато работеше навън, аз си играех в празните стаи. Бяха първите, чието обзавеждане проектирах. Във въображението си естествено.

— Едва ли моят вкус отговаря на високите ти критерии.

Сейър се засмя:

— Не бъди толкова сигурен. Доколкото си спомням, представях си кристален полилей, висящ от тавана на въжета с много възли, персийски килими и стени с ярки копринени драперии. Целта ми беше да постигна съчетание между султанска шатра и френски дворец.

— Или публичен дом.

— Не знаех какво би представлявало, но това беше обстановката, която виждах в съзнанието си — усмихна му се, преди отново да отмести поглед към кипарисите и водата покрай тях. — Веднъж със стария Мичъл дойдохме тук по реката. Докато гребеше и ме возеше в пирогата, ме предупреди да седя мирно, защото ако събудя алигаторите, щели да ни изядат. Каза ми, че във водите се спотайват толкова големи, че биха ме погълнали на една хапка, без дори да се оригнат. Не смеех да помръдна и треперех от страх за живота си. Беше голямо приключение — усмихна се, унесена в спомени. — Едва днес разбрах, че живееш в тази къща.

— Помрачавам ли съкровенията ти спомени за нея? Както когато седнах на люлката, направена от стария Мичъл за теб?

— Спомените от детството ми бяха помрачени дълго преди ти да дойдеш.

Бек отмина тези думи без коментар, но каза:

— Хъф ми предложи да се настаня в къщата още когато ме назначи на работа. Щях да живея в нея временно, само докато си намеря друго жилище. Но един ден ме попита защо искам да плащам наем на други хора, когато мога да остана и да си спестя излишни разходи. Зададох си същия въпрос, стигнах до очевидния отговор и оттогава съм тук.

— Държат те в ръцете си, а?

Това го засегна. Допи бирата си и решително остави бутилката на масичката отстрани.

— Защо дойде тук?

— Чух за злополуката в завода снощи. Всички говорят само на тази тема.

— Какво говорят?

— Че човекът е пострадал сериозно и отговорността е изцяло на „Хойл Ентърпрайсис“.

— Така и предполагам.

— Истина ли е?

— Не успяха да спасят ръката му. Днес следобед я ампутираха. Бих казал, че е сериозно.

Не каза нищо по въпроса за вината на компанията, но Сейър се съмняваше, че просто е пропуснал.

— Чух, че си отишъл в болницата, когато са го докарали?

— Имаш надеждни източници.

— И че съпругата на пострадалия е отхвърлила помощта, която си й предложил.

— Не говори със заобикалки, Сейър. Чула си, че тя плю в лицето ми. Затова ли си тук? За да злорадстваш?

— Не.

— Или да ми напомняш за рискованите условия на труд в леярната?

— Не се нуждаеш от напомняне, нали?

— Конвейерът, който е откъснал ръката на Били, е спрял.

— По твое нареждане. Чух и това.

Бек нехайно сви рамене.

— Защо не на Джордж Робсън?

— Защото...

— Защото той е кукла на конци, която не прави нищо, без да се посъветва с Хъф.

— Който е в болница и се възстановява след сърдечен удар. Или си забравила?

— Как реагираха двамата с Крис, когато чува какво си направил?

— Подкрепиха решението ми.

— Не ги защитавай, Бек. Нима мислиш, че Джордж Робсън случайно заема поста директор по безопасността? Хъф не иска човек със съвест или дори здрав разум на тази длъжност. Робсън е пионка с титла, която Хъф е назначил, за да угоди на Комисията по безопасността. Има ли поне персонал?

— Малък.

— Една секретарка. Това е. Няма опитни техници, които да правят рутинни проверки, и със сигурност не ги провежда сам. Има ли бюджет? Не. Власт? Никаква.

— Той въведе политиката на изключване и запечатване.

Това означаваше всяка повредена машина да се блокира и да не може да бъде включена отново нито случайно, нито съзнателно, докато не бъде обявена за изправна и безопасна от специалист.

— Въвел я е, за да избегнат тлъсти глоби. Прилага ли се?

Бек продължи мълчаливо да се взира в нея.

— Едва ли. Така нареченият директор по безопасността на „Хойл Ентърпрайсис“ само заема длъжност, без да върши нищо.

— Трябва да станеш сътрудник на Чарлс Нийлсън.

— На кого?

— Няма значение — силно побутна люлката с босия си крак. — Значи си дошла да говорим за инцидента?

— Не. Дойдох да те попитам за нещо, което ме безпокои.

— По корем.

— Моля?

— Попита ме как спя нощем. Не успях да ти отговоря. Обикновено спя по корем. Впрочем поканата да провериш сама все още е в сила.

Сейър скочи от люлката като ужилена. Когато стигна до парапета, застана с лице към Бек.

— Мисля, че може би Крис е убил Дани. Не смей да се шегуваш с това.

Той стана и прекоси верандата с две големи крачки.

— Иска ти се да е така, нали? За да оправдаеш омразата си към Крис и Хъф и да си отмъстиш.

— Не търся отмъщение.

— Нима?

— Не.

— Какво търсиш тогава, Сейър?

— Справедливост — разпалено заговори тя. — Като адвокат, мисля, би трябвало и ти да се стремиш към същото. Но, разбира се, ти живееш в къщата им, без да плащаш наем.

Отговорът му бе превзета въздишка в израз на досада.

— Това няма никаква връзка. Във всеки случай нямам право да разговарям с теб по въпроса. Аз съм техен адвокат.

— Не се занимаваш с криминално право.

— Крис не се нуждае от такъв адвокат.

— Сигурен ли си?

Дълго се гледаха в очите. Бек пръв извърна глава. Прокара пръсти през косите си и я покани с жест отново да седне. Сейър не помръдна, но той се върна на люлката.

— Добре, Сейър, да поговорим. Не обещавам да отвърна на питанията ти, но съм готов да те изслушам.

Искаше да получи отговори на въпросите, които я измъчваха, но професионалният му дълг изискваше да пази тайна, а тя бе дала дума на Джесика Дебланс. Помълча няколко секунди, докато подреди мислите си, и попита:

— Крис и Дани караха ли се за нещо напоследък?

— За какво „нещо“? Не си идвала тук от много време. Караха се за всичко. От почасовото възнаграждение на новите работници до студентския отбор по футбол и предимствата на кока-кола пред пепси.

— Не говоря за дребни разпри. Имам предвид неразрешим спор за нещо важно.

— Религията на Дани — отвърна той без колебание. — Скарали са се затова в кьнтри клуба ден преди смъртта на Дани. Хъф помолил Крис да поговори с него и да се опита да го вразуми, но той се увлякъл и Дани се разсърдил. Не нарушавам поверителността, защото няколко души от кьнтри клуба са били свидетели на кавгата и са съобщили на детектив Скот.

— Някой от тези свидетели чул ли е точно какво са си казали?

— Не, доколкото знам.

— Крис повтори ли точните думи пред теб? Извинявай — Сейър поклати глава. — Зная, че не можеш да ми кажеш.

— Не мога. Но всъщност Крис не ми разказа подробно. Призна, че са спорили за новооткритата вяра на Дани и че е подхвърлил реплики, които са го разстроили. Нищо по-точно.

Фрито се дотътри и я побутна по бедрото с едрата си глава. Тя се наведе и го погали по гърба.

— Ревнувам — каза Бек.

— Изглежда, много ме харесва.

— Не ревнувам от теб, а от Фрито — гласът му я накара да настръхне, както и погледът му. — Как е възможно в един момент да съм ти толкова ядосан, а в следващия да ми се иска...

— Недей!

— Какво?

— Не казвай каквото си бе наумил. Не флиртувай с мен. Няма да отвлечеш вниманието ми от това, за което говорим. Честна дума, разочароваш ме, като ме смяташ за толкова леконравна.

— Леконравна? Сейър, ти си толкова леконравна, колкото ледена статуя.

— И това не звучи като комплимент.

— Каквото и да кажа, не си доволна. Опитвам се да ти направя комплимент, а ти ме обвиняваш, че флиртувам с теб или отвличам вниманието ти. Да престанем с този словесен двубой. Защо просто не бъдеш откровена с мен и не ми кажеш какво мислиш?

— Защото ти нямам доверие.

Бек повдигна вежди.

— Е, поне затова си откровена.

— Можеш да използваш всичко, което кажа, за своя цел.

— Каква е моята цел? Кажи ми.

— Да помогнеш на Крис да се отърве безнаказано за убийство — промълви Сейър с пресипнал глас. — Отново.

Без да откъсне поглед от очите й, той възрази:

— Обвинението не успя да докаже, че Крис е убил Джийн Айвърсън.

— А защитата не успя да докаже, че е невинен. Разбрах от човек, близък до Дани...

— От кого?

— Не мога да ти кажа. Но някой, който го е познавал добре, сподели с мен, че Дани е бил разкъсван от вътрешна дилема. Този човек смята, че е била морална, въпрос на съвест.

— Дани не се отклоняваше от правия път. Правеше дарения, ходеше на църква винаги когато вратите са отворени. Не пиеше дори бира, откакто се присъедини към онова братство. За какво може да е имал угризения?

— Според човека, с когото разговарях, Дани се е измъчвал заради нещо по-сериозно от пиенето на бира. Може да е било свързано с леярната. Нещо незаконно. Каквото и да е, разяждало го е отвътре. Мисля, че е решил да снесе товара от плещите си, за да бъде чист. Крис е разбрал това и го е убил.

Бек втренчи поглед в нея за миг, след което се изправи и застана до перилата. Наведе се, скръсти ръце над парапета и се загледа в далечината. Сейър се досети какво съзерцава — бледия ореол над дърветата, образуван от светлините на леярната, които се включваха автоматично по здрач.

Неизменният дим се носеше спокойно над хоризонта, защото нямаше вятър, който да го разсее. Той бе като забележителност на града, която напомняше за господството на фамилията Хойл и за заплахата, която тегне над всеки, дръзнал да оспори властта им.

Бек попита:

— Твърдо решена си да им отмъстиш, а?

— Нима мислиш, че ми е приятно да обвинявам брат си в убийство?

Той изправи гръб, обърна се и се облегна на перилата, със скръстени пред голите си гърди ръце.

— Може би.

— Не е така. Дори не искам да мисля, че Крис е способен на това. Но трагедията е, че го мисля. Склонността към убийство е наследствена в нашето семейство.

— Като физически белег?

— Хъф е убил човек и се е отървал безнаказано.

— О, първо Крис, а сега и Хъф — Бек недоверчиво поклати глава. — Не се спираш пред нищо. Е, не ме забърквай в дребнавата вендета към семейството си, ясно?

Отиде до входната врата, отвори я и махна на Фрито да влезе. Мрежата се затръшна зад гърба му. Сейър се поколеба само миг и го последва.

Тръгна по посока на дрънченето на тигани и го откри в кухнята да запалва котлон на печката. Фрито развълнувано подскачаше около него.

— Казвал се е Сони Холсър — заговори тя. — Бил е началник-смяна в леярната в средата на седемдесетте. Пропагандирал е синдикални идеи. С Хъф са точели зъби един срещу друг заради условията на труд и...

— Слушай — прекъсна я Бек и се обърна с лице към нея. — Всичко това ми е известно. Няма нужда да ме запознаваш с подробностите, защото ги прочетох сам. Хъф ми предложи... Мамка му!

Празният тиган на котлона бе започнал да пуши. Дръпна го встрани и извади две яйца от хладилника. Счупи ги над тигана, запържи ги набързо, след което ги смеси с кучешка храна в купичката на Фрито. Веднага щом я сложи на пода, кучето ги нападна.

— Хъф ми предложи съблазнителна сделка — продължи той. — Беше сбъдната мечта за всеки адвокат. Освен работа, която бе вълнуващо предизвикателство, щях да имам къща, служебна кола, привилегии и страхотна заплата. Навярно ме смяташ за по-долен от проститутка, защото съм приел това предложение. Е, добре. Мисли каквото искаш. Но както всяка добра проститутка, аз се скъсвам от работа, за да заслужи парите си. Освен това, както всяка умна проститутка, проверих клиента си, преди да приема парите му. Направих подробно проучване за него. Мислиш, че съм се подлъгал от наивност? Не, Сейър. Написах домашното си. В една от най-критичните статии за процеса срещу Крис се споменаваше за всички други инциденти в леярната на Хойл, при които са загинали хора. Едно от имената беше на Сони Холсър. Добрах се до всички материали и научих подробностите около фаталния инцидент. Вярно е, че обстоятелствата са били неясни, но...

— Хъф е достатъчно умен, за да ги направи неясни.

— Какво знаеш ти по този въпрос?

— Преживях го! Бях на пет години, но остави незаличим спомен в съзнанието ми. Майка ми дълго стоеше заключена в спалнята си и непрекъснато плачеше. Хъф постоянно бе нервен. Ред Харпър и други хора идваха у дома среднощ за тайни срещи в бърлогата му. В цялата къща витаеше напрежение. Макар да бях дете, и аз го долавях, то ме плашеше. Попитах Селма какво става. Каза ми, че някакви хора мислели, че Хъф е убил човек и е направил така, че да изглежда нещастен случай, но това било долна лъжа, на която не бивало да обръщам внимание. Ала дълго размишлявах, Бек, и започнах да се питам дали е лъжа. Бях виждала Хъф достатъчно разгневен, за да убие някого. Много време след като положението се успокои и животът продължи нормално, не престанах да се питам. Години по-късно направих свое проучване за случая.

— Значи знаеш, че не е имало основания за обвинение.

— Може би от юридическа гледна точка, но съм убедена, че Хъф е направил точно това, което се е твърдяло. Машината с нарисувания бял кръст, която видях вчера. Там е загинал Сони Холсър, нали?

— Така казват.

— Тя е чудовищно тежка, напълно възможно е да премаже човек. Хъф е блъснал Холсър и е гледал как умира.

Бек сложи ръце на кръста си, леко се приведе и няколко пъти вдиша дълбоко и издиша. Когато отново се надигна, каза:

— Полицията е провела щателно разследване, Сейър.

— Била е подкупена.

— Дори не е било повдигнато криминално обвинение.

— Кое не означава, че не е извършено престъпление.

— Хъф не е бил заподозрян.

— Случаят е бил потулен.

— Защото никой не е могъл да докаже каквото и да е нарушение — извика той. — Независимо дали на нас с теб ни харесва, така работи съдебната система.

Дишаше учестено, а очите му святкаха от ярост, докато излагаше аргументите си. Най-сетне скимтенето на Фрито го прекъсна и привлече вниманието му. Отърси се от войнствената поза, която бе заел, и отиде да отвори задната врата, за да пусне кучето навън.

— Не се отдалечавай много. Не забравяй за скунксовете — върна се обратно и попита: — Сигурна ли си, че не искаш нещо за пиене?

Сейър леко поклати глава в знак на отказ.

Гневът му бе отшумял. Сега бе просто неспокоен и му отиваше. Не престана да го гледа, докато извади кутия кока-кола от хладилника, отвори я и хвърли капачето на плота с типично мъжко нехайство.

Отпи голяма глътка, а след това остави кутията на масата.

— Докъде бяхме стигнали?

Тя откъсна поглед от голите му гърди.

— Доникъде. Въртим се в кръг. Това беше грешка. Не биваше да идвам тук.

Бе стигнала едва до вътрешната врата, когато Бек сложи ръка на рамото ѝ.

— Защо дойде, Сейър? Честно.

Докато стоеше толкова близо до нея, да се обърне бе лоша идея. Разбра това, преди да го направи. Все пак се обърна и очите ѝ се озоваха на нивото на гърдите му.

— Честно? За да разбера дали знаеш какво е измъчвало Дани.

— Не зная. Съжалявам, защото ако знаех, може би щяхме да имаме обяснение за случилото се с него. Това ли е единствената причина?

— Да.

— Няма друга?

— Няма.

— Не ти вярвам — когато тя вдигна глава и го погледна, той добави: — Мисля, че си дошла, защото си искала да ме видиш. Радвам се, защото и аз исках да те видя. Не съм злодеят, за когото ме смяташ.

— Напротив, Бек. Трагедията е, че дори не го осъзнаваш. Може би отначало не си бил такъв. Не зная. Но толкова дълбоко си затънал в тяхната корумпираност, че все едно си зъл по рождение като тях. Преди две години са те подмамили и така са те омаяли, че вече не си способен да различаваш правилното от изгодното. Госпожа Полик го е разбрала. Аз също разбирам. Душата ти им принадлежи.

— Добре, да кажем, че си права. Аз съм кариерист. Покварен до мозъка на костите. Щом е така, защо ми позволяваш да се доближавам на по-малко от десет крачки от теб? — застана по-близо. — Сигурно у мен има нещо, което харесваш.

Сейър се опита да се отдръпне, но той не ѝ позволи.

— Да поговорим за снощи.

— Не, Бек.

— Защо не? Зрели хора сме.

В гърлото ѝ се надигна тих ироничен смях.

— Така ли се държат зрелите хора?

— Понякога. Ако имат късмет — сниши глас и добави: — Ти си по-голяма късметлийка от мен.

За да не вижда усмивката му, тя затвори очи.

— Какво лошо си сторила, Сейър? — тихо попита той. — Поддаде се на естествените си импулси. Толкова ли е ужасно?

— За мен? Да.

— Прости си малката човешка слабост след ден, изпълнен с бурни емоции. Струпа ти се толкова много, а нито веднъж не се разкрещя, не заплака и дори не се засмя. Нямахте отдушник. Прояви хладно, непоклатимо самообладание, а всички тези емоции са напирали у теб. Накрая са достигнали критично ниво. Сексът бе начин да се разтовариш.

Сейър отвори очи.

— Случилото се снощи беше породено от гняв. Нямахте нищо общо със секса.

Бек я погледна изпод вежди с лек укор.

— Бях там, Сейър, не помниш ли? Определено имаше доста общо.

— Бях побесняла. Ти се опита да ме унизиш.

— Не вярваш в това.

— Напротив.

Той поклати глава:

— Ако вярваше, сега нямаше да си тук.

Прав беше. Ако не бе имало нищо общо със секса, значи бе доста сполучлива самоизмама. Всички усещания, които я завладяваха всеки път, когато го погледнеше, бяха сексуални. Самото му присъствие, бурният прилив на хормони, внезапният копнеж да се озове в прегръдката му и да го притисне в своята. Желанието да се остави на възбудата и да даде воля на забранените помисли, което бе чисто сексуално.

Господи, колко вълнуващо би било да се поддаде на порива, да се възползва от този толкова привлекателен мъж и да изживее физическа наслада с него. Но той беше Бек Мърчънт, най-добрият приятел на Крис, дясната ръка на Хъф.

— Не мога да направя това, Бек — прошепна тя.

— И аз не мога. Във всяко отношение е грешка — сложи ръце на талията ѝ и я притегли към себе си. — Но те желая толкова силно.

Целуна я. Устните му бяха топли, езикът му бе палав и Сейър се предаде на ласките. Издаде тих звук на недоволство, когато той леко се отдръпна от нея. Докосна следата от прехапано на устната ѝ с показалеца си.

— Твърде силен натиск?

— Не.

Усмихна се.

— Недостатъчен?

Плъзна език по деликатното място, нежно го целуна, а след това дръзко навлезе в устата ѝ. Ръката му се придвижи от лицето към гърдите ѝ. Потърка зърното ѝ с длан и разпали тръпка дълбоко у нея.

Господи, бе опияняващо. Желание, страст, или както и да го наречеше — бе прекрасно и същевременно ужасяващо, защото ако не устоеше на това изкушение, щеше да направи грешка, по-съдбоносна от онази снощи.

— Не мога да го направя с теб — задъхано каза тя. Отблъсна го, преди да успее да реагира, и се втурна през прага, но миг след като влезе в хола, застина.

Крис стоеше облегат на дивана, със скръстени глезени и ръце и с най-подигравателната си усмивка.

— Можех да се покашлям, но не исках да ви прекъсвам — нагло я изгледа от главата до петите, а след това се обърна към Бек. — Върви да вземеш студен душ. Имам спешна нужда от адвоката си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ред Харпър крачеше по тротоара пред участъка, когато пристигнаха. Пушеше цигара, но Бек остана с впечатлението, че това е само извинение, което е използвал, за да излезе навън и да ги пресрещне, преди да влязат.

Първите думи на Ред потвърдиха предположението му:

— Искам всички да знаете, че нямам нищо общо с това.

— С кое? — попита Бек.

— Скот действа на своя глава. Не знаех нищо предварително. Крис, трябва да внимаваш там вътре.

Крис се приближи толкова, че лицето му се озова на сантиметри от това на шерифа.

— А ти, ако не можеш да контролираш този хлапак, трябва да си потърсиш друга работа.

Думите му не бяха напразна заплаха и Ред го знаеше. Ако не защитаваше семейство Хойл, не би имал закрила, в случай че някой поставеше морала му под съмнение. За последен път дръпна от цигарата си.

— Да влезем вътре.

Безупречно изряден и готов, помощник-шерифът Уейн Скот ги очакваше в личния офис на Ред. Посрещна ги със сериозно кимване и им благодари, че са дошли толкова бързо.

— Реших, че е най-добре да изясним въпроса веднага.

— Какво точно се нуждае от изясняване? — попита Крис.

— Остави на мен да говоря, Крис — намеси се Бек. Седнаха на същите столове, както предния път, с лица към овехтялото и затрупано с книжа бюро на шерифа, а детектив Скот застана буквално като на пост до него.

Ред прочисти гърлото си и започна:

— Мисля, че първо е необходимо да обясня.

Подаде на Бек компютърна разпечатка.

— Поисках справка за телефонните ви разговори, господин Хойл — каза Скот. — Това е сведение за обажданията от мобилния ви телефон в деня на смъртта на брат ви. Отбелязах онова, за което се налага да ви задам въпроси.

Бек погледна реда, подчертан с жълт маркер.

— Това е на сутринта? — попита той, когато видя часа на обаждането.

— Да, господин Мърчънт. В седем и четири минути в неделя сутринта господин Хойл е позвънил на мобилния телефон на жертвата.

Фактът, че Дани бе наречен „жертва“, не убягна на Бек.

— Е, спипахте ме, помощник-шерифе. Обадил съм се на брат си по телефона. Най-добре ми сложете белезници, защото съм опасен за нищо неподозиращото общество.

Бек стрелна Крис с поглед, което бе предупреждение да замълчи. След това, с обичайното си приветливо изражение, се обърна към Скот:

— Както клиентът ми, и аз не разбирам проблема.

— Проблемът е, че господин Хойл ни каза, че в неделя сутринта е спал до късно, докъм единайсет. Не спомена, че се е събудил малко след седем и се е обадил на брат си. Освен това е странно, защото Дани Хойл е спял в стаята си през две врати на етажа до малко по-рано.

Вземайки думата за първи път, Ред се намеси:

— Установихме, че Дани се е прибрал малко преди полунощ в събота. Спал е в леглото си, защото Селма твърди, че в неделя сутринта е било разхвърляно. Пийнал е чаша кафе с нея в кухнята между шест и трийсет и седем, после е излязъл за сутрешната литургия, която се отслужва всяка неделя. Тръгнал е от къщата приблизително четири минути преди да му се обадиш — каза той на Крис.

Преди Крис да отговори, Бек изтъкна:

— Възможно е някой друг да е използвал телефона на клиента ми. Селма. Хъф. Аз. Всички имахме достъп до него.

— Къде държите мобилния си телефон, господин Хойл?

Крис погледна към Бек и му даде знак, че иска да отговори.

— Съветвам те да не казваш нищо, преди да го обсъдим — възрази той.

— Няма значение. Това са глупости — Крис не се вслуша в съвета му и се обърна към полицаите: — Никой друг не се е обаждал от телефона ми в неделя сутринта. Беше на тоалетката ми, заедно с портфейла и всичко останало, което извадих от джобовете на панталоните си вечерта. Аз позвъних на Дани онази сутрин. Не отричам. Ето доказателството — посочи към разпечатката. — Не го споменах по-рано, защото бях забравил. Беше незначително. Събудих се и отидох до тоалетната. Щом казвате, че е било около седем, значи е така. Не погледнах колко е часът, беше ми все едно. Докато вървах обратно към стаята си, чух запалване на двигател. Надникнах през прозореца и видях колата на Дани да потегля. Спомних си, че Хъф държи и двамата да си бъдем у дома за вечеря, и не ме интересуваше колко важна сбирка има братството дори ако на нея присъства самият свети Петър. Точно това му казах. Бях махмурлия и честно, не давах пет пари къде ще вечеря брат ми, но знаех, че ще трябва да понеса мърморенето на Хъф, ако Дани не си е у дома, защото съм забравил да му съобщя. Тъкмо се бях сетил и затова побързах да му се обадя. Ако отново бях заспал, можеше по-късно да забравя. Искях да го стресна. Предупредих го, че Хъф здравата ще му се разсърди, ако не се прибере вечерта. Дани обеща, че ще дойде. Казах му да хвърли една петарка от мен на подноса за дарения — за опрощение на греховете ми от предната нощ. Той се засмя и отвърна, че пет долара едва ли ще стигнат за всичките ми прегрешения, а после ми каза да се връщам в леглото, потвърди, че ще се видим вечерта, и затвори — усмивката на Крис бе приветлива, но през нея прозираше явна ненавист. — Е, помощник-шериф Скот, ако мислите, че така ще ми лепнете обвинение в убийство, значи сте още по-смешен, отколкото предполагах.

След тази обида Скот трепна.

— Да, господине, само по себе си това изглежда незначително. Но ме безпокои проблемът с времето.

— Времето?

Бек погледна към Ред, който бе подпрял брадичка с юмрука си. Изглеждаше отчаян и не смееше да го погледне в очите.

— Точно така, господин Мърчънт — потвърди Скот. — Имате ли нещо против да ви задам един въпрос?

— Задайте го, но не обещавам, че ще отговоря.

— В колко часа отидохте при господин Хойл да гледате бейзболния мач?

Въпросът му се стори безобиден.

— Започна в три. Пристигнах по време на втория ивнинг, което означава, че е било около три и дваайсет.

— И господин Хойл си беше у дома?

— В стаята за игри.

— И прекарахте останалата част от следобеда заедно?

— Докато вие с Ред дойдохте в къщата. Какъв е проблемът, помощник-шерифе?

— Двата часа, между дванадесет и трийсет и два и трийсет, през които никой не знае със сигурност къде е бил господин Хойл.

Отидоха с колата на Крис до „Соник“, което според Бек бе странен избор на място за сериозен разговор. Всяка лятна вечер из района фучаха коли, пълни с тийнейджъри. Хлапаците надуваха клаксоните, момчетата подвикваха закачки към момичетата, които в отговор крещяха: „разкарай се, шибаняк“, или нещо подобно. Някои се тълпяха около металните маси за пикник, закрепени с болтове към бетонната плоча, под алуминиевия навес. Хрупаха пържени картофи със сос чили и разиграваха кратки драми, които бяха форма на забавление в малкия град.

Надвиквайки класиката на „Бийч Бойс“, звучаща от тонколоните, Бек попита:

— Защо дойдохме тук?

— Зажаднял съм за лимонов сок с лед.

Крис паркира колата си на свободно място и продиктува поръчката си по микрофона. След това се обърна към спътника си.

— Дано е за добро, Крис.

— Онзи детектив започва да ми лази по нервите.

— Нали каза, че Селма може да потвърди, че си си бил у дома през целия ден?

— Не очаквах да го уведоми за следобедната си дрямка.

— Това означава, че местонахождението ти в продължение на два часа е неизвестно. Излиза ли някъде? Не ме лъжи, по дяволите!

— И какво, ако съм излизал?

— Това означава, че си имал възможност да убиеш Дани, защото часът на смъртта му, установен от съдебния лекар, е в отрязъка от време, в който никой не знае със сигурност къде си бил.

Пристигна сервитьорка на ролкови кънки с питиетата им. Крис ѝ даде щедър бакшиш. Отпи глътка сок през сламката и сподели, че единственото, което му липсва, са две капки текила.

Ядосан от нехайното отношение на приятеля си, Бек натърти:

— Крис, как да те накарам да проумееш, че положението ти е сериозно? Какви бяха онези глупости за обаждането? Не можа ли да измислиш нещо по-правдоподобно от покана за вечеря в неделя? Веднага разбраха, че лъжеш. Както и аз. Когато Хъф дойде следобед и попита дали някой от нас е разговарял с Дани, ти не спомена, че сутринта си му позвънил.

— Забравих.

— Забравил — изсумтя Бек. — Вече ти казах, че това ще бъде впечатляващ довод на защитата в съда.

— Е, добре, Бек, щом искаш да чуеш правдоподобна история, нима би било по-добре да кажа на детектив Скот, че съм позвънил на Дани, за да си уговорим среща в рибарския лагер същия ден? Точно така — потвърди той, за изумление на Мърчънт. — Ето каква беше целта на обаждането ми. Не споменах на Хъф следобед, защото мисията ми се бе провалила, а не бях в настроение да слушам тирадите му. Не мислиш ли, че още повече бих усложнил положението си, ако бях казал истината на многоуважаемите ни шерифи? Това ли би предпочел?

Бек издаде дълга въздишка.

— Не, не е за предпочитане.

Закрепи чашата си в поставката на таблото и се загледа през стъклото в лъскавия капак. Харесваше му да кара пикап, докато Крис предпочиташе вносните луксозни коли, спортен модел.

— Оттук нататък, Крис — каза той, обърнат с лице към него, за да придаде повече тежест на думите си, — не говори нищо пред никого. Вече се разприказва твърде много.

— Скот ме предизвиква.

— Той го знае. Залага ти клопка, за да се възползва от ненавистта ти към него. Трябва да се научиш да държиш езика си зад зъбите.

— Говориш, сякаш съм виновен, Бек — Крис го изглежда укорително. — Не съм убил брат си. Не съм бил в рибарския лагер.

— Тогава защо си го повикал там, за Бога?

— С Дани се бяхме скарали предишния ден. Не бях стигнал доникъде с него. Видях го да тръгва за църква сутринта и си помислих: „По дяволите, не е проумял и дума“. Затова реших, че ако се срещнем сред природата, на усамотено място, ще можем да поговорим спокойно на четири очи. Освен това щях да докажа на Хъф, че сериозно съм се заел да вразумя Дани. Беше разтревожен заради влиянието на онези религиозни глупости върху сина му и искаше да престане с тях.

— Дани съгласи ли се да се видите там?

— Не — заяви Крис. — Точно това ме озадачава. Каза, че мога да го замъкна там само мъртъв — замълча, осъзнал какво бе изрекъл, и се плесна по челото. — Господи!

— Ясно, продължавай.

— И така, когато дойде Ред и ни съобщи, че Дани е открит мъртъв в рибарския лагер, останах като гръмнат. Първо, защото чух, че брат ми е мъртъв, което е достатъчно шокиращо. Но и заради мястото, на което е намерил смъртта си.

— Значи ти не отиде?

Решително поклати глава.

— Казах на Дани, че ще бъда там, с надеждата да промени решението си. Той отговори: „Не ме чакай, Крис, няма да дойда“. Онзи следобед беше адска жегга. Имах махмурлук и ме налегна мързел. Затова реших, че няма смисъл да отивам, щом бе отказал толкова категорично. Но явно Дани е повярвал, че ще ме открие, и е отишъл, очаквайки да се видим.

— Едва ли ще убедиш съдебните заседатели, че брат ти се е самоубил, защото ти си му вързал тенекия.

— Това саркастична забележка ли беше?

— Определено. Нещо като намек, че историята ти куца.

— Отлично го знам. Защо, мислиш, премълчах тази подробност от всички?

— Дори от мен?

— Особено от теб.

— Защо?

— Първо, защото знаех, че ще те ядосам, ако ти кажа.

Бек отпусна глава на облегалката и дълбоко си пое дъх.

Би било загуба на време да спорят за един премълчан факт. По-важно бе да помислят за справяне с проблема.

— Каж ми, какво предполагаш, че се е случило с Дани, когато е стигнал там?

— Вече чу предположението ми — напомни му Крис.

— Че някой се опитва да те накисне?

— Така мисля. Каза ли на Ред за Уоткинс Антената?

— Днес следобед, явно преди Скот да получи разпечатката. Обясних му за спречкването ни с Уоткинс в ресторанта, за молбата му за работа, която Дани е отхвърлил. Повторих думите му и от снощи, и от онази вечер, когато бях там със Сейър.

— Как реагира Ред?

— Каза, че не вижда нищо съществено, но няма да изключи Уоткинс и ще се постарее да го държи под око.

Крис се намръщи.

— Не звучи много убедително, но все пак е нещо, предполагам.

— Как би могъл Уоткинс или някой друг да те накисне, Крис? Кой друг знае, че си си уговорил среща с Дани по телефона?

— Никой. Но ако някой е следил Дани и е дебнел за шанс да го убие, би го нападнал, когато е сам, на отдалечено място като рибарския лагер.

— А защо ще използва пушка, която е собственост на семейството?

— За да натопи някого от роднините на жертвата — гневно отвърна Крис. — Би могъл първо да го халоса, а после да вземе пушката и да изстреля куршум в устата му. Във всеки рибарски лагер, където съм бил, има някакво огнестрелно или друго смъртоносно оръжие. Ако не пушка, можел е да използва харпун, въже, дърво за огрев, рибарска корда — всичко. Можел е да го завлече до водата и да го удави.

Бек се замисли върху това, докато Бъди Ходи редеше рими за Пеги Сю.

— Последния път, когато бяхме в лагера, не заредих пушката, преди да я окача над вратата. Убиецът е трябвало да намери патроните, а само ние, които ходим там, знаехме къде стоят. Колибата беше

претърсена за отпечатащи. Бяха снети само мои и на хора от семейството.

— Лесно е. Навярно е бил с ръкавици.

Това го подсети за друга неудобна тема.

— Крис, ти с какво беше облечен в неделя?

Преди да си тръгнат от участъка, помощник-шерифът бе поискал от Крис да занесе дрехите и обувките, с които е бил в неделя следобед. Крис бе заявил, че не си спомня с какво е бил облечен. Но и нямаше смисъл. Които и дрехи да бяха, навярно Селма вече ги бе изпрала или занесла на химическо чистене.

— Както казах на Скот, не си спомням — отвърна той сега. — Спортен панталон, фланелка за голф. Не помня.

— Когато дойдох в къщата, беше с раирана риза с разкопчана яка и черен панталон „Докърс“.

Крис повдигна вежди.

— Забеляваш облеклото ми? Да не би да си падаш по мен? — засмя се той. — Не, не си обърнал резбата. Видях как пъхаше език до сливиците на Сейър.

Бек не допусна да отвлече вниманието му.

— Спомням си с какви дрехи беше, защото, преди да вляза при теб, имах чувството, че ще се разтопя. Ризата ми залепна от пот само докато измина краткото разстояние с колата. Забелязах разликата помежду ни. Ти изглеждаше изтупан. Току-що се бе преоблякъл, нали?

— Какво значение има?

— Ще има значение, ако Селма застане на свидетелската скамейка и трябва да отговори под клетва какво е или не е намерила в коша ти за мръсни дрехи между събота следобед, когато си тръгнал за Брокс Бридж, и неделя следобед. Ще бъде принудена да свидетелства, че си взел душ около три, след като Дани е бил застрелян между един и два и половина — Бек го погледна право в очите. — Излиза ли в неделя?

Крис се втренчи в него, без да трепне. Протяжно въздъхна и повдигна ръце, в знак, че се предава.

— Виновен.

Бек почувства стягане в гърдите, тегнещо като котва, но се опита да овладее тревогата си и да заговори със спокоен глас.

— Къде ходи, Крис? И защо трябваше да вземеш душ и да се преоблечеш малко преди да дойда в къщата?

— Помниш ли онова уличаващо доказателство по роклята на Моника Люински? — Крис разпери ръце и широко се усмихна. — Оказах се без презерватив. Представяш ли си? На моята възраст. Наложих се да го извадя, преди да се изпразня.

— С коя беше?

— С Лайла. Знаех, че Джордж ще играе голф с Хъф. Затова отидох у тях за малко следобедно развлечение.

— Защо не ми каза, за Бога? Когато за първи път те попитаха как си прекарал неделния следобед, защо не каза, че си бил с жена? Лайла е алибито ти.

— Шерифът много щеше да се зарадва да го чуе.

Бек имаше нужда от няколко секунди, за да направи връзката, след което промърмори: Мамка му!

— Точно така. Лайла е дъщеря на сестрата на Ред. Не е възможно да съм убил брат си, защото тогава чуках племенницата на нашия шериф. Предпочетох да не му съобщавам това, въпреки че точно сега не изпитвам особено приятелски чувства към него.

— Ако имаш нужда от алиби, можем ли да разчитаме на нея да го потвърди?

— Предпочитам да не я замесвам — отвърна той, леко намръщен. — Освен че е племенница на Ред, знам, че не би искала да изложи брака си с Джордж на риск, като признае, че има любовник. Непрекъснато го прави за смях, но здравата я е разглезил, купува ѝ всичко, което поиска. Безумно я обича и докато му пуска от време на време, всичко между тях е наред. Вероятно ще излъже, за да запази мекото гнездо, което си е постлала.

— Бил си с нея два часа?

— Е, не гледах часовника, но ми се струва напълно възможно.

— Видя ли те някой в къщата ѝ?

— Погрижихме се да го предотвратим.

— Добре. Ще държим Лайла в резерв и ще я използваме само ако е абсолютно необходимо.

— Няма да се наложи — заяви Крис. — Не разполагат с нищо друго, освен косвени улики. Вече съм бил несправедливо обвиняван в убийство и от опит зная, че те не са достатъчни.

— Този път е различно, Крис. Беше намерен труп.

— Точно така. Трупът. Опитвам се да не мисля за това. Добре че Ред е идентифицирал Дани вместо някой от нас. Но ти видя колибата. Всичко вътре е изпоцапано, нали?

— Затова искат да видят дрехите ти. Убиецът е бил опръскан с...

— Бек, стига! Ясно?

— Рано е да ти се гади. Ако се стигне до съд, ще ти покажат снимки от местопрестъплението.

— Няма да се стигне до съд. Дори и да стане, процесът няма да е срещу мен.

Замълчаха, докато звучеше последният припев на — по ирония на съдбата, която накара Бек да почувства хладна тръпка — песента „Затворнически рок“. Крис допи питието си и неочаквано попита:

— Изчука ли вече Сейър?

— Моля?

— Виж ти, какво изражение! Изненада. Невинност. Оправдан гняв. Като че ли никога не му е хрумвала подобна мисъл — Крис се засмя. — Успя ли?

— Имаш по-важни грижи — троснато отвърна Бек.

— Не съм единственият, забелязал искри помежду ви. Хъф също ги е видял да прехвърчат.

— Няма никакви „искри“.

— Хм. Предполагам, че парата, която се надигаше и от двамата ви в твоята кухня, е била от атмосферното налягане.

Бек го изгледа заплашително.

— Какво я задържа тук, ако не ти? — продължи да упорства Крис. — Мрази Дестини и всички в този град, особено ако са от фамилията Хойл.

Бек премълча, че Сейър го подозира в убийството на по-малкия им брат. Сигурен бе, че това ще разтревожи Крис толкова, колкото и него. Безпокоеше се какво ще предприеме, за да докаже, че е права. Не беше лесно да бъде сплашена и за краткото време, откакто я познаваше, се бе убедил, че щом си науми нещо, тя е твърдо решена да го осъществи.

— С кого спиш си е твоя работа — каза Крис.

— Благодаря.

— Но няма да съм добър приятел, ако не те предупредя да внимаваш. Сейър е...

— Слушай, зарежи това. Разбрано?

Крис закачливо му се усмихна:

— Взе ми думите от устата, приятел.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше горещо. Това можеше да се каже за бреговете на Мисисипи през лятото — и лятото на 1945-та не правеше изключение. Беше толкова горещо, че дори скакалците умираха от жегата, а узрелите домати се пръскаха, преди да бъдат обрани.

Все пак веднъж, когато Хъф и баща му бяха доста изгладнели, бяха събрали няколко натъртени домати от земята в нечия градина, бяха ги забърсали от полепналата пръст и мравките и ги бяха изяли за вечеря.

През това лято на 1945-та Хъф бе на осем години. Всички ликуваха заради победата над германците. Въпрос на време бе да натрият носа на японците. По улиците почти във всеки град, през който минаха, имаше шествия. Хората вееха знамена, но не някогашния флаг на Конфедерацията, а знамето на Съединените щати.

Хъф не разбираше за какво е цялата суматоха. Двамата с баща му не бяха усетили войната. Неговият татко не бе в армията. Хъф не можеше да си обясни това, защото повечето мъже на същата възраст носеха униформи. Пътническите влакове бяха претърпкани с войници и моряци и веднъж с баща му се бяха возили в товарен вагон заедно с двама униформени чернокожи. Никак не му бяха харесали. Нито пък на татко му, който в друг случай би ги пратил да си потърсят друг товарен вагон. Но този път бе казал, че всичко е наред, защото тези момчета воюват за страната си.

Щом в армията приемаха дори негри, Хъф не разбираше защо не бяха повикали неговия татко. Навярно причината бе той. Какво щеше да стане с него, ако бяха изпратили баща му да убива нацисти и японци? Толкова много пътуваха, не се задържаха задълго на едно място и може би армията дори не знаеше името на татко му. Или пък армията бе като всички други — смяташе го за непредставителен или слабоумен, а той бе просто беден и необразован.

Баща му бе преживял Голямата депресия. Хъф не беше сигурен какво точно означава това, но знаеше, че е нещо лошо. От обяснението

на баща си бе разбрал, че Депресията е била като война, защото е засегнала цялата страна, но врагът бил бедността. Семейството на неговия татко бе загубило тази война.

Ала те бяха живели в бедност и по-рано. Затова баща му бе ходил на училище само три години. Беше се налагало да работи в памуковите плантации заедно със своя татко, а понякога дори и с майка си.

— С разкъравени ръце и едно-две бебета на гърдите — казваше той за нея и изглеждаше тъжен.

Близките на баща му бяха починали, както и майката на Хъф. Когато питаше татко си какво ги е убило, той отговаряше:

— Бедността, предполагам.

През лятото на четиридесет и пета беше още по-трудно да се намери работа, защото много войници се завръщаха и търсеха препитание. Не бе достатъчно да обикалят. Затова бе истинско чудо, когато господин Джей Ди Хъмфри нае татко му да работи в гробище за автомобили.

Беше мръсна работа под парещото слънце, но баща му бе благодарен и усърдно превиваше гръб. Когато някой дойдеше при господин Хъмфри и търсеше резервна част за по-стар модел кола, той претършуваше безкрайния двор, пълен с изпотрошени коли, докато намери това, което иска клиентът.

В края на всеки ден целият бе в мръсотия, изпоцапан със смазка, с множество драскотини от ръждясали желяза и мускулна треска от ваденето на двигатели от упорити шасита. Но бе доволен, че има постоянна работа, и не се оплакваше.

Хъф се мотаеше из автоморгата заедно с него. Беше дребничък за възрастта си и се срамуваше да разговаря с други хора, освен с татко си, който му позволяваше да върши по някоя дребна работа, например да му донесе инструмент от бараката или да подрежда автомобилни гуми. Господин Джей Ди Хъмфри дори му подари вътрешна гума, лепена толкова пъти, че не ставаше за нищо. Играеше си с нея в прашния двор, докато баща му работеше от изгрев до залез-слънце всеки ден, освен в неделя.

Казваше, че ако нещата потръгнат, наесен той ще може да започне училище. Вече било малко късно, но бил сигурен, че бързо ще настигне другите деца.

Хъф гореше от нетърпение да тръгне на училище като другите момчета. Много пъти ги бе гледал отдалеч, докато се смееха, тичаха из училищния двор, подхвърляха си топки или гонеха момичетата с панделки в косите, които пищяха и се кискаха.

През това лято домът им бе една изоставена барака. Предишните обитатели бяха оставили доста боклук, но също матрак на пода и паянтови мебели. С баща му бяха изхвърлили вехториите и се бяха настанили.

Ноцта, която бе променила живота на Хъф завинаги, бе типично гореща, но още по-влажна от обикновено. Потта не засъхваше, а се стичаше по кожата на мътни струйки, докато най-сетне капне в прахта и остави малки кратерчета, както първите дъждовни капки. Трудно беше човек да си поеме дълбоко дъх, защото въздухът бе ужасно тежък и задушен. Докато вървяха от гробището за коли към дома си, татко му бе казал нещо по повод горещината и бе предрекъл, че най-късно сутринта ще се разрази буря.

Тъкмо бяха седнали да вечерят студен бекон, царевичен хляб и сливи, набрани от дърветата край пътя, когато чуха към бараката им да се приближава кола.

Никой не ги посещаваше, така че кой ли можеше да е?

Сърцето на Хъф се сви и момчето с мъка преглътна поредния сух залък. Навярно беше собственикът на бараката, който искаше просто да провери какво правят в неговата къща, защо спят на неговия матрак и се хранят на трикраката му маса. Можеше да ги изрита и да останат без подслон.

А ако не успееш да намерят друго жилище, преди да започне учебната година? Хъф мечтаеше за първия учебен ден. Татко му бе оградил датата на календара със снимка на гола жена, който висеше в офиса на господин Хъмфри. Тогава и той щеше да бъде едно от децата на игрището в училищния двор и сигурно щеше да научи техните игри.

Със замряло сърце, отиде при баща си до празната прозоречна рамка и видя лъскава черно-бяла кола с червен буркан на покрива. До полицая в нея седеше господин Хъмфри. Но не се усмихваше, както когато бе дал гумата на Хъф. А докато вървяха към бараката, служителят на реда удряше по едрата си, широка длан с голяма бухалка.

Баща му го предупреди да стои вътре и отиде да посрещне посетителите.

— Добър вечер, господин Хъмфри.

— Не искам да ми създаваш неприятности.

— Моля?

— Дай ги.

— Какво да ви дам, господин Хъмфри?

— Не ни баламосвай, приятел — изръмжа полицаят. — Джей Ди знае, че ти си ги отмъкнал.

— Не съм отмъкнал нищо.

— Нали знаеш кутията за пури, в която държа всички пари?

— Да, господин Хъмфри.

— Е, изчезнала е. Кой друг може да я е взел?

— Нямам представа, господин Хъмфри, но не съм аз.

— Ах, ти, слабоумна отрепко, нима мислиш, че ще ти повярвам?

Хъф подаде глава над перваза. Лицето на господин Хъмфри бе станало червено като рак. Полицаят се усмихваше, но не изглеждаше приятелски настроен. Подаде бухалката на господин Хъмфри.

— Може би това ще му влее малко разум.

— Господин Хъмфри, аз...

Това бе единственото, което успя да каже баща му, преди господин Хъмфри да го удари по рамото. Навярно ужасно го заболя, защото падна на колене.

— Кълна се, че не бих откраднал...

Последва нов удар, този път по главата. Прозвуча като разцепване на дърво с брадва. Баща му се свлече на земята. Остана да лежи неподвижен и не издаде нито звук.

Хъф застина на мястото си, затаил дъх от недоумение и ужас.

— За бога, Джей Ди, здравата го халоса — засмя се полицаят, надвесен над баща му.

— Така ще се научи да не краде от мен.

— Нищо няма да научи — служителят на закона се изправи и извади от задния си джоб кърпичка, с която изтри кръвта от пръстите си. — Мъртъв е.

— Не се бързай с мен.

— Честна дума, мъртъв е.

Господин Хъмфри повдигна бухалката, сякаш за да прецени тежестта ѝ.

— Да не би в това нещо да има желязо?

— Добра е за налагане на негри — полицаят побутна бащата на Хъф с върха на обувката си. — Как се казваше?

Господин Хъмфри отговори на въпроса му, но не произнесе името правилно.

— Беше скитник. Опитваш се да постъпиш като добър християнин, подаваш ръка на един закъсал, а той я ухапва.

— Не е ли това закон Божий? — полицаят поклати глава със съжаление заради тази тъжна истина. — Е, утре ще доведе погребалния агент. Предполагам, че държавата ще трябва да плати за погребението.

— Чух, че медицинският факултет на университета непрекъснато се нуждае от нови трупове.

— Добра идея.

— Сигурно е скрил парите ми някъде из този бордей.

Влязоха в бараката и забелязаха Хъф, приклепнал до прозореца, с гръб към стената, облепена със страници от стари броеве на вестник „Билокси“.

— О, по дяволите, забравих за хлапето му.

Полицаят повдигна шапката си, сложи ръце на кръста си и навъсено изгледа момчето.

— Малък кльоцав сополанко.

— Влачеше се подир жалкия си татко навсякъде. Струва ми се малко изостанал.

— Как се казва?

— Нямам представа как е истинското му име — отвърна господин Джей Ди Хъмфри. — Баща му го наричаше Хъф.

— Хъф?

Най-сетне осъзна, че не чува името си в онази лятна вечер през 1945-та.

Изпита неописуемо чувство за загуба, както винаги, когато се събудеше от този повтарящ се сън. Радваше се, щом го споходеше, защото бе като среща с баща му. Но краят никога не беше щастлив.

След събуждането неговият татко винаги бе мъртъв, а той бе останал сам.

Отвори очи. Крис и Бек стояха от двете страни на леглото му в болницата. Крис се усмихна.

— Добре дошъл. Завърна се от страната на сънищата.

Засрамен, че бе спал толкова дълбоко и че го бе обзела сантименталност, както всеки път след този сън, изправи гръб и седна на ръба на леглото.

— Просто подремнах.

— Подремна? — засмя се Крис. — Беше като изпаднал в кома. Помислих, че няма да успеем да те събудим. Дори бълнуваше. Каза нещо за неправилно произнесено име. Какво сънува?

— Проклет да съм, ако помня — промърмори той.

— Дойдохме да ти помогнем да се подготвиш за изписване — каза Бек. — Но явно сме закъснели.

Беше се облякъл още преди разсъмване. Никога не си бе падал по излежаването и престоят в болницата не бе променил този навик.

— Готов съм да изляза оттук.

— Нямаме търпение да се отървем от теб — доктор Кароу влезе в стаята с бодра крачка и развяваща се като корабно платно бяла престилка. — На сестрите им писна от киселото ти настроение.

— Тогава ме изпишете. Вече закъснях за работа.

— Не си го и помисляй, Хъф. Отиваш си у дома — заяви докторът.

— В леярната имат нужда от мен.

— Необходима ти е повече почивка, преди да се заемеш с обичайните си занимания.

— Глупости! Три дни не съм правил нищо друго, освен да лежа.

Накрая постигнаха компромис. Разбраха се да се прибере и да си почива до вечерта, а на следващия ден, ако се чувства достатъчно добре, да отиде на работа за няколко часа и постепенно да се върне към предишния си график. Естествено този спор бе част от постановката, разиграна заради Бек и Крис.

Кароу, кучият му син, бе като Ал Пачино в ролята на съвестен лекар. Щеше да даде на Хъф зелена светлина да работи, когато получи зелените банкноти за убедителното инсцениране на сърдечен удар.

Попълването на формулярите за изписване бе изпитание за търпението му, както и возенето до изхода в инвалидна количка. Когато най-сетне се прибра у дома, вече бе крайно раздражителен.

— По-зъл е от змия — каза Крис на Селма. — Внимавай. Приемайки предупреждението с пълно нехайство, тя се засуети около Хъф, настани го в любимото му убежище с чаша чай с лед и одеяло в скута, което той веднага отметна и изкрещя:

— Не съм инвалид, по дяволите, а и навън е над трийсет градуса! Ако искаш утре все още да работиш тук, да не си посмяла да ме завиваш!

— Не съм глуха и не е нужно да крещите. И си мерете приказките — с обичайното си спокойствие Селма взе одеялото и старателно го сгъна. — Какво искате за обяд?

— Пържено пиле.

— Е, ще ядете риба на скара и задушени зеленчуци — това бе последното, което изстреля, преди да излезе и да затръшне вратата след себе си.

— Селма е единствената, която може безнаказано да ти говори така — отбеляза Крис от другия край на стаята. Хвърляше стрелички, но очевидно без хъс.

Бек бе седнал на дивана, опрял глезен върху коляното на другия си крак, с ръце, изпънати над облегалката.

Хъф запали втората цигара, откакто бяха тръгнали от болницата.

— Не ви бива за това.

— За какво не ни бива? — попита Бек.

— Да се преструвате на безгрижни — угаси клечката кибрит и продължи: — Престанете с този театър и ми кажете какво става.

— Доктор Кароу ти забрани да пушиш.

— Да върви по дяволите — обърна се той към Крис. — И не сменяй темата. Искам да узная какво става. Кой от двама ви ще ми каже?

Крис се настани на свободния диван.

— Уейн Скот отново ни създава неприятности.

— Какво има пък сега?

— Все още рови — отвърна Бек. — И всичко, което изрови, сочи към Крис.

Хъф дръпна от цигарата си, питайки се къде са били себеподобните на този досаден детектив, когато баща му бе хладнокръвно убит. Никой не бе задал дори един въпрос как в главата му се е получила пукнатина, достатъчно широка, за да изтече част от мозъка му. Хъф дори не бе сигурен дали баща му е бил погребан, или трупът му е бил предаден на медицинския факултет, за да бъде нарязан от група некадърни студенти.

Бяха го откарали да преспи в ареста, защото не знаеха какво друго да правят с него. По пътя към града господин Джей Ди Хъмфри бе казал на полицая, че жена му ще изпадне в истерия, ако заведе Хъф в дома им.

— Може да има въшки. Тя ще ме убие, ако децата ни се напълнят с гниди.

Тази нощ, докато плачеше на кушетката в арестантската килия, чу полицая да казва на друг полицай, на когото бе наредено да го държи под око, че всъщност госпожа Хъмфри, съпругата на Джей Ди, е взела кутията с парите, която не бяха успели да открият при претърсването на бараката.

— Имало голяма разпродажба на платове. Парите ѝ не достигали и тя се отбила в офиса до автоморгата, за да си вземе, без да каже на Джей Ди.

— Е, това е невероятно — отбеляза другият мъж.

Добре се посмяха заради недоразумението.

На следващата сутрин Хъф получи сандвич със салам и кексче за закуска, след което служителят на реда му заповяда да чака кротко, без да досажда на никого.

Това и направи, докато пристигна слаб мъж в крепонов костюм и очила с телени рамки, който му каза, че е дошъл, за да го отведе в сиропиталище. Когато тръгнаха от участъка, попита:

— Нали няма да имам проблеми с теб, момче?

Нямаше представа какъв ад щеше да се стовари върху главата му и върху институцията, която представляваше. Щеше да проклина деня, в който бе отвел малкия Хъф Хойл от ареста.

През следващите пет години Хъф бе живял, или по-скоро съществувал, в приют за сираци, ръководен от хора, които проповядваха християнски добродетели, но пребиваха с камшици до

безсъзнание всеки, който ги погледнеше накриво, а той често го правеше.

Когато стана на тринайсет, избяга. Единственото, за което съжеляваше, беше, че копелето с крепоновия костюм не разбра кой е убиецът му. Трябваше да го събуди и да му даде време да сложи очилата си, преди да затисне лицето му с възглавницата.

Не бе допуснал същата грешка с господин Хъмфри. Беше се погрижил убиецът на баща му да го види и да чуе името, което прошепна в ухото му, преди да го удуши в собственото му легло, докато дебелията му съпруга спокойно похъркваше на по-малко от метър от него.

Полицаят му бе спестил труда да го убива. Хъф беше поразпитал из града и бе научил, че се е опитал да разтърве двама чернокожи, сбили се за някакво ловджийско куче. Единият от тях имал нож и го забил до дръжката в корема на полицаия. Казваха, че е умрял, гърчейки се в агония.

От нощта, в която бе умрял баща му, Хъф хранеше ненавист към хората с полицейски значки, която пролича и сега.

— Каква нова муха е влязла в главата на детектив Скот? Бек му разказа за разпита предната вечер.

От време на време Крис го прекъсваше с шеги или подигравателни забележки относно помощник-шерифа. Когато Бек завърши, Хъф попита:

— Крис, обяснението ти за телефонното обаждане трябва да е охладило ентузиазма му. Особено след като наистина те помолих да не оставяш Дани на мира, докато не се откаже от онази църква. Но Скот е инат, амбициозен е, а това ме безпокои. Струва ми се, че няма да се откаже и да зареже тези глупости.

— Боя се, че си прав, Хъф — каза Бек.

— Не разбирам какво става с Ред — промърмори Крис. — И двата пъти, когато ме повикаха за разпит, той остави Скот да дърпа юздите. Трябваше да търпя нападките на онзи селяндур, а шефът му нито веднъж не го смърми. Повече пари ли иска? Ако е така, да му дадем още няколко пачки и да приключим с тази история. Или това, или да се заемем сами с полицейската работа.

— Полицейска работа? — Хъф отмести поглед от Крис към Бек. — За какво говори?

— Крис смята, че някой е убил Дани и е направил така, че уликите да сочат към него.

— Някой се опитва да ме натопи, Хъф.

Баща му се настани по-удобно на креслото си.

— Да те натопи, а? Какво мислиш за тази теория, Бек?

— Правдоподобна е. През годините си си създал доста силни врагове. Предполагам, че ако някой е искал да те удари там, където наистина боли, би посегнал на едно си децата ти. Би те засегнал двойно по-дълбоко, ако друго от тях бъде обвинено.

— Някакви предположения кой може да е този тип?

— Уоткинс Антената — заяви Крис.

Хъф се вира в него няколко мига, а след това от гърдите му се изтръгна гръмогласен смях.

— Уоткинс Антената? Той няма достатъчно ум, за да убие дори буболечка и да му се размине.

— Повярвай ми, Хъф, опасен е.

— Разбира се. Всички от фамилия Уоткинс са отрепки. Но доколкото зная, не са убийци.

— Налитат на бой. Склонни са към насилие. След три години в Ангола е възможно Антената да се е научил и да убива — Крис се премести напред, до ръба на дивана. — Веднага щом е излязъл от затвора, сърдит на целия свят, предполагам, Уоткинс е подал молба за работа в леярната. Дани не го е назначил. Антената е знаел не по-зле от всеки друг, че приемаме пуснати условно, защото са евтина работна ръка. Дани, богатият шеф, възмущение на всичко, което Антената мрази и обвинява за негодите си, е отхвърлил молбата му. Като добавим към това и свадата ни преди три години, мисля, че има солиден мотив за убийство като отмъщение.

Бек продължи мисълта му:

— Вероятно Уоткинс е наблюдавал Дани, очаквайки възможност да го нападне. В неделя следобед го е проследил до рибарския лагер — вместо обобщение, разпери ръце. — Това е хипотезата.

— Антената е толкова глупав, че нищо чудно да е забравил стръвта, когато е нагласял нещата така, че да изглежда, сякаш Дани наистина е отишъл да лови риба — добави Крис. — Няма откъде да знае за ненавистта му към риболова.

Хъф стана от креслото си, обиколи стаята, радвайки се на всичко, което притежаваше, опиянен от вкуса на тютюна, галещ езика му. Найсетне каза:

— Звучи доста смислено, но е само предположение. Не разполагате с нищо в подкрепа на догадките си.

— Може да използваме самия Уоткинс — рече Крис. — Станал е ужасно самонадеян. Защо иначе ще задява Сейър в ресторанта? По-рано не би припарил до нея. А онази вечер обиди цялото ни семейство. Бек го чу.

Хъф погледна Бек, който кимна:

— Да. И други хора го чуха.

— Какво казва Ред по въпроса?

— Споменах му за това само веднъж — отвърна Бек.

— Не го е взел на сериозно — каза Крис, явно подразнен от привидното безразличие на шерифа. — Не си ли съгласен, че трябва да разпита Уоткинс?

— Това е най-малкото — Хъф застана до масата и изтръска пепелта от цигарата си в пепелника. — Оставете Ред на мен.

Преди да добави още нещо, Селма тихо почука на вратата и я отвори.

— Току-що пристигна пакет за вас, господин Хойл. Даде й знак да подаде плика с емблемата на „Федерал Експрес“ на Бек.

— Каквото и да е, имаш ли нещо против да се заемеш?

— Не, разбира се.

Бек взе плика от Селма и го разкъса. Вътре имаше един-единствен лист. Хъф се вгледа в очите му, докато набързо прегледа страницата, а след това отново се върна в началото, за да я препречете по-внимателно. Щом свърши, изруга под нос. Хъф забеляза тревожния поглед, който хвърли към Крис.

— Лоши новини? — попита Хъф. — Хайде, да ги чуем.

Колебанието на Бек още повече го ядоса.

— По дяволите! — изкрещя той. — Аз ли командвам тук или вече не?

— Извинявай, Хъф — тихо каза Бек. — Разбира се, че ти командваш.

— Престани да ме дразниш и кажи какво е това писмо.

— От Нийлсън е. Чул е за злополуката с Били Полик.

Хъф пъхна цигарата в устата си и се залюля на пети.

— Е, и?

Бек въздъхна:

— Лошо ни се пише.

Крис не бе доволен да завари Джордж Робсън пред вратата на офиса си, когато се върна там след напрегнатия обяд с Хъф, по време на който се бе наслушал на оплаквания за всичко — от Чарлс Нийлсън до менюто на Селма.

— Би ли ми отделил минута, Крис? — попита Джордж.

Не можа да намери основателна причина да откаже и го покани вътре.

Джордж не притежаваше впечатляваща външност. Характерът му също не будеше симпатии. Усърдните му опити да се хареса само го правеха досаден. Приличаше на пораснал зубрач, който полага усилия, за да бъде приет в компанията, и дори се самозаблуждава, че е успял, не осъзнавайки, че това никога няма да стане.

Тези илюзии го правеха идеален за длъжността, която заемаше.

На Крис му се струваше забавно, че Джордж тъне в блажено неведение за рогата, които носи благодарение на мъжа, който го покани да седне и любезно му предложи питие.

— Не, благодаря.

— Тогава какво мога да направя за теб, Джордж?

— Става въпрос за конвейера. Тази сутрин повиках човек да смени ремъка.

— Добре. Какъв е проблемът?

— Ами... техникът препоръча да остане извън експлоатация, докато не бъде преоборудван изцяло.

Крис се облегна на стола си и се намръщи.

— Това няма да се хареса на Хъф.

— Предполагам.

— А ти какво препоръчваш?

Крис го погледна със снизхождение.

Джордж облиза устни.

— Първата ми грижа е безопасността.

— Естествено.

— А и машината вече отне ръката на един човек.

Изпитвайки удоволствие да го кара да трепери със съсредоточения си поглед, Крис остави думите без коментар.

— Но... според мен — запелтечи Джордж — не е необходим цялостен ремонт. Мисля, че е готов да заработи.

Крис му се усмихна.

— Доверявам се на твоето експертно мнение по въпросите на безопасността, Джордж. Хъф също. Знаеш това. Щом казваш, че според теб ремонтът е достатъчен, за да пуснеш машината в експлоатация, ние също сме уверени в решението ти. Нещо друго?

— Не, това е — стана и тръгна към вратата, но спря малко преди да прекрачи прага и се обърна. — Всъщност има още нещо. Лайла.

Крис, който се бе заловил да преглежда съобщенията на бюрото си, вдигна поглед. Какво ставаше? Да не би тъпата кучка да бе признала за връзката им или случайно да се бе издала?

— Лайла? — любезно попита той.

Джордж с мъка преглътна.

— Неотдавна спомена, че трябва да те поканим на вечеря. И Хъф естествено. Приемаш ли?

Отдъхвайки си, Крис отвърна:

— Господи, не зная. Добра готвачка ли е?

Джордж смутено се засмя и потърка шкембето си.

— Не си ли личи? — отново облиза устни. — Но снощи се наложи сам да се погрижа за прехраната си. Не си беше у дома.

— Така ли?

— Трябваше да поседи при болна приятелка.

— Нищо сериозно, надявам се.

— Не мисля. Обаче се прибра късно.

Крис отново вдигна очи и погледна съпруга на любовницата си.

— С жена като Лайла, би било лудост да не се безпокоиш за безопасността ѝ, Джордж. Не ни карай да чакаме дълго поканата ви за вечеря.

Робсън кимна, поколеба се, сякаш несигурен как да завърши срещата, и най-сетне излезе.

— Мили Боже — промърмори Крис.

Нищо чудно, че Лайла се любеше като невидяла.

— Съпругът ми почина миналата година — докато осведомяваше Сейър за кончината на съпруга си, госпожа Лорета Фостър се прекръсти. — Бог да го прости.

— Съжалявам. Болен ли беше?

— Не е боледувал нито ден в живота си. Просто се строполи мъртъв тук, в кухнята, докато си наливаше чаша кафе. Белодробна емболия. Лекарят каза, че смъртта е настъпила още преди да падне на пода.

— Внезапната смърт е ужасен шок.

Ситно накъдрените посивели коси на госпожа Фостър затрептяха, без да се разрошат, когато закима в знак на съгласие.

— Добре е за този, който си отива. Не се мъчи. Само миг — и го няма — щракна с пръсти. — Но е тежко за онези, които остават след него. Както и да е, сега сме сами с момчето ми.

Махна с ръка към сина си, който седеше на пода и гледаше анимационни филми на телевизора с голям екран, който заемаше повечето пространство в малкия хол на сглобяемата дървена къща. Вниманието му бе погълнато от старите герои Роки и Бълуинкъл.

Госпожа Фостър бе сложила пред него пакет „Читос“ и чаша портокалов сок върху поднос и от време на време му напомняше да внимава да не изцапа килима. Изглежда, не я чуваше и не си даваше сметка за присъствието на Сейър, която седеше срещу майка му на масата в кухнята, където двете пиеха подсладен чай с лед.

„Момчето“ бе над четиридесетте.

— Сигурно сте забелязали, че не е съвсем в ред — каза Лорета Фостър толкова тихо, че Сейър едва я чу през усиления до край звук на телевизора. — Така се роди. Не се дължи на нещо, което съм правила, докато го носех. Просто излезе такъв.

Сейър не знаеше как да отговори и смени темата:

— Благодаря, че ми отделихте част от следобеда си.

Смехът на госпожа Фостър раздвижи пицната ѝ гръд.

— Не излизаме никъде и нямаме работа. Освен неделята, когато ходим на църква, всички дни са еднакви. Стига само вечерята да е готова до пет и половина — и момчето ми е доволно. Това е единствената ми грижа следобед, така че се радвам на малко компания. Но съм озадачена от молбата ви да поговорим.

Името на Лорета Фостър бе в списъка, който Сейър бе получила чрез познатата на Джесика Дебланс.

— Познавам една жена от данъчната администрация — бе казала тя, когато Сейър я бе помолила за услуга. — Не сме близки приятелки, но мисля, че ще се съгласи да помогне. Какво ти е нужно?

Сейър бе поискала имената на съдебните заседатели по делото срещу Крис. Джесика се обади по телефона и жената с връзки в съда откри списъка за няколко часа.

Бяха се срещнали в уговорения час, за да ѝ го даде.

— Оказа се по-лесно, отколкото очаквах — беше споделила тя. — Пазят в архива имената на всички, призовавани като съдебни заседатели, та ако някой от тях бъде включен отново в състава, преди да е изтекъл определеният срок, да бъде сменен. При отзоваване на съдебен заседател номерът на делото се вписва в регистър, в случай че е необходима справка.

Предната вечер, когато бе отишла при Бек Мърчънт, Сейър бе държала този списък като коз. Не бе имала възможност да го използва. Сутринта отново отиде в съда и от данъчните архиви разбра, че десет от дванадесетте съдебни заседатели все още живеят в общината.

Първите двама, на които позвъни, категорично бяха отказали да говорят за делото и бяха затворили. Третият, както ѝ бе казала съпругата му, в момента бе на смяна в „Хойл и Ентърпрайсис“. Когато ѝ обясни във връзка с какво го търси, първоначалната ѝ любезност се бе изпарила и колкото повече Сейър настояваше, толкова по-враждебно се държеше, докато накрая бе заявила, че съпругът ѝ няма да има време да разговаря с нея в близко бъдеще.

При четвъртия опит бе успяла да убеди госпожа Фостър да я приеме.

Разбърка чая си, толкова подсладен, че имаше вкус на сироп.

— Искях да поговорим за процеса срещу брат ми Крис. Били сте една от съдебните заседатели, нали?

Изведнъж усмивката на Лорета Фостър издаде признаци на напрежение.

— Да, призоваха ме за първи и последен път, а съм прекарала целия си живот в тази община. Защо се интересувате?

Трудно бе да съчини правдоподобно обяснение.

— Разочаровах брат си, като не бях тук по време на делото. Съжалявам, че не дойдох в Дестини да му предложа морална подкрепа. Надявах се да поговоря с хора, участвали в процеса, за да разбере по-добре какво се е случило.

Госпожа Фостър прие думите ѝ с известно недоверие.

— Какво имате предвид? Нищо не се е случило. Не успяхме да стигнем до единодушно решение, това е. Бяхме разделени точно по равно.

— Вие как гласувахте, госпожо Фостър?

Домакинята разчисти масата и застана до печката, за да разбърка съдържанието на тенджерата върху котлона.

— Не разбирам какво значение има. Брат ви се отърва.

— Мислите ли, че е бил невинен?

Отново захлупи тенджерата, и то доста шумно, и се обърна.

— И какво, ако мисля?

— Ако е така, значи ви дължа благодарност — Сейър ѝ се усмихна, надявайки се да изглежда достатъчно убедителна. — Сигурно баща ми и брат ми вече са ви благодарили.

Госпожа Фостър пак седна срещу нея и я изгледа изпитателно, докато отпиваше глътка чай.

— Наминаха да стиснат ръката на всеки заседател след процеса. Не зная за каква друга благодарност говорите.

Сейър надникна в хола. Бе подреден, но мебелите бяха стари и разнебитени. Захабените тапицерии бяха скрити под покривки, плетени на една кука. Тапетите изглеждаха избледнели, а килимът, за който се безпокоеше госпожа Фостър, вече бе целият в петна.

Безспорно телевизорът бе най-новата, най-модерната и най-скъпата вещ в стаята. Не се връзваше с украсата, която се състоеше от разпятие, окачено на стената над изтърбушения диван, и керамична пантера с очи от зелено стъкло на масичката.

Сейър бе проектирала обзавеждане на стаи за игри и видеозали с подобни системи и знаеше колко струват. Цената далеч превишаваше бюджета на вдовицата.

Откакто бе пристигнала, синът на госпожа Фостър не бе помръднал от мястото си пред големия екран. Седеше на пода в поза на индийски йога, хапваше „Читос“ и пиеше портокалов сок, взирайки се като хипнотизиран в анимационните герои. Доволен.

Погледът ѝ отново се спря върху лицето на Лорета Фостър. Отначало изражението ѝ издаде плахост. Но когато продължи да я гледа право в очите, стана неспокойна. Накрая изглеждаше засрамена.

— Извинете ме — смотолеви тя, — но трябва да приготвя вечерята на сина си. Ще изпадне в истерия, ако не е готова преди „Колелото на съдбата“. Свикнал е да вечеря, докато гледа това шоу. Не ме питайте защо го харесва, въпреки че не знае добре буквите — със смесица от предизвикателност и молба за разбиране добави: — Както ви казах, не е в ред, откакто се е родил. Зависим е от мен за всичко. Има само мен на този свят и преди да си отида, трябва да уредя кой да се грижи за него по-нататък, нали?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ред Харпър леко почука, след което подаде глава през вратата в убежището на Хъф.

— Селма каза, че мога да вляза.

— Очаквах те. Налей си нещо за пиене.

— Не се безпокой, ще си наляя — смеси бърбън с вода и го отнесе до дивана, където седна и сложи шапката от униформата на коляното си. Повдигна чашата си за тост и двамата отпиха по глътка. — Изглеждаш добре — отбеляза той. — Как се чувстваш?

— Като на двайсет.

— Забравил съм какво е.

— А аз си спомням, сякаш беше вчера — сподели Хъф. — Работех за стария Линч в леярната. Бях огняр. Работата беше изтощителна, но поемах по две смени при всяка възможност. Вече имах планове за този завод.

В сиропиталището бяха стриктни по отношение на ученето и това бе единственото, за което Хъф можеше да им бъде благодарен. След няколко месеца там не само бе настигнал връстниците си, а ги бе надминал. Прекарваше междучасията в класната стая, преговаряйки току-що преподадените уроци, вместо да играе на топка и да се закача с момичетата, както си бе представял, когато бе наивен мечтател. Вече си бе поставил по-високи цели и изцяло се посвещавахе на ученето, за да усвоява колкото е възможно повече и по-бързо.

Всяка вечер четеше часове наред на слабата светлина в общата баня, седнал върху твърдия теракотен под, плувнал в пот през лятото или зънец от студ през зимните месеци. Храната бе блудкава, но той винаги омиташе чинията си и благодарение на редовното хранене започна да расте.

Преди да избяга, на тринадесет, бе надраснал връстниците си и притежаваше двойно повече знания от тях. Останалата част от образованието му, може би най-важните уроци, беше усвоена чрез опита. Оцеляваше благодарение на собствените си способности и сам

си осигуряваше храна и подслон, докато другите тийнейджъри се тревожеха, че имат пъпки.

Беше се качил в товарен вагон, без да знае за къде, който бе спрял в Дестини, за да разтовари скрап за леярната на Линч. Дори не бе сигурен в кой щат се намира, но когато прочете името на водонапорната кула, бе видял в него предзнаменование.

В този миг бе решил, че бъдещето му е тук.

Не беше работил в металургичен завод, но леярната на Линч бе единственото предприятие в града и единствената фирма, която наемаше работници. Бързо бе свикнал и успя да впечатли господин Линч.

— На двайсет и пет вече бях дясната му ръка — каза той на Ред. — През следващите няколко години напразно се мъчех да му внуша малко бизнес усет.

Предприемачът, който по-късно бе станал негов тъст, не притежаваше далновидност. Казваше, че е успял да изгради „сносен живот“ със своята компания, от който е доволен. Скромните му амбиции бяха постоянна причина за негодуванието на Хъф, който виждаше разрастващ се пазар и пропилян потенциал за задоволяването му.

Това бе основата за безкрайни противоречия помежду им. В плановете на господин Линч не влизаше разрастване и увеличаване на производството. Задоволяваше се с посредствеността. Хъф имаше неограничена енергия и грандиозни идеи. Подходът на господин Линч към финансовите въпроси бе ултраконсервативен, а Хъф се придържаше към икономическия принцип, че човек трябва да влага, за да печели.

Единственото, за което бяха напълно съгласни, беше, че старият Линч държи кесията с парите, а Хъф не притежава нищо, освен месечната си заплата. Следователно от значение бе само мнението на господин Линч.

За свой лош късмет, той му бе дал шанса на живота му. Когато възрастният мъж остана инвалид след прекаран инсулт, Хъф бе поел контрол върху производството. Всеки, който имаше смелостта да оспорва правомощията му, бе незабавно уволняван. Макар и да говореше неразбираемо и да бе прикован в инвалидна количка през последните три години от живота си, господин Линч доживя да види

бизнеса си учетворен и по капацитет, и по нетни годишни приходи, а единствената си наследница, дъщеря си Лоръл омъжена за човека, постигнал това разрастване.

— Бях на трийсет, когато господин Линч почина — каза Хъф на Ред. — Две години по-късно смених името на компанията със своето.

— Винаги си бил много себичен, Хъф.

— Е, аз свърших работата. Имах право да обер лаврите.

Ред се загледа във високата си чаша.

— Да си говорим за старите времена ли ме повика?

— Не, тук си, за да ми кажеш какво става. Новият ти детектив тормози Крис, а ти му позволяваш. Защо? Не ти ли плащам достатъчно?

— Не е това, Хъф.

— Тогава какво има?

— Умирам.

Изпи на един дъх бърбъна си и потърка чашата между дланите си.

Хъф бе така поразен, че не можа да проговори. Накрая Ред вдигна уморените си очи и го погледна.

— Рак на простатата.

— За бога, Ред! — Хъф въздъхна с облекчение и размаха ръка, сякаш проблемът бе незначителен. — За минута истински ме изплаши. В наши дни това се лекува. Могат да...

— За жалост — не, Хъф. Не го откриха навреме. Разпространил се е в лимфните възли. В костите. Вече буквално навсякъде.

— Химиотерапия? Облъчвания?

— Не искам да се подлагам на тези неща. Ще удължат живота ми с няколко месеца, но през оставащото ми време ще се чувствам ужасно.

— По дяволите! Много съжалявам, Ред.

— Ако не от едно, човек си отива от друго — философски каза той, когато остави чашата си на масичката. — Проблемът е, че съм уморен, Хъф. Напълно смазан. Не искам да влизам в конфликт с Уейн Скот. Той е честен човек, опитва се да върши работата, за която е назначен. Аз съм безскрупулен. Както и ти — вдигна ръка, за да спре възраженията на Хъф. — Няма смисъл да говорим със заобикалки, Хъф. Споразумението, което имаме отдавна, независимо как го

наричаме, за да изглежда по-приемливо, е адски отвратително. Вече имам толкова грехове, че не ми се и помисля. Не мога да залича нещата, които съм вършил в миналото, но сега Крис отново се е забъркал в каша и не смятам, че ще имам времето или енергията да го измъкна.

Беше забележителна реч, особено произнесена от човек, който винаги бе бил пестелив на думи. Но по-важно беше това, което остана неизказано.

— Докога ще останеш на длъжността си?

— Напускам след около месец. Няколко седмици повече или по-малко.

— Толкова скоро?

— Искам да прекарам известно време със семейството си, преди да се стигне до най-мъчителния стадий.

— Разбирам те, Ред. Но пенсионирането ти идва в страшно неудобен момент.

— Не мога да променя положението. Тази работа с Крис може да се проточи.

— „Тази работа с Крис“ — гневно повтори Хъф. — Не е примерно момче. По дяволите, не бих се гордял с него, ако беше такъв. Вършил е какви ли не щуротии и никога не го е отричал — приближи се към госта си. — Но не е убил брат си.

Ред помълча, но накрая каза:

— И аз не мисля, че го е направил.

— Смята, че някой се опитва да го накисне.

— Бек ми спомена. Сериозно ли говори за Уоткинс Антената?

— Разбира се, за Бога — Хъф му преразказа разговори си с Крис и Бек отпреди малко. — Не знам дали онзи кретен Уоткинс е способен да сготви дори супа по рецепта, камо ли да състави такъв план за убийство, че да натопи някой друг, но не е зле да се помисли върху тази идея. Сигурен съм, че ще се съгласиш — погледът му бе предупреждение, че това е единствената му възможност. Все пак, за да няма никакво недоразумение, продължи: — Уоткинс е престъпник с тригодишна присъда зад гърба си. Сериозно се съмнявам за това време да е бил превъзпитан. Обзалагам се, че ако се поровиш достатъчно, Ред, ще откриеш, че нарушава закона, без окото му да мигне, и е

напълно възможно едно от престъпленията му да е убийството на Дани — като откъсване или от чиста злоба.

Хъф никога не се изразяваше пряко, когато даваше заповеди. Внушаваше желаното, без да назовава нещата направо. Посланието бе достатъчно ясно за шерифа.

Харпър неохотно кимна:

— Ще го повикам за разпит.

— Ще бъде добро начало и може би ще се наложи да изтръгнеш самопризнания. Момчетата казаха, че се държал доста нагло. Притисни го в ъгъла и той сам ще проправи пътя си до електрическия стол.

— Веднага ще проверя регистрацията на мотора му.

Ред понечи да се изправи, но Хъф му даде знак да остане на мястото си.

Запали цигара и каза:

— Има още нещо, което искам да свършиш. В Ню Орлиънс.

— Хъф...

— Спокойно, ще бъде сравнително лесно. Може дори да повериш задачата на някого, на когото се доверяваш. Имаш контакти в града, нали?

Хойл обясни какво желае. Харпър го изслуша внимателно.

— Усилията ти ще бъдат възнаградени — увери го Хъф. — Знаеш как се отплащам за ценна информация. Важно е. Ще ми бъде от голяма полза.

— Добре. Ще се свържа с няколко информатори, за да видя какво ще открият. Не мога да обещавам нищо.

— Нийлсън. Пише се с „ий“. Всяка пикантна подробност може да се окаже ценна.

Ред кимна и стана.

— Пази се, Хъф. Слушай Селма. Не върши глупости, които могат да съкратят дните ти. Човек не бива да забива сам пирони в ковчегата си.

— Ще те надживея.

Ред направи безуспешен опит да се усмихне. Отиде до вратата с походката на доста по-възрастен човек. Изглеждаше твърде слаб, уязвим и напълно сломен. Доловил у приятеля си нещо, което никак не му хареса, извика зад гърба му:

— Нали все още мога да разчитам на теб, Ред?

— Какво имаш предвид?

— Дума по дума ли трябва да ти обяснявам?

В тъжните очи на Ред проблесна гняв.

— След повече от четирийсет години имаш наглостта да ме питаш?

Раздразнението на шерифа не отказа Хъф. На този етап не даваше пет пари, че го е засегнал.

— Трябва ли да се безпокоя, че на смъртното си ложе ще изповядаш всички свои грехове пред свещеника, за да пречистиш душата си?

— Твърде късно е, за да има полза от изповед, Хъф. Ще горя в ада. Ти също.

— Трябва да се връщам в града — каза Лайла и посегна към шапката си.

— Не бързай. Джордж е зает да дава разпореждания за конвейера. Ще се забави още няколко часа. Освен това — продължи Крис и повдигна бутилката с бяло вино, — тук има поне две чаши и едната се полага на теб.

Взе шапката от ръката ѝ и я замени с напълнената отново чаша. Идеята за пикник му се бе сторила добра, но явно бе сгрешил. Откакто бяха пристигнали, Лайла не бе престанала да мърмори. За жегата. За насекомите. За какво ли не.

Бяха дошли поотделно с колите си на едно от обичайните си места за срещи. Поляната, използвана за пикници, гледаше към реката, а старите дървета край нея хвърляха дебела сянка. През уикенда бе пълно с хора, но в делнични дни бе пусто.

Беше ѝ се обадил само преди час, веднага след като съпругът ѝ си бе тръгнал от офиса му. Лайла бе закъсняла с няколко минути и бе слязла от кабриолета си, сложила сламена шапка с широка периферия и почти прозрачна лятна рокля.

Но щом бе видяла предварително подредените принадлежности за пикник, изражението ѝ бе станало мрачно.

— Какво е това?

— На какво ти прилича?

— Защо не се качим в колата ти, където има климатик?

Самият той не си падаше по пикниците. Но ако се качаха в колата му, щяха да правят секс, а веднага след това тя щеше да си тръгне. Беше му нужно повече време. Днес трябваше да я обгради с внимание и ласки.

Бе очаквал романтиката да е по вкуса ѝ, но не бе познал. Хвана ръката ѝ и я притегли до себе си на мекото одеяло. Внимателно свали шапката ѝ. Погали шията и деколтето ѝ.

— Обхванат съм от клаустрофобия, Лайла. Заради Дани. Сякаш съм заклещен между стените. Когато съм си у дома, не мога да мисля за друго, освен за смъртта му и ужасния начин, по който е умрял — милвайки косите ѝ, прошепна: — Искам да полежа до теб, не само да се боричкаме в колата. Помогни ми да забравя поне за малко. Моля те!

Думите му я трогнаха и тя се зае да го избави от мъката. След кратка наелектризираща прелюдия го възседна и се сля с него така енергично, че дъхът му буквално спря.

През следващите няколко минути изглеждаше решена на всяка цена да заличи от съзнанието му мислите, за каквото и да е друго, освен влажната мекота на тялото ѝ. Беше напълно съсредоточена върху емоционалното му възстановяване. Или целта ѝ бе да го изтощи до смърт.

Но после бе започнала да мърмори. Явно не обичаше да е сред природата.

— Наблизо няма тоалетна, когато на човек му се ходи по нужда — каза тя. — Както сега например.

— Скрий се зад някой храст.

— И да получа обрив на интимните части? Не.

Две чаши вино донякъде оправиха настроението ѝ. Както и вкусната салата с пилешко месо на Селма и хрупкавите ѝ питки със сирене. Но след като прогони досадна муха, грабна шапката си и заяви, че е време да си тръгва.

Сега, опитвайки се да отложи потеглянето ѝ с още една чаша, Крис настоя:

— Хайде, пий до дъно.

Притисна чашата към устните ѝ и я надигна така рязко, че виното се разля и потече по брадичката ѝ.

Очите му проследиха струйките надолу по шията и деколтето ѝ, докато се загубиха под роклята ѝ. Намигна ѝ, а след това отмести ефирния плат и пое с език капките от гърдите ѝ.

— Превъзходно вино — отбеляза той.

С въздишка на наслада тя се отпусна върху одеялото и разтвори корсажа си. Когато устните му достигнаха целта си, вече ритмично се отъркваше в него.

— Господи, това ме влудява.

Крис цъкна с език.

— Кое, това ли?

— Господи, да!

Притисна зърната на гърдите ѝ между пръстите си, докато устните му се придвижваха към по-знойно място. Обзе го страх, че преди да го достигне, тя ще оскубе косата му.

Бе услужлива и честна в любовната игра и го задоволи с уста, наквасена с пино гриджо. Миг преди връхната точка той се надигна над нея и грубо проникна в тялото ѝ. Тя му отвърна и едновременно изживяха изтощителен оргазъм. Но веднага щом престана да тръпне, ядосано го побутна по рамото.

— Махни се от мен. Горещо е и ми тежиш.

С разрошени коси, размазан грим и омотана около тялото рокля, която разкриваше повече, отколкото прикриваше, имаше вид на блудница. Горкият Джордж нямаше шанс да я задоволи.

Крис ѝ се усмихна, лениво плъзна пръст по бедрото ѝ и каза:

— Не познавам по-секси жена от теб, Лайла, но понякога надминаваш дори себе си. Както сега. Както миналата неделя.

— Миналата неделя?

Тя погледна часовника си, изруга под нос и се надигна.

— Нали си спомняш, когато дойдох у вас?

— Господи, на какво приличам — припряно приглади роклята си и затърси бикините си из смачканото одеяло. — Ако Джордж си е у дома, когато се прибера...

— Няма да е — увери я Крис, опитвайки се да овладее нетърпението ѝ. — Зае е. Ще остане в леярната още часове.

— Може да си дойде неочаквано — най-сетне Лайла намери бельото си, обу го и се наведе да вземе шапката си. — Напоследък се държи странно. Наблюдава ме. Мисля, че подозира нещо.

— Въобразяваш си.

— Отначало и аз си мислех същото. Но онази вечер, когато се прибрахме след погребението, ме попита къде съм изчезнала, докато бяхме в къщата.

Погъделичка я под брадичката.

— Сигурно не си му казала.

Не ѝ бе никак смешно.

— Оттогава се преструвам на любяща съпруга, за да отклоня вниманието му, но не съм сигурна, че успявам. Често говори за теб и ме гледа, когато си въобразява, че не го усещам.

Спомняйки си разговора с Джордж преди малко, Крис се запита дали не е права. Не че го бе грижа дали подозира за връзката им. Все едно му беше какво знае той. Точно сега единственото, което го интересуваше, бе съдействието на Лайла, в случай че стане необходимо.

Тръгна след нея, щом запристъпва нагоре по малкото възвишение, където бе оставила колата си. Тя хвърли шапката си на задната седалка и отвори предната врата.

— Почакай — той я завъртя и я притегли към себе си.

— Нямам време, Крис.

— Сигурна ли си? — попита я с дрезгав глас и прокара върха на носа си по ухото ѝ.

Отблъсна го закачливо, но решително.

— Трябва да чакам благоверния си съпруг да се прибере у дома след тежък работен ден. Намери си друго момиче да се погрижи за този тук.

Дръзко го докосна, но само за миг.

— Не искам друго момиче — Крис плъзна бедро между нейните и чувствено го отърка в тях. — Искам жена. Теб, Лайла. И ти ме желаеш, защото знам как да те направя щастлива.

Този път нямаше никаква нежност. Позата определено бе неудобна, но успя да ѝ подари още един оргазъм, а това бе единственото, което тя искаше. Когато най-сетне я освободи, бе задъхана и с премежен поглед.

„Сега е моментът да я помоля“, каза си Крис.

— Ако някога се нуждая от помощта ти, нали ще ме подкрепиш, Лайла?

— Стига да мога — опита се да приглади роклята си, но ефирната тъкан бе залепнала за влажната ѝ кожа. — Понякога ми е трудно да се измъкна бързо.

— Не говоря само за секс. Ако наистина имам нужда от теб?

Тя се отдръпна и го изгледа с недоумение.

— Да имаш нужда от мен? За какво например?

Ласкаво плъзна длани надолу по ръцете ѝ в израз на искрена привързаност.

— Например, ако чичо ти Ред те попита дали съм бил при теб в неделя следобед, ще признаеш, че бяхме заедно, нали?

Изведнъж погледът ѝ се избистри, сякаш някои бе облял лицето ѝ със студена вода. Вече не изглеждаше замаяна. Никога не бе имала по-бодър вид.

— Защо чичо Ред да ме пита нещо подобно? О, Господи, значи Джордж наистина знае.

— Не, няма нищо общо с Джордж — нежно погали раменете ѝ. — Става дума за мен. За нас. Опитвам се да получа развод, Лайла. Когато това стане, искам да поговорим за бъдещето. Нашето бъдеще. Зная, че е твърде рано да настоявам за обвързване, особено когато не мога да се отърся от мислите за Дани. Но скоро всичко ще се изясни. Колко скоро — зависи от това, което ще кажеш на Ред за миналата неделя.

Ето, ловко бе успял да вмъкне темата за бъдещето им заедно. Умело бе прехвърлил отговорността за развитието на нещата по-нататък върху нея и дори бе загатнал за брак.

За да потвърди споразумението, Крис се наведе и я целуна по челото.

— Мога да бъда сигурен в теб, нали?

— Разбира се, Крис.

— Знаех си.

Леко докосна устните ѝ със своите, отдръпна се и ѝ помогна да се качи в колата си. Тя запали, а после вдигна поглед към него и му се усмихна.

— Можеш да бъдеш сигурен, че Лайла се грижи добре за себе си. Почувства се, сякаш някой му бе ударил плесница.

— Какво?

— Явно ме смяташ за голяма глупачка. Страхотен любовник си, Крис, но това е единственото, заради което си струва да те търпя. Джордж е нещастник, но ме боготвори. В неговата къща съм като принцеса, докато в твоята ще треперя пред Хъф и ще бъда съпругата, на която изневеряваш. А що се отнася до смъртта на брат ти, сам си се забъркал в тази каша, сладурче. Сам се измъкни.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Мобилният телефон на Бек звънна, докато изкачваше стъпалата към къщата на Хойл. Вдигна, изслуша думите на шерифа и изруга, след което попита:

— Кога?

Ред Харпър отвърна:

— Преди около час.

— Даде ли обяснение?

— Това е проблемът. Не можа.

— Добре, Ред. Благодаря, че ми каза. Ще ти се обадя.

Затвори и влезе в къщата. Просторното фоайе бе сумрачно и тихо, сякаш всички бяха задрямали. В убежището на Хъф нямаше никой. Бек го откри на най-необичайното място, в зимната градина на Лоръл Линч-Хойл.

— Какво правиш тук?

— Живея в тази къща.

— Извинявай, не исках да прозвучи така. Малко съм ядосан.

— Личи си. Налей си нещо за пиене.

— Не, благодаря.

— Искаш да си с бистър ум?

— Нещо такова.

— Седни. Изглеждаш напрегнат като пружина.

Бек се настани на един от плетените столове, с които бе обзаведена стаята. През високите прозорци се виждаше небето на запад, започнало да добива бледолилав оттенък със залеза, същия цвят като великолепните разцъфнали орхидеи. Папратите бяха избуяли и така наситенозелени, че създаваха усещане за сянка и хлад въпреки жегата навън. Приемната бе като оазис, примамващ за отдих.

Но тропическата обстановка не бе достатъчна, за да го успокои.

Хъф седеше на шезлонг, облегал на възглавници с къдрички по края. Държеше чаша бърбън, но не бе запалил цигара, уважавайки

желанието на покойната си съпруга в специалната ѝ стая да не се пуши.

— Добре ли се чувстваш? — попита Бек.

— По-добре от теб, струва ми се. Бих се обзаложил, че в момента кръвното ти е по-високо от моето.

— Толкова ли е очевидно?

— Кажй ми какво има.

Бек издаде дълга въздишка и опря гръб на възглавничките на стола си.

— Атакуват ни от всички страни, Хъф.

— Давай едно по едно.

— Първо, кризата е Полик. Говорих по телефона с лекаря, който го е поел. Прогнозите за възстановяване са добри. Физически ще бъде добре, доколкото може да се очаква.

— Но?

— Но е изпаднал в тежка депресия.

— Това означава, че ще трябва да плащаме за психотерапевт — каза Хъф, очевидно недоволен.

— Застраховката няма да покрие този разход дори ако семейство Полик подадат молба, което все още не са направили. Мисля, че ще се наложи ние да го поемем.

Хъф гневно изсумтя:

— Тези доктори взаимно си осигуряват пациенти. Чиста проба рекет.

— Сигурен съм, че в някои случаи е така. Но е напълно обяснимо защо на Били му е трудно да преодолее шока — психически и емоционално. Освен това, ще се отрази добре на репутацията ни. Отчаяно се нуждаем от обществено одобрение.

— Добре. Дано няколко сеанса бъдат достатъчни — каза Хъф. — Нищо дългосрочно.

— Да кажем, пет?

— Да кажем, три. Друго?

— Госпожа Полик. Колата, която изпратихме вчера, беше на моето място на паркинга тази сутрин, когато пристигнах на работа. Не е пуснала майсторите, на които възложих ремонта на къщата им, да влязат. Изгонила ги, а после ми се обади и ми каза къде да заврем подкупите си.

— Канят се да се изнесат от твоята къща... от твоята „воняща дупка“, както я нарече. Заяви, че ако си въобразяваме, че ще купим мълчанието ѝ с няколко скъпи подаръка, жестоко се лъжем.

Хъф отпи глътка бърбън.

— Това не е всичко, нали?

— Не е — с неохота отвърна Бек. — Ще ни съди.

— Мамка му! Тя ли го каза?

— Закани се.

Хъф разклати чашата си и се замисли.

— Едва ли ще го направи, Бек. Иска да накара косите ни да настръхнат с тези заплахи. Е, добре, привлече вниманието ни. Да предложим по-съблазнителна примамка.

— Още подаръци? Мисля, че само ще засилим решимостта ѝ и ще ѝ дадем нови основания да твърди, че използваме подкупи, за да я накараме да си трае. Може да стигне и по-далеч — направи пауза и въздъхна. — Заплашва, че ще се обърне към Министерството на правосъдието. Иска да бъдат повдигнати криминални обвинения.

Хъф допи питието си и остави чашата до ръба на масичката с рязко движение, израз на гняв.

— Няма шанс да успее — продължи Бек. — Ще трябва да докажат, че сме знаели, че инцидентът е неизбежен, а дори най-опитният прокурор не би успял. От друга страна, чувал съм за компании, които са се сблъскали с обвинения в умишлено пренебрегване на нормите за безопасност и излагане на работниците на риск. Дългогодишните клиенти веднага пренасочват бизнеса си другаде. Служителите, особено средният ръководен персонал, подават оставка от страх да не загинат с потъващия кораб. Влизането на подобно дело в съда може да се проточи с години. Мощен конгломерат с милиарди долари бюджет и цяла армия адвокати би оцелял. Но частни компании като твоята рядко успяват.

Хъф изсумтя:

— Не е възможно някаква устатница да срине „Хойл Ентърпрайс“.

— Обикновено бих се съгласил с теб. Но Алиша Полик не действа сама. Потърсила е Чарлс Нийлсън за съдействие. Днес получих факс от него. Няма да те залъгам, Хъф, започва най-ужасният ти кошмар.

— Къде е факсът?

Бек извади от куфарчето си един-единствен лист. Стана, подаде го на шефа си и каза:

— Май все пак ще пийна нещо.

Влезе в стаята за игри, наля си уиски с вода, размени няколко думи със Селма, която го попита дали ще остане за вечеря, и се върна в зимната градина. Хъф вече не бе изтегнат на шезлонга. Нервно крачеше покрай прозорците. Бек забеляза, че е смачкал факса на топка и го е хвърлил на пода.

— Напразно се надява на нещо. Нашите работници няма да стачкуват — уверено каза Хъф.

— Не бъди толкова сигурен.

— Няма опасност.

— Ако някой ги подтикне...

— Кой ще ги подтикне, по дяволите! — изръмжа той. — Всички треперят за...

— Нещата не стоят както преди четирийсет години, Хъф — избухна Бек, прекъсвайки го. — Не можеш да ръководиш компанията така, както когато е станала твоя. Нямах пълна свобода на действие.

— Обясни ми защо, по дяволите!

— Защото Дестини не е някаква феодална общност без връзки с външния свят. Правителството...

— Няма право да ме учи как да ръководя бизнеса си.

Бек се засмя:

— Според федералните закони — има. Екологичните организации и Комисията по безопасност ни наблюдават и си водят бележки. Сега може да се намеси и Министерството на правосъдието. Вероятно това зарежда Нийлсън с ентузиазъм — потърка тила си и отпи още глътка уиски. — Обадил се е на синдикатите да изпратят...

— Подстрекатели.

— Ще пристигнат, преди да се усетим. Ще организират жива верига и ще надхвват работниците ни да стачкуват, докато... е, прочел си факса. Има списък от искания и предупреждение за нови.

Хъф направи жест на нетърпение.

— Работниците ни няма да слушат външни агитатори, особено ако са от Севера.

— А ако са местни момчета, южняци? От френски произход. И чернокожи. Нийлсън е твърде умен, за да изпрати някой, на когото не биха обърнали внимание. Ще избере хора от този район, които говорят на същия език.

— Независимо откъде са, нашите работници ще се съпротивляват срещу намесата им, както и ние.

— Може би. Да се надяваме. Но всички са потресени от злополуката с Били, Хъф. Не си бил в завода, откакто се случи. Атмосферата е мрачна, във въздуха витае негодувание. Работниците мърморят, че не би станало, ако правехме редовна профилактика на машините и спазвахме нормите за безопасност.

— Полик не е трябвало да се мъчи да поправи онзи конвейер. Не е бил обучен за това.

— Не бих използвал този аргумент, Хъф, защото е един от техните. Чувал съм критики, че пускаме нови работници в цеха без подобаващо обучение и че леярната не е място, където човек може да се учи в процеса на работата. Ако бях на мястото на Джордж Робсън, щях да треперя за кожата си, макар и всички да знаем, че той е само пионка.

След порой от ругатни Хъф се обърна към прозорците и се загледа в имението си. Бек го остави да поразмишлява върху това, за което бяха разговаряли.

Накрая пристъпи към пианото и удари няколко клавиша.

— Свирил ли си някога на пиано, Бек?

— Не. Майка ми бе пощуряла по Пит Фаунтин и ме записа на уроци по кларинет. Отидох три пъти и се отказах.

— Лоръл свиреше — Хъф сведе поглед към клавишите и се усмихна, сякаш виждаше ръцете ѝ върху тях. — Бах. Моцарт. Диксиленд джаз. Можеше просто да седне, да погледне нотите и да засвири като маестро.

— Сигурно е имала завиден талант.

— Да, безспорно имаше.

— Сейър ми каза, че не го е наследила.

— Сейър — рече Хъф с насмешка. — Знаеш ли с какво се е захванала днес?

Бек поклати глава. Не искаше да говори за Сейър. Не искаше да мисли за Сейър.

— Е, да кажем, че не си губи времето.

Не бе сигурен какъв отговор очаква Хъф от него и дали изобщо очаква отговор. Очевидно не, защото се върна към предишната тема.

— Ето какво мисля, Бек. Смятам, че този чешит Нийлсън само лае, а не хапе. Защо ни предупреждава, че ще изпрати свои хора? Защо направо не ни ги натресе?

— Като изненадваща атака?

Хъф повдигна пръст, сякаш Бек бе улучил право в целта.

— Такава би била моята тактика. Защо ни дава време да се подготвим? Вече знаем, че се кани да ни нападне. Това за мен означава, че или е слаб стратег и далеч не е толкова умен, за колкото се мисли...

— Или?

— Или че разгласява намеренията си, за да се прочуе, а всъщност са само закани, които няма да изпълни. Едва ли е готов за битка. Мисля, че се бои от нас.

Бек обмисли това за миг.

— Не изглежда нетърпелив да застане срещу нас. Днес позвъних няколко пъти в офиса му в Ню Орлиънс, след като получих факса. Казаха ми, че е излязъл. Оставих съобщение да се обади. Досега не го е направил.

Хъф широко се усмихна.

— Разбираш ли какво имам предвид? Избягва ни, което само по себе си говори, че е страхливец. Бих казал, че блъфира.

— Да продължавам ли с опитите да се свържа с него?

— Преследвай го до дупка. Да видим как ще реагира, когато той е този, на когото оказват натиск. Не преставай да му досаждаш.

— Това наистина е добра идея, Хъф.

— Не се отказвай, докато не се съгласи на среща очи в очи. Едва тогава ще можем да го преценим точно. Тези факсове и писма, изпратени по куриер, са пълни глупости. Само задръстват кошчето ми за смет.

— Ще се заема с него утре, още рано сутринта.

— Междувременно искам да поговориш с някои от най-лоялните ни служители. На първо място, с Фред Деклует. Хора, на които наистина можем да разчитаме. Трябва да знаем кои са бунтарите сред персонала.

— Днес следобед разговарях с Фред. Той и още няколко души ще държат очите и ушите си отворени и ще ни докладват кой всява смут.

Хъф му намигна.

— Трябваше да се досетя, че вече държиш положението под контрол.

— Да ти наля ли още едно?

Стана и взе чашите, напълни ги в убежището му и се върна в зимната градина.

Когато му подаде неговата, Хъф каза:

— А сега да поговорим за нещо друго.

Бек го изгледа намръщено.

— За съжаление, има и още. Ред Харпър се обади точно когато влизах тук и...

— Това може да почака. Да поговорим за Сейър.

— Какво по-точно?

— Защо не се ожениш за нея?

Бек застина на крачка от плетения стол и внезапно се обърна към Хъф, който спокойно отпиваше от бърбъна си. Доловил изумлението му, избухна в смях.

Младият мъж се опомни и отново седна на мястото си.

— Сигурно наркотичните вещества в лекарствата ти са размътили ума ти. Какво ти е давал доктор Кароу и редно ли е да го смесваш с алкохол?

— Не съм нито дрогиран, нито пиан. Изслушай ме.

С престорено спокойствие Бек се отпусна на стола си.

— Ще бъде интересно. Целият съм в слух, Хъф.

— Недей да остроумничиш. Говоря сериозно.

— Въобразяваш си нещо.

— Привлича ли те физически?

Бек остана втренчен в него, полагайки усилия да изглежда безразличен.

— Така си и мислех — отбеляза Хъф със сподавен смях. — Видях ви до реката в деня на погребението. Дори от разстояние си личеше, че помежду ви има тръпка.

— Тръпка? Точно така. Тя ме описа като най-низшето създание на планетата, и то с такива думи, че направо затреперих.

Но макар и да отхвърли опитите на Хъф за сватосвано като налудничави, неволно се запита дали не е разговарял с Крис. Дали той не му бе казал за сцената, която бе прекъснал в кухнята на Бек? А колко ли време бе стоял там? И каква част от разговора им бе дочул?

С най-нехайния тон, на който бе способен, попита:

— Откъде ти хрумна тази гениална идея?

— Практически вече си член на семейството. При евентуален брак със Сейър би станал такъв и официално.

— Планът ти има един основен недостатък, Хъф. Дори ако изгарях от желание да се ожения за Сейър, за нея аз съм адвокат на дявола. Тя презира семейството ви.

— Може да промениш отношението ѝ.

Бек ехидно се усмихна.

— Не изглежда човек, податлив на внушения. Възгледите ѝ са гъвкави колкото нашите железни тръби.

— Значи не вярваш, че си мъжът, способен да я укроти?

— Нямам шанс — засмя се той. — Впрочем не търся жена, която мога да „укротя“.

Твърде късно осъзна, че сам си е заложил капан. Хъф повдигна вежди.

— В такъв случай сте идеалната двойка. Химия, тръпка, всичко това. Сейър е опърничава, а ти не искаш изтривалка.

Бек допи пиетието си и остави празната чаша на изящната странична масичка, ала едва не събори нощната лампа.

— Няма да стане. Да забравим, че изобщо си го споменава.

— Ако се тревожиш, че ще те намразят заради сродяването с нас, недей. И аз се ожених за дъщерята на шефа. Виж колко добре се развиха нещата за мен.

— Положението е различно.

— Разбира се. Ти имаш доста по-ценен принос за компанията, отколкото аз навремето. Бях жалък, недодялан бедняк, който не притежаваше нищо. Ти можеш да предложиш на Сейър доста повече.

— Тя не ми позволи дори да платя чийзбургера ѝ онази вечер в ресторанта.

— А в заведението край реката? Тогава съгласи ли се да я почерпиш?

Бек почувства как ушите му пламнаха от срам. Какво ли още знаеше хитрият стар негодник? Постара се да запази хладнокръвното си изражение.

— Доста ящна е за слабо момиче. Струва ми петнайсет долара заедно с бакшиша, който оставих.

Хъф се засмя, но не допусна шегата да го разсее.

— През целия си живот съм работил само за едно, Бек — сериозно заговори той. — Навярно мислиш, че за пари. Не. Харесва ми да имам пари, но само защото с тях си купувам власт. Предпочитам властта пред всичко материално, което може да се купи. Уважение? Не, по дяволите! Пет пари не давам кой какво мисли за мен. Дали хората ме харесват, или ме презират, не е мой проблем — вдигна показалец и продължи: — Целта, към която винаги съм се стремил, е името ми да ме надживее. Това е. Изненадан ли си? — махна с ръка, сякаш да прогони досадно насекомо. — Човек може да трупа пари, вещи, почетни знаци за добри дела, обществено признание и какви ли не глупости. Тези неща нямат никакво значение. Никакво. Единственото, което искам в замяна на усилията си, е името Хъф Хойл да се помни и повтаря дълго време след смъртта ми. Това означава внуци, Бек. Засега нямам нито един и съм твърдо решен да променя положението.

Без следа от насмешка Бек каза:

— Трябва да разчиташ на Крис.

Хъф смръщи вежди в израз на досада и посегна към кутията цигари в джоба на ризата си, но си спомни за забраната да пуши в тази стая.

— Крис няма скоро да стане баща.

Осведоми го за операцията на Мери Бет.

— Не знаех. Не ми е казал.

— Е, това е жалкото състояние на нещата. Предполагам, разбираш проблема. Крис ще получи развод — с честни или непочтени средства. Но дори ако Мери Бет му го даде още утре, няма друга жена, тръпнеща да стане негова съпруга. А ти — каза той и погледна Бек в очите, — ако действаш решително, след десет месеца можеш да ми осигуриш наследник.

Мърчънт недоверчиво поклати глава:

— Този разговор става все по-странен. Първо ме виждаш женен за жена, която не може да понася дори да ме гледа, а сега — и баща на

детето ѝ. Лично аз съм изумен. А можеш ли да си представиш реакцията на Сейър? Ще събори къщата или със смеха, или с писъците си. И в двата случая — дори за да повдигнеш въпроса пред нея — ще трябва да я вържеш за стол, да запушиш устата ѝ и да я заплашиш с камшик. Не, да зарежем това, а? Немислимо е.

Хъф невъзмутимо отвърна:

— Разбира се, че ще срещна известни пречки, но ще намеря начин да преодолея всяка от тях.

— Не всяка, Хъф.

— Назови една.

— Сблъсък на интереси. Аз съм адвокат на Крис.

Между веждите на Хойл се появи дълбока бръчка.

— Е, и? Какво общо има това?

— Сейър... мисли, че може би помощник-шериф Уейн Скот наистина е надушил нещо.

Проследи промяната в изражението на Хъф и забеляза как лицето му постепенно се разкриви от ярост.

— Мисли, че Крис е убил Дани? Как е възможно? Защо? Заради Айвърсън ли?

— Това е една от причините.

— Какви са другите?

Сведе поглед към преплетените си пръсти.

— Спомена за Сони Холсър.

Дълго чака отговора му. Накрая вдигна глава и го погледна с тревога.

— Твърди, че склонността към убийство се предава по наследство в семейството ви — лицето на Хъф бе станало толкова червено, че за миг Бек се изплаши, че ще получи нова сърдечна криза.

— Да ти донеса ли вода?

Хойл отказа.

— Инцидентът с Холсър стана преди много години.

— Явно не е било твърде отдавна. Сейър има ясни спомени.

— Помни ли, че не ми бяха повдигнати обвинения?

— Помни. Но се пита дали все пак не си... — поклати глава, не смеейки да довърши. — Не мога дори да го изрека.

— Пита се дали не съм излязъл от цеха едва след като Холсър е стъпил в ямата за формовъчен пясък и машината го е повлякла? А

може би и дали не съм го блъснал вътре и не съм чакал да бъде смазан?

Бек продължи да го гледа, без да промълви и дума. Това бяха обвиненията, отправени срещу Хъф. Не бяха доказани и дори не беше стигнал до съд. Бе проведено само частично разследване.

— Сейър винаги си е мислила най-лошото за мен — каза Хъф. — А аз всякога съм се старал да осигуря най-доброто за всеки от семейството си — стана от шезлонга и отново закричи. — Когато бях кльощаво хлапе с боси крака, изцапани с кал от Мисисипи, реших никога вече да не позволя на когото и да било да ме тъпче и да не свеждам глава пред никого. Не съм го правил и за нищо на света не ще го направя. Ако някой оспорва методите ми, проблемът си е негов. Същото се отнася и за госпожица Сейър Линч-Хойл!

— Не исках да те разстройвам, Хъф, но ти попита.

Нехайно махна с ръка в отговор на извинението му.

— Да мисли каквото ще. Защо е решила да изрови нещо, станало преди сума ти години, не мога да си обясня. Сигурно причините ѝ да ме мрази са се изчерпали и е трябвало да изсмуче някоя нова от пръстите си. Кой може да знае какво си е наумила, по дяволите? Но не е нужно да изпитва топли чувства към мен, за да се омъжи за теб — изведнъж се спря, прониза Бек с поглед и тихо се засмя. — Успя да отклониш мисълта ми, а? Казал си си: „Ще разсея стария, ще го накарам да забрави за какво говори“. Опитваш се да шикалкавиш, момче. Какво те безпокои? Двата предишни брака на Сейър ли?

— Нямам право да я съдя.

— Беше млада — продължи Хъф, сякаш не го бе чул. — Безразсъдна, импулсивна и твърдоглава. Направи лош избор.

— Не е било точно така, нали, Хъф? Дочух, че съпрузите са били избрани от теб.

Очите му се присвиха.

— Тя ли ти каза?

— Не. Крис.

Хойл потърка устни във въображаема цигара, както правеше, когато наистина пуши.

— Момичето беше неуправляемо. В живота ѝ цареше хаос, вършеше щуротии. Бях единственият ѝ жив родител и реших, че е мой дълг да се намеся, за да я избавя от провал. Ще призная, че може би беше малко драстично да ѝ поставя ултиматум да се омъжи или... тя

знаеше какво. Но положението изискваше да действам с твърда ръка. Ще ти кажа едно, Бек. Може да си мислиш: „Горката Сейър“, но недей. Тя успя да си уреди охолно битие, като превърна живота на онези двама мъже в истински ад. О, сами си го търсеха. Искаха я. Колкото първият, толкова и вторият, макар и да знаеше, че първият ѝ брак е бил обречен още преди мастилото от подписите върху свидетелството да засъхне. Но и двамата решиха, че си струва да преминат през ада заради нея. Беше красавица, огън момиче. С буен нрав и... нали се досещаш?

Разбира се, че му бе пределно ясно. Тя бе всичко това. Беше го почувствал с дланите си. Бе усетил вкуса ѝ с устните си. Но по-добре да не се отдава на тези мисли.

— След края на първия ѝ брак защо си настоял за втори?

— Не беше влязла в правия път.

— Все още ли беше влюбена в Кларк Дейли?

Бръчките по челото на Хъф станаха по-дълбоки.

— Значи знаеш и за него?

— Не много. Само отчасти.

— Прав бях, като сложих край на малкия им любовен роман, нали? Виж какъв излезе той. Нима мислиш, че Сейър би била щастлива с него? Сега е най-големият пияница в града. Живее ден за ден. Пълен неудачник. Е, кажи ми, че съм сгрешил, като предотвратих обвързването ѝ с този тип.

Бек се въздържа от коментар. Явно темата бе деликатна и за Хъф, и за Сейър.

Хъф го изгледа пресметливо.

— Обзалагам се, че си се питал.

— За кое?

— Каква е в леглото.

— За Бога, Хъф! — Бек скочи на крака. — Няма да те слушам повече.

Обърна се към вратата и едва не се сблъска с Крис на прага.

— Какво няма да слушаш?

— Опитвам се да убедя Бек да се ожени за Сейър — отвърна Хъф.

Крис погледна Бек и тъмните му очи шеговито заблестяха, напомняйки за прелюдията, която бе прекъснал.

— Трябва ли да извадя смокинга си?

— Казах на Хъф да не се и надява. Явно и ти живееш в света на заблудите.

Тонът му накара Крис да се отдръпне назад.

— Защо се нервираш толкова?

— Какво си правил в рибарския лагер, по дяволите?

— Какво? — извика Хъф.

— За това ми се обади Ред преди малко — обясни Бек. — Предупреждава ни. Уейн Скот се е върнал в участъка, тръпнец от вълнение, защото хванал Крис в колибата в рибарския лагер.

— И какво от това, мамка му? Ще пийна нещо.

Когато понечи да излезе, Мърчънт го сграбчи за ръката. Крис се освободи, но остана на мястото си. Бек попита:

— Каква работа имаше там?

— Колибата е моя собственост.

— Но е местопрестъпление. Знаеш ли на каква мисъл навежда ходенето ти там?

— Не. На каква?

— Че си виновен.

Втрещиха погледи един в друг, и двамата еднакво разгневени.

Крис пръв извърна глава.

— Няма за какво да се палите — и ти, и Скот. Следобед заведох Лайла на пикник, погрешно предполагайки, че подобна романтика ѝ допада. Искях да я предразположа, в случай че ми потрябва алиби за неделя следобед. Хрумна ми, че ако се престоря на страдащ и емоционално раним, майчинският ѝ инстинкт ще заговори.

— Какво стана?

— Оказа се, че не притежава майчински инстинкт — суховато отвърна той. — Но ще се постарая да я убедя.

Бек не остана доволен от уклончивия отговор, но не се впусна в обсъждане на тази тема.

— Все още не си обяснил защо си бил в лагера.

— Докато карах обратно към града, видях отбивката и импулсивно свих. Не бях ходил, откакто... се случи, и исках да видя колибата с очите си. Влязох и я огледах отвътре. Почистена е, но тук-там все още има петна от кръв. Останах не повече от няколко минути.

Когато излязох, насреща ми стоеше Скот, облегнат на полицейската си кола, самодоволно усмихнат.

— Какво каза?

— Остроумно подхвърли, че престъпниците винаги се връщали на местопрестъплението. Пратих го да върви на майната си. Попита ме какво съм правил и дали съм взел нещо.

— Какво му отвърна?

— Нищо. Нали ти ме предупреди да отговарям на въпроси само в твое присъствие?

— Какво стана после?

— Качих се в колата си и го оставих там.

— Крис, питам те взе ли нещо от колибата?

Изглеждаше готов да прати и Бек по дяволите. Но троснато отрече и добави:

— Не съм докоснал нищо, освен дръжката на вратата, за да вляза.

Бек не бе сигурен дали да му повярва, но не зададе повече въпроси. Въпреки че би било от полза Крис да е напълно искрен с него, нямаше да настоява за това. Невинаги един адвокат искаше да знае дали клиентът му е невинен или виновен.

— Станалото, станало — каза той с повече увереност, отколкото чувстваше. — Трябваше да се посъветваш с мен, преди да отидеш там.

— Ти си мой адвокат, а не учителка от детската градина.

След тези думи Крис излезе от стаята. Бек предположи, че е отишъл да си налее питие, което се оказва вярно. Върна се в зимната градина с висока чаша в ръка. Когато се настани на малкото канапе, огледа стаята, сякаш бе в нея за първи път.

— Защо сме тук?

— Цял ден стоях в бърлогата си и имах нужда от смяна на обстановката — отвърна Хъф. — Бек ме откри тук, когато намина да обсъдим някои въпроси.

— Какви... освен бъдещия ти брак със Сейър? Впрочем идеята ми се струва смехотворна.

— На мен също — каза Бек. — Повече няма да я обсъждаме — строго изглежда Хъф и отново се обърна към Крис: — Дойдох да съобщя няколко новини.

Изброи ги като точки от дневен ред на съвещание.

— Струват ми се сериозни — отбеляза Крис. — Защо не ме изчакахте за тази дискусия? Напоследък имам чувството, че ме държите настрана.

— Нямах намерение да говоря, преди да дойдеш, Крис. Хъф попита и...

— И той отговори — довърши Хъф. — После ще те осведоми за подробностите, Крис. Сега има нещо друго, което трябва да обсъдим. Не е шега работа и е свързано със Сейър.

— Казах ти, темата е приключена.

— Не е това, Бек. Съвсем друго е.

Крис отпи глътка уиски.

— Нямам търпение. Какво е намислила скъпата ми сестричка?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беше събота вечер, а Уоткинс Антената нямаше къде да отиде.

От десет часа сутринта се бе наливал в долнопробна кръчма, която се намиреше на толкова затънтено място сред мочурищата, че ако човек не знаеше, че е там, не би я открил. Съзнателно бе търсил анонимност. Клиентите рядко се обръщаха един към друг с имената от кръщелните си свидетелства и не любопитстваха твърде много.

Бе изиграл безброй игри билиард и бе загубил значителна сума на комар. По-късно жена с липсващ преден зъб и халка на носа бе отказала да я почерпи едно питие. Щом бе видяла ушите му, бе избухнала в гръмогласен смях и бе заявила:

— Не съм толкова жадна.

След като бе така категорично отблъснат, залитайки, излезе от заведението и се запита кой би търпял подобни обиди. Антената не бе от веселите пияници. Алкохолът го правеше избухлив. Колкото повече пиеше, толкова по-лошо ставаше настроението му, а тази вечер бе погълнал доста.

Чашата преля, когато се върна в къщата на приятеля, у когото бе отседнал.

— Дойдоха да те търсят, мой човек.

Кльощавият мъж, чието име в момента се губеше в паметта на Антената, бе застанал на прага и му говореше през ръждясала решетка, която събуди неприятни спомени за редките посещения на негови приятели в затвора.

— Кой?

— Ченгета от участъка. Около четири следобед. Жената изпадна в паника.

Имаше от какво да се страхува. Бе превърнала банята си в домашна лаборатория за производство на наркотици.

— Казаха ли за какво ме търсят?

— Не. Но докато се качвах в колата, чух да споменават нещо за Хойл. Впрочем жена ми настоява да си тръгнеш, Антена. Съжалявам,

но... мамка му! — приятелят му сви костеливите си рамене. — Нали разбираш?

А така. Значи нямаше и къде да спи, а като капак на всичко, шерифът го издирваше. Нямаше миг покой. Това бе животът му.

Дължеше побойническите си наклонности на баща си, който често го бе налагал, и няколкото братя и сестри, които непрекъснато му се бяха подигравали заради големите му уши. Закачките им бяха жестоки. Беше се научил да се брани от тях също толкова безмилостно. Мъжете от рода му се славеха с избухлив нрав и импулсивно се впускаха в ожесточени кавги, сякаш единствената им цел бе при най-малкия повод за спор да грабват оръжие или да използват ръцете, зъбите и ноктите си.

Сега тази жажда да излее гнева си върху нещо го измъчваше, докато фучеше с мотора си по тясното шосе. Всичко, което притежаваше, бе събрано в чантата зад седалката му. Опитваше се да разсъждава ясно и спокойно, но умът му бе замъглен от евтиния алкохол, който забавяше мислите му — за негово нещастие, защото трябваше да вземе важни решения.

Първо, къде щеше да живее? У роднини? Бяха разпръснати из Луизиана, но не харесваше особено никого от тях.

Не желаше да вижда чичо си, защото му напомняше за покойния му баща, а Антената бе ненавиждал този подъл кучи син. Повечето му близки имаха хленчеци хлапета, които лазеха по нервите му.

Преди няколко седмици братовчед му го бе настанил на дивана в хола си. Но една вечер го бе обвинил в нечисти помисли спрямо съпругата му. Антената се бе засмял и бе казал, че е толкова грозна, че само слепец би хранил такива помисли.

Но всъщност не бе от най-грозните и той не само бе хранил нечисти помисли, а и ги бе осъществил — буквално след отчаяни молби от нейна страна. Беше настоявала да побърза, за да свърши, преди мъжът ѝ да се върне от супермаркета с няколкото бири и бурканчето майонеза, за които го бе изпратила.

Във всеки случай обвинението бе сложило край на това. Беше се изнесъл и бе започнал да досажда на приятели.

Имаше доста, също из целия щат. Но един от тях го бе изритал от дома си, защото бе издирван от закона. Скоро слухът щеше да стигне

до всички. Отсега нататък щяха да гледат на него като на заразноболен. Никой нямаше да го приюти под покрива си.

Защо ли го бяха търсили двамата полицаи?

Уф, по дяволите.

Не желаше да мисли най-лошото, но не бе глупав. Бяха споменали името Хойл и Антената би заложил главата си, че са имали предвид наскоро погребания член на фамилията.

Навярно нещо в под... подсъз... все едно, нещо му бе подсказало накъде да кара. Как се наричаха онези послания дълбоко в ума, от които човек потръпваше още преди да са изплували ясно? Не бе избрал определена посока, но явно имаше такава, защото се озова на тесния живописен път, край който живееше семейство Хойл.

Там бе замъкът им. Издигаше се сред дъбови дървета, толкова съвършени, сякаш не бяха истински, а нарисувани — като декори за филм. Слънцето залязваше над него и златистата светлина озаряваше очертанията му. Бе достатъчно голям, за да побере обитателите на цял блок в някое гето. Безспорно имаше по-приятен и чист вид от леярната им. Мина покрай железната ограда на имението, която изглеждаше обикновена, но нямаше да се учуди, ако по нея течеше електрически ток.

Кучи синове. Въобразявах си, че са господари на тази земя. Определено живееше като такива.

Когато подмина къщата за втори път, видя Крис Хойл да слиза по стъпалата пред входа и да се качва в сребристото си порше. Антената пришпори мотора, за да не го хванат да шпионира. За негов късмет, когато излезе на пътя, Крис пое в противоположната посока. Уоткинс обърна и се отдалечи на разстояние, от което нямаше опасност да го забележи.

Не след дълго Крис сви през отворен портал към къща, по-малка от тази на семейство Хойл, но далеч по-внушителна от всяка, в която Антената бе живял.

През входната врата излезе Бек Мърчънт, вярното куче на Хойл, и се качи в поршето. Антената отново побърза да потегли, преди да го забележат. Усмихна се, когато горещият въздух лъхна лицето му. Каквито и да бяха плановете им за съботната вечер, щяха да се променят.

Бек нямаше желание да излиза с Крис тази вечер.

Беше прекарал ленивия съботен ден у дома. Бе измил пикапа си и старателно бе изкъпал и сресал Фрито. Това бяха заниманията, с които се захващаше, когато се опитваше да разреши важен проблем, който го измъчва.

Когато Крис се обади късно следобед и го покани да излязат, отказа. Но той бе убедителен.

— Не сме излизали заедно, откакто почина Дани. Помежду ни има напрежение, защото сме изнервени от всичко, което става. Нека забравим за проблемите поне за няколко часа.

— Къде отиваме? — попита го сега.

Крис се отдалечаваше от града.

— Сетих се за „Рейзърбек“.

— Не ми се ходи. Пълно е с пияници и е твърде шумно.

Крис хвърли поглед към него.

— Остаряваш, Бек.

— Просто тази вечер не съм в настроение.

— За сестра ми ли мислиш?

Закачаше се с него, но той отговори сериозно:

— Да, точно за нея. Питам се какво цели.

— Нямам представа.

Това бяха думите на Крис и предния ден, след като Хъф им бе казал, че Сейър навестява съдебните заседатели по делото срещу Крис.

— Посещава всеки, който се съгласи да говори с нея. Когато Бек попита защо го прави, и Хъф, и Крис си бяха дали вид, че са в пълно неведение. Бяха свили рамене, сякаш озадачени от заниманията на Сейър и целта ѝ. Но очевидната им тревога не се връзваше с твърдението, че нямат представа. На Хъф никак не му харесваше, че тя се среща със съдебните заседатели. На Крис — също. Бек бе доста обезпокоен.

Крис прекъсна размислите му с въпроса:

— Какво е това?

— Кое?

Бек се обърна, за да види какво бе привлякло вниманието на приятеля му в огледалото за обратно виждане. Зад тях с бясна скорост се движеше мотоциклет.

— Този не мина ли покрай къщата ми, когато излязох? — запита се Бек на глас. — О, по дяволите! Това е...

— Старият ни познайник Уоткинс Антената. Мислех, че Ред вече се е заел е него.

— Явно все още не го е открил — Бек посегна към мобилния телефон, окачен на колана му, с намерението да се обади на шерифа. — Карай по-бързо, но не го изпускай от очи. Ще кажа на Ред къде сме. Може би ще успеем да задържим Уоткинс, докато дойде.

Миг след като изрече тези думи, моторът удари задната броня на поршето.

Крис гневно изруга. Натисна газта и извика:

— Дръж се!

След по-малко от секунда рязко натисна спирачките. Бек нямаше време да се подготви, преди инерцията да го тласне напред и стегнатият предпазен колан да притисне гърдите му.

За да избегне страховитата катастрофа, при която двамата биха станали на парчета, в последния момент, преди да се вреже в поршето, Уоткинс успя да завърти предното си колело наляво. Моторът леко закачи бронята, след което падна встрани и се плъзна по асфалта. Левият крак на Уоткинс остана под него. Той се освободи, изправи се и заподскача към тях на куц крак, размахвайки юмрук и сипейки ругатни.

Телефонът на Бек бе изхвърчал от ръката му, когато Крис бе натиснал спирачките. Разкопча колана и го потърси на пода.

— Обади се на Ред. Аз ще се погрижа за това — преди да го посъветва да не го прави, Крис слезе от колата и веднага премина в настъпление. — Явно страшно много ти се иска да си поговорим, Антена.

— Знаеш какво искам.

— Още кръв на семейство Хойл, предполагам.

Антената отмести поглед към Бек, който бе вдигнал телефона си от пода.

— Остави го, Мърчънт!

— Не и преди да успокоиш топката.

Изведнъж Антената стана нервен и нерешителен. Облиза устни, преди отново да погледне Крис, който каза:

— Не ти ли беше достатъчна кръвта на брат ми?

— За това ли ме издирва шерифът?

— Освен ако не си убил още някого.

Антената заплашително пристъпи към него.

— Ти, проклет...

Не успя да каже друго, защото Крис се наведе и го удари с глава в корема така силно, че политна назад. Уоткинс реагира светкавично, като опитен побойник. Бек бързо набра 911 на телефона си, след което го хвърли на седалката, очаквайки сигнала да бъде проследен.

Измъкна се през вратата от своята страна, но не бе забелязал, че колата е спряла на банкета, и като се опита да стъпи, падна в дълбоката канавка. Когато се изкачи обратно до пътя, Крис и Антената вече стояха от двете страни на бялата осова линия, застинали в пози, излъчващи напрежение. Крис придържаше ръката си. Между пръстите му избиваше кръв. Антената погледна ножа в ръката си и глуповато запримигва при вида на кръвта, капеща върху нагорещения асфалт. Вдигна глава, изгледа Хойл с явно изумление, а след това се завъртя на пети и хукна обратно към мотоциклета си.

Крис, залитайки, направи няколко крачки след него.

— Остави го — Бек го сграбчи за ризата и го спря. — Ще го хванат.

Крис коленичи на земята.

Антената изправи мотора си, възседна го и веднага щом запали, се отдалечи с бясна скорост. Бръмченето прозвуча оглушително в тихата вечер.

Бек помогна на приятеля си да се изправи и да се отпусне на предната седалка на колата.

— Внимавай. На ръба на канавката сме. Добре ли си?

Крис кимна и промърмори:

— Да, да, добре съм — погледна ръката си и каза: — Онзи негодник ме поряза.

— Позвъних на 911 — докато го настаняваше на седалката, Бек взе телефона си. — Мамка му! Не са ме свързали.

— Няма страшно, Бек. Раната е само повърхностна. Огледа протегнатата му ръка. Разрезът бе дълъг от бицепса до китката. Не изглеждаше дълбок, но се бе спуснал мрак и нямаше лампа, на чиято

светлина да го види по-ясно. Възможно бе раната да е по-сериозна, отколкото му се струваше.

— Не знаеш къде е стоял този нож.

— Откарай ме при доктор Кароу. Ще ми даде някакъв антибиотик.

Крис не искаше и да чуе за спешното отделение. Бек се отказа да настоява и вместо това се обади на Ред Харпър.

Шерифът не бе на разположение, но диспечерът прие цялата информация.

— Кажи на Ред, че отиваме при доктор Кароу.

Когато затвори, вече бяха стигнали до дома на семейния лекар. Беше се прибрал, за да прекара вечерта в гледане на филми по *НВО*, както им каза, когато отвори вратата. Пижамата, с която беше, както всичките му дрехи, бе възголяма и с нея изглеждаше като гном, докато ги водеше по тъмния тесен коридор към стаята в дъното, служеща за домашен кабинет.

— Тук баща ми е практикувал медицина повече от петдесет години — обясни той на Бек. — Дори когато открих кабинета на „Лафайет Стрийт“ и ремонтирах къщата, запазих тази стая за спешни случаи.

Потвърди, че раната на Крис, макар и страховита на пръв поглед, не е дълбока и няма нужда от шевове. Дезинфекцира я с антисептично средство, което пареше така силно, че очите на Крис се насълзиха, и бинтова ръката му.

— Ще ти инжектирам конска доза антибиотик. Сваляй панталоните.

Докато отново ги закопчаваше, Крис попита:

— Съгласни ли сте да не казваме на Хъф?

— Защо? — разсеяно попита Кароу.

Хвърли спринцовката в кошчето, монтирано на стената.

— Не би било добре за сърцето му да чуе, че единственият му жив син е бил нападнат с нож.

Кароу го гледа учудено няколко секунди, след което каза:

— А, разбира се, разбира се. Съобразителен си. Твърде скоро е след удара му.

— Така или иначе, ще го чуе от Ред — изтъкна Бек. — Ако не му кажем, ще се ядоса и кръвното му отново ще скочи.

— Предполагам, че си прав — рече Крис. — Да си траем поне до утре. Ще му кажа на закуска. Може би Антената вече ще е арестуван и новината няма да бъде толкова разтърсваща.

Точно когато излизаха, пристигна Ред Харпър.

— Проверих регистрацията на мотоциклета на Уоткинс — уведоми ги той, когато слезе от колата си и тръгна към тях. — Патрулите завардиха шосетата в близост до мястото, където сте го видели. Как е ръката ти, Крис?

— Ще се оправя. Само намери Антената час по-скоро.

— Проблемът е, че има роднини в цялата околност, във всяка близка община. Може да се скрие на доста места сред мочурищата, а тези хора не се портят взаимно. Когато започнеш да им задаваш въпроси, не можеш да изтръгнеш думите от устата им дори с бой.

— Знаеш ли къде е живял, откакто са го пуснали от затвора? — попита Крис.

— Според надзорника, при когото се подписва, би трябвало да е отседнал при роднини на баща си. Но днес отидох при чичо му и той каза, че Антената си е тръгнал преди няколко седмици. Щял да живее у приятели — осведоми ги за няколкото къщи, които хората му бяха посетили следобед. — Всички се правят, че не знаят нищо, но някой от тях лъже. Тази вечер отново ще ги наобиколим.

— Изненадайте ги — каза Крис. — Знае, че го търсите.

— Значи някой го е предупредил?

Бек се намеси:

— Когато Крис спомена за Дани, Антената веднага попита дали за това го издирвате.

— Издействай си разрешителни за обиск — предложи Крис. — Може да се натъкнеш на нещо, свързано с Дани.

Ред отхвърли това оптимистично предположение:

— Не бих се надявал у Антената да бъде открито вещественно доказателство. Не е Айнщайн, но не е и толкова тъп.

— Може и да си прав — промърмори Крис. — Но съм сигурен, че той е убил брат ми.

Ред обеща да ги държи в течение, върна се в колата си и потегли. Крис каза на доктор Кароу да му изпрати сметката и получи уверенията му, че ще го стори.

— Не очаквах да прекараме вечерта така — отбеляза Крис, когато се качиха в колата му, чиято задна броня бе изкривена, а единият стоп — счупен. Бек седна зад волана.

— Знаех си, че е по-добре да си остана у дома.

— Е, благодаря за загрижеността — каза Крис, престорено обиден. — Питам се какво би станало, ако бях сам. Ти се мота толкова дълго, че го остави да ме накълца. Когато най-сетне дойде, беше твърде късно.

— Паднах в канавката — засрамено призна Бек.

— Какво?

— Чу ме добре.

— От теб ли идва тази воня? На тиня?

— Затънах в нея до колене.

Крис се засмя и задържа пострадалата ръка пред гърдите си като новородено.

— Започва да ме боли. Трябваше да поискам от доктора някакво болкоуспокояващо.

— Наистина изглежда, сякаш Антената е свързан по някакъв начин със смъртта на Дани, нали?

— Не бих казал, че е свързан. Мисля, че го е убил от жажда за мъст.

— Тогава... Няма значение.

— Не. Какво има?

Бек припряно сви рамене.

— Ако той е убил Дани, нямаше ли да ни избягва? Особено теб? Струва ми се странно, че ни преследваше тази вечер.

Крис поклати глава.

— Разсъждаваш като разумен, интелигентен човек, Бек. Уоткинс е идиот. Изгаря от нетърпение да ни накара да разберем, че той е убил Дани. Заяжда се с нас. Не може да сдържа злорадството си. Дори преди да влезе в затвора, пътищата ни често се пресичаха. Сега се изпречва навсякъде, където отидем. Мислиш ли, че е съвпадение?

— Предполагам, че си прав. Можеше да те убие, Крис.

— Мина ми през ума — мрачно каза той. По една, след като всичко свърши. Когато осъзнах какво можеше да стане, краката ми се подкосиха.

Бек сви по алеята към дома на Хойл.

— Проклятие! — изръмжа Крис. — Не можем да изчакаме до закуска.

Всички лампи в къщата светеха. Хъф стоеше на верандата, пушеше цигара и ги чакаше.

Отново се бе издънил здравата.

Уоткинс Антената караше по обиколни пътища, някои от които бяха кални пътеки, криволиचेци през мочурливата местност. Повечето го отвеждаха или до вонящо блато, пълно със змии, или до гъсталак, и се налагаше да се върне назад, рискувайки да се озове лице в лице с тайфа ченгета, надушили миризмата му. Като стана дума за надушване, не би се учудил, ако семейство Хойл бяха пратили отряд с полицейски кучета по петите му.

Като малък не бе от умните, когато ставаше въпрос за учене, но бе развил уменията си да се бие до съвършенство. Знаеше как да отвърща на грубата сила. Отбраняваше се, а ако се наложеше, прибягваше и до нечестни хватки.

Когато Крис Хойл се бе втурнал срещу него, за миг се бе стъписал. Но инстинктът му за самозащита веднага бе заговорил. Прибягвайки до уроците, които бе усвоявал цял живот, забравил за трите години, прекарани в затвора, преди да бъде пуснат условно, бе издърпал ножа от кубинката си.

Сега се ядосваше на себе си, че не бе останал с по-бистър ум, а бе пил до забрава и бе допуснал онзи арогантен богаташки син да го предизвика. Все още бе замаян и подробностите от схватката се губеха в съзнанието му. Не помнеше как е замахнал с ножа, но явно го бе направил, защото пострадалият бе Хойл.

„Кълна се в Бога — би казал Антената на всеки, готов да го изслуша. — Искан само да го сплеща с ножа, нямаш намерение да го използваш“.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сейър позвъни в офиса на Бек в пет часа в понеделник следобед.

— Бек Мърчънт.

— Сейър Линч. Свободен ли си тази вечер?

— На среща ли ме каниш?

— Искам да поговорим за един човек.

— За кого?

— Калвин Макгроу.

— За моя предшественик? Защо?

— Ще те чакам в мотела в шест часа.

Следващото, което прозвуча, бе сигнал „свободно“.

Бек почука на вратата на стаята ѝ точно в шест и тя веднага отвори. Вече бе с дамската си чанта на рамо. Ключът от стаята бе в ръката ѝ.

— Няма ли да ме поканиш да вляза?

Сейър затвори вратата след себе си.

— Аз ще карам.

Гюрукът на наетия кабриолет бе спуснат. Вятърът заигра с косите ѝ, докато излизаха от града, но тя сякаш не забеляза. Климатикът бе включен на пълна мощност, но нямаше никаква полза от него. Колата бе стояла паркирана на слънце цял ден и тапицерията бе така нагорещена, че пареше бедрата и гърба на Бек като електрическа възглавница.

— Чух, че с Крис сте прекарвали вълнуваща съботна вечер — отбеляза тя.

— Опитвахме се да го скрием, но все пак се разчу.

— Как е ръката му?

— Не толкова зле, колкото можеше да е.

— Не мога да си представя Крис в схватка с някого насред пътя.

Какво си е мислил?

— Че Уоткинс е убил Дани.

Сейър внезапно извърна глава.

— Уоткинс Антената? За същия човек ли говорим?

— Твоят кандидат-ухажор. Дани е отхвърлил молбата му за работа в леярната.

Обясни й накратко защо Уоткинс е евентуалният заподозрян.

— И това ти се струва правдоподобно?

— Правдоподобно — да.

— А вероятно?

— Не зная, Сейър — Бек се размърда на седалката, изпитвайки неудобство и заради парещата тапицерия, и заради въпроса й. — Шерифът реши, че е достатъчно правдоподобно, за да го извика на разпит.

— Ако изброиш всички, които имат зъб на фамилията Хойл, списъкът няма да има край. Сещам се за стотина души с доста повече основания да ги мразят. Какво ще кажеш за всички уволнени служители? Името на Уоткинс е само едно от многото.

— Бих се съгласил с теб, ако не беше онова, което направи в събота вечерта. Видях го да профучава покрай къщата ми. Тогава не го познах, просто забелязах човек с мотор. Но се оказа, че е бил Уоткинс. Явно е проследил Крис и нарочно се опита да ни изтласка от пътя. Сега ще му бъде отправено обвинение в нападение с хладно оръжие, независимо дали има нещо общо със смъртта на Дани. Има забележителна криминална кариера. Стана видимо неспокоен, когато чу името на Дани. От всякаква гледна точка е опасен тип и ми се струва напълно способен да извърши убийство.

Сейър не изглеждаше убедена.

— Криминалното му досие го прави удобна изкупителна жертва, нали?

— Нападна Крис с нож.

— Ти беше ли свидетел на схватката?

— На по-голямата част, след като изпълзах от канавката.

Разказа й за малкото си премеждие, но не й се стори забавно. Вместо да се усмихне, замислено присви устни.

— Ако застанеш на свидетелската скамейка, ще можеш ли да заявиш под клетва, че Уоткинс умишлено е порязал Крис?

— Не е ли очевидно? Ръката му беше окървавена.

Сейър спря край пътя, в сянката на магнолиевото дърво. Остави двигателя да работи и се обърна към него.

— Веднъж, когато бяхме тийнейджъри — мисля, в прогимназията, — прекарах целия следобед в пробване на прически и грим в банята. Въпреки че в къщата има още три бани, Крис не престана да тропа на вратата и да се заяжда с мен просто от скука. Накрая отворих, казах му да се разкара и да ме остави на мира. Нахълта вътре, сборичкахме се и разменихме по няколко удара и ритника. Изведнъж той се разкреця, сякаш го колят, и хукна навън да търси Хъф. Твърдеше, че съм го нападнала с машата си, и на ръката му имаше грозен белег за доказателство — направи дълга пауза, за да покаже на Бек, че е стигнала до най-съществената част. — Дори не държах машата, когато му отворих, Бек. Беше включена, но стоеше на тоалетката.

— Искаш да кажеш, че се е изгорил нарочно?

— Да. Струваше си да понесе болката, за да ме натопи.

— Намекваш, че е възможно Крис да се е порязал сам с ножа на Уоткинс Антената?

Дълго го гледа съсредоточено, преди отново да излезе с кабриолета на пътя.

— Срещата ви с Уоткинс не е единственото, за което се бръмчи днес.

— Къде чу това „бръмчене“?

— В салона за красота.

Бек повдигна слънчевите си очила и недоверчиво погледна разрошените ѝ от вятъра коси.

— Отидох на педикюр — обясни тя.

Това му даде повод да плъзне поглед по стройния прасец на десния ѝ крак, който, откакто бяха тръгнали, натискаше педала за газта до сто и дващест километра в час.

— Хм. Хубав цвят. Не е твърде ярък — като червено или розово. Как се нарича?

— „Бейж Мерилин“.

— Като Монро?

— Предполагам. Никога не съм се замисляла. Важното не е лакът на ноктите на краката ми, Бек. Салонът е най-добрият източник на информация в града. Може да не са наясно точно къде се намира Ирак, но знаят с абсолютна сигурност кой с кого спи, кой е пострадал в събота вечерта и прочее.

— Така ли издири съдебните заседатели по делото срещу Крис? Сейър повдигна вежди, но не се намръщи.

— Всъщност не — спокойно отвърна тя. — Получих информацията от съда — след кратка пауза добави: — Питам се дали Хъф знае за това.

— Знае. Нима очакваше да запазиш срещите си с тях в тайна? Ти си известна личност, Сейър. Дори и да се облечеш в най-невзрачните дрехи от разпродажба, за местните хора си оставаш „дамата от големия град“. Фактът, че си се върнала след десетгодишно отсъствие, е голяма новина. Но се бъркаш в делата на Хъф, а тази новина е още по-голяма. Въпреки страхопочитанието към теб, никой не желае да си навлече гнева на Хъф Хойл.

— Когато започнах да се обаждам на съдебните заседатели, знаех, че скоро Хъф и Крис ще научат. Ти също — хвърли поглед към него. — Но ми е все едно.

— Какво се надяваше да изкопчиш с това ровене?

— Да попадна на човек със съвест, който би признал или че е приел подкуп, или че други са го направили.

Разказа му за вдовицата Фостър с умствено изостаналия син и за срещата си с мъж, който бе заплакал при въпроса за явяването си като съдебен заседател.

— Когато поисках повече информация, жена му ме помоли да си тръгна. По-късно открих, че е бил спасен от разорение месец след делото. Какво съвпадение.

Отклони се от магистралата и мина през внушителен железен портал. От двете страни на оградата имаше система от изкуствени водопади, които се спускаха покрай каменна плоча с надпис от ковано желязо „Лейксайд Манър“.

Комплексът за възрастни хора се намирал край изкуствено езеро, заобиколено от изумруденозелено игрище за голф с осемнадесет дупки. Сред дъбова горичка се издигаше сграда, разполагаща с плувен басейн, модерна фитнес зала, ресторант, бар и център за отдих. Бек разбра това от дискретната зелена табела, изписана с бели букви. Жилищните постройки бяха малки, но кокетни. Павирани алеи криволичеха из целия живописен парк.

Сейър остави колата си на паркинга за посетители пред спортния център, но не понечи да слезе.

— Мразя подобни места. Животът в тях е толкова еднообразен. Всеки ден едни и същи хора. Не се ли отегчават?

— Поне не се тревожат за недоволни работници, които могат да обявят стачка.

Обърна се към Бек.

— Значи и този слух е верен.

— За съжаление.

— Каж ми нещо повече.

— Има един тип на име Нийлсън.

— Споменаха за него в салона. И ти подхвърли нещо онази вечер. Кой е той?

— Истинско бедствие за компании като „Хойл Ентърпрайсис“.

— Чух, че съпругата на Били Полик се е свързала с него.

— По този повод — продължи Бек — той прибягва до тежката артилерия. Ще изпрати членове на синдиката да подтикват работниците ни към стачка.

— Браво на него!

— Играта ще загубее, Сейър.

— Вече е загубяла.

— Ще пострадат хора. Не, не го казвай — припряно я прекъсна той, когато понечи да проговори. — Зная, че човек не може да пострада повече от Били Полик, но това беше трагичен инцидент. Предотвратим, може би, но все пак случаен. А стачката е като война.

— Дано вашата страна загуби.

Бек се изсмя фалшиво.

— Възможно е желанието ти да се сбъдне — отпусна глава на облегалката и погледна нагоре през клоните на дървото, под което бяха паркирали. — Моментът е крайно неудобен. Дани почина преди по-малко от седмица и най-вероятно е бил убит. Ред Харпър се мъчи като грешен дявол да открие един местен бандит, озлобен срещу семейство Хойл. В същото време детектив от отдела му залага на Крис като най-вероятен извършител. Ти се движиш из града с този яркочервен кабриолет и напомняш на хората, че не за първи път Крис е заподозрян в убийство. Караш кръвното на Хъф да скача до небесата. Заставаш на противоположната страна в спор за работнически права. И не е само това.

— Какво друго има?

Без да вдигне глава, Бек се обърна към нея.

— Трудно ми е да се сдържам да не те докосна — погледна десния ѝ крак, където полата ѝ се бе вдигнала високо над коляното. — Не зная кое е по-лошо. Да бъда далеч от теб и да фантазирам или да седя толкова близо, да те виждам и да не мога да се поддам на импулса си.

Отмести поглед от оголеното ѝ бедро към лицето ѝ, погрешно предположил, че е по-безопасна територия. Напрегнатото ѝ изражение разсея заблудата му.

— Госпожа Фостър е приела големия телевизор, за да дари малко радост на нещастния си син — смутено каза тя. — Мъжът е продал душата си, за да се избави от дългове.

Бек изправи гръб и въздъхна.

— Сигурна ли си, че това са факти? Можеш ли да ги докажеш?

— Не.

— Сигурна ли си, че тези двама души са сред шестимата, гласували, че Крис е невинен?

— Не.

Погледна я с укор.

— Да кажем, че вдовицата с умствено изостаналия син и мъжът, спасен от фалит, са приели подкупи, за да гласуват за оправдаването на Крис. Добре ли се почувства, като им напомни за компромиса, който са направили със съвестта си?

Сейър извърна глава и тихо отвърна с „не“.

— С какво улесни живота на тези хора, като ги накара да се погледнат в огледалото, Сейър?

— С нищо — троснато отвърна тя. — Вече разбрах какво имаш предвид.

— Тогава защо ги безпокоиш? Каква цел преследваш? Имаш сметки за уреждане с Крис и Хъф. Защо направо не попиташ тях?

— А ти? — извика тя в отговор. — Или не желаеш да узнаеш истината за процеса срещу Крис? Предпочиташ да не чуваш, че Хъф е подкупил съдебните заседатели, та Крис да се отърве безнаказано за убийство. Така ли е?

Повишавайки тон като нея, Бек каза:

— Ако Хъф ги е подкупил, може да е било, за да спаси сина си от присъда за престъпление, което не е извършил. Тази вендета е твоя...

— Не е вендата.

— Тогава какво търсиш?

— Почтеност, каквато те не притежават. Надявах се, че може би...

— Какво?

Сейър замълча, пое си дъх и припряно довърши:

— Че може би ти притежаваш. Затова те доведох тук — кимна към къщичките край езерото. — Калвин Макгроу живее в третата поред. Тази сутрин се съгласи да разговаря с мен. Бях безкрайно изненадана, но само докато пристигнах. Видът му ме поразил. Изглежда доста по-стар, отколкото когато го видях за последен път.

— Годишите си вземат своето.

— Мисля, че се е състарил през последните три, откакто се е спазарил със заседателите и се е погрижил Крис да се измъкне. Измъчва се от угризения.

— Той ли го призна?

— Да, Бек. Било е последната му голяма услуга за „Хойл Ентърпрайсис“. Бил е назначен за юридически съветник веднага щом Хъф е поел управлението на завода от дядо ми. Макгроу е вършил за компанията това, което ти вършиш сега. Последното, което е направил, преди Хъф да го пенсионира и да повери длъжността на по-млад и...

— По-безскрупулен човек?

— Щях да кажа по-буден.

Бек недоверчиво смръщи вежди, но я подкани да продължи.

— След избора на съдебни заседатели Макгроу е потърсил онези от тях, които имат някакви слабости.

— Например умствено изостанал син.

— Именно — Сейър погледна към тенис кортовете, където две двойки играеха без особен ентузиазъм. — Много проникателно от твоя страна да ме попиташ дали съм се почувствала добре след разговорите си с тези хора. Честно казано, почувствах се ужасно. Особено след посещението си у госпожа Фостър. Не я упреквам, че се е възползвала от възможността да подобри живота на сина си дори с нещо толкова скромно като един телевизор. На нейно място и аз бих постъпила така. Това, което е направила, не е егоистично, а породено от обич — когато отново се обърна към него, тъжната усмивка изчезна от лицето ѝ и вместо нея се изписа гримаса на отвращение. — А Калвин Макгроу е

вършил мръсната работа на Хъф от чисто егоистични подбуди. Не е имало никакво благородство в постъпките му. Оттеглил се е от „Хойл Ентърпрайсис“, финансово осигурен за цял живот, и сега може да си позволи да живее в луксозен пенсионерски комплекс като този. Но старините му не са спокойни. Беше доволен, когато получи шанс да снесе товара от плещите си пред мен тази сутрин. Призна всичко.

Бек дълго се вира в нея, а след това посегна към дръжката на вратата.

— Добре. Да чуем какво има да каже господин Макгроу.

Тръгнаха по пътека, която следваше брега на езерото. Къщата на Макгроу имаше решетки от ковано желязо на горните прозорци, подобни на балконите във Френския квартал. Несполучлива имитация, според експертното мнение на Сейър.

Натисна звънеца и надникна през шпионката. Вратата бе отворена от същата медицинска сестра, която я бе пустила да влезе порано. Беше в безупречна бяла униформа, но имаше неприветливо изражение, за разлика от сутринта, когато бе широко усмихната. Сейър не можа да си обясни промяната в настроението ѝ.

— Здравейте отново.

— Тази сутрин не ми казахте коя сте — промърмори тя и в думите ѝ прозвуча укор.

— Представих се с името си.

Сестрата мрачно изсумтя.

Осъзнавайки, че Бек наблюдава всичко, Сейър изправи рамене и вдигна глава.

— Както ви казах, преди да си тръгна, надявах се да доведа един човек за среща с господин Макгроу. Тук ли е?

— Да, госпожо — суховато отвърна жената и им стори път да влязат. — На верандата, където разговаряхте сутринта.

— Благодаря. Очаква ли ни?

— Да, предполагам.

Въпреки неучтивото ѝ държане, Сейър отново ѝ благодари и даде знак на Бек да я последва. Минаха през вестибюл, претъпкан с мебели, както и стаите, покрай които минаха. Остъклената веранда се намираше в дъното и бе с изглед към игрището за голф.

Калвин Макгроу седеше на същия стол, както при първото ѝ посещение, с лице към вратата. Сейър му се усмихна и изрече името му. Погледна я, сякаш не я познаваше, и това я накара да изпита леко смущение.

— Доведох господин Мърчънт, за да се срещне с вас. Удобен ли е моментът?

— Боя се, че не, Сейър — Крис, който бе седнал на стол с висока ветрилообразна облегалка и досега бе скрит зад нея, стана и се обърна към сестра си. — Бек ми каза, че ще дойдете, и ми напомни, че отдавна не съм посещавал Калвин. Старая се да идвам, когато мога, за да го наглеждам. За съжаление, днес не е добре. Разсъдъкът му ту се помрачава, ту се прояснява. Нали знаеш как е при болните от *Алцхаймер*!

Приблужи се към стареца и ласкаво сложи ръка на рамото му. Макгроу не трепна и не реагира по никакъв начин, а продължи да се вира с празен поглед пред себе си.

— Има дни, в които не помни дори имената на децата си. Друг път твърди, че е направил бебе на седемдесетгодишната вдовица, която живее в съседната къща. Миналата седмица са го хванали да гази гол в езерото. Истинско чудо е, че не се е удавил. На следващия ден бил свеж и бодър и напълно се владеел. Победил сестрата на дама пет пъти — отново докосна рамото му. — Трагично, нали? Като си помисля колко красноречив беше в съда. Ум като бръснач — поклати глава със съжаление. — Сега понякога не продумва дни наред. В други дни е страшно бърбърив. Естествено приказките му са неразбираемо бръщолевене на слабоумен старец. Не бива да се вземат на сериозно.

Сейър се задъха и усети парене в гърдите. В главата ѝ нахлу кръв. Нямахше опасност да припадне, но ѝ се струваше, че ще експлодира. Не обръщаше внимание на Крис. Бе очаквала подла постъпка от негова страна. Но предателството на Бек я измъчваше като смъртоносна рана.

Беше ѝ заложил този капан, а после бе заговорил за желание и фантазии за близост. Искаше ѝ се да издере очите му, защото я бе накарал да повярва, че може да му има поне малко доверие. Беше я заблудил, че не е покварен като хората, към които засвидетелстваше лоялност.

Обърна се към него и просъска:

— Кучи син!

Епитетът бе твърде слаб, за да изрази чувствата ѝ. Втурна се покрай него, излезе от безвкусно обзаведеното жалко подобие на дом и изтича до колата си. Когато стигна, едва дишаше — отчасти заради жегата, но главно от ярост и унижение.

Пъхна ключа в стартера и видя, че ръката ѝ кърви. Бе стиснала юмрук така силно, че зъбците на ключа се бяха забили в дланта ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кларк Дейли тръгна от дома си в десет и десет, половин час порано, отколкото излизаше обикновено. Заводът се намираще на по-малко от пет минути път с кола, а смяната му започваше в единадесет вечерта.

Но атмосферата в дома му бе толкова напрегната, че искаше по-скоро да отиде в леярната. Люс не преставаше да му натяква за Сейър. Когато се бе омъжила за него, знаеше, че някога е излизал със Сейър Хойл и макар и да са били гимназисти, връзката им е била сериозна. Никоя уважаваща себе си клюкарка не би й спестила подробностите от романтичната им история.

Люс бе заговорила на тази тема още когато се срещаха. Кларк бе напълно откровен с нея. Предпочиташе да чуе всичко от него, отколкото от хора, които се хранеха от нещастията на другите и често ги преувеличаваха.

Дори бе изкопчила от него признанието, че е обичал Сейър. Но й беше дал да разбере, че връзката им е минало, и й бе напомнил, че и той не е първият мъж в живота й. С това въпросът бе приключен. Откакто се бяха оженили, имаше по-важни проблеми, върху които да спорят.

Едно беше да знае за Сейър. Друго бе тя да се появи, с безупречна външност, пред прага на дома им. На Люс никак не й бе харесало. Веднага щом Сейър си бе тръгнала, съпругата му бе изразила негодуванието си. — Няма да търпя, Кларк.

Беше изрекла думите тихо, но уверено и строго. Когато му крещеше, той знаеше, че е просто изблик на гняв, който бързо ще отшуми. Но сега бе различно. Когато снишаваше глас, това бе знак, че е най-добре да наостри уши и да я слуша внимателно.

— Примириявам се с пиенето и хроничната ти депресия, но ако започнеш и да спиш със Сейър Хойл, Линч, или както и да се казва, няма да търпя.

— Нямам намерение да спя със Сейър. Просто сме стари приятели.

— Били сте влюбени.

— Бяхме. Когато бяхме хлапета. Освен това, мислиш ли, че тя би ме пожелала сега?

От всичко, което можеше да каже, навярно това бе най-неразумното. Люс го прие, сякаш ако Сейър пожелаше да спи с него, той не би възразил. Изтълкува го и като намек, че е достатъчно добър за нея, но не и за Сейър Хойл.

Беше тръгнала разплакана за работа. Когато се бе прибрала следобед, сълзите ѝ бяха пресъхнали, но се бе държала с него студено, бе го отблъснала в леглото и седмица след посещението на Сейър все още не бе проявила повече топлота.

По дяволите, той обичаше Люс. Може би ѝ липсваше класата на Сейър, но тя притежаваше своя красота. Обичаше децата си и се бе грижила сама за тях, след като първият ѝ съпруг я бе изоставил. Най-важното бе, че обичаше и него, което бе истинско чудо. Не бе сторил почти нищо, за да заслужи любовта ѝ.

Потънал в размисъл, забеляза колата зад неговата едва когато закачи задната му броня. Отби встрани и осигури на другия шофьор достатъчно място, за да го задмине. Но той продължи да го следва, примигвайки с фаровете си.

— Какво става, за Бога?

Погледна към покрива, очаквайки да види син буркан, но нямаше нищо, по което да личи, че е полицейска кола. Обзет от лека уплаха, посегна към щангата за смяна на гуми, която държеше под седалката си. Когато го налегнеш отчаяние, обикновено пиеше в заведения, чиито клиенти се славеха с лоша репутация. Понякога се случваше да се спречка с тях. Сега виждаше само човека зад волана, но може да беше номер.

Шофьорът отново примигна с фаровете. Кларк спря до бордюра. Другата кола го последва и светлините ѝ угаснаха. Той хвана по-здраво железната щанга.

Видя шофьора да слиза, да се втурва към предната му врата и да почуква по стъклото.

— Кларк, аз съм.

Позна лицето под бейзболната шапка, остави щангата и се пресегна да отвори. Сейър се качи и затвори вратата, бързайки, за да угасне вътрешното осветление. Беше с джинси и тениска, с прибрани под шапката коси.

— Какво правиш, по дяволите? — избухна той.

— Признавам, че изглежда малко драматично, но исках да се видя с теб, без никой да узнае.

— Имам телефон и сметката ми е платена. Поне така мисля.

— Ако се бях обадила, можеше да вдигне Люс. Ако не съм се излъгала, не й бе особено приятно да види гаджето ти от ученическите години пред вратата ви.

— Права си.

— Не я упреквам. И аз бих се чувствала така. Но, Кларк, кълна се, не искам да усложнявам живота ти. Не бих направила нищо, с което да навредя на брака ви. Не искам да заставам между теб и съпругата ти. Ако не вярваш, още сега ще си тръгна.

Вгледа се в лицето ѝ за миг. Беше все така красиво, но в очите ѝ не гореше някогашната страст. Между него и Сейър винаги щеше да съществува привързаност, основана на съкровени спомени, но шансът им за дълготрайна връзка бе провален. По-скоро, бе унищожен от Хъф. Както и да е, любовта вече я нямаше и той бе убеден, че думите ѝ са истина, когато го успокои, че причината за тази тайнствена среща не е желание за подновяване на връзката им.

— Вярвам ти, Сейър.

— Добре.

— Тогава какво искаш?

Пет минути я слуша с нарастващо удивление. Тя завърши с въпроса:

— Ще го направиш ли?

— Молиш ме да шпионирам колегите си.

— Защото те те шпионират, Кларк — сви коляно на седалката, за да ѝ бъде по-удобно да се обърне с лице към него. Леко се наведе напред и продължи: — Мислиш ли, че Хъф и Крис ще допуснат тази стачка да бъде обявена, без да се опитат да я предотвратят? Бек Мърчънт предвижда, че ще се лее кръв. Нарече я „война“.

— Чух клюките за Чарлс Нийлсън — каза Кларк. — Очаква се да изпрати подстрекатели при нас. Насрочени са тайни срещи.

— Значи работниците вече говорят?

— Това е почти единствената тема, която се обсъжда — призна той.

— Е, можеш да бъдеш сигурен, че Хъф има агенти, които му докладват за всичко казано и за това кой го е казал.

— Всички знаят, че Фред Деклует е човек на Хъф. В нощта, когато стана злополуката с Били, и той беше потресен. Бях там и видях всичко. Фред положи най-много усилия да го откара до болницата, преди кръвта му да изтече. Но ако стане напечено... той има шест деца, които трябва да храни, облича и изучи. На първо място ще постави своите интереси и ако се наложи да пълзи пред Хъф, ще го направи. И не само той, защото е всеизвестен факт, че Хойл възнаграждава всеки, който доносници срещу колегите си, склонни да влязат в синдикат.

— Знаеш ли кои са другите?

— Някои, не всички. За Фред се знае. Останалите не се издават.

— Можем да изравним силите, Кларк. Издири шпионите на Хъф и им подавай фалшива информация. В същото време започни да организираш хора, за които знаеш, че биха се противопоставили на Хъф, ако се стигне до игра с открити карти. Можеш да допринесеш нещата да се променят.

Говореше така разпалено, че събуди у него съжаление с наивността си.

— Сейър, нищо няма да стане, докато се слуша думата на Хъф.

— Може би няма да е задълго.

— Сърдечният удар...

— Не, не беше нищо сериозно и вероятно ще надживее всички ни. Имах предвид намеса от страна на федералното правителство. Независимо дали стачката ще постигне успех или не, няколко агенции вече дишат във врата ни. Ако не бъдат направени съществени промени, може да закрият завода. Но това няма да бъде победа, нали, Кларк? Без леярната какво ще стане с икономиката на този град? Помисли за ужасните последици, които би имало това за всички семейства, разчитащи на нея за прехраната си — пое си дъх, след което продължи със сериозен тон: — Необходими са промени, и то скоро. Иначе всички губят. Можеш да направиш така, че злополуката с Били Полик да има смисъл, Кларк. Зная, че те моля за нещо, което никак няма да е лесно.

Ще трябва да изглеждаш представителен, да вдъхваш доверие и да заслужиш уважението на тези хора.

Кларк потърка лицето си и усети наболите косми. Засрами се, защото за втори път го бе хванала небръснат. Но това му напомни колко ниско е паднал.

— Тази задача е голямо предизвикателство.

— Осъзнавам какво искам от теб.

— Не съм сигурен.

— Влязох в цеха, Кларк.

— Вече чух.

— Знаех, че там е ужасно, и все пак бях потресена. Условията на труд са средновековни. Как ги понасяте?

— Нямаме голям избор.

— Вече имате. Важно е да се направят промени. Коренни промени.

— Съгласен съм. Но не съм най-подходящият човек за това, Сейър.

— Ти си лидер.

— Може и да съм бил преди много време. Нима сега имам вид на лидер, който може да поведе хората?

— Не — сопна се тя. — Нямаш. Имаш вид на жалък страхливец. Да — повтори, когато долови изненадата му. — Онзи ден ми каза, че имаш нужда от цел в живота, че трябва отново да стъпиш на крака заради сина си. Ето, предлагам ти цел, а ти отказваш. Защо? От какво се боиш?

— От провал, Сейър. От провал. Човек, който с лекота печели пари, кара скъпи коли и никога не е паднал толкова ниско, че ставането сутрин да му коства неимоверно усилие, не е способен да ме разбере. Не можеш да си представиш какво е да вървиш по улицата и хората, които някога са викали за теб от трибуните, да клатят глави и да си шушукат за пропиляния ти живот — замълча, за да се успокои, осъзнал, че не се сърди на нея, а на себе си. — Права си, че съм страхливец. Страхувам се дори да се надявам.

Речта му сломи решимостта ѝ. Когато отново заговори, гласът ѝ прозвуча като шепот:

— Грещиш, Кларк. Зная точно какво е ставането сутрин да изисква усилие на волята — с мъка си пое дъх. — Но в момента си на

съдбовен кръстопът. Можеш да кажеш „не“, да не направиш нищо и животът ти да продължи, както досега. Да презираш себе си и целия свят и да затъваш все повече, докато свършиш като съсипан и самотен алкохолик. Или да започнеш да се държиш като мъж, както когато бе юноша — хвана ръката му и я задържа между своите. — Не искам това, за да разчистя сметките си с Хъф. Нищо не може да ти върне онова, което той ти отне, Кларк. А и не си заслужава да полагаш усилия заради него. Не искам да го правиш и заради мен — притисна ръката му още по-силно и натърти: — Искам да го направиш заради себе си. Е, какво ще кажеш?

Докато караше обратно към мотела, Сейър хранеше плаха надежда, че Кларк ще изпълни молбата ѝ. Жестоко бе да го нарече страхливец, но така го бе накарала да се пробуди. Беше се обзаложила със себе си, че е запазил поне капка достойнство зад маската на неудачник. Засегнатата гордост беше добър мотивиращ фактор.

Не бе сигурна дали тактиката ѝ е успешна. Не ѝ обеща, че ще престане да пие, и не ѝ даде дума, че ще се заеме със задачата. Щеше да почака и да види дали у него ще настъпи промяна. Дори и да не допринесеше за бъдещето на „Хойл Ентърпрайсис“, Сейър се надяваше, че поне ще подобри собствения си живот. Когато се върнеше в Сан Франциско, искаше да знае, че е успяла най-малкото да стори едно добро.

Отключи вратата на стаята си в мотела.

— Късно се прибиращ.

Едва сдържайки яда си, рязко се завъртя и видя Крис, застанал точно зад нея. Беше се приближил безшумно, сякаш се бе материализирал от въздуха.

— Какво искаш, Крис?

— Може ли да вляза?

— За какво?

— Искам да поговоря със сестра си.

Чаровната му усмивка не я трогна.

— Във връзка с какво?

— Покани ме да вляза и ще ти кажа — показа ѝ бутилка. — Донесох вино.

Не бе дошъл при нея от братски чувства. Нито пък просто за да си побъбрят. Крис имаше скрити мотиви за всичко, което вършеше. Но тази вечер ѝ бе трудно да ги отгатне. Мразеше да бъде близо до него, но въпреки тази неприязън, бе любопитна.

Отново се обърна към вратата, отвори я и влезе пред него, за да включи лампите. Последва я и огледа невзрачната стая.

— Не съм бил клиент на този мотел, откакто в гимназията водех момичета тук. Не обръщах голямо внимание на обстановката. Не е особено изискана, а?

— Не е.

— Тогава защо не дойдеш у дома? От десет години насам Селма съвестно поддържа стаята ти в идеално състояние.

Сейър свали бейзболната шапка и разпусна косите си.

— Онази къща вече не е мой дом, Крис.

Подразнен от упорството ѝ, въздъхна.

— Поне имаш ли чаши?

Тя взе две пластмасови чаши в хартиени опаковки от малката баня. Крис ги огледа с пренебрежение, докато отваряше бутилката с тирбушона, който бе донесъл.

— Прекрасно шардоне от Напа.

— Виждала съм лозята. Чудесни са.

След като наля вино, докосна чашата ѝ със своята.

— Наздраве, Сейър.

— За какво пием? За малкия заговор, който спретнахте с Бек при Калвин Макгроу?

— А, това ли? Минаха четирийсет и осем часа, а още си сърдита — засмя се той. — Честно казано, не бих те упрекнал. Да беше видяла физиономията си.

— Сигурно на двамата с Бек ви е било много смешно.

Брат ѝ се настани на овехтелия фотьойл и посочи към леглото.

Сейър се поколеба, но се приближи и седна на ръба.

— Чаках повече от час — каза той. — Къде беше? В Дестини няма бурен нощен живот, а и така облечена...

— Какво искаш, Крис?

Отново въздъхна.

— Не вярваш ли, че може да съм дошъл просто за да си побъбрим? Не приемаш, че мога да бъда добър?

— Никога не си бил добър човек.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти, Сейър? Че не те свърта на едно място. Не знаеш какво да правиш, ако няма нещо, което да те човърка.

— Дошъл си, за да ми кажеш това?

Широко ѝ се усмихна, преди да продължи:

— Не можеш да живееш, без да се гневиш за нещо. Мислех, че ще надраснеш вечното си негодувание, но не. Имаш ми зъб за щуротии, които съм вършил, когато бяхме малки. Така е с всички братя, Сейър. Такава е ролята им. Да дразнят и тормозят сестрите си.

— Дани не го правеше.

— И затова ти не го понасяше. Пасивността му те вбесяваше. Дани беше покорен по натура, но ти отказваше да се примириш. Не можеше да приемеш факта, че той просто не може да отстоява своето.

Не оспори твърдението му, защото бе истина.

— Все още таиш злоба срещу Хъф заради Кларк Дейли.

Сведе поглед към виното си, за да скрие от него тревогата си при споменаването на това име. Надяваше се да е съвпадение, че неочакваното посещение на Крис бе минути след тайната ѝ среща с Кларк.

— Не бива да се сърдиш на Хъф, че прекрати тази връзка — продължи той. — Трябва да му благодариш. Но стига за миналото — взе бутилката и доля чашата си. — Сега поводът за гнева ти е смъртта на Дани и именно за това искам да поговорим. Решила си да се правиш на детектив и да разследваш предполагаемото му убийство.

— Значи си дошъл, за да ме сплашиш, че ако не се откажа, ще ми се случи нещо.

— Не — спокойно отвърна той. — Възхищавам ти се и споделям желанието ти да се добереш до истината. Смущава ме посоката, в която си поела. Да изясним нещо, Сейър. Ще ти спестя доста време и главоболия. Процесът срещу мен преди три години няма нищо общо със случилото се с Дани. Интересът ти към развръзката е глупав и закъснял с три години. Щеше да бъдеш добре дошла, ако се бе върнала у дома, когато се гледаше делото. Можеше да наблюдаваш развоя с очите си, от първия ред в съда. Но всичко свърши — каза той, произнасяйки отчетливо последната дума.

— Ти си го убил, нали? Както Хъф е убил Сони Холсър.

— Не и пак не.

— Знае ли още някой, освен мен, че си видял Хъф, когато го е направил?

Погледът му стана по-напрегнат.

— За какво говориш?

— В онази нощ ти се измъкна от къщи, Крис. Хванах те, не помниш ли? Заплаши ме, с риск за живота ми, да не казвам на мама. Обясни, че искаш да изненадаш Хъф в леярната и да останеш с него, докато се прибере. Спомням си, че ти завидях за смелостта да вървиш дотам по тъмно. И още повече за това, че Хъф щеше да се зарадва да те види. Знаех, че ще те похвали колко си умен и че няма да загазиш — снимиш глас и попита: — Какво завари там, Крис?

— На колко години беше ти?

— На пет.

— Точно така. Как е възможно да помниш? Често се измъквах и ходех в завода, за да се прибера заедно с Хъф. Греша, не е било същата нощ.

Не, не грешеше. Някои детски спомени бяха твърде ясни, за да се окажат заблуда, а този за деня, в който бяха открили обезобразеното тяло на Сони Холсър, бе един от тях. Беше се запечатал дълбоко в паметта ѝ, защото тогава за пръв и последен път в живота си бе видяла Крис да се държи, сякаш е изплашен.

— Мисля, че Хъф е убил този човек — каза тя. — А ти си убил Джийн Айвърсън поради същата причина. Но си се поучил от грешката на Хъф. Отървал си се от тялото на Айвърсън, за да не бъде намерено никога.

— Никой не знае какво е станало с Айвърсън. Може би се е разтреперил от страх пред Хъф, плюл си е на петите и е офейкал.

— И е оставил всичко, което притежава, тук?

— Може да е отвлечен от извънземни — Крис щракна с пръсти.
— Зная. Полковник Мастърд го е ударил с оловната тръба в библиотеката.

— Това не е игра на догадки — гневно каза тя. — Как може да се шегуваш със смъртта на един човек?

— Което ме подсеца за следващата версия. Дори не знаем със сигурност, че Айвърсън е мъртъв, а още по-малко, че е убит. Предполагам, че се разхожда някъде жив и здрав и ни се надсмива за

всичката кал, която беше хвърлена по семейство Хойл заради него. Единственото, което знае със сигурност, е, че не съм го убил аз.

Без колебание Сейър заяви:

— С Хъф не сте разчитали на съдебните заседатели да те оправдаят, а сте взели нещата в свои ръце. Калвин Макгроу призна, че ги е подкупил.

— Той страда от старческа деменция! — кресна Крис. — Ако го бе попитала дали е взривил моста „Голдън Гейт“, би признал и това. Не знае какво говори. За Бога, Сейър, бъди разумна. Защо предпочиташ да вярваш на един болен от *Алцхаймер*, а не на брат си?

Стана от леглото, спря се пред бюрото и остави недокоснатата си чаша върху ламинирания плот. Едва се позна в огледалото над него.

Това ли бе прочутата специалистка по вътрешен дизайн, която проектираше домовете на най-богатите жители на Сан Франциско? Вместо с елегантен тоалет, бе облечена с джинси и тениска. Беше се отказала от опитите да придаде форма на косите си и бе оставила влажния климат да прави с тях каквото пожелае, в резултат на което се бяха превърнали в облак от заплетени къдрици.

Коя бе жената, чиито очи я гледаха съсредоточено, и какво търсеше в тази жалка стая, облечена така? Защо разиграваше драма за каузи, които, изглежда, имаха значение единствено за самата нея?

Нима бавното самоубийство на Кларк Дейли с алкохол и отчаяние я засягаше? А нима трябваше да се интересува за последиците от стачката и бъдещето на „Хойл Ентърпрайсис“, след като десетилетия наред хората, които работеха там, се бяха примирявали с осакатяващите злополуки, трагичните инциденти и непоносимите условия на труд?

Ако Крис бе извършил убийство и се бе отървал безнаказано, защо не го оставеше в ръцете на дявола? Изглежда, никой друг не бе възмутен от това, че двамата с Хъф бяха попречили справедливостта да възтържествува. Защо се бе нагърбила с този товар?

Що се отнасяше до обажданията на Дани, може да я бе търсил за нещо важно, а може и за нещо незначително. Според статистиката, рядко се случваше човек, решил да извърши самоубийство, да бъде разубеден. Ако бе поговорила с Дани, вероятно щеше да забави, но не

и да предотврати неизбежното. Егоистично бе да смята, че е можела да го спре, когато годеницата му не бе успяла.

Видя отражението на Крис в огледалото. Гледаше я, сякаш знаеше, че се е усъмнила не само в решимостта си, а и в себе си. Застана срещу него в цял ръст.

— Зададе ми недвусмислен въпрос и ще ти отговоря откровенно, Крис. Защо предпочитам да вярвам на съмнителен източник, а не на теб? Защото Хъф адски те е разглезил — и си личи. Ти си непоправим егоист. Намираш оправдание за всяка своя импулсивна постъпка. Когато те хванат да вършиш нещо нередно, разчиташ или на чара си, или на влиянието на Хъф, за да отървеш кожата. Ти си обсебен от себе си, покварен и аморален. Лъжеш, понякога просто за удоволствие или за да видиш дали ще ти се размине. Получаваш всичко, което поискаш и когато го поискаш. Никой никога не ти е отказвал нищо. Освен може би развод, който съм сигурна, че с Хъф ще намерите начин да получите, независимо с какви средства. Дали мисля, че си убил Айвърсън? — риторично запита тя. — Да. Измъкнал си се. Но ако си убил Дани, ще си платиш, Крис. Кълна се, че ще се погрижа за това!

Той сложи чашата си върху нощното шкафче.

— Сейър, седни. Моля те!

Бе толкова необичайно за него да използва думата „моля“, че я накара да се върне до ръба на леглото и да седне, макар и неохотно. Посегна към ръцете ѝ и силно ги притисна, когато тя опита да се отскубне.

— Помисли за начина, по който е умрял Дани — тихо заговори Крис. — За да го убия, би трябвало да взема онази стара пушка, да заредя двете цеви, да ги пъкна в устата му и да натисна спусъка. Въпреки всички недостатъци на характера ми, които изброи, нима наистина мислиш, че съм способен да постъпя така с родния си брат? — без да изчака отговор, заяви: — Не съм убил Дани. Не съм. Глупаво е дори да си го помислиш. Ще станеш за смях.

— Какво значение има това за теб?

— Никакво. Просто не искам да изпаднеш в неудобно положение.

Нехайното му обяснение бе толкова прозрачно, че дори за миг не му повярва.

— Не, истината е друга, нали, Крис? Крада от вниманието му към теб, а?

— За какво говориш?

— За Хъф. Всявам смут и въпреки че го вбесявам, в момента мисли повече за мен, отколкото за теб, а ти не можеш да го понесеш.

Очите му застинаха и само лицето ѝ се отразяваше в абаносовите им дълбини. Устните, на които преди броени секунди бе сияла шеговитата усмивка, сега бяха стиснати и едва се раздвижиха, когато заговори:

— Върни се в Сан Франциско, където ти е мястото, Сейър.

— О, да, сигурно ще се радваш да си тръгна.

— Не заради мен, а заради себе си.

Тя избухна в смях и сложи ръка на гърдите си.

— И трябва да повярвам, че си загрижен за мен?

— Точно така. Както самата ти каза, тези дни си обект на вниманието на Хъф. Искаш ли да знаеш защо? Искаш ли да чуеш какви планове крои за теб?

На лицето му отново се появи усмивка, самодоволна и тържествуваща.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Офисът на Чарлс Нийлсън се намираше в луксозна сграда на „Кенъл Стрийт“ в централната част на Ню Орлиънс. Делеше двайсетия етаж с двама зъболекари, брокерска фирма, психолог и администрацията на някакво предприятие, чието име бе отбелязано само с инициали. Бе последният вляво, в края на застлания с пътеки коридор. Името бе изписано на вратата със скромни черни печатни букви.

Преддверието бе малко, стандартно обзаведено като чакалня, е две еднакви тапицирани кресла, ъглова масичка и лампион между тях. На бюрото седеше привлекателна жена на средна възраст.

Разговаряше със Сейър, когато Бек влезе в офиса.

Трудно бе да се каже кой от двамата е по-изненадан да види другия.

Администраторката откъсна поглед от Сейър и сърдечно го поздрави с добър ден.

— Здравейте.

— Почакайте за момент. Заповядайте, седнете.

Остана прав на мястото си, любопитен да чуе какво ще каже Сейър, която, щом го видя, бе застинала като истукан.

Администраторката се обърна към нея:

— Сигурно е станало недоразумение. Понякога господин Нийлсън си уговаря срещи и забравя да ми съобщи да ги отбележа в графика му.

— Не е забравил... — Сейър замълча и прочисти гърлото си. — Не е забравил да ви съобщи за тази среща. Нямам уговорка.

— Тогава в каква връзка сте тук? Какво да му предам?

— Казвам се Сейър Линч. По-рано фамилното ми име беше Хойл.

Усмивката на жената се стопи.

— От „Хойл Ентърпрайсис“? Тези Хойл?

— Точно така.

— Разбирам.

— Едва ли разбирате. Не съм дошла като представител на семейството си.

Администраторката скръсти ръце над бюрото, готова да изслуша обяснението ѝ.

— Сигурна съм, че на господин Нийлсън ще му бъде интересно да узнае това.

— Когато му съобщавате, моля ви, изтъкнете, че искам да му предложи съдействие.

— Да, добре. Господин Нийлсън... — бе прекъсната от звъна на телефона. Повдигна показалец и даде знак на Сейър да изчака, докато говори. — Офисът на Чарлс Нийлсън. Не, съжалявам, в момента го няма. Да предам ли нещо?

Извади бележник и започна да си води записки. Сейър се обърна към Бек:

— Проследи ли ме дотук?

— Не се ласкай. За разлика от теб, аз имам уговорка.

Веднага щом администраторката приключи разговора си, той заобиколи Сейър и застана до бюрото. С приветлива усмивка и напевен глас каза:

— Вие навярно сте Бренда.

— Точно така.

— Разговаряхме по телефона няколко пъти. Аз съм Бек Мърчънт. Реакцията ѝ издаде явна уплаха.

— Господи! Не получихте ли съобщението ми?

— Какво съобщение?

— Господин Нийлсън бе повикан спешно извън града. Предупредих ви по мобилния телефон, че няма да може да ви приеме днес следобед.

Бек извади телефона от предния джоб на сакото си и провери съобщенията.

— Да — потвърди. — Явно съм пропуснал да го прочета.

— Надявах се да го получите, преди да изминете целия път дотук.

— Жалко, че работодателят ви бе възпрепятстван да ми окаже честта да се срещне с мен, преди да отпътува. Кога ще се върне?

— Не ме е уведомил за плановете си.

— Можете ли да се свържете с него по телефона?

— Мога да ви дам номера на хотела му. В Синсинати е.

— Предполагам, че е по-добре на мобилния...

— Изключено — заяви тя. — Ще рискувам да загубя работата си.

— Не искам аз да съм виновен за това.

— Когато господин Нийлсън се обади да попита за съобщения, да насроча ли друга среща, господин Мърчънт?

— Ако обичате. Ако не вдигна, постарайте се да оставите часа и датата на гласовата ми поща. Ще променя графика си. И този път бъдете така добра да позвъните и на служебния, и на домашния ми телефон. Не искам отново да настъпи объркване.

— Разбира се, господин Мърчънт.

— Благодаря.

— Съжалявам за неудобството. И на двама ви — обърна се тя и към Сейър.

— Аз също бих искала да се срещна е господин Нийлсън възможно най-скоро — настоя младата жена.

— Ще му предам, госпожо Хойл.

— Линч.

— Разбира се. Извинявайте.

Даде на администраторката номерата на мобилния си телефон и на рецепцията на мотела и понечи да излезе. Бек отвори вратата и й стори път.

— Довиждане, Бренда — каза той, преди да я последва.

— Довиждане, господин Мърчънт.

Тръгнаха рамо до рамо по коридора. Изчакаха заедно ужасно бавния асансьор и слязоха във фойето. Когато вратите се отвориха, Бек се отправи към изхода, а Сейър — към дамската тоалетна.

През цялото време никой от двамата не проговори.

Той стоеше на тротоара, в сянката на един небостъргач, и разговаряше по мобилния си телефон, когато Сейър излезе от сградата пет минути по-късно. Не се зарадва да го види, след като му бе дала достатъчно време да изчезне.

Бе пет следобед и по тротоарите в центъра бързаха безброй хора, нетърпеливи да се приберат у дома след работа. По улиците отекваше ревят на мотори. Изгорелите газове се задържаха във влажния въздух и го правеха още по-задушен и тежък за дишане.

Бек изглеждаше изтощен. За да заглуши шума от уличното движение, бе пъхнал пръст в едното си ухо и смръщил вежди, съсредоточен върху това, което чуваше с другото. Бе свалил сакото и го бе преметнал върху ръката си. Вратовръзката му бе разхлабена, а ръкавите — навити, почти както при първата им среща на гробището.

Щом я забеляза, приключи разговора си и си проправи път сред другите пешеходци, докато я настигна.

— Нийлсън все още не е пристигнал — каза той. — Не си прави труда да звъниш в хотела му.

— Ще опитам по-късно.

— Щях да падна, когато те видях в офиса му. Какво те накара да дойдеш?

— Както казах на секретарката му, искам да предложа съдействието си. А ти?

— Да се срещна лично с Нийлсън — спокойно отвърна той. — За да му кажа, че нито аз, нито семейство Хойл имаме рога и копита и се надяваме да се споразумеем за мирно решение на проблемите, за да избегнем стачка. Исках да го убедя колко катастрофални последици би имала за работниците в леярната, които изцяло зависят от седмичния чек за заплата.

— Звучи трогателно — провлечено отбеляза тя. — Колко?

— Какво колко?

Кимна към куфарчето му.

— Колко пари носиш тук?

Светофарът светна зелено и Сейър забърза през улицата. Когато стигна до отсрещната страна, Бек я избута извън потока от хора и я накара да спре.

— Достатъчно за една вечеря.

— Искаш да вечеряме заедно?

— Обикновено настояваш сама да плащаш своята част от сметката, но този път бих искал да те почерпя. Стига да не ядеш твърде много, защото в такъв случай може да имам нужда от помощта ти.

Усмивката му бе неустоима, както и закачливият блясък в зелените му очи. Но вместо да имат желаното въздействие, те я отблъснаха. Наместо опита му за флирт да я накара да се почувства, сякаш лети, Сейър се запита как може да е такъв двуличник. Колкото и

да беше странно, разочарованието, което бе преживяла заради него, я измъчваше.

— Крис ми каза какви планове има Хъф за теб и мен.

Зашеметяващата му усмивка се изпари.

— Не хаби чара си да ме съблазняваш, защото нямаш никакъв шанс за успех. А сега ме извини. Имам и други задачи.

Заобиколи го и продължи по тротоара. Но Бек не се отказа и отново тръгна в крак с нея.

— Поканата ми за вечеря няма нищо общо с опитите на Хъф да ни сватоса.

— Махни се от пътя ми, Бек — каза Сейър, когато той застана пред нея. — Ще закъснея.

— За какво?

— За свиждане. Отивам при Били Полик.

Бек остана поразен за миг и ѝ даде възможност да го подмине.

— Почакай, Сейър. Ще те откарам.

— Ще шофирам сама. Освен това, не мисля, че ще си добре дошъл.

— Всъщност трябва да занеса нещо — потупа по куфарчето си. — Къде е колата ти?

Отговори на въпроса му.

— Моят пикап е по-близо — каза той.

Бе паркирал пикапа си в подземен гараж, доста по-близо от онзи, в който Сейър бе оставила колата си, а тя бързаше да стигне, преди да мине часът за свиждания.

Не бе твърде далеч, но натовареното движение в пиковия час и липсата на места за паркиране ги забавиха и им бе необходим почти половин час, за да стигнат до интензивното отделение, където Били Полик все още се възстановяваше след операцията. По пътя не размениха нито дума.

Алиша Полик бе в коридора и разговаряше с млад мъж в бяла престилка, когато Бек и Сейър излязоха от асансьора. Видя ги да вървят към нея и изгледа Мърчънт с нескрита враждебност.

— Какво правите тук?

— Дойдохме да видим Били — спокойно отвърна той. — Това е Сейър Линч.

Огледа я от главата до петите.

— Линч, а? Вие сте дъщерята на Хъф Хойл. Не бих ви упрекнула, че сте сменили името си.

— Как е съпругът ви?

Госпожа Полик посочи към младия мъж.

— Този човек е психотерапевт. Попитайте него.

Докторът се представи и им подаде ръка.

— Естествено не мога да споделя нищо, за което господин Полик ми се е доверил по време на сеансите. Накратко казано, изпаднал е в дълбока депресия. Опитва да се възстанови физически и същевременно да свикне психически и емоционално с мисълта, че трябва да живее с една ръка. Дори с протеза ще срещне трудни предизвикателства. Освен това се безпокои за прехраната на семейството си.

— Казвам му, че ще се справим — заговори госпожа Полик. — Всичко ще бъде наред. Защото ще изкопча от скапаната ви компания всеки цент, до който мога да се добера.

Отправи заплахата към Сейър и Бек. Явно не правеше разграничение между тях.

Младият лекар плахо се намеси:

— Всички реакции на Били са типични за пациент, преживял тежка травма. Ще му е нужно време, за да се примири с трайните последици от нея.

— Продължете да провеждате сеанси с него, докогато е необходимо — каза Бек.

Докторът смутено погледна Алиша.

— Уведомиха ме, че трябва да се ограничи с три.

— Господин Хойл промени решението си — успокои го Бек. — Продължавайте. Обадете ми се, ако имате някакви въпроси.

Даде му визитка. Лекарят кимна за довиждане и се оттегли с извинението, че трябва да посети друг пациент. Бек се обърна към госпожа Полик:

— Нали няма проблем да вляза при Били?

— За какво?

Показа й кафяв пакет, който Сейър го бе видяла да изважда от куфарчето си, преди да слязат от пикапа.

— Пожелания за скорошно оздравяване от колегите му. Обещавам, че няма да стоя дълго.

Грабна пакета от ръката му.

— Аз ще му ги дам. Ще се разстрои, ако види вас или някой от семейство Хойл.

— Както желаете, госпожо Полик.

Каза на Сейър, че отива да повика асансьора, пъргаво запристъпва по коридора и я остави насаме с Алиша Полик.

— Как го преживяват децата ви?

— Изплашени са. И вие бихте се чувствали така.

Не обръщайки внимание на враждебния й тон, Сейър каза:

— Да, разбира се. Когато почина майка ми, помня, че бях не само тъжна, а и много изплашена, че аз също ще умра. Травматизиращите преживявания правят всеки човек уязвим, най-вече децата.

Госпожа Полик поразмишлява върху това, а после промърмори:

— Съжалявам за брат ви Дани.

— Благодаря.

— Той беше почтен човек.

— Да, такъв беше.

— Завинаги ли се върнахте в Дестини?

— Не, скоро заминавам за Сан Франциско.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. На ваше място бих напуснала града, преди да стане напечено. Никой няма да завижда на семейство Хойл, когато Нийлсън ги докопа.

Преди Сейър да отговори, Бек я повика от дъното на коридора:

— Асансьорът дойде.

Тя леко докосна рамото на госпожа Полик.

— Зная, че ми нямате доверие, и ви разбирам. Но искрено съжалявам за случилото се.

Обърна се и тръгна към Бек пред редицата асансьори.

— Наложил се да го пусна — каза той. — Хората вътре започнаха да мърморят, че го задържам.

— Извинявай, че те забавих. Просто исках...

Бе прекъсната от писък, който накара и косъмчетата по ръцете й да настръхнат. Обърна се и видя Алиша Полик, застанала там, където я бе оставила. Но сега в краката й имаше куп картички и писма. Явно съдържанието на картичката, която държеше в треперещата си ръка, така я бе шокирало, че беше хвърлила останалите на пода.

Сейър се обърна към Бек, поразена от гледката.

— Какво имаше в онзи плик?

Пристигна друг асансьор и той ѝ даде знак да се качи.

— Не искам да изпусна и този.

Обаче Сейър се отдалечи от него и асансьора, подтичвайки обратно към Алиша Полик, която притискаше картичката към гърдите си и шумно хлипаше.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Бек я изчака в пикапа си пред главния вход на болницата. Наведе се над предната седалка, за да ѝ отвори вратата, но когато тя се качи, не спомена за Алиша Полик и не я попита какво ново е узнала, след като ги бе оставил насаме.

— Предложението ми за вечеря беше сериозно — каза той. — Пропуснах обяда. Ще дойдеш ли с мен или не?

Не беше най-любезната покана, която ѝ бе отправяна, но я прие. Беше гладна, но можеше да хапне и в някое крайпътно заведение за бързо хранене. Едва ли имаше начин любопитството ѝ да бъде задоволено толкова лесно. Бек бе единственият, който можеше да отговори на въпросите, породени от случката в болницата, а скоро нямаше да има друга възможност да му ги зададе.

Никой от двамата не бе словоохотлив. Не си казаха почти нищо, докато той си проправяше път през натовареното движение обратно до „Кенъл Стрийт“, а после към „Френския квартал“. Паркира в обществен гараж, от който тръгнаха пеш по „Роял Стрийт“.

След като повървяха няколко преки и подминаха няколко гостилници, от които лъхаха примамливи ухания, Сейър попита:

— На някое определено място ли отиваме?

— Зная един ресторант.

Слънцето клонеше към залез и сградите хвърляха дълги сенки, които създаваха приятно усещане за вечерен хлад, но тясната улица бе напечена от слънцето през деня. Мазилката на старите сгради и неравният циментов бордюр излъчваха топлина.

Бек бе оставил сакото си в пикапа. Все още беше с вратовръзка, но хлабаво вързана под разкопчаната яка на ризата му. Сейър бе с черната рокля, която бе облякла за погребението на Дани, и съжаляваше, че не бе избрала по-удобни за ходене обувки.

Почти не разговаряха. Спряха на един ъгъл за няколко минути, за да послушат солото изпълнение на уличен саксофонист. Към тях се приближи клоун с фризирана розова перука и бричове на точки, но те

отказаха да изрисува лицата им. Заобиколиха ги група дрогирани младежи. Единият се осмели да подхвърли похотлива реплика към Сейър, но когато забеляза Бек и разгада изражението му, пиянската му усмивка изчезна, заедно със смелостта, и той побърза да настигне приятелите си.

Повечето магазини и галерии по „Роял Стрийт“ изглеждаха изискани. На витрините им бяха изложени европейски антики, ценни семейни бижута, картини и скулптури за най-придирчивите колекционери. В едно магазинче се продаваха сувенири, но стоката бе няколко класи над обичайните евтини фигурки и тениски по „Бърбън Стрийт“.

Бек и Сейър го подминаха, но той спря и се върна няколко крачки назад.

— Идвам веднага — каза ѝ, преди да влезе.

Сейър застана пред витрината да разгледа маските за карнавала Марди Грас. Бяха украсени с имитации на скъпоценни камъни, пайети, дантели и ярки пера. Някои бяха страховити, а други — изключително красиви.

Бек излезе от магазина с гердан от бели перли, между които блестяха малки зелени, златисти и лилави мъниста.

— Тази рокля е страхотна, но ми напомня за погребението. Хрумна ми, че това може да помогне — сложи гердана на шията ѝ, повдигна косата ѝ над него и го нагласи върху деколтето на роклята. — Ето. Така е по-добре.

— По традиция един мъж не подарява на една жена мъниста, без да е направила нещо, за да ги заслужи.

Задържа пръстите си върху перлите на гърдите ѝ, преди бавно да отмести ръката си.

— Вечерта не е свършила.

Погледите им се срещнаха, докато група смеещи се хора едва не се блъснаха в тях на тесния тротоар. Бек им стори път и ги подкани да побързат.

Сама нямаше да открие ресторанта, както и всеки друг, който не знаеше за съществуването му. Малката уличка, на която се намираше, бе съвсем тясна, с улей за оттичане на вода в средата. По нищо не личеше, че някой развива бизнес там. Бек спря до обраслата с бръшлян желязна порта и провря ръка между листата, за да натисне звънеца.

От невидима тонколона се чу глас:

— *Oui?*

— Бек Мърчънт.

Портата се отвори със силно щракване. Бек я побутна да минат, а след това внимателно я затвори. Тръгнаха по тясна алея, водеща до вътрешен двор между тухлени стени, обрасли с лишеи. Сандъчета с папрати, големи колкото фолксваген, висяха на вериги от клоните на огромен дъб, обгръщащи цялото заграждение.

Изпод гигантските филодендрони и бегонии надничаха цъфтящи растения. Усуканото стъбло на разцъфнала глициния бе пропъзляло по стената на съседната сграда и се извисяваше над керемидите на покрива.

Бек посочи нагоре.

Като омагьосана, Сейър тръгна пред него по витата стълба, водеща до балкон с парапет от ковано желязо. На тавана се въртяха вентилатори, от които пламъците на малките газови лампи, закрепени за вътрешната стена, трептяха. Разположени на еднакво разстояние един от друг, в керамични саксии растяха храсти хибискус. Ярките им цветове приличаха на слънчобрани и бяха почти толкова едри.

Посрещна ги елегантен мъж в смокинг. Хвана ръката на Бек между своите и заговори на бърз френски, от който Сейър разбра, че искрено се радва да го види. Бек я представи. Complimentите на мъжа бяха толкова прочувствени, че я накараха да се засрами. Целуна я и по двете бузи.

— Извинете, че си позволих да дойда без резервация.

Управителят прие извинението му и го увери, че за него винаги ще се намери свободна маса.

Бек попита дали ще им бъдат сервирани напитки на балкона, преди да влязат вътре за вечеря.

— Шампанско, ако обичате.

— *Certainement.*^[1] Гарантирам, че никой няма да ви безпокои — отвърна управителят и повдигна вежди срещу Сейър. — Приятна вечер.

Щракна с пръсти и през отворените френски врати влезе сервитьор, който прие поръчката им за шампанско.

Бек ѝ посочи скромна маса в далечния край. Помогна ѝ да се настани на единия от изящните столове и седна срещу нея.

— Може би трябваше да те попитам, преди да поискам да седнем отвън.

— Всъщност ще ми бъде приятно.

— Не е ли твърде горещо?

— Харесва ми, когато е горещо.

— Спомням си.

Нещо в начина, по който изрече тези думи, и в погледа му накара сърцето ѝ да се разтупти. Смени темата и насочи разговора към познанията му по френски.

— Специалността ми изискваше изучаване на чужд език.

Не се бе научил да го говори свободно в университетска аудитория, но лаконичният му отговор ясно ѝ показва, че не смята факта, че владее езика като роден, за толкова важен.

Като сянка, която се появи за миг и изчезна в следващия, сервитьорът сложи на масата им поднос с две високи чаши за шампанско. Негов колега донесе съд за охлаждане до масата им. Наля шампанско от отворената бутилка и след като я сложи обратно върху леда, изчезна в сенките на балкона.

Бек вдигна чашата си и леко докосна нейната.

— За какво пием? — попита тя.

— За твоето заминаване.

— Така ли?

— Махни се оттук час по-скоро, Сейър. Върни се в Сан Франциско и продължи живота си, преди да пострадаш.

— Вече пострадах.

— Сърцето ти е било разбито заради ученическа любов, което е детска игра в сравнение с това, което може да те сполети сега.

— Не знаеш почти нищо, Бек.

— Каж ми тогава.

Тя поклати глава:

— Случилото се е между Хъф и мен. Напуснах града и се заклек, че никога няма да се върна.

— Но си тук.

— Да, тук съм.

— Защо?

Двоуми се около тридесет секунди, преди да отговори:

— Дани ми се обади.

Изненадата му бе очевидна.

— Кога?

— В петъка, преди да умре — каза му за позвъняванията, които бе пренебрегнала. — До края на живота си ще съжалявам, че отказах да разговарям с него.

— Предполагам, че не е оставил съобщение.

— Не остави, но се съмнявам, че просто му е домъчняло за мен. Мисля, че е имал важна причина да ме потърси, и не мога да продължа живота си, докато не узная каква е била — поне доколкото е възможно.

— Може да е била всякаква, Сейър — тихо изтъкна той.

— Да. Повярвай ми, опитвам се да си внуша, че не е била съществена, просто е искал да попита какво ново има в живота ми. Но след всичко, което научих за условията на труд в завода, неясните обстоятелства около изчезването на Айвърсън и скорошната разпра между Крис и Дани, ми се струва по-вероятно да е искал да поговорим за нещо важно — погледна го и въздъхна. — Бек, близките ми са корумпирани, ако не и убийци. Не могат да продължават да съсипват живота на толкова хора безнаказано. Някой трябва да ги спре. Вбесих се, когато ме накара да слеза от самолета, но сега съм ти благодарна. Не бих могла да живея в мир със себе си, ако си бях тръгнала, без да съм узнала мъчителните отговори на някои трудни въпроси.

Той се опита да приведе последен довод:

— А бизнесът ти? Няма ли да пострада докато отсъстваш?

— Може би ще загубя потенциални клиенти, които бързат, но повечето ще отложат проектите си и ще почакаат, докато се върна. Във всеки случай не мога да продължа живота си там с мисълта, че не съм направила поне опит да поправа ужасните несправедливости тук — сведе очи към мехурчетата, които се надигаха в чашата ѝ, и замислено продължи: — Крис иска да ме отпрати. Питам се защо ли. Нетърпението му да си тръгна поражда подозрения, които не мога да отмина — отново погледна Бек. — Ще остана.

Той си даде вид, че приема факта, че няма да я разубеди. С въздишка на примирение кимна към кристалната чаша.

— Пий до дъно. Изтънченото френско шампанско не бива да отива на вятъра.

След като отпи глътка, Сейър попита:

— Това част от стратегията ти за прелъстяване ли е?

Той повдигна вежди.

— Може би предпочиташ да премина направо към съществената част? Домакинът ще ни предостави стая — сниши глас и добави: — С удоволствие ще бъда на твоите услуги.

— А после ще изтичаш да докладваш на Хъф, че мисията е изпълнена?

— Сейър, нима мислиш, че съм взел абсурдното му предложение на сериозно?

Тя се усмихна с тъга.

— Крис със задоволство ми описа как Хъф се опитва отново да ме превърне в пионка. Приех го като поредната стъпка от плана на брат ми да ме накара да замина.

Пристигна сервитьор с плато апетитни хапки. Бек предложи:

— Не може ли да забравим за всичко това поне за да се насладим на вечерята си?

Когато Сейър кимна, той ѝ даде знак да си вземе от хапките. Впи зъби в хрупкавата коричка на една от тях и тя буквално се разтопи върху езика ѝ.

— Каква е плънката? — попита той.

— Не зная, но е превъзходна.

Опита от същите и се съгласи.

— Бек, в болницата...

— Кълцан лук — реши той, все още проучвайки плънката.

— Първата картичка, която Алиша Полик извади от онзи пакет, беше от теб.

Видя реакцията ѝ.

Бек пхна останалата част от хапката в устата си и изтупа ръце от трошите.

— Невероятни са. Ще си взема още една.

Но когато посегна към продълговатата чиния, Сейър задържа ръката му и го принуди да я погледне в очите.

— Чекът, който си им изпратил, е изключително щедър.

— Това е относително, нали? Какво означава „щедрост“? Хъф даде идеята... както се изрази той... „да предложим по-съблазнителна примамка“.

— Хъф няма нищо общо с това дарение. Чекът не е подписан от името на компанията, а е от твоята лична сметка.

Бек извади бутилката от съда с лед и доля чашите.

— Госпожа Полик беше смаяна от щедростта ти — продължи Сейър. — Но е и обърквана. Почти ти е сърдита, защото я караш да се чувства гузна, че те е заплюла. Искрено съжалява и ме помоли да ти предам извиненията ѝ.

— Не ми дължи извинение.

— Дължи ти благодарност.

— И това не искам.

— Тогава защо го направи?

— По-добре помисли какво ще вечеряш. Препоръчвам ти стриди „Бианвил“.

— Бек, отговори ми, по дяволите!

— Добре — отвърна той с раздражение. — Може би се опитвам да си купя чиста съвест. Е, какво е мнението ти за мен сега — по-добро или по-лошо?

Махна на един сервитьор и размени тихо няколко думи с него. Сервитьорът се оттегли и скоро се върна с две меки кожени папки с меню, написано на ръка.

Сейър сложи своята на масата, неотворена.

— В понеделник следобед защо каза на Крис за Калвин Макгроу? Мислел си, че ще е забавно да проследиш реакцията ми?

Бек остави менюто и я погледна в очите.

— Не, Сейър. Но мислех, че ще е интересно да видя тази на Крис.

— На Крис?

Опря ръце на масата и се наведе напред, съкращавайки разстоянието помежду им.

— Крис и Хъф са доста неспокойни, откакто разбраха, че си разговаряла със съдебните заседатели. Питам се защо. Защо просто не свиха рамене и не ти се надсмяха за налудничавите ти хрумвания? Защо не те оставиха да се изложиш и да си тръгнеш засрамена за Сан Франциско? Така бих очаквал да постъпят.

Усетила в каква посока клони, Сейър каза:

— Освен ако имат нещо за криене.

— Освен ако имат нещо за криене — Бек се зачете в менюто и заигра с тънката копринена панделка, която отделяше страниците. — Поставих те в неудобно положение, защото исках да видя какво ще

направи Крис, ако Калвин Макгроу бе в състояние да разкаже смислено за случилото се по време на процеса срещу него, както твърдиш, че е говорил сутринта.

— Ти ми повярва, нали?

Вдигна глава и дълго се взира в нея, преди да каже нещо.

— Как го правиш?

— Кое?

— Няколко евтини мъниста за Марди Грас в съчетание с елегантен тоалет — и изглеждаш свършена. Гледам те, докато си говорим за тези глупости, и си мисля само: „Господи, прелестна е“.

Сейър смутено докосна гerdана от изкуствени перли върху гърдите си.

— Не отговори на въпроса ми. Повярва ли в това, което ти казах за Калвин Макгроу?

Бек въздъхна и се облегна назад.

— Ако повярвам, следващата стъпка ще бъде да повярвам, че Крис е убил Джийн Айвърсън и се е отървал от тялото така, че никой да не може да го намери.

— Поучил се е от грешката на Хъф.

— Каква грешка?

— Крис е бил свидетел на убийството на Сони Холсър.

Очите му се приковаха в нейните.

— Какво?

— Причака ме в мотела снощи. Поговорихме и за други неща, освен планове на Хъф за нас двамата — преразказа му целия разговор, най-подробно частта за смъртта на Холсър. — Отрече, като каза, че съм била твърде малка, за да помня, и че съм смесила два отделни спомена. Но не е така, Бек. Знам, че не греша. В онази нощ Крис се измъкна от къщи и отиде да изненада Хъф в завода. Независимо дали е видял как блъска Холсър към машината, или как го оставя да се гърчи в агония, безспорно това е имало силно въздействие върху него. Можело е да го накара цял живот да избягва насилието или да прозре каква е ползата. Мисля, че е станало второто. Разбрал е какво може да постигне по този начин, когато е видял, че Хъф се отървава без никакви последици.

Крис бе негов клиент. Глупаво би било да отговори на това, което току-що бе чул от нея, а Бек не беше глупак. Сейър разбра причината

за упоритото му мълчание и въпреки волята си, изпита уважение към него.

Видя как по слепоочието му се стече капка пот, която се загуби сред леките бръчки в крайчеца на окото му.

— Любопитна съм да узная... Каква е цената ми, Бек?

— Моля?

— Хъф несъмнено е готов да те компенсира щедро, ако се ожениш за мен и станеш баща на внучето му. Споразумяхте ли се за сума, или оставяш на него да реши колко? Получи ли нещо в аванс?

— С какво мислиш, че ще платя вечерята? — остроумно отвърна той. Заобиколи стола ѝ, за да ѝ помогне да стане. — Все пак, ако обичаш, гледай само лявата половина на менюто.

Всяка част от вечерята им бе превъзходна, но шоколадовото суфле със сметана, което поръчаха за десерт, бе невероятно. В ресторанта имаше не повече от дванадесет маси с бели покривки, сребърни прибори, кристални чаши и съдове от старинен порцелан. Над ламперията стените бяха облицовани с розово моаре — в тон с пердетата, които се спускаха до лъскавия чамов паркет на пода. Матовата светлина идваше от свещници на масите и кристален полилей, който висеше от гипсова розетка в средата на тавана.

Когато отново седнаха отвън да пийнат кафе, Сейър каза:

— Моите комплименти за готвача, както и за декоратора.

— Ще се погрижа да им бъдат предадени.

— Как откри това заведение?

— Не аз. Майка ми го откри. Доведе ме тук да отпразнуваме дипломирането ми.

— От Ню Орлиънс ли е?

— Родена и отраснала.

— Тя ли те научи на френски?

Той се усмихна:

— Още когато бях пеленаче.

Сервитьорът донесе кафето им и ги остави насаме. Бек добави по капка „Гран Марние“ и сложи изящната порцеланова чашка върху чинийка пред нея.

— Не е като в крайпътния ресторант в Дестини, но се стараят.

Сейър се усмихна и отнесе чашата си до парапета. От невидим източник звучеше музика, която се носеше над покривите. Градината

долу бе слабо осветена и това създаваше загадъчна и интригуваща атмосфера.

В шадравана в средата лениво шуртеше вода. Статуята на ангел бе с отчупена китка и в краката ѝ растеше мъх. От пукнатина в пиедестала бе поникнало цвете. Както всички храсти и пълзящи растения, и то бе оставено да расте на воля.

Малките несъвършенства харесаха на Сейър. Усещането за старинност и запуснатост, характерно за целия „Френски квартал“, допринасяше за неговата красота и мистика.

Нарушавайки тишината в градината, тя заговори:

— Снощи Крис ми каза, че не е убил Дани. Категорично отрече и изглеждаше искрен.

Бек застана до нея.

— Може би си въобразяваме. Може би Дани просто е съставил съвършен план за самоубийство.

Тя допи кафето си, сложи чашката и чинийката си върху сребърния поднос на масата и се върна при него до парапета.

— Какво е най-свято за теб, Бек?

— Защо?

— Искам да споделя нещо, но трябва да се закълнеш, че няма да кажеш на никого. Защото така ще предам доверието на един човек.

— Тогава не ми казвай.

— Мисля, че е важно да го знаеш.

— Добре. Наеми ме за свой адвокат. Ще поискам пет долара начална такса. Тогава професионалната етика няма да ми позволи да разкрия нищо, което ми кажеш.

— Хрумна ми — призна тя. — Но не мога да стана твоя клиентка, защото ще има сблъсък на интереси.

— Значи това, което искаш да ми кажеш, засяга Крис?

— По-скоро Дани.

Вгледа се внимателно в лицето му на примигващата светлина от газовите лампи, пробягваща по него. В деня, когато се бяха запознали, го бе нарекла „дясната ръка“ на баща си и досега той не бе сторил нищо, с което да я убеди, че не е имала право. Твърдеше, че е съобщил на Крис за посещението ѝ при Макгроу, за да проследи неговата реакция при срещата със стареца. Но дали това беше истина?

Кларк я бе предупредил да се пази от него. Преди часове се беше питала как е възможно да е такъв двуличник. Дори се бе усъмнила в мотивите за щедростта му към семейство Полик. Дали не бе разиграл театър заради нея?

Но нямаше как да предвиди, че тя ще бъде с него в болницата, когато Алиша Полик отваря пакета. Не беше планирал неговата картичка да бъде първата отворена от всички.

Каза си, че трябва да има повече вяра, и отново заговори:

— Ще ти доверя нещо, което никой друг не знае.

— Не забравяй, че съм адвокат на Крис, Сейър. Внимавай за какво ми се доверяваш.

Напълно осъзнавайки какъв риск поема, тя каза:

— Дани е бил сгоден.

Прецени изражението му и се убеди, че е изумен.

— Сгоден? За кого?

— Няма да ти кажа името й.

— Как... откъде...

— Срегнах я случайно на гробището. Дойде на гроба му и ми се представи.

Бек видимо се успокои.

— Някаква жена идва при теб — богатата сестра на Дани, представя се като годеница на покойния и ти й вярваш? Възможно е да иска да извлече...

— Не ме подценявай, Бек. Умея да преценявам хората. Не е златотърсачка. Обичала е Дани с цялото си сърце. Той нея — също. Има пръстен с диамант.

— Може да го е получила от последния, когото е изнудвала.

— Ако беше безскрупулна използвачка, не мислиш ли, че досега би се свързала с Хъф? Нито той, нито Крис са знаели за годежа, докато Дани беше жив, и тя не желае да узнават.

— Защо?

— Защото веднага ще направят същия извод, който направи и ти. Ще решат, че иска нещо от тях.

Поне имаше доблестта да се престори на засрамен.

— Каза, че не желае да сторят нещо грозно, което би помрачило спомените й за красивата любов между нея и Дани.

— Може би това е новината, която Дани е искал да ти събщи.

— Ще ми се да вярвам, че е така. Струва ми се доста вероятно. Във всеки случай, убедена съм, че са се обичали истински и всеотдайно. Възнамерявал е да се ожени за нея, да изградят бъдеще заедно. Затова тя е абсолютно сигурна, че не е сложил сам край на живота си.

— Може би е искал да скъсат...

— Не. Попитах я възможно най-тактично. Категорично отхвърли тази вероятност. Но ми каза, че Дани е преживявал... — поколеба се дали да употреби думата „духовна“, страхувайки се, че е твърде издайническа за принадлежността на годеницата на Дани към неговата църква. — Преживявал е лична криза, за която е отказал да се довери дори на нея.

— Измъчвал се е от угризения на съвестта.

— Да. Нарече го емоционална дилема, която Дани се е чувствал длъжен да разреши, преди да се обвърже с нея.

— Може да е било всичко, Сейър. Дълг от комар, лош навик, който е пазел в тайна, бременна приятелка в друг град.

— Или знанието за нещо, с мисълта, за което не е можел повече да живее.

— Явно си поразмишлявала и вече имаш предположение.

— Първото, което ми хрумна, беше за незаконна практика в леярната. Сега мисля, че Дани е знаел истината за случилото се с Джийн Айвърсън.

Бек бавно пристъпи към масата и сложи празната си чаша до нейната. Сервитьорът се отправи към тях, но той енергично поклати глава и го накара да се върне обратно. Отново застана до нея, сложи ръце на парапета и се наведе напред. Ризата му бе плътно изпъната на гърба и открояваше стегнатите му мускули.

— Дани е станал религиозен — каза тя. — Изповедта е част от религията. Не е ли възможно да е знаел нещо за Айвърсън и толкова да е тежало на съвестта му, че в един момент да е решил, че не може да продължи живота си, докато не се освободи от бремето на вината?

Бек извърна глава към нея.

— Това е основателна причина човек да посегне на живота си.

— Както и да бъде убит. Особено ако някой се страхува, че ще направи разкрития публично.

Загледан напред, той изруга в мрака:

— Току-що ми посочи единствения детайл, който липсва на Уейн Скот, за да отпрати обвинение на Крис.

— Мотив.

Дълго остана загледан в градината. Най-сетне се изправи и се обърна.

— Трябва да тръгваме.

— Чака ни дълъг път до Дестини.

— Да, сега ми се струва още по-дълъг.

Моментално се появи управителят, който ги обсипа с благодарности, отново целуна Сейър по двете бузи и настоя Бек на всяка цена да я доведе отново много скоро. Внимателно слязоха по витата стълба.

Когато стигнаха до средата на градината, Бек се спря. Озадачена, тя се обърна и вдигна поглед към лицето му. Не ѝ се усмихна и не обясни защо бе спрял. Не беше нужно. Запристъпва заднишком и я притегли в сянката на глицинията, която се катереше по стената. Сейър не се възпротиви.

В кръвта ѝ нахлу вълна на сладостно опиянение, както докато бе отпивала кафето с портокалов ликьор. Сякаш бе сънена и същевременно се чувстваше по-жива от всякога. Клепачите ѝ натежаха и цялата затрептя от очакване.

Когато Бек я притегли по-близо до себе си, видя изпъкналите вени под влажната кожа на шията му. Испита желание да усети пулса му с устни, но потисна порива си да го целуне там.

Той плъзна ръка под косите ѝ, обхвана тила ѝ и доближи лицето ѝ до своето. Дъхът му бе нежен и топъл като утринната омара, която се стелеше над реката.

— Ако те докосна, ще си помислиш, че е заради предложението на Хъф.

Сейър се повдигна на пръсти и прошепна до устните му:

— Не ме интересува. Все пак ме докосни.

Целуна я. Всяка частица от нея жадуваше за близостта му, докато ръцете му плътно я обгръщаха. Целувката му бе настойчива и завладяваща. Енергично притискаше ханша ѝ към мъжественото си тяло. Наведе глава, отмести карнавалните мъниста и докосна гърдите ѝ с устни през ефирната материя на роклята.

Отново я сграбчи в прегръдката си, обхвана тила ѝ и притисна главата ѝ до врата си, докато шепнеше в ухото ѝ:

— Никаква сума на света не би ме накарала да се обвържа с жена, която не ме привлича. Трябва да знаеш това, Сейър. Най-ужасното... — чувствено се раздвижи до нея. — Най-ужасното е, че истински те желая.

Можеше да я има. В този момент тя го усещаше с всички свои сетива. Изпиваше го, желаяше го със същата дива, сляпа, необузdana страст, с която и той нея.

— Дяволска ирония на съдбата — каза Бек с пресипнал глас. — Благословията на Хъф ме възпира — бавно и постепенно я отдалечи от себе си, докато вече не се докосваха. — Искам да се слея с теб. Но проклет да съм, ако го направя, когато се съмняваш, че имам задни мисли.

---

[1] Разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Главата на Хъф бе обгърната от дим. Машинално всмукваше от цигарата, притисната в крайчеца на устните му. Бе застанал с разтворени крака на товарната площадка и навъсено гледаше агитаторите.

Около четиридесет мъже носеха лозунги и маршируваха бавно и мълчаливо, описвайки овал край магистралата, пред главния портал на „Хойл Ентърпрайсис“.

— Откога са тук?

Около Хъф се бяха струпали Крис, началниците на смените и няколко души от средния ръководен персонал, всичките повикани от домовете си, а някои дори измъкнати от леглата си, за да помогнат за овладяването на критичната ситуация.

Фред Деклует се бе нагърбил с неприятната задача да уведоми всички за пристигането на агитаторите, така че на него се падаше да отговори на въпроса на Хъф.

— Започнаха да се събират около десет, а да обикалят — малко преди да пристигне следващата смяна.

— Повикай Ред да ги арестува за навлизане в частна собственост.

— Не може, Хъф — каза Крис. — Докато са от онази страна на оградата, се намират върху обществена собственост. Но за съжаление всеки, който идва или си тръгва от работа, трябва да мине през този портал. Няма начин работниците да не ги видят. Буквално трябва да си проправят път през тях.

— Освен това, имат разрешително за демонстрация — добави Джордж Робсън. — Погрижили са се всичко да е изрядно.

— Няма ли някой да ми съобщи добра новина, по дяволите? — изръмжа Хъф.

— Добрата новина е, че разрешителното им е валидно само ако демонстрацията остане мирна — каза Крис. — Наша грижа е това да се промени.

Неколцина от групата се засмяха. Хъф погледна Деклует.

— Подготви ли хората си? — той кимна в отговор, но Хойл долови известна нерешителност. — Какво има, Фред? Говори. Не чакай да вадя думите с ченгел от устата ти.

— Възможно е да срещнем съпротива от нашите хора — Деклует смутено се огледа. — Носят се слухове, че някои от работниците ще се присъединят към тях.

Хъф хвърли цигарата си на земята и я стъпка.

— Веднага ще се погрижа за това.

След пет минути групата влезе в завода и отново се събра в офиса на Хъф. Застанаха до стъклената стена с изглед към цеховете. Работата вървеше както обикновено, но не много енергично. Витаеше осезаемо напрежение.

— Включена ли е уредбата? — попита Хъф.

Крис натисна няколко бутона на радиоуредбата за обръщения към персонала.

— Сега работи.

Хъф взе микрофона, духна в него за проба и заговори:

— Слушайте всички — гласът му отекна в леярната и достигна до всеки работник на смяна, независимо къде се намираше в момента. Някои прекратиха това, с което бяха заети, и застанаха мирно, с наведени глави. Други погледнаха нагоре, но бе трудно човек да прецени израженията им зад защитните очила. — Всички знаете какво става отвън. Навярно вече сте чули името на човека, който изпраща онези клоуни да всяват смут сред вас, и вероятно се питате: „Кой е този Чарлс Нийлсън, по дяволите?“. Е, аз ще ви кажа. Подстрекател на бунтове, който няма нищо общо с „Хойл Ентърпрайсис“. Тези провокатори губят времето си и стават за смях, но това си е техен избор. Ако се държим едни за други и не им обръщаме внимание, накрая ще се откажат и ще се скрият обратно в подмолите, от които са изпъзтели. Знаем що за типове са, нали? И по-рано тук са идвали агитатори. Нахълтват в града, пъхат носовете си в нашите дела и се опитват да ни диктуват как да ръководим бизнеса си. От свое име, а мисля, че и от името на повечето от вас, мога да кажа, че мразя някой да си въобразява, че знае по-добре кое е добро за мен и кое — не. Включително федералното правителство и синдикатите. Тези хора не могат да постигнат съгласие помежду си — изкрещя той, — така че какво право имат да решават как ние да вършим работата си в

Дестини? Според мен никакво — направи пауза и продължи с по-спокоен тон: — Злополуката с Били Полик беше трагедия. Никой не може да го отрече. Той пострада и ще тегли още дълго време. Дори ако му предложим всички пари на света, не можем да компенсирате загубата му, нали? Ще направим каквото е по силите ни за семейството му, но оттам нататък бъдещето на Били зависи от самия него, защото никой не може да върне времето назад и да промени събитията. Истина е, че работата при нас е опасна. Стават нещастни случаи. Има пострадали и загинали, но бих искал някой бюрократ от Вашингтон да ми покаже как се топи метал и се произвеждат чугунени тръби без риск. Не е възможно. Можете да бъдете сигурни, че когато същият този бюрократ отива по нужда, е доволен, че има канализация, и не дава пет пари кой е пострадал при производството на тръбите.

Отново замълча за секунди, за да подсили въздействието на речта си. Никой в цеха не бе помръднал. Стояха като статуи. Представи си онези в Централата, насядали по масите, приведени над сандвичи, пакети „Туинки“ или термоси с кафе и наострили слух.

Беше успял да привлече вниманието им. Бъдещето им бе заложено на карта, както и неговото, и точно това трябваше да им внуши.

— Онези нищожества ще ви призовават към стачка. Знаете ли, и на мен ми се иска да не се налагаше да работя за прехраната си. Ще ми се да обикалям пред чужди заводи и да насърчавам работниците да бягат от задълженията си, без да ме е грижа за трудовата етика и загубените заплати. Ако кажа на старателни работници да скръстят ръце, бих очаквал да ме нарекат глупак. „Имаме сметки за плащане. Как ще се изхранваме? Семействата ни разчитат на нас“. Прав ли съм?

Неколцина от мъжете на долния етаж кимнаха неохотно. Други предпазливо се огледаха, за да видят как реагират колегите им.

— Зная, че ние, ръководителите на „Хойл“, не сме идеални. Имали сме неуспехи през годините. С Джордж Робсън разследваме последния инцидент, за да разберем защо е станал.

Видя изненадата, която се изписа на лицето на Джордж след тази лъжа, но се надяваше никой друг да не я е забелязал.

— Отчитаме необходимостта от по-дълъг период на обучение, преди в цеха да влезе нов работник. Освен това е време всички да получите увеличение на заплатите. Но, честно казано, не понасям

хленченето. Преди години мнозина доброволно биха се простили с дясната си ръка в замяна на работа. Преди да стана шеф на този завод, аз бях един от вас. Не забравяйте, че съм се трудил и потил в същия цех, така че съм наясно с жегата, мръсотията и опасностите — нави ръкавите си и протегна ръце напред. Имам белези, които всеки ден ми напомнят колко тежка и рискована е работата — смъкна ръкавите и промени тона си. — Обаче съм разумен човек. Готов съм да изслушам оплакванията ви. Затова съставете списък с промените, които желаете да бъдат направени, и елате в офиса ми да го прегледаме. Но... — направи отново пауза, за да събуди интерес. — ... ако някой от вас е съгласен с онази скандалджийска сган отвън, да отиде и да се присъедини към тях. Чувате ли ме? Вървете! Тръгвайте веднага. Ако мислите, че тази компания е скапана, знаете къде е вратата. Но ако влезете в техните редици, никога вече няма да работите за мен, както и никой от семействата ви, и ще имате враг до гроб — изчака да осмислят последните му думи и завърши: — Помислете си. Е, вече загубихме достатъчно ценно време. Заемете се отново със задълженията си.

Изключи микрофона и се обърна с лице към присъстващите в стаята. Крис каза:

— Е, това със сигурност ще ги накара да си налягат парцалите. Не бих се изненадал дори ако затвори устата на онези, които симпатизират на синдикалистите. Вече няма да имат смелост да говорят в тяхна полза.

Хъф не споделяше увереността на сина си.

— Фред, какво мислиш?

Явно смутен от всеобщото внимание, представителят на работниците пристъпи от крак на крак.

— Сигурен съм, че ги накара да се замислят, Хъф. Но това е смяната на Били. Тези мъже видяха кръвта му и чуха писъците му. Споменът за злополуката все още е ярък в съзнанието им. Зная, че правите много за семейството му. Днес научих, че Бек е ходил на свиждане. Алиша каза...

— Бек е бил при него? — попита Крис.

Деклует плахо се огледа.

— Чух го от Алиша. Обади се преди няколко часа и каза, че Мърчънт е отишъл в болницата и им е дал чек за значителна сума.

Хъф погледна сина си, който сви рамене, в знак, че не знае нищо за жеста на Бек.

— Какво се канеше да кажеш, преди Крис да те прекъсне? — обърна се той към Фред.

— Че колегите на Били няма скоро да забравят за случилото се. Тъкмо спомените им бяха започнали да избледняват — и тази вечер навсякъде се появиха дребни неща, които ги опресниха.

— Какви например?

— Жълта панделка, вързана за ключалката на шкафчето му. И името му, написано на конвейера. Някой се старае да поддържа спомените живи и да подклажда негодувание.

— Кой?

— Все още не знам. Работниците престават да си шушукат, щом се приближа.

— Открий кой е виновникът.

— Работя по въпроса.

Хъф строго размаха пръст срещу него.

— Не искам да работиш по въпроса. Искам да намериш отговора. Отваряй очите и ушите си на четири или аз ще открия някой, който ще ми изреди имената.

Деклует с мъка преглътна.

— Да, господине. Как да подходя към агитаторите?

За да има време да обмисли следващия си ход, Хъф запали нова цигара. Отговори едва след като всмука няколко пъти:

— Искам да вземеш една пушка и да ги сплашиш. Бързо ще разчистят района.

— Ще я заредя — лаконично вметна Крис.

Хъф се засмя и поклати глава:

— Не, тази нощ няма да правим нищо. Може би сами ще се разотидат. Ще се уморят, комарите ще ги нахапят, ръцете им ще капнат от носене на онези лозунги. Възможно е всичко да свърши, без да помръднем пръста си. Да почакаме ден-два. Да видим реакцията на работниците. Но, Фред, нека няколко души имат готовност да застанат срещу тях всеки момент.

— Както кажете, господин Хойл. Готови са и са нащрек.

— Добре. Помни, че ако стане сбиване, трябва да изглежда, сякаш агитаторите са го започнали. Те първи са пролели кръв, а хората

ни са се защитавали. Това ще бъде тактиката ни.

— Разбрано.

Деклует излезе. Хъф се обърна към останалите:

— Едва ли тази вечер ще има фойерверки. Утре ще продължим работата си, както обикновено. Не се поддавайте на провокации — каквото и да крещят онези нещастници. Не им обръщайте внимание. Междувременно Бек може да успее да се добере до Нийлсън и той ще привика кучетата си обратно, преди да причинят сериозни щети. Ясно ли е? — всички кимнаха. — Прибирайте се по домовете си.

Джордж Робсън остана последен.

— Хъф?

— Какво има, Джордж?

— Онова, което каза за разследването на нещастния случай с Полик...

— Казах им каквото искаха да чуят, Джордж. Не се безпокой.

— Мисля си — сподели той, неспокойно поглеждайки ту към Хъф, ту към Крис, — че може би все пак трябва да спрем онзи конвейер, докато бъде основно ремонтиран. Тогава никой няма да може да ни упрекне.

Хъф се обърна към сина си:

— Смятах, че вече сте обсъдили въпроса.

— Обсъдихме го.

— Да — потвърди Джордж. — Но все пак се замислям...

— Престани да мислиш твърде много, Джордж — каза Хъф. — Крис е директор по производствената част и вече е взел решение за конвейера.

— По твоя препоръка, Джордж, помниш ли?

Робсън кимна несигурно и унило:

— Да. Добре.

— Върви си у дома и поспи до сутринта — рече Хъф.

— Довиждане. До утре.

Джордж понечи да си тръгне.

— Предай много поздравии на красивата си съпруга.

Мъжът се обърна и подозрително изгледа Крис, преди да се затътри към вратата.

Хъф стрелна сина си с поглед.

— Играеш си с огъня, като подхвърляш такива реплики.

Крис се засмя:

— Едва ли Джордж ще ме предизвика на дуел. Ако се бои от съпругеска изневяра, да не се беше женил за курва.

Бек влезе.

— Срегнах Джордж в коридора. Каза, че съм пропуснал страхотна реч.

Веднага щом му бяха съобщили за демонстрацията, Крис позвъни на мобилния телефон на Бек и го хвана на половината път от Ню Орлиънс до Дестини. Беше обещал да пристигне колкото е възможно по-скоро. Хъф погледна стенния часовник и забеляза, че е изминал разстоянието за рекордно кратко време.

Сега остави куфарчето си на пода и задъхан, се отпусна на малкия диван.

— Заминавам извън града за няколко часа и тук наставя адска бъркотия.

Хъф посочи на Крис бюфета, в който държеше напитки.

— Уиски за всички, сине.

— Трябваше да мина през живата верига с колата си, за да вляза — каза Бек.

— Мисля, че това е целта — изтъкна Хъф иззад бюрото си, седнал на кожения стол с висока облегалка. — Не са избрали мястото случайно.

— Потвърдиха ли, че са изпратени от Нийлсън?

— Без никакъв опит за увъртане — отвърна Крис и подаде на Бек едната от трите високи чаши. — Излязох да поговоря с лидера им. Има вид на културист, вероятно взема стероиди, но е достатъчно умен, за да не каже нищо друго, освен че има разрешително, което ми показва, и че трябва да отправя всичките си въпроси към господин Нийл.

— А господин Нийлсън се крие — Бек им разказа за безрезултатното си посещение. — Офисът му не е впечатляващ. Скромно обзаведен. Само една секретарка. Много е учтива и сериозна. Сякаш ако я помолиш да ти опече ябълков пай или да зашие копче на ризата ти, ще го направи. Но не е отстъпчива. Не е и извор на информация. Не даде ясен отговор на въпроса ми кога ще мога да разговарям с шефа й лице в лице. Добре инструктирана е.

Хъф изсумтя:

— Страхливецът е знаел, че ще отидеш, и се е измъкнал. Може да е в Синсинати, а може и да е чакал в барчето отсреща, докато се увери, че теренът е чист.

— Доста вероятно — съгласи се Бек. — Има и още. Не съм стигнал до най-интересната част. Познайте кой беше в офиса на Нийлсън, издокаран като фотомодел, и въпреки високите токчета, изглеждаше готов за схватка с всеки враг, начело с мен?

— Сигурно се шегуваш — възкликна Крис. — Сейър?

— Добро предположение.

— Какво е търсила там?

— Същото, което и аз. Искаше да се срещне с Нийлсън. Разбира се, имаше различни планове от моите. Беше там, за да предложи доброволната си помощ.

— С какво? — попита Крис.

— Не стигнахме до конкретните подробности.

— С теб ли беше, когато отиде на свиждане при Били Полик?

Бек изненадано погледна първо Хъф, а после Крис.

— Откъде знаете?

— Алиша Полик се обадила на Фред Деклует.

— Нямах намерение да ходя при него. Тя имаше — обясни той. — Придружих я и използвах картичките от колегите му като претекст. Помислих си, че ако ги занеса на ръка, ще спечеля точки пред госпожа Полик. Освен това, бях любопитен да узная какво е намислила Сейър.

— И какво е намислила? — попита Хъф.

— Не успях да разбера. Но не беше просто засвидетелстване на внимание.

— При разговора си с Фред госпожа Полик е споменала за „чек за значителна сума“. Колко ще ми струва?

— Нищо, Хъф. Направих дарението от свое име. Не е нужно да възстановяваш сумата, ако не желаш.

— Идеята за по-съблазнителна примамка беше моя. Както очаквах, жената е отстъпила. Задържала е чека, нали?

— Доколкото зная, да.

— Това исках да чуя — каза той и повдигна чашата си за тост по случай успеха.

Бек вметна:

— Преди да пием, трябва да ви уведомя, че позволих на психотерапевта да продължи да провежда сеанси с Били, докато е необходимо.

— Да ни разориш ли искаш? — изръмжа Крис.

— Признавам, че беше дръзко, импулсивно решение. Нямах време да се посъветвам с никого от вас. Но мисля, че спечелих няколко точки пред госпожа Полик.

Хъф му намигна:

— Не бих те ценил толкова, ако не можеше да вземаш решения на своя глава от време на време. Имам ти доверие, иначе нямаше да заемаш длъжността, на която си назначен.

— Но не е разумно да хвърляме пари на вятъра — възрази Крис. — Значи ще се погрижим Били да се възстанови, доколкото е възможно. Каква полза ще имаме от това?

— Едва ли Бек е мислил за продуктивност от страна на Били като отплата за тази инвестиция.

— Точно така, Хъф. Хрумна ми, че един жест на добра воля може да ни спести съдебно дело, което би ни коствало милиони. Всичко, което можем да направим, за да го избегнем, е солидна инвестиция.

— Съгласен съм — Хъф допи уискито си на един дъх и се наслади на приятното парене в гърлото и топлината, която се разля в корема му. — В какво настроение беше Сейър, когато се разделихте?

Бек сви рамене, но Хъф не мислеше, че е толкова безразличен, колкото се стареае да изглежда.

— Вечеряхме заедно. Купих й дрънкулка. Пихме шампанско.

Хъф доволно потърка длани.

— Как мина?

Бек мрачно повдигна вежди.

— Щеше да е по-добре, ако Крис не й бе казал за плановете ти да ни сватосаш.

Хъф се обърна към сина си:

— Ти си й казал?

— Какво значение има?

— И питаш?

— Сейър е пила шампанско с него, но не го е поканила в леглото си, нали? Няма никакъв шанс, докато работи за нас.

— Може би щеше да има. Но сега... Мамка му! Познаваш сестра си. Ще се дърпа.

— И бездруго щеше да се дърпа, Хъф — намеси се Бек. — Твърде умна и упорита е, за да бъде прелъстена с бутилка шампанско. Но се надявах апетитните френски ястия и виното да развържат езика ѝ.

— Във връзка с какво?

— С Нийлсън. Идеята да се съюзят не ми допада. Той ще се възползва от предложението да има човек от семейство Хойл на своя страна. Ако не друго, ще привлече интереса на медиите — оформи с ръце въображаемо вестникарско заглавие. — „Дъщерята на Хъф Хойл преминава към вражеския лагер. Обширен материал и снимки — на трета страница“.

Хъф се оригна. Вкусът на уискито не бе така приятен по обратния път.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Освен това — продължи Бек с явна неохота, — тя мислеше, че Макгроу е примката, с която ще обеси и двама ви, но откри, че въжето е изтъняло. Ала все още е твърдо решена да докаже, че Крис е очистил Джийн Айвърсън и е подкупил съдебните заседатели, за да се отърве безнаказано. Наумила си е, че трябва да се погрижи справедливостта да възтържествува. Въпреки клопката, която ѝ устройхме с Макгроу, не възнамерява да се отказва — погледна първо Крис, а после Хъф. — Тогава не съм бил ваш адвокат, но сега ви представявам. Не искам да бъда държан в неведение за нещо, което Сейър може да открие. Има ли нещо във връзка с делото за Айвърсън, което е редно да зная?

Хъф умееше да прикрива емоциите си. Беше се научил още на осем години. Погледна Бек право в очите и каза:

— Ако държавата бе успяла да събере достатъчно доказателства срещу Крис, делото щеше да продължи. Сейър няма да открие нищо.

— Получихте ли новини от Ред, докато бях в Ню Орлиънс?

— Никакви, освен че Уоткинс Антената все още е на свобода — отвърна Крис. — Няма и следа от него.

— Претърсили ли са всички места, на които е живял напоследък?

— С разрешителни. Открили са нелегална лаборатория за наркотици в банята на последната къща, където е отседнал. Двамата

обитатели са арестувани, но твърдят, че не знаят къде се намира Антената, откакто са го изритали. Ред каза, че са претърсвали всички стаи, но не са открили нищо негово.

— Надявам се скоро да го пипнат — каза Бек. — И дано, когато го заловят, да признае, че е убил Дани, защото при цялата тази суматоха — кимна към стъклената стена — ще ни наблюдават под микроскоп. Особено Комисията по безопасност.

— Кучи синове — промърмори Хъф, захапал нова цигара.

— Можехме да се разберем с тях, но след инцидента с Били всичко пропадна.

— Не може ли да им замажем очите? — попита Крис.

— Надявах се. Няколко пъти опитах да се свържа с местния представител. Избягва ме и не отговаря на обажданията ми. Това ме навежда на мисълта, че планира изненадваща инспекция, която може да направи по всяко време.

Хъф се намеси:

— Мислех, че си подкупил някого от персонала му да ни уведомява за непредизвестени посещения.

— Вчера узнах, че е излязла в майчинство.

— Супер — промърмори Крис.

— Да, в най-неудобния за нас момент. Важното според мен — продължи Бек — е да представим безупречен имидж. Не бива да даваме и най-малкото основание да ни подозират в нередности. Злополуката с Били е достатъчна. Могат да ни затворят и да насрочат подробна инспекция. И ще го направят.

Крис въздъхна дълбоко:

— Е, след тази радостна вест, мисля, че ще се напия.

— Крис...

— Шегувам се — каза той. — Господи, ще бъда истински щастлив, когато всички около мен започнат да гледат малко по-весело. Не може ли поне веднъж да мислим положително? Жената на Полик бие отбой. Живата верига? Когато слънцето изгрее и тук стане по-горещо от ада, ще се разпръснат и ще се приберат по домовете си. Комисията? Ще помолим за прошка, ще обещаем нещата да се променят, ще платим скапаната глоба и ще продължим да въртим бизнеса си. Що се отнася до Мери Бет, с малко късмет, ще започне да къса нервите на своя млад спасител и той ще я удави в басейна. Няма

да ми е трудно да си намеря втора съпруга. Достатъчно надарен съм, за да заплодя цял Китай, и повярвайте ми, скоро дядо Хъф ще се сдобие с първия си внук. На края, но не на последно място, не съм виновен за смъртта на брат си. Виждате ли? Какво толкова ужасно има?

Хъф се засмя:

— Добре, разбрахме те. Върви. Идвам веднага след теб.

Все още усмихнат, остана загледан след отдалечаващия се син. Но шеговитото му настроение изчезна, когато погледна към Бек, който мрачно се вираше в отворената врата, през която бе минал Крис.

Изпита тревога, когато го видя толкова угрижен.

Сейър дълго не можа да заспи.

След всичко, което се бе случило в Ню Орлиънс и дългото пътуване обратно, бе имала чувството, че веднага щом положи глава на възглавницата, ще потъне в дълбок сън.

Но се мята часове наред.

Климатикът бучеше. Когато работеше, в стаята ставаше хладно, но щом изключеше, едва се дишаше и се долавяха миризмите на всички предишни обитатели, пропити в килима, завесите и покривките на леглото.

Ала неуютната обстановка бе само една от причините за безсънието ѝ. Не преставаше да си преповтаря всяка дума от разговора си с Бек. Дали бе грешка да сподели с него тайната за годежа на Дани? А след като бе узнала, че баща ѝ се опитва да я сватоса с него от свои егоистични подбуди, защо го бе допуснала до себе си? Защо копнееше за близостта му?

Едва доста след полунощ започна да се унася. Затова недоволно промърмори, когато се събуди преди разсъмване. Лежеше по корем, заровила лице в неравната възглавница. Отвори едно око и остана неподвижна, надявайки се да заспи, преди напълно да се е разсънила.

Забеляза, че климатикът не шуми и стаята е топла. Хрумна ѝ, че жегата я е изтръгнала от съня, и отчетна завивката, очаквайки, когато привикне към температурата, отново да заспи.

Но и това не помогна.

Може би я връхлиташе главоболие от шампанското. Беше се обезводнила от него и червеното вино, което бе пийнала с вечерята.

Почувства нужда от голяма чаша вода. При тази мисъл осъзна, че и пикочният ѝ мехур също се нуждае от внимание.

Изруга под нос, претърколи се по гръб и седна на ръба на леглото. Машинално посегна към лампата на нощното шкафче, но реши да не я включва. Ако стаята останеше тъмна, бе по-вероятно да заспи по-скоро.

Стъпи на пода, полуприведена, и слепешком се придвижи до края на леглото, по посока към банята. Вече познаваше добре разположението на стаята и вероятно щеше да стигне без проблем... ако не се бе спънала в чифт тежки кубинки, които препречваха пътя ѝ.

Краката, които ги изпълваха, я накараха широко да отвори очи.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Писъкът ѝ бе заглушен от мръсна ръка, а друга сграбчи косите ѝ и я повали по очи на леглото. Той се хвърли върху нея и я притисна с тежестта си, но Сейър не престана да се бори.

— Ако се съпротивляваш, ще ги изтръгна с корените. Кълна се в Бога, красавице, ще взема скалпа ти като сувенир.

Дръпна косите ѝ така силно, че очите ѝ се насълзиха от острата болка.

Тя спря опитите да се измъкне и остана да лежи неподвижна.

— Така е по-добре — неканеният гост се отърка в тялото ѝ. — Хубава поза, а? Искаш ли да ти покажа някои неща, които научих в затвора?

Издаде звуци на страх и ярост зад ръката му. Той се засмя на сподавените ѝ викове.

— Спокойно, Червенокоске. Задникът ти адски ме изкушава, но нямам време за любовни игри. Дойдох да си поговорим и ако се наложи, ще те измъчвам, за да те накарам да ме изслушаш. Разбрано?

Между ръката, която закриваше устата ѝ, и смачканите завивки под лицето ѝ нямаше достатъчно въздух. Не вярваше, че се е промъкнал в стаята ѝ само за да разговаря с нея, но кимна, уплашена да не умре от задушаване.

— Добре тогава. Няма да държа устата ти запушена, но ако се разпищиш, това ще бъде последният звук, който издаваш.

Постепенно отмести ръката си. Сейър потисна импулса си да оближе устни, защото щеше да усети вкуса на нечистотията, останала по тях.

Силно я щипна отзад, преди да стане. Когато я освободи, тя се обърна по гръб и се надигна. Потърка устните си с ръка.

Изведнъж лампата се включи. Сейър примигна, внезапно заслепена, и видя Уоткинс Антената, все още с ръка на ключа до нощното шкафче. През отвора на лампиона струеше ярка светлина,

която правеше лицето му злокобно и страховито. Сянката на главата му се открояваше на стената като видение от детски кошмар.

Не изглеждаше по-добре, отколкото преди да стане скитник. Дори ѝ се струваше още по-грозен. Сякаш зъбите му бяха станали по-големи и по-жълти. Козята му брадичка бе проскубана, а лицето — така изпито, че всички кости изпъкваха, почти като на череп, тънката му шия напомняше за тази на лешояд, а огромните му уши стърчаха като изкуствени, залепени от двете страни на главата му за комичен ефект.

— Здравсти, Червенокоске.

Сърцето ѝ препускаше и устата ѝ бе пресъхнала, но положи усилие да прикрие страха си. Погледна към вратата.

— Не си го и помисляй — каза той, зловещо хилейки се. — Няма да успееш да излезеш, преди да те настигна, и ще се наложи да наруша обещанието си, че няма да те измъчвам.

Широко ухилен, извади ножа от кубинката си и плъзна тъпата страна на острието по дланта си.

— Как влезе?

— Аз съм престъпник, не помниш ли? Разбих ключалката за нула време. Безшумно. Срамота е, че си забравила да сложиш веригата. Една дама трябва да бъде по-предпазлива, когато е сама.

Не искаше да мисли колко време е стоял в стаята ѝ, преди да се събуди. Побиха я тръпки, когато си го представи седнал на стола до леглото ѝ, докато спи, заслушан в дишането ѝ. Може би вонята му я бе събудила. Не се беше мил поне няколко дни и от тялото му лъхаше мирис, от който ѝ се гадеше.

— Тези истински ли са?

Беше сложила обиците с диаманти на нощното шкафче. Той ги повдигна срещу светлината, завъртя ги от двете страни и прецени стойността им.

— Да. Твои са, ако веднага си тръгнеш.

— Благодаря. Разбира се, че ще ги взема — пъкна обиците в джоба на мръсните си дънки. — Но ще си тръгна едва след като си побъбрим.

— За какво имаме да си бъбрим ние с теб?

— Знаеш ли, че полицията ме издирва?

— Нападнал си брат ми с нож.

— Това са глупости. Исках само да го сплаша. Той направи така, че да го порежа. Нарочно.

Въпреки че самата тя бе изложила тази теория пред Бек, сега зададе на Антената логичния въпрос:

— Защо да го прави?

— За да ме изкара убиец.

— Крис мисли, че ти си убил брат ни. Истина ли е?

Вместо отговор, той отвори чекмеджето на нощното шкафче, извади изданието на Библията и го хвърли към нея.

— „Сътворение“, четвърта глава.

Сейър остави книгата там, където бе паднала, и хладнокръвно попита:

— Започнал си да изучаваш Библията?

— В Ангола ходех на църковни служби всяка неделя. Раздавах песнопойки и прочее. Трябваше да правя добро впечатление.

— Предполагам, че е било изкупление за содомията.

Очите му застинаха.

— Наричаш ме извратеняк? Ще ти дам добър урок.

Сарказмът ѝ се оказа ужасна грешка. Беше му дала повод да се перчи.

Когато заплашително се приближи към нея, тя се опита да се свие в края на леглото, но Антената пак сграбчи косите ѝ и ги дръпна назад. Допря острието на ножа до лицето ѝ и се засмя, когато тя отново застина.

— Дано съм успял да привлека вниманието ти. Нали не искаш да загрозя хубавото ти лице? — грубо разтвори коленете ѝ и се намести между тях, поклащайки се към лицето ѝ. — Имаш много зловна уста, но знам добър начин да я запуша.

— Първо трябва да ме убиеш.

— И това би било забавно.

В този миг климатикът се включи с обичайното щракване. Внезапният шум го стресна и го накара рязко да се завърти. Когато разбра откъде идва, явно изпита облекчение, но и се ядоса, че го бе изплашил. Пусна косата ѝ и неспокойно се отдръпна от нея.

— Колкото и да ми се иска да се възползвам от положението, вече твърде дълго се застоях тук — взе книгата и я размаха срещу нея. — Кажете на шериф Харпър да прочете Библията. Частта за Каин и

Авел. И се постарай да бъдеш убедителна, когато говориш с него, щото ако ще ме арестуват за убийството на някого от фамилия Хойл, по-добре е наистина да има за какво — плъзна острието на ножа по гърдите ѝ. — А и винаги съм имал слабост към червенокосите.

Сейър чакаше с Ред Харпър и детектив Скот в офиса на шерифа, когато Бек пристигна. Също като нея, изглеждаше ужасно.

Бе видяла живата верига, когато мина с колата си покрай леярната, и не беше изненадана, защото вечерта бе разговаряла с Кларк Дейли.

Беше се обадил малко след като се бе върнала от Ню Орлиънс от мобилния телефон на свой колега по време на почивката в Централата, както ѝ бе казал. В гласа му се долавяше вълнение за вече постигнатия напредък.

— Успях да издиря някои от доносниците и предупредих хората да внимават какво говорят в тяхно присъствие, защото веднага ще стигне до ушите на Хъф.

Той и още няколко души, на които имаше доверие, се бяха погрижили да напомнят на всички за Били Полик.

— Агитаторите на Нийлсън вече са тук. Хъф произнесе реч срещу тях, но не успя да ни сплаши, както възнамеряваше. Нещата потръгват, Сейър. Ще ти се обаждам, когато мога.

Струваше ѝ се оптимистично настроен, а не обезверен. Гласът му звучеше уверено и я караше да мисли, че е постъпила правилно, като го е насърчила да участва в нещо значимо. Не беше получила по-актуални новини, но явно негодуванието сред работниците бе нараснало през нощта въпреки опитите на Хъф да го потисне. Сутринта някои от тях се бяха присъединили към живата верига.

Това обясняваше измъченото изражение на Бек, когато влезе в офиса на Ред и мрачно каза:

— Добро утро.

Отговориха в хор на поздрава, но никой не изглеждаше искрен. Бек седна на свободния стол срещу нея, с лице към бюрото на Ред. Уейн Скот остана прав.

— Как вървят нещата в завода? — попита шерифът.

— Стана горещо.

— Днес ще е страхотна жега — отбеляза Уейн Скот и Сейър се запита дали наистина е помислил, че Бек има предвид температурата навън.

Мърчънт не му обърна внимание и отговори на въпроса на Ред:

— Към живата верига се присъединиха още двајсетина души, и то навреме, за да посрещнат дневната смяна, когато пристигне на работа в седем. Някои от хората ни са взели от брошурите, които раздават, и дори са се включили в шествието, а това ядосва лоялните към Хойл. Напрежението нараства. Не зная докога ще можем да ги удържим. Правя отчаяни опити да се свържа с Нийлсън, за да намерим начин да овладеем положението, но не отговаря на обажданията ми — изведнъж се обърна към нея и попита: — Ти успя ли да се свържеш с него?

За първи път, откакто бе пристигнал, погледите им се срещнаха и сякаш през нея премина електрически ток.

— Не.

Продължи да се вира в очите ѝ, сякаш търсеше признаци, че лъже, а после отново се обърна към Ред:

— Не мога да отсъствам дълго. Защо ме повика?

Ред махна с ръка към нея.

— Сейър е имала посетител тази сутрин. Според нея, трябва да чуеш това, което ще каже.

— Посетител?

— Уоткинс Антената нахълта в стаята ми в мотела преди разсъмване.

Бек я изгледа с недоумение, а след това извърна глава към Ред, сякаш го подкани да потвърди.

— Сигналът бе получен малко след пет часа. Веднага изпратихме човек. Разбира се, когато стигна до мотела, Уоткинс отдавна си бе тръгнал.

Бек се обърна към нея. Огледа я от главата до петите и отново се съсредоточи върху очите ѝ.

— Пострада ли? Стори ли ти нещо...

Сейър наведе глава и енергично я поклати в отговор на недоизречения му въпрос.

— Заплаши, че ще ме измъчва, но не го направи. Единствената рана, която ми нанесе, е тази — докосна бузата си, където ножът я бе

одраскал при включването на климатика. — Стресна се от внезапен шум. Не го извърши нарочно.

— С Уейн прочетохме показанията на Сейър, дадени пред полица, който бе изпратен в мотела, но все още не сме ги чули лично. Държеше и ти да присъстваш.

Бек нехайно кимна.

— Какво е направил Уоткинс? С взлом ли е проникнал?

— Разбил е ключалката. Не бях сложила веригата, което бе крайно неразумно. Събудих се и го видях в стаята си.

— Господи!

— Едва ли ви е казал къде се укрива — отбеляза помощник-шерифът.

— Не. Не сподели тази информация с мен.

— Случайно да сте видели в каква посока потегли, след като е излязъл от мотела?

— Не, но сигурно е тръгнал пеш, защото не чух мотор.

— Как е разбрал къде сте отседнали?

— Не е било трудно да ме открие. В града има само два мотела. По метода на изключването.

Сейър забеляза нетърпението на Бек, докато Скот ѝ задаваше безсмислени въпроси. Най-сетне той се обърна към помощник-шерифа:

— Защо не престанете с тези подробности и не ѝ дадете възможност да разкаже какво се е случило?

Преди помощникът му да отговори на укорителната забележка, Ред каза:

— Добра идея. Сейър, започни отначало. Няма да те прекъсваме, докато свършиш. Какво искаше той?

— Да предам послание до теб — разказа за премеждието си, премълчавайки само сексуалните намеци на Антената, които нямаха връзка с посланието до шерифа. Както бе обещал Ред, никой не я прекъсна. — Това е. Почти дума по дума.

След кратко мълчание Скот попита:

— Направихте ли опит да избягате?

— Страхувах се, че ако хукна към вратата, ще забие ножа в гърба ми. Не можех да я отворя и да изляза, преди да ме настигне. Кльощав е, но при физически двубой със сигурност би ме победил.

— Не изпищяхте ли?

— Докато закриваше устата ми, не можех. Когато ме освободи, не се развиках, за да не го предизвикам да използва ножа. Освен това, каква полза щеше да има?

Никой не можа да отговори.

Ред потърка хлътнолите си очи. Кожата му имаше сивкав оттенък и изглеждаше отслабнал, откакто го бе видяла за последен път, което бе само преди няколко дни. Сейър се запита дали е болен или просто преуморен.

Бек разхлаби вратовръзката си и разкопча яката си. Имаше вид на човек, измъчван от демони, с които отчаяно се бори.

Само помощник-шериф Скот изглеждаше въодушевен от новия развой. Потупа кобура си.

— Е, да отидем да го заловим.

— Надявам се, че говорите за Уоткинс Антената — каза Бек. — Сигурно не възнамерявате да арестувате Крис.

— Напротив — троснато отвърна Скот.

— Не бързай, Уейн — намеси се шерифът. След това се обърна към Бек: — Вероятно ще се наложи още веднъж да поговорим с Крис.

— Само въз основа на нечии думи?

Сейър го зяпна с удивление.

— В лъжа ли ме обвиняваш?

— Не. Уоткинс е достатъчно глупав, за да направи нещо подобно. Но докато го тикнем в ареста, имаме само твоите показания за това, което е казал.

Нужно бе усилие на волята, за да се сдържи да не го удари.

— Върви по дяволите!

— Сейър — строго рече Ред.

Тя застана с лице срещу шерифа.

— Повторих разговора си с Уоткинс дума по дума. Точно това каза: „Сътворение, четвърта глава“.

— Вярвам ти — заяви той. — Може и Бек да ти вярва. Но не забравяй, че той е адвокат на Крис.

Сейър погледна Мърчънт право в очите.

— Никога не го забравям.

— Имай предвид и това, че Уоткинс току-що е излязъл от кафеза — продължи Ред. — Готов е да каже всичко, за да отърве жалката си

кожа. Хвърля прах в очите ни с тези приказки за Библията, опитва се да стресне всички нас, като ни накара да мислим, че Крис е убил брат си, и да отклони вниманието от себе си, навярно за достатъчно дълго време, за да стигне до Мексико.

— Точно това се е надявал да постигне — каза Бек. — Страхува се и бяга. Отчаян е, запарило му е под краката. Исква да стовари вината върху някой друг, а всички знаем какво е отношението му към семейство Хойл.

— Нима мислите, че не си давам сметка за личния му интерес? — гневно ги прекъсна тя. — Разбира се, че съм помислила за него. Не съм глупава.

— Никой не е казал, че си глупава, Сейър.

— Само лъжкиня.

— Успокой се. Не поставям думите ти под съмнение. Просто се опитвам да подхожда разумно. Да предположим, че Уоткинс е казал самата истина. Да предположим, че знае със сигурност, че Крис е убил Дани. Защо не се е обърнал към полицията с тази информация? Защо рискува да бъде заловен, като се промъква в стаята ти в мотела и те заплашва с нож? Защо поема такъв риск, за да го каже на теб?

— Защото знае, че аз не бих го потулила.

— Както и никой в този офис — увери я Уейн Скот. — Трябва да предприемем нещо, шериф Харпър. Вече доказахме, че Крис е бил на местопрестъплението.

Бек изсумтя:

— С една кибритена кутийка?

— И установихме, че е имал и възможността през двата часа, за които не може да докаже местонахождението си.

— Освен ако представи алиби.

— Няма такава — каза Скот.

— *Досега* не го е представил — поправи го Бек. — Това не означава, че то не съществува.

Докато Скот размишляваше върху думите му, Ред попита:

— Какъв е мотивът, Уейн? Не успя да изтъкнеш причина, поради която Крис би убил Дани.

На върха на езика ѝ бе да посочи мотива на Крис. Искаше ѝ се да го направи — ако не за друго, поне за да натрие носа на Бек Мърчънт.

Но не можеше да каже нищо, без да предаде доверието на Джесика Дебланс. Ако настъпеше момент, в който справедливостта да зависи от това, щеше да бъде принудена да разкрие тайната за годежа. Но ако можеше да го избегне трябваше да го направи, за да защити личната неприкосновеност на младата жена и да ѝ спести нови страдания.

— Все пак мисля, че имаме основание, най-малкото за още един разпит — възрази Скот.

Ред въздъхна.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, Бек, Уейн е прав. Всеки друг заподозрян щеше да бъде повикан да каже какво мисли за подобно твърдение. Не можем да направим изключение за Крис само защото е влиятелна личност.

Бек се замисли за миг и каза:

— Леярната е като буре с барут. Бог знае каква верижна реакция ще се получи, ако откарате Крис с патрулна кола. Не виждам какъв смисъл има, а неизбежно ще всеете паника.

— Тогава ти възлагам отговорната задача да го доведеш тук доброволно — нареди Ред.

— Щом чуе, с удоволствие ще се възползва от възможността да отговори.

— Важно е да дойде днес — настоя шерифът.

— Ще бъдем тук след обяда.

— Добре.

Уейн Скот не изглеждаше доволен от това споразумение, но нямаше друг избор, освен да го приеме.

— Страхувате ли се, госпожо?

Сейър го изгледа учудено.

— Да се страхувам?

— Уоткинс е заплашил, че ще ви убие.

— Имаше възможност, а не го направи.

— За всеки случай ще изпратя полицейска кола пред стаята ти в мотела.

— Не, Ред. Моля те, недей!

— Ако Хъф узнае, бъди сигурна, че...

— Не се и съмнявам, че ще му кажеш — прекъсна го тя. — Но не искам кучета пазачи пред вратата си. Ще ги изгоня, така че не си прави

труда да ги изпращаш.

— Е... внимавай — колебливо каза той.

— Ще внимавам — Сейър стана. — Това ли е всичко?

— Засега.

Кимна за довиждане на Ред и помощник-шериф Скот, но подмина Бек с пълно пренебрежение. Излезе от сградата и почти бе стигнала до червения кабриолет, когато чу някой да я вика по име. Не спря. Той я настигна, докато отваряше вратата.

Когато сложи ръка на рамото ѝ, тя рязко се обърна, но преди да успее да проговори, Бек каза:

— Знам, че си бясна.

— Бясна е твърде меко казано.

— И зная защо. Но ме изслушай, Сейър. Приеми предложението на Ред за охрана.

Смехът ѝ издаде огорчение.

— Значи си повярвал на разказа ми? Не мислиш, че съм съчинила историята за срещата си с Уоткинс?

— Разбира се, че повярвах.

— Просто ти доставя удоволствие да ме правиш на глупачка и да ме дискредитираш пред други хора. Всъщност това се превръща в любимото ти развлечение.

— Аз съм адвокат на Крис.

— Както вече изтъкна.

Сейър отвори вратата на колата и седна вътре, но той ѝ попречи да затвори. Наведе се и заговори припряно и гневно:

— Крис разчита на мен да действам в негова полза. Не можех да предам доверието му, както ти не измени на обещанието си пред годеницата на Дани. Имаше прекрасната възможност да посочиш мотив за убийство, Сейър. Но не го направи. Не може. Защото си дала дума на онази жена да не разкриваш тайната ѝ. Е, защо правилата за поверителност да важат само за теб?

От техническа гледна точка бе прав. Би било нарушение на професионалната етика, ако не се бе застъпил за клиента си. Но този факт не намали гнева ѝ.

— Пусни вратата!

— Къде отиваш?

— Където искам, по дяволите!

Силно дръпна вратата, но напразно. Той отказа да я пусне.

— Чуй ме, Сейър. Забрави колко си ми ядосана и помисли за Уоткинс. Не бива да приемаш заплахите му толкова нехайно. Не е особено умен, но това го прави още по-опасен. Може би тази сутрин не е имал намерение да те нарани, ала сега, след като предаде посланието му на Ред, вече си изпълнила задачата си. Може да се върне и да те използва като пример за назидание. Уоткинс ненавижда семейство Хойл. Ти си една от тях, Сейър, независимо дали ти харесва или не... — плъзна поглед по тялото ѝ. — Освен това, биеш на очи.

— Добре. Тогава лесно ще ме забележат на живата верига.

За втори път през този ден Бек спря пикапа си на паркинга пред участъка, до поршето на Крис. Бяха се разбрали да се срещнат там, след като Крис отскочи да обядва у дома с Хъф.

Остави стъклата спуснати, когато слезе, въпреки че и това нямаше да попречи купето да се превърне в пещ, докато се върне. Нямаше спасение от мъчителната жега. Дори в сградата бе влажно и задушно, въпреки че имаше климатици.

— Хойл е в последната стая вдясно — осведоми го дежурният полицаи на бюрото, недодялан тип на име Пат или нещо подобно.

— Благодаря.

Бек почука веднъж, а след това отвори вратата на стая, в която едва се побираха маса и два пластмасови стола. Крис седеше на единия от тях.

— Здравей.

— Здравсти. Видя ли се с Ред? — попита Бек.

— Не. Само с онзи неандерталец на входа. Прати ме тук. Каза ми, че Ред и Скот обядват, и да се чувствам като у дома си.

Бек изведнъж усети промяна в държанието на приятеля си. Обичайният сарказъм, който бе част от характера му, сякаш бе изчезнал. Седна срещу него.

— Ще ми кажеш ли какво има?

Крис се усмихна, но с тъга.

— Ако ти кажа, ще се наложи да те убия.

Сърцето на Бек подскочи.

Киселата усмивка на Крис стана по-широка.

— Не, няма да направя признание. Поне не за убийството на брат си.

— Тогава за какво?

Наведе се напред, опря лакти на масата и потърка челото си с ръце.

— Страхувам се. Това е голямото ми признание, Бек. Тази стая ужасно ми напомня за затворническа килия и в момента треперя от страх.

Напрежението в гърдите на Бек се разсея.

— Обяснимо е. Така са проектирани всички стаи за разпити, Крис. Целта е да бъдеш изплашен. Потресен. Да започнеш да се съмняваш в невинността си. Когато работех в прокуратурата, прекарвах доста време в такива помещения с истински зли типове. Гангстери, изнасилвачи, убийци, крадци. Но независимо от деянията си, след дълъг престой в стаята за разпити започваха да хленчат за майките си.

Крис реагира с усмивка, но бе мимолетна.

— Започвам да се боя, че ще ми припишат тази гадост.

— Разполагат само с догадки и косвени улики. Нищо съществено. Съмнявам се, че който и да е прокурор би ги изложил пред съдебни заседатели. Особено в тази община.

— Да, но косвените улики стават все повече. Какъв беше юридическият термин?

— Натрупване на доказателства?

— Точно така. Понякога това е достатъчно. Уоткинс Антената и неговите библейски истории — каза той с презрение. — Може да познава само тази притча. По дяволите, дори неверниците като мен са чували за Каин и Авел. Дани е жертва на убийство. Беше мой брат. Нещата определено се връзват и сочат, че аз съм го убил — стана и бавно направи кръг около малката маса. — Защо собствената ми сестра вярва на брътвежите на един луд, закоравял престъпник и дори ги споделя с новоизлюпения помощник-шериф, който души за нещо, което би могъл да използва срещу мен?

Бек не му каза нито за тайния годеж, за който само той и Сейър знаеха, нито за обажданията на Дани до нея. Всяко от двете неща би могло да се окаже крайно важно. Но вероятността да нямат никаква връзка го накара да ги премълчи.

— Сейър не подскачаше от радост при последната ни среща, Крис — замислено добави: — Бог знае какво й е сторило онова

противно копеле, а не ни казва.

— Зная, че сигурно е била изплашена, но защо просто не е съобщила за кражбата на обиците и не е оставила нещата така? Защо взема приказките на Уоткинс за чиста монета?

Бек се намръщи.

— Нямам обяснение за нищо, което прави Сейър.

Крис застина и го изгледа втренчено.

— Значи е вярно?

— Вече си чул?

— Някой позвъни у дома, докато обядвахме, за да съобщи на Хъф. Той побесня. Наистина ли се е включила в живата верига?

— Начело на шествието.

Крис се върна на стола си и погледна Бек с очакване.

— Пристигна в единайсет и трийсет със сандвичи от „Деъри Куин“ и хладилни чанти със студени напитки — продължи той. — След като се погрижи всички да бъдат нахранени, грабна един лозунг и започна да обикаля заедно с тях. Все още беше там, когато минах през портала.

Крис се прегърби и поклати глава с недоверие.

— Не съм предполагал, че ще доживея деня, когато член на семейството ни ще застане срещу другите. Разбира се, някои хора вярват, че аз съм застрелял брат си с пушка в устата — отново започна да масажира челото си и попита: — Кой може да мисли, че съм способен на това?

— Именно, Крис. Все още не могат да посочат мотив. Освен ако криеш нещо.

Крис рязко вдигна глава.

— Какво например?

— Каза ли ми всичко за разправията си с Дани?

— Около сто пъти.

— Дани имал ли е някакви тайни от нас?

— Тайни?

— Хрумна ми, че може да е споделил с теб нещо, за което останалите не знаем.

— Не. Нищо.

Бек се вгледа в очите му, търсейки издайническа искра, но погледът на Крис бе съсредоточен и спокоен.

— Просто ми хрумна. Все едно. Какво стана с Лайла?

— Вчера отскочих до къщата им, когато знаех, че Джордж не си е у дома. Дори не ми отвори.

— Враждебност от страна на ключовия ни свидетел. Страхотно — Бек стана и закрачи към прозореца. Забеляза, че има решетки. Погледна небето, толкова горещо, че синият му цвят бе избледнял. Побял от него бе само димът от комините на леярната. — Няма да те заблуждавам, Крис. Трябва да намерим солиден аргумент в твоя защита.

— Не съм убил брат си.

Бек се обърна.

— Нещо друго, освен отричането ти.

Крис дълго се взира в него, след което каза тихо:

— Бек, това е едно от най-трудните решения, които съм вземал.

Уволнявам те.

Бек се засмя:

— Уволняваш ме?

— Не поставям под въпрос твоята компетентност като адвокат. Измъквал си „Хойл Ентърпрайсис“ от затруднения, които биха ни коствали много не само финансово. С Хъф имаме нужда от теб в леярната, за да водиш преговори с федералните агенции, а сега, благодарение на Нийлсън, и със собствения ни персонал — жлъчно се усмихна. — Но тук ми е нужен специалист по криминално право.

Бек се върна до масата и седна.

— Всъщност камък падна от плещите ми.

— Не ми се сърдиш?

— Крис, криминалното право не е моята стихия. Аз първи предложих да си наемеш друг адвокат и щях да настоявам, но се боях, че ще си помислиш, че те предавам. Не бях сигурен как ще реагира и Хъф.

— Няма да му хареса. Според неговия кодекс, трябва да разчитам само на вътрешен човек, но се надявам да ми помогнеш да го убедим, че това е правилното решение.

— Ще поговоря с него. Кого ще наемеш?

Крис му каза, но името не бе познато на Бек.

— От Батън Руж е и има отлични препоръки.

— Късмет с него.

— Кълнеш ли се, че не се сърдиш?

— Кълна се. Е, къде е магьосникът на съдебните машинации? Имаш нужда от него сега.

— Там е проблемът. Свободен е едва от понеделник. Какво да правим за този разпит?

— Ще помоля Ред да го отложи, докато пристигне новият ти адвокат.

— Мислиш ли, че ще ме арестуват през уикенда?

— Ако дори намекнат, ще вдигна скандал. Това са пълни глупости. Мисля, че Ред се съгласи да те повика за разпит само за да угоди на помощника си. Не вярва в библейските истории повече, отколкото и ти.

Стиснаха си ръцете, но когато Бек понечи да отдръпне своята, Крис я сграбчи по-силно.

— Не искам да бъда наказан за нещо, което не съм извършил, Бек. Не съм убил Дани.

Бек стисна ръката му в отговор.

— Вярвам ти.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Сейър се върна в мотела вечерта, отвори вратата с ключа за новия патрон, поставен на мястото на разбития от Уоткинс Антената.

Застана на прага и огледа стаята. Всички следи от вонята му бяха заличени. Нямаше доверие на камериерката да я почисти толкова щателно, колкото би искала, и сама бе сложила гумени ръкавици, за да я хигиенизира, преди да тръгне за леярната. Беше настояла управителят на мотела да смени стола, на който бе седял Уоткинс. Покривката на леглото също бе нова.

Доволна, че вече няма нищо, което да ѝ напомня за него, заключи вратата и старателно сложи веригата. Уморено се дотътри до тоалетката и се огледа в огледалото. Беше зачервена от слънцето и така плувнала в пот, че дрехите ѝ бяха залепнали. Свали маратонките и огледа множеството мазоли около остатъците от педикюра с бежов лак.

Почти нямаше сили да изяде тостера със сирене, купен от крайпътния ресторант, но здравата бе изгладняла. След първата хапка лакомо погълна и останалото.

Дълго стоя под душа, втори за този ден. Сутринта едва не бе свалила кожата си от търкане, опитвайки да се отърве дори от спомена за докосването на Уоткинс.

Сега остави горещата струя да разсее болката в мускулите ѝ. Когато излезе от ваната, отново се почувства човешко същество. Беше твърде уморена, за да изсуши косите си със сешоар, и само ги изтри с хавлиена кърпа. Единствената грижа, която положи за красотата си, бе да намаже зачервения си нос с овлажняващ крем. Драскотината на бузата ѝ вече бе хванала коричка. След няколко дни щеше да е незабележима.

Сложи бикини и късата памучна нощница, която си бе купила, след като изхвърли онази, с която бе спала предната нощ. Никога нямаше да я облече отново, колкото и пъти да я переше.

Каза си, че трябва да забрави за инцидента, да престане да мисли за него. Не се бе случило нищо ужасно. Отдаваше твърде голямо внимание на онзи малоумник.

Все пак, докато вдигаше покривката от леглото, реши да остави лампата в банята светната, за да избегне риска отново да се събуди в пълен мрак и да изживее същите ужасяващи мигове, както когато го бе открила в стаята си.

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата.

— Сейър? Отвори.

Беше Бек. Съобразително бе почукал тихо, за да не я изплаши, но тонът му беше строг.

— Какво искаш, Бек?

— Искам да отвориш вратата.

Отключи я, но я откряна само колкото позволяваше месинговата верига и го погледна през пролуката.

— Не съм облечена.

— Пусни ме да вляза.

— Защо?

Раздразнителното му настроение личеше от израза на лицето му. Не благоволително да отговори, само остана загледан в нея. Отстъпи, главно защото не желаше разговорът им да има свидетели. Навярно първенството на боулинг лигата бе започнало, защото паркингът пред „Лодж“ бе пълен и в двете стаи до нейната имаше съседи.

Свали веригата и той влезе, затръшвайки вратата след себе си. Погледът му веднага се спря на подгъва на късата нощница и голите ѝ крака. Сейър скръсти ръце пред гърдите си и тази инстинктивна реакция го накара да извърне глава.

— След случилото се тази сутрин... Облечи нещо, ако ще се чувстваш по-спокойна.

— Няма да ти позволя да останеш дълго. Какво искаш?

— Кларк Дейли е в болница.

— Какво?

— В спешното отделение е.

Несъзнателно сложи ръка на шията си.

— Нова злополука в завода?

— Нищо подобно. Пребит е.

— Пребит?

— Направили са го на пихтия. Състоянието му е сериозно. Дали е критично или не, все още не се знае. Има видими наранявания. Избити зъби, разцепена устна, насинени очи, разкъсан клепач, голяма рана на главата. Освен това, може би и фрактура на черепа. Счупени ребра със сигурност. Вероятно е получил вътрешни кръвоизливи. В момента му правят рентгенови снимки, за да установят всичко.

Тя закри уста, бавно въздъхна и седна на ръба на леглото.

— К-к-кой?

— Имената не са известни, но твоето се спряга като главна виновница.

Прониза я с поглед.

Сейър преглътна мъчително.

— Как е станало?

— Тази нощ останах в завода, в случай че възникне сериозен проблем — малко след като бе пристигнала нощната смяна, бе усетил, че нещо не е наред. — Когато човек е работил дълго там, започва да долавя вибрации. Чувства, че става нещо. Слязох в цеха и попитах какво има. Никой не пожела да разговаря с мен. Особено при сегашната атмосфера там.

— Ти си доверено лице на Хъф.

Бек гневно стисна зъби, но не отговори на забележката ѝ.

— Накрая един работник изплю камъчето, че Кларк не е дошъл на работа. Един от приятелите му се обади на жена му и тя обезумя. Каза, че отдавна е излязъл. Това разтревожи колегите му и те искаха веднага да тръгнат да го търсят. Наредих им да останат на работните си места, но взех двама от тях и открихме колата му край пътя, на няколко преки от дома му. Кларк лежеше по очи в канавката, в безсъзнание. Обезобразен.

Сейър стана и залитайки, се втурна към тоалетката.

— Отивам.

Извади чифт джинси от едно чекмедже, но Бек ги грабна от ръката ѝ и ги захвърли встрани.

— Това никак няма да хареса на госпожа Дейли, Сейър.

— Не ме интересува какво...

— Слушай! — сграбчи я за раменете. — Когато Люс Дейли пристигна в болницата и ме видя, веднага наостри нокти. Даде ми да разбера, че съм персона нон грата, и ми се разкрещя да стоя далеч от

съпруга ѝ. Не бих се учудил на подобна реакция, ако бе пострадал по време на работа. Алиша Полик се държа по същия начин. Бях поразен, защото аз бях този, който го откри и откара в спешното отделение. Но скоро стана ясно, че не е станал жертва на случайно нападение. Кларк е бил пребит, защото ти си го подтикнала да посочи шпионите на Хъф и да агитира колегите си за стачка.

Беше се задъхал. Едва успяваше да говори с умерен тон, сякаш всеки момент щеше да избухне. Осъзнал колко силно притиска раменете ѝ, внезапно я пусна. Обърна се, прокара пръсти през косите си и отново се завъртя към нея.

— Кажи ми, че госпожа Дейли греши, Сейър. Кажи ми, че не е истина.

Тя дръзко вдигна глава.

— Ти нарече тази стачка „война“.

— Не е *твоя* война. Защо я водиш?

— Защото някой трябва да го направи. Защото в леярната се вършат нередни неща, които се смятат за стандартна процедура. Някой трябва да прекрати тази практика.

— Наистина ли мислиш, че участието ти ще помогне? Нима вярваш, че някой има полза от това, че ти оглавяваш шествието?

— Може би.

— Лъжеш се. Жестоко се лъжеш.

— Давам пример на работниците.

— Дори не говориш на техния език — изкрещя той. — Това пролича онзи ден, когато дойде в завода. Носенето на лозунги не те прави равна с хора, които цял месец се прехранват с толкова пари, колкото ти харчиш за чифт обувки. Сърцето ти е на вярната страна, Сейър, но мисленето ти е погрешно. Не си спечелила доверието на работниците и семействата им. Все още не. Докато не успееш, само ще нажежаваш страстите. Благодарение на теб Кларк едва не бе пребит до смърт. Късметлийка си, че не намерихме и теб в канавката.

Разтърсена от обвинението и още повече от факта, че е заслужено, тя се обърна и раменете ѝ се приведоха от бремето на вината.

— Последното, което съм искала, е да навлека нови неприятности на Кларк.

— Тогава трябваше да стоиш далеч от него. Това е посланието, което бях изпратен да предам.

Сейър вдигна глава и погледна отражението му в огледалото над тоалетката.

— От кого?

— От Люс Дейли. Много проникателна жена. Веднага предвиди, че ще хукнеш към болницата, за да стоиш до леглото на Кларк. Е, съжалявам. Съпругата му не иска да се доближаваш до него. Разказа ми за срещите ви и ме изпрати да ти кажа да се върнеш там, откъдето си дошла, и да го оставиш на мира.

— Разсъждава като ревнива съпруга. Нямам романтични претенции към Кларк. Опитах се само да му помогна.

— Голяма помощ! Жена му каза, че ти си като болест, която е пипнал преди много време и от която не може да се излекува.

От гледната точка на Люс Дейли, може би тя наистина представляваше неизлечима болест, от която Кларк отдавна страда. Аналогията не беше ласкателна и ѝ причини болка. Искаше ѝ се да каже нещо в своя защита, но гордостта не ѝ позволи.

Вместо това, започна да атакува Бек с въпроси:

— Знаеш ли кой го е направил?

— Не е трудно да се досетя.

— Но няма да поискаш да бъдат арестувани, нали? Защото са горилите на Хъф, а ти си техен главатар.

— Ще ти дам един съвет, в който съм сигурен, че няма да се вслушаш. Стой настрана от живата верига. Когато се разчуе за Кларк, ще избухне гняв. Неизбежно е да се стигне до сблъсъци и ти ще попаднеш под кръстосан огън — Бек хвърли поглед към вратата. — Поне вече използваш веригата.

— След тази сутрин никога няма да я забравям.

Бавно се приближи към нея.

— Нарани ли те, Сейър?

— Казах ви...

— Знам какво ни каза. Но със сигурност премълчаваш нещо. Докосна ли те?

Тя поклати глава, но за неин срам, очите ѝ се насълзиха.

— Почти не.

— Какво означава това?

— Отправи... няколко вулгарни закани, но не ги изпълни.

Бек протегна ръка, но тя я отблъсна и поклати глава:

— Добре съм. Трябва да си вървиш.

— Хубаво — троснато кимна той. — Дойдох само за да ти кажа за Дейли и да ти предам желанието на съпругата му да не ходиш при него. Но искам да си зададеш един въпрос, Сейър. Защо се замесваш в цялата тази история?

— Снощи споделих причините.

— Защото имаш угризения, че не си отговорила, когато Дани те е потърсил. Заради неясните обстоятелства около изчезването на Айвърсън и условията на труд в леярната, които трябва да бъдат подобрили. Помня какво каза.

— Тогава какво те безпокои? — попита тя с раздражение.

— Дали това са истинските ти подбуди? Не мисля. Има само една причина, която се крие зад всичко, което правиш — отвори вратата. След като прекрачи прага, извърна глава към нея и каза: — Хъф.

— Сейър! Сама ли си? За Бога, момиче, каква работа имаш да караш сама по това време?

— Извинявай, че те събудих, Селма.

Домашната помощница я покани да влезе в къщата.

— Ами ако онази отрепка Уоткинс е по петите ти?

— Предполагам, че вече е прекосил половин Тексас на път за Мексико. У дома ли е Крис?

— Излезе след вечеря и все още не се е прибрал. Да му се обадя ли?

— Всъщност дойдох да се видя с Хъф. Легнал ли си е?

— В стаята си е, но го чух да тропа, така че сигурно все още не е заспал.

— Как е? Възстанови ли се вече?

— Не виждам никаква разлика с времето отпреди удара. Следя дали взема редовно лекарствата си за кръвно. След всичко, което се случи, откакто Дани почина, истинско чудо е, че кръвоносните му съдове не са се пръснали.

Сейър я потупа по ръката.

— Винаги си се грижила добре за нас, Селма. Поне аз съм ти благодарна. Прибирай се в стаята си. Ще си тръгна, след като поговоря с него.

Подметките на чехлите ѝ тихо зашляпаха по чамовия паркет, докато вървеше по централния коридор към апартамента си от другата страна на кухнята.

Разтърсена от последните думи на Бек, Сейър бързо се бе облякла и бе тръгнала с колата си насам. Вече започваше да се пита дали спонтанното ѝ решение да дойде тук е правилно. Съжали, че не бе помолила Селма да повика Хъф от спалнята му. Тази къща вече не бе неин дом и докато безшумно се придвижваше през нея, се почувства като крадец.

Тишината бе изнервяща. Стълбището бе толкова тъмно, че едва различи площадката на горния етаж. Не беше стъпвала по тези стълби от десет години. Когато за последен път бе слязла по тях, носеше куфар и се готвеше да напусне къщата завинаги. Страхуваше се от това, което я очаква в следващия момент, но бе твърдо решена да се изправи срещу него.

Сега уплахата и решимостта ѝ не бяха по-малки, когато сложи крака си на първото стъпало. Нататък бе по-лесно. Спря на площадката, загледа се в портрета на майка си и изпита позната носталгия. Но дали ѝ липсваше личността, която ѝ се усмихваше от платното, или представата за майка, за човек, към когото да се обърне, когато има нужда от утеха, съвет и безусловна любов?

Коридорът на горния етаж бе осветен от две нощни лампи, а стъпките ѝ се заглушаваха от меката пътека, част от чеиза на Лоръл, наследство от къщата в плантаторското имение на баба ѝ.

Стаята на Дани бе затворена. Поколеба се, но не влезе в нея, защото ѝ се струваше, че би било кошунство, като да стъпи върху гроба му. Твърде рано бе да нарушава покоя му.

Вратата на Крис стоеше широко отворена. Беше узнала от Селма, че се е върнал в старата си спалня, след като Мери Бет се бе установила в Мексико. „Преобзавеждана е, откакто се ожени“.

Сейър надникна вътре и бе впечатлена от добрия вкус, който издаваше интериорът. Мебелите бяха качествени, но е изчистени линии. Съчетанието на цветовете бе ненатрапчиво. Обстановката

изглеждаше подходяща за мъж и напомняше за проекта, който самата тя бе направила наскоро за едно ергенско жилище.

Под вратата на стаята на Хъф се процеждаше светлина. Преди да се разколебае, почука два пъти. Вратата веднага се отвори и настъпи неловък момент, в който двамата се взираха един в друг.

Той извади тлеещата цигара от устата си и я изгледа изпитателно.

— Очаквах или Крис, или Бек.

— Искам да поговоря с теб.

Баща ѝ смръщи вежди.

— Съдейки по тона ти, бих казал, че по-скоро искаш да ме разкъсаш.

— Ти ли прати главорезите си да причакат Кларк Дейли?

Отново пхна цигарата в устата си и се отдръпна от прага.

— Влез. По-добре е да обсъдим този въпрос сега, отколкото по-късно.

Сейър го последва в стаята, която също бе променена. Преди да напусне къщата, главната спалня бе останала почти същата, както докато майка ѝ бе жива. Но по време на отсъствието ѝ воланите и диплите на Лоръл бяха заменени с по-семпли драперии и покривки за легло.

Хъф посочи към малка количка за напитки.

— Налей си нещо.

— Не искам да пия. Искам отговор. Ти ли нареди да пребият Кларк?

— Не знаех, че е той.

— Но си пуснал копоите си по петите му.

Хъф се отпусна на люлеещия се стол и дръпна дълбоко от цигарата си.

— Има няколко лоялни момчета. Казах им да спрат всеки, който призовава към стачка, независимо с какви средства — посочи с цигарата към нея. — Няма да търпя хора, на които плащам, да участват в живи вериги против мен. Ако искат да се присъединят към агитаторите на онзи чешит Нийлсън, добре. Но не и докато работят за мен и получават заплата от мен — заяви той, повишавайки тон.

— Едва не са го убили.

— Оцелял е. Увериха ме, че ще се оправи — смачка цигарата. — Честно казано, изненадан съм, че Кларк Дейли е събрал кураж да

подклажда недоволство, още повече да говори за стачка.

— Може би нямаше да събере... ако не го бях насърчила.

Хъф изглеждаше поразен. След няколко секунди мълчание избухна в характерния си дрезгав смях.

— Проклет да съм! Трябваше да се досетя. Кларк Дейли не би дръзнал да се заеме с подобна работа сам. От години тънеше в отчаяние. Беше се превърнал в безгръбначно.

— Така мислиш ти, Хъф. Заблуждавал си се. Кларк беше лидер. Ти го смаза, лиши го от право на стипендия и шанс за висше образование. Попари надеждите и увереността му.

— О, Господи, пак старата песен! Не ти ли омръзна да я повтаряш? Онова момче само си навлече всички неприятности.

— Вече не е момче, Хъф, а мъж. Отново доказва вродените си качества на водач.

— О, да, може да те отведе до всеки бар в околността.

— Успял е да убеди част от работниците, Хъф. Бек каза, че приятелите на Кларк са били готови да напуснат работните си места, за да го намерят. Това говори, че е човек, способен да вдъхва доверие.

Хъф гневно скочи от стола си.

— Какво друго ти е вдъхнал, освен този неизменен гняв към мен?

— Бях на осемнадесет. Нямахме нужда от разрешението ти, за да се оженим.

Той застана до количката, наля си уиски от една гарафа и го изпи наведнъж.

— Добре че узнах навреме за плановете ви да се венчаете тайно и ви спрях.

— О, да, прояви се като голям герой, Хъф. Преследваше ни като престъпници и заплашваше да уволниш бащата на Кларк, ако се оженим. Тероризираше родителите му, тероризираше и нас двамата. Невероятна смелост.

— Нима би предпочела да застрелям онзи хлапак? — изръмжа той. — Имах правото да го убия на място.

— *Правото?* Какво право?

— Момчето се опълчи срещу мен. Заслужаваше...

— Не, Хъф! Единственият му грях бе, че ме обичаше.

— Не беше за теб.

— Само според твоето егоистично, самодоволно мнение.

— Нямах нищо против ученическата ви любов, но когато ставаше дума за женитба, ти беше нужен някой от семейство като нашето.

Сейър отметна глава назад и ехидно се засмя:

— Хъф, няма друго семейство като нашето.

— Престани да остроумничиш, Сейър. Отлично разбираш за какво говоря — рече той с подигравателен тон. — Трябваше да се омъжиш за човек от семейство с престиж. С пари. А не за син на работник.

— Това са глупости. Глупости бяха, когато използва този довод, за да ни разделиш, както и сега. Проблемът не бе в парите, Хъф. Единствената причина да не харесваш Кларк беше, че не го бе избрал ти.

— Омръзна ми да обвиняваш мен за всичко — каза той и широко замахна с ръка. — Какво съм направил, освен че желях най-доброто за децата си?

— Не, ти искаше да налагаш волята си — възрази тя със същия тон. — Трябваше да бъде твоята воля. Не можеше да понесеш дори мисълта за идея или план, които не са твои — дълбоко си пое дъх и когато го изпусна, гласът ѝ бе по-тих и пресипнал от вълнение. — Намираше начин да ги провалиш.

Гневно втренчи поглед в нея, докато си наливаше още уиски. Отнесе го до стола си и запали нова цигара. Дишаше тежко. Дори от разстояние в дъха му се долавяше мирис на алкохол.

— Креци колкото искаш, момиче. Бесней и тропай с крака, но няма да получиш извинение от мен. Още когато бях дете, ето толкова високо — показа с ръка, — се заклех да дам начало на род, чието име да означава нещо. Всички да запомнят името Хойл — размаха цигарата. — За нищо на света нямаше да допусна копелето на Кларк Дейли да бъде част от този род.

Сейър колебливо въздъхна:

— Ти го изтръгна от мен.

— Така би постъпил всеки баща, който...

— Който няма душа.

— Който вижда, че дъщеря му проваля...

— *Ти плати, за да изтръгнат бебето ми!* — прекоси стаята с три крачки и с все сила го зашлеви.

Хъф рязко се изправи. Чашата падна от ръката му и се търкулна на килима. Хвърли цигарата, сви ръцете си в юмруци и заплашително ги размаха.

— Давай, Хъф, удари ме, както в онази нощ, когато ме измъкна от бърлогата си. Буквално ритях, крещях и те умолявах да не го правиш. Знаеш ли, че по пода все още има следи там, където забих токчетата си, докато се съпротивлявах? Там са. Отиди да ги видиш. Те са доказателство колко си зъл. Когато не можа да ме натовариш в колата, ме халоса по главата, за да изпадна в безсъзнание. Събудих се в домашния кабинет на доктор Кароу. Краката и ръцете ми бяха вързани за масата.

Протегна ръце встрани и сякаш отново почувства допира на ремъците, които ѝ бяха попречили да се мята. Осъзна, че лицето ѝ е обляно в сълзи. Облиза ги от крайчеца на устните си.

— Онова безскрупулно копеле изтръгна бебето от утробата ми. Колко му плати да убие невинното малко създание, Хъф? Колко ти струва да докажеш властта си над мен? — вече хлипаше, докато изричаше всяка дума, но продължи: — Натъпкахте го в найлонова торбичка и го изхвърлихте на боклука — сложи ръка на гърдите си и зариде. — *Моето бебе.*

След този изблик в стаята настъпи гробна тишина, нарушавана само от тиктакането на часовника върху нощното шкафче. Сейър изтри сълзите си и тръсна коси назад.

— Наскоро някой забеляза, че ти си мотивацията ми за всичко, което правя. Истина е. Омразата към теб ме крепеше по време на депресията и двата нежелани брака. До ден-днешен гневът заради постъпката ти в онази нощ е силата, която ме движи. Но... — шеговито се засмя. — С твоите камъни по твоята глава, Хъф. Шибаните ти амбиции да създадеш династия и планове ти да ме сватосаш с Бек са смешни и безсмислени. Защото, когато твоят некадърен приятел доктор Кароу уби бебето ми, той ме лиши и от способността да имам друго.

Хъф залитна назад.

— Какво?

— Точно така, Хъф. Не мога да продължа скапания ти род Хойл благодарение на самия теб.

Обърна се и побягна от стаята, но застина, когато видя Бек в коридора.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Сейър се спря за миг срещу него, после безмълвно забърза по коридора и изчезна в сенките на площадката. След секунди той чу входната врата да се затваря след нея.

Не я последва. Не би искала. Смяташе го за покварен, защото бе близък с Хъф, и той вече разбираше причината за враждебността ѝ.

Почука на вратата на спалнята.

— Хъф, аз съм.

Беше седнал, но Бек имаше чувството, че несъзнателно се е отпуснал на стола. Люлееше се на ръба, загледан в пода, и явно не забелязваше цигарата, която вече бе прегорила дупка в килима, на сантиметри от краката му.

Бек я взе и я смачка в пепелника на масичката до стола му. Отначало Хъф не реагира, сякаш не усещаше присъствието му.

— Бек, откога си тук?

— От доста време.

— Чу ли какво ми каза Сейър?

Той кимна.

— Добре ли си? Лицето ти изглежда зачервено.

— Добре съм. Все още не е успяла да ме убие — Хъф се намръщи при вида на разлятото уиски и добави: — Не бих отказал още едно питие.

Бек наля чаша вода и му я донесе.

— Започни с това.

Направи гримаса на недоволство, но пресуши чашата. Облегна се на стола си и въздъхна.

— Беше напрегнато денонощие. Началото бе живата верига пред леярната ми. Чудесен край беше да разбере, че Сейър е безплодна.

— Това ли те безпокои?

— Моля?

Бек седна на канапето, с лице срещу Хъф.

— След всичко, за което разговаряхте... искам да кажа, когато единствената ти дъщеря...

Хъф го изгледа с раздразнение, сякаш очакваше да престане да пелтечи и да заговори по същество. Но щом досега не бе разбрал какво има предвид, никога нямаше да успее.

— Не зная какво искам да кажа. Въпросът е личен, между теб и Сейър.

— Да, така е от нощта, в която се случи.

— *Случило се?* Тя не е загубила бебето си по нещастна случайност, Хъф. Насилствено ѝ е бил направен аборт.

— Беше хлапачка — каза Хойл, нетърпеливо жестикулирайки. — Не можех да допусна да провали живота си още преди да е започнал, особено заради дете, заченато от Кларк Дейли. Досещаш се защо забременя, нали?

Въпреки че той едва ли очакваше отговор, Бек каза:

— За да направи женитбата си неизбежна.

— Точно така. Предотвратих този брак. Родителите на Дейли бързо клекнаха, когато разбраха, че работата на баща му е поставена на карта. Изпратиха сина си да прекара лятната ваканция при роднини в Тенеси. Мислех, че раздялата ще сложи край на детинското им увлечение. Но Сейър отново прояви дързост. Измъкна се от къщи и замина при Дейли за един уикенд, а месец по-късно се похвали, че е бременна, и заяви, че вече не мога да им попреча да се оженят.

— Все пак си успял.

— Да, прав си. Няма бебе, няма сватба — Хъф силно щракна с пръсти. — Разреших два проблема за една нощ.

Думите му прозвучаха толкова коравосърдечно, че Бек не можа да промълви нищо в отговор.

— А Дейли? Знаеше ли за бебето?

— Нямам представа. Никога не съм питал Сейър, а и не би ми казала. Месеци наред не ми проговори. Мислех, че бързо ще се съвземе и ще забрави.

Бек си спомни измъчения израз на лицето ѝ, когато бе излязла от стаята на баща си. Сякаш бе изживяла ужаса преди дни, а не преди години.

— Едва ли някога ще забрави, Хъф — тихо каза той.

— Така изглежда, нали? Както знаеш, участва в живата верига. Носи заклеяващ лозунг срещу мен. Тя стои зад историята с Кларк Дейли. Застана тук и сама го призна. Ако той не се възстанови, ще бъде още огън и жупел и не се и съмнявам, че по-голямата част ще се изсипе върху мен.

— Той ще се оправи. Обадих се в болницата, докато карах насам. Няма фрактура на черепа, но няколко от ребрата му са счупени. Все още следят за вътрешни кръвоизливи, но това, че досега не са открили, е добър знак.

Хъф потърка темето си и смутено се засмя:

— Момчетата са се поувлекли.

— Било е неразумен ход, Хъф.

Смехът му внезапно секна. Изгледа го гневно, което се случваше рядко.

— Не се пали — спокойно каза Бек. — Плащаш ми, за да ти давам съвети. Ако откровеността ми не ти допада, намери си друг адвокат. Не биваше първи да проливаме кръв. Самият ти го каза снощи.

— Не знаех, че нещата ще излязат извън контрол толкова скоро. Не можех да стоя със скръстени ръце и да не предприема нищо.

— Погрешна стъпка беше да нападнеш един от работниците си. Единственото, което си постигнал, е да дадеш на противниците ни ново основание за протест и да подсилиш арсенала им срещу нас.

Сумтейки, Хойл стана от стола си и отиде до количката.

— Всички ме атакуват тази вечер.

— Зная, че моментът е неподходящ — каза Бек. — След като си преминал през месомелачката със Сейър, последното, което би искал да чуеш от мен, е колко зле се справяш с положението в завода. Но това е истина, Хъф. Онзи ден изтъкнах пред теб, че не можеш да разрешаваш проблемите си с работниците както в миналото. С Нийлсън няма да ти бъде толкова лесно, колкото с Айвърсън. Няма да отстъпи — след стратегическа пауза добави: — Не можеш да направиш така, че и той да изчезне.

Схванал намека му, Хъф бавно се обърна, с празна чаша в едната ръка и няколко кубчета лед в другата. Изглежда не усещаше, че по килима капе вода.

Бек срещна смразяващия му поглед, без да трепне.

— Няма да те питам, Хъф, защото не искам да зная. Но би било глупаво да мисля, че ти, а вероятно и Крис нямате нищо общо с изчезването на Джийн Айвърсън. Лек намек към някого от хората ви, дума или дори поглед биха били достатъчни, за да разрешите този проблем. Крис със сигурност е изиграл поне епизодична роля. Ако не е имало известна доза истина в обвиненията срещу него, не би било логично да се безпокоите за развоя на делото. Не би се наложило да наредите на Макгроу да подкупи онези съдебни заседатели. И въпреки театъра пред Сейър, който разиграхме с Крис при Макгроу, всички знаем, че го е направил и е бил щедро възнаграден. Каквото и да е станало с Айвърсън, вие с Крис сте излезли чисти. Историята се повтаря.

— Коя история?

— Със Сони Холсър.

— Няма никаква връзка.

— Така ли, Хъф? Едва наскоро разбрах, че Крис е бил в леярната в нощта, когато е загинал Холсър.

Хойл изруга под нос, когато най-сетне сложи полуразтопените кубчета лед в чашата, обърна се към количката и си наля питие.

— Не биваше да казва на никого за онази нощ. Закле се, че ще пази тайна.

Бек не сподели, че е узнал това от Сейър, и го остави да мисли, че Крис е нарушил клетвата си.

— Какво видя Крис в онази нощ?

— Кавга между мен и Сони.

— И?

— Нищо друго — отвърна Хъф, повишавайки тон. — Карахме се.

— Доста ожесточено.

— Само така умея да се карам. И двамата изпуснахме парата. Прибрах се заедно с Крис. По-късно през онази нощ е станала фаталната злополука със Сони.

— Ужасно съвпадение.

— Точно така, съвпадение. Защо заговори за случая?

— За да ти обясня какво имам предвид — Бек се изправи, заобиколи канапето и отново застана с лице срещу него. — Всеизвестно е, че разрешавах проблемите с работниците си чрез груба

сила. Но тактиката на насилието е отживелица като лечението с пиявици.

Хъф отпи глътка уиски.

— Е, добре, може би постъпвам непочтено и прекрачвам някои граници, но никога не съм се колебал да направя каквото е необходимо, за да защита себе си, семейството и бизнеса си. Човек трябва да действа с твърда ръка, да бъде *безпощаден*, ако иска да се задържи на върха. Крис го разбира. Не мисля, че Дани успя или че Сейър някога ще го проумее. Поех ръководството на една посредствена леярна и я направих процъфтяваща — стисна юмрук. — Нима щеше да стане, ако бях мекушав, ако отстъпвах пред синдикални искания и задоволявах всички капризи на работниците? Не, по дяволите! Носех тежки ботуши и сритвах задници, когато се налагаше, и ще продължавам все така, докато ме заровят. Никой няма да закрие завода ми. Нито Чарлс Нийлсън, нито правителствените агенции. А представителство на синдикат ще има само през трупа ми! — завърши речта си, като изкрещя последните думи.

— Предпочитам да минем без трупове, ако може — тихо каза Бек.

Хъф зае по-спокойна поза. Дори се засмя:

— И аз бих предпочел това. Особено ако става дума за моя.

— Седни, преди да ти се пръсне сърцето — когато Хойл се върна на стола си и червенината на лицето му започна да избледнява, Бек продължи: — Хъф, моля те, стига насилие, преди поне да се опитаме да намерим мирно разрешение на тази бъркотия. Може би семейство Полик ще размислят относно завеждането на дело, ако им предложим изгодно финансово споразумение.

— Колко изгодно?

— Достатъчно, за да бъдат доволни. Не толкова щедро, че да се наложи да пиеш по-евтин бърбън. Освен това настоявам да спреш конвейера, на който пострада Били.

— Вече е поправен и работи добре.

— Поправен надве-натри, а не основно ремонтиран, както би трябвало — възрази Бек. — Всеки момент може да стане друг нещастен случай. Мислиш ли, че можем да си позволим още една злополука точно сега?

— Джордж даде разрешение. Крис също. Това е работа на техните отдели, Бек. Твоето задължение е да ни спестиш съдебно дело. Младият мъж отстъпи, макар и неохотно.

— Най-добре е да тръгвам, преди Селма да дойде и да ме изхвърли, за да не те задържам повече.

— У дома ли си отиваш?

— Всъщност ще спя на дивана в офиса си. Един от нас трябва да е там, в случай че стане истински напечено.

— Къде е Крис?

— Вече не е длъжен да ми се доверява. Намери си адвокат — специалист по криминално право.

— Убеди ли Ред да не го закача през уикенда?

— Това беше последният ми професионален ангажимент към него.

— Вече разбрах. Не бих казал, че съм доволен от решението му за този нов адвокат.

— При сегашното напрежение в завода така е най-добре, Хъф. Твърде зает съм.

— Добър ли е онзи, когото е наел Крис?

— Днес се обадох на няколко места, поразпитах. Има репутация на алчен, амбициозен и непоносим его манияк. Идеалният защитник в съда.

Хъф се усмихна с тъга.

— Дано Крис не се нуждае от услугите му. Онова детективче, Скот, ще удари на камък. Библейски притчи — изсумтя той. — При това разказани от Уоткинс Антената.

— Изплашил я е — Бек осъзна, че е изрекъл мисълта си на глас едва когато видя странното изражение на Хъф. — Сейър.

— Аха. Уоткинс е влязъл в стаята ѝ. Така ѝ се пада, щом предпочита да живее в онази дупка.

— По-разстроена е, отколкото показва. Мисля, че премълчава нещо, което ѝ е казал или сторил.

Но мислите на Хъф бяха поели в друга посока, която нямаше нищо общо с уплахата на Сейър или със загриженост за сигурността ѝ.

— Щом е безплодна, задачата, която ти поставих, отпада, Бек, момчето ми — каза той с лека насмешка. — Отново насочвам усилията

си към Крис като бъдещ баща на внучето ми. Сега той е единственият ми шанс за безсмъртие.

— Чук-чук.

Бек примижа сънено и видя Крис да му се усмихва. Едва успя да напрегне мускули и да се надигне.

— Колко е часът?

— Наближава седем. Цялата нощ ли прекара тук?

Бек стъпи на пода и с мъка се изправи.

— По-голямата част.

— Изглеждаш смазан — отбеляза Крис. — Болки в гърба?

— Спах на диван с дължина две трети от ръста ми. Сякаш са ме прегазили стадо бизони. Докато ти... — подозрително изглежда приятеля си. — ... изглеждаш свеж като майска роза.

— Хъф нареди да дойда рано тази сутрин. Напомних му, че днес е събота и че не одобрявам идеята да се работи през уикенда, но той продължи да упорства. Иска всички да сме тук при пристигането на новата смяна — и ето ме. Махмурлия, но измит и избръснат, което не може да се каже за теб.

— Дай ми пет минути — Бек извади чантичка с тоалетни принадлежности и чисти дрехи от чекмеджетата на шкафа си. — Донесох си ги от къщи преди няколко дни, в случай че се наложи да дежуря през нощта.

Заедно излязоха от офиса му и тръгнаха към мъжката тоалетна, където предвидливо бе сложен душ.

— Къде беше снощи? — попита Бек.

— Отново в клуба в Брокс Бридж. Програмата е страхотна. Трябва да дойдеш с мен следващия път.

— Щом ходиш по клубове, значи не си разтревожен.

— За какво?

— На първо място, да кажем, заради стачката. Ако не е достатъчно, как се чувстваш като главен заподозрян в разследване на убийство?

— Хъф каза, че ще водиш преговори и ще ни избавиш от задаващата се стачка. Що се отнася до другото, вчера поговорих с новия си адвокат. Бях на телефона повече от час. Разказах му всичко,

като започнах от деня, в който бе открит трупът на Дани. Каза, че няма за какво да се безпокоя. Няма никакво доказателство, че съм бил на местопрестъплението — освен скапаната кибритена кутийка, която, кой знае, може да е домъкната от някой енол.

— Това би било първото ми предположение.

Крис го стрелна с поглед.

— Непоправим песимист. Напоследък никак не си забавен. Както и да е, този адвокат ще направи Уейн Скот на пух и прах. Някакви новини за Антената?

— Не, доколкото знам.

— Адвокатът каза, че приказките за Каин и Авел са отчаян ход на един отчаян беглец.

— Съгласен съм.

Влязоха заедно в санитарния възел. Крис продължи към тоалетната, а Бек застана до мивката и погледна отражението си в огледалото над нея. Очите му бяха зачервени от недоспиване, брадата му бе набола и косата му стърчеше, но поне физиономията му не беше променена, което не можеше да се каже за Кларк Дейли. Попита Крис дали е чул за инцидента.

— Хъф все още не си беше легнал, когато се прибрах снощи. Каза ми.

Бек влезе в душ кабината, развъртя крановете и започна да се съблича.

— Добре са го подредили.

Крис пусна водата.

— Според мен е получил точно каквото заслужава. Колко пъти сме удържали от заплатата му заради закъснения, отсъствие или явяване на работа пиян? Десетки, доколкото си спомням. Но винаги му давахме още един шанс. А как ни се отблагодарява, че все още не сме го уволнили? Като сее семената на недоволството. Няма да проявя съчувствие към никого, който участва в живата верига, включително и към собствената си сестра.

Бек подаде глава от кабината и погледна Крис, който миеше ръцете си.

— О, да, отвън е — потвърди той, прочел въпроса в зачервените му очи. — Раздава кафе и закуски. С Хъф я видяхме, когато идвахме.

— Мамка му!

— Ще донеса кафе — каза Крис, преди да излезе.

Бек довърши тоалета си. Трябваше да се обръсне със сапун, но за щастие си бе донесъл паста за зъби. Бързо се облече и стигна до офиса си точно когато прозвуча сигналът за начало на новата смяна в седем.

Застана до прозорците и се загледа навън в очакване. Онези, чието работно време бе свършило, бързо се изнизаха от помещенията, но след пет минути на местата им влязоха само шепа хора.

— По дяволите! — промърмори той, осъзнавайки, че това предвещава зло.

Обърна се и тръгна към вратата на офиса си, но на прага се сблъска с Крис. Носеше радиостанция, която издаваше неприятно прашене.

— Имаме проблем навън — каза той.

— Така и предположих.

— Фред Деклует съобщи, че някои от неговата смяна са се включили в шествието веднага след края на работното си време — осведоми го Крис, докато тичаха заедно към офиса на Хъф. — Привличат още работници от пристигащите. Кларк е станал култова фигура в техните очи.

Бек искаше да попита за Сейър, но стигнаха до вратата на Хъф. Щом ги чу да влизат, рязко се обърна с гръб към стъклената стена, гледаща към цеховете. Изражението му издаваше ярост.

— Къде са всички, по дяволите?

Крис му описа положението с две кратки изречения.

— Вие двамата вървете там — заповяда той. — Искам да въведете ред. Веднага! Ще се обадя на Ред и ще дойда.

— Не, остани тук — възрази Крис. — Миналата седмица получи удар. Това напрежение ще ти се отрази зле.

— Шибани глупости! Леярната е моя собственост — изкрещя той. — Няма да се крия тук като проклет инвалид, докато онази паплач я завзема!

— Мога да се справя, Хъф.

— Съгласен съм с Крис — вметна Бек. — Не защото мисля, че здравословното ти състояние е нестабилно, а защото, ако се намесиш, ще проличи, че истински са те разтревожили. Стой настрана и те бързо ще си дадат сметка, че това, което правят, не е толкова значимо.

Изражението му остана гневно, но отстъпи:

— Дяволски хитро, Бек. Добре, ще остана и ще командвам парада оттук. Вие тръгвайте. Но ме дръжте в течение.

Бързо излязоха и предпочетоха да изтичат по стълбите, отколкото да чакат асансьора.

— Радвам се, че те послуша — задъхано каза Крис, докато прекосяваха последната площадка.

Бек погледна през рамо към него.

— Трябваше да го убедя да стои настрана.

Металната врата на изхода вече бе нагорещена като скара. Бек я блъсна с цялата си тежест и когато я отвори, светлината на изгряващото слънце го заслепи като прожектор. Очите му привикнаха към нея тъкмо навреме, за да види бирената бутилка, летяща към него.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сейър бе застанала върху капака на наетия кабриолет и ясно виждаше вратата, когато Бек я отвори с трясък и излезе, плътно следван от Крис.

Явно и други бяха очаквали появата им, защото миг след като прекрачиха прага, някой запрати бирена бутилка към тях. Бек я видя и я отби. Дватамата с Крис приклегнаха зад голям контейнер за отпадъци, до който стоеше Фред Деклует и говореше по рупор:

— Настояваме незабавно да опразните района. Всеки от смяната, който не се яви до седем и трийсет, ще загуби пълна надница.

Това бе прието с освирквания от подстрекателите на Нийлсън и присъединилите се към тях граждани и работници отвъд разграничителната желязна верига. Повечето от персонала на Хойл, които или си тръгваха, или пристигаха, се шляеха между двата лагера, явно умувайки на чия страна да застанат.

Един от платените агитатори на Нийлсън също държеше рупор и убеждаваше работниците да не влизат в цеха, докато исканията им не бъдат удовлетворени и компанията не започне да прилага стандартите на Комисията по безопасност на труда.

— Нима е каприз да искате защитна екипировка?

Хората зад него извикаха в хор:

— Не!

— „Хойл Ентърпрайсис“ ремонтира...

Следващите думи на Деклует бяха заглушени от дюдюкания и гневни реплики. Един мъж грабна портативен микрофон и извика в него:

— Попитайте Били Полик за скапаните си ремонти.

Последваха скандирания. Когато затихнаха, Крис взе рупора от Фред.

— Слушайте, хора, семейство Полик ще получи обезщетение.

— Мръсни пари!

Въпреки смеха, който прозвуча, Крис продължи:

— Искаме да разрешим проблемите, да изслушаме...

— Както ги разрешихте с Кларк Дейли? — обади се един от агитаторите. — Не, благодаря!

— Случилото се с Дейли снощи няма нищо общо с нас — изкрещя Крис в рупора.

— Ти си скапан лъжец, Хойл. Също като стария.

Сейър проследи с поглед агитатора с микрофона, когато се обърна, отвори вратата на колата зад себе си и протегна ръка. От предната седалка слезе Люс Дейли.

— Мили Боже! — промълви Сейър.

Досега витаеше само заплаха от насилие, единственото предупреждение, за което бе бутилката, хвърлена към Крис и Бек. Но присъствието на Люс Дейли и всяка нейна дума можеха да предизвикат ожесточен сблъсък и да се пролее кръв. Сейър скочи от капака на колата си и си запроправя път между журналистите с надеждата да стигне до съпругата на Кларк и да я убеди да не участва.

За свой ужас, видя Люс Дейли да взема микрофона, който ѝ бе подаден. Беше евтина озвучителна система, вероятно част от детска играчка или оборудване за караоке, но гласът ѝ зазвуча от прациящите тонколони:

— Дойдох, за да предам послание от съпруга си. Той не може да говори тази сутрин, защото има безброй шевове на устата. Но ми даде списък с имена, които иска да ви прочета.

Започна да чете списъка и след второто име избухна негодувание. Мъжът, който бе най-близо до Сейър, сви ръце пред устата си като тръба и нададе вик.

— Кой са тези хора? — попита Сейър, едва чувайки гласа си сред глъчката.

— Горилите на Хъф — отговори той.

Кларк бе изброил имената на мъжете, които го бяха пребили. Вероятно бяха някои от онези, които се криеха зад контейнера заедно с Бек, Крис и Деклует. Един от тях грабна рупора от Крис и изкрещя в него:

— Тази кучка лъже!

Сейър продължи да си проправя с мъка път към Люс Дейли, която препрочиташе списъка. Тълпата бе започнала да се сгъстява с присъединяването на работниците, които по-рано бяха проявявали

нерешителност. Нарастваше и се превръщаше в движеща се маса със собствена воля и тя трябваше да полага все по-голямо усилие, за да се задържи на крака. Разгневените хора я притискаха от всички страни.

Изведнъж чу някой до нея да крещи:

— Ти също ще си получиш заслуженото, Мърчънт.

Повдигна се на пръсти и видя Бек да прескача веригата, която служеше като разделителна линия между двата лагера. Решително вървеше към Люс Дейли, която продължаваше монотонно да нарежда имената от списъка.

Когато стигна до живата верига, Бек спря и погледна мъжете, които я образуваха, право в очите. Изведнъж виковете секнаха и настъпи гробна тишина, която напрягаше сетивата, както и жегата.

Бек не помръдваше от мястото си. Постепенно мъжете започнаха да се отдръпват, някои по-неохотно от другите, но накрая му сториха път. Веднага щом мина, тълпата зад него отново се състи. Продължи да се провира между множеството.

Щом стигна до Люс Дейли, тя свали микрофона и го изгледа с нескрита ненавист.

— Разбирам гнева ви — тихо заговори той, но всички бяха замълчали и гласът му се понесе във влажния въздух. — Щом Кларк е разпознал нападателите си, ще им бъде потърсена съдебна отговорност.

— Защо да ви вярвам? — попита тя.

— Давам ви думата си.

— Твоята дума не струва пукната пара — обади се някой.

Добил кураж, друг подхвърли:

— Ти си шибаният лакей на Хъф!

— Да, като ти каже да се наведеш, питаш колко ниско.

Присъединиха се и други, докато обидните епитети започнаха да се преливат, но посланието бе ясно: ненавистта им към Бек бе по-силна дори от тази към врага, когото той представляваше.

Обърна се с гръб към Люс Дейли, за да им каже нещо, но преди да проговори, голям камък го удари по челото. След това някакъв мъж изскочи иззад него и изви ръцете му назад. Друг стовари юмрук в корема му.

Осъзнала, че помощ може да дойде само от една посока, Сейър погледна към контейнера и видя, че Крис и хората с него са излезли

иззад прикритието си.

— Крис!

Безполезно бе да се опитва да надвика шума, но продължи да крещи името му отново и отново, размахвайки ръце над главата си.

Тогава забеляза, че Фред Деклует пристъпва напред, готов да се втурне в защита на Бек.

Но брат ѝ протегна ръка пред гърдите му и го спря. Видя Крис да поклаща глава и да му казва нещо. Деклует тревожно погледна към мястото, където разгневените мъже бяха наобиколили Бек, и неохотно застана до Крис.

Сейър мислено прати брат си по дяволите и продължи напред, разбутвайки хората, препречващи пътя ѝ. Около мъжете, които бяха повалили Бек на земята и се редуваха да го ритат, се бяха събрали зяпачи и ги насърчаваха.

— Оставете го!

Сграбчи онзи, който бе най-близо до нея, за ризата и го дръпна назад. Той се обърна, заплашително свил ръце в юмруци, но щом я видя, застина.

Промъкна се между другите, докато останаха само двама, надвесени над Бек.

— Престанете! — изкрещя тя, когато единият направи крачка назад и се подготви за силен ритник. Мъжът спря и се обърна. Сейър се възползва от мига на изненада, блъсна го встрани и коленичи до Бек.

Лицето му бе обляно в пот и кръв, но беше в съзнание. Тя вдигна поглед към Люс Дейли.

— Накарай ги да се отдръпнат. Няма да постигнат нищо.

— Поне ще се почувствам по-добре.

Сейър скочи на крака и застана лице в лице с другата жена.

— А Кларк ще се почувства ли по-добре? — доловила искрица несигурност в очите на Люс, продължи: — Бек го е откарал в болницата снощи.

— Все пак е един от тях.

— Аз не съм.

— Друг път — промърмори Люс презрително.

— Само по рождение. Не мога да променя този факт. Но не съм една от тях и съм убедена, че си го проумяла — жената не възрази и тя

продължи: — Знам защо не ме харесваш. Дори те разбирам. Но се кълна, че не съм ти съперница. Кларк е твой съпруг. Обича те, а зная, че и ти го обичаш. Направи така, че нападението срещу него да доведе до нещо положително, Люс. По-значимо от отмъщение за станалото снощи. По-значимо и от възмездие на нещо, което се случи много отдавна, преди Кларк изобщо да те познава.

Няколко секунди се взираха една в друга и Сейър забеляза, че изразът на очите ѝ вече не е така суров. Най-сетне тя каза:

— Да вярвам ли на Мърчънт, че онези типове, които пребиха Кларк, ще бъдат наказани?

— Не е нужно да вярваш на неговата дума. Имаш моята.

Люс остана загледана в нея още миг, после се обърна към човека, който ѝ бе подал микрофона. Решително кимна. По негов знак мъжете около Бек отстъпиха.

Сейър отново коленичи и плъзна ръце под мишниците му.

— Можеш ли да се изправиш?

— Да. Само по-бавно.

Загуби спора дали да го откара в болницата. Упорито отказа да отиде там.

— През последните няколко дни толкова пъти влязох в спешното отделение, че вече не ги броя.

Бек направи болезнена гримаса, докато говореше.

— Може да имаш счупени ребра.

— Не, знам какво е усещането. Веднъж пострадах при игра на футбол. Не съм толкова зле. Само ме откарай у дома.

Стискаше зъби и се държеше за хълбока, докато тя сви от главния път по алеята към къщата му.

— Когато си тръгваш, заключи портата — каза той. — Заради медиите.

Не беше имала време да помисли как ще бъдат отразени събитията от тази сутрин, но със сигурност новината щеше да е водеща. Някой от „Хойл Ентърпрайсис“ щеше да бъде потърсен за изявление, а несъмнено и Нийлсън. Не спря пред къщата, а заобиколи отзад.

— Какво правиш?

— Тук никой няма да види колата ми.

— Остави ме пред вратата, Сейър. Не е нужно да влизаш.

— Може да се наложи да те нося — промърмори тя под нос, когато слезе и заобиколи от другата страна.

Помогна му да стане и залитайки, се изкачиха по стъпалата към задната врата.

— Щом си тук, ще нахраниш ли Фрито, преди да потеглиш? — попита той.

— Разбира се.

Кучето ги посрещна с толкова бурна радост, че Сейър трябваше да го смърри.

— Бъди добро момче — строго каза тя, спомняйки си командата, с която Бек го караше да кротува.

Подчини се, но изглеждаше разочаровано.

— Съжалявам, приятел, ще си поиграем друг път.

— Ще му обясня всичко, след като се погрижа за теб — обеща тя, докато помагаше на Бек да стигне до спалнята.

— Не си длъжна да го правиш.

— Напротив. Вината е моя.

— Не си хвърлила онзи камък по мен — извърна глава към нея. — Нали?

— Не, но бях на страната на човека, който го хвърли. Ти ме предупреди, че ще се стигне до насилие и че ще има пострадали. Не те послушах.

— Вече забелязах, че не слушаш никого. Лош навик.

— Бек, наистина нямаш счупени ребра, нали?

— Да?

— Мога да го променя.

Той простена от болка:

— Моля те, не ме размивай.

Когато стигнаха до главната спалня, тя го остави, подпрял се на таблата на леглото, и бързо отгърна завивките. След това му помогна да седне на ръба на матрака.

— Ще можеш ли да почакаш седнал, докато донеса нещо дезинфекциращо за бузата ти?

Явно болките го измъчваха. Беше плувнал в пот и дори устните му бяха побледнели.

— Аптечката е в банята.

Претършува шкафчетата и чекмеджетата, докато откри бинт, памучни тампони, кислородна вода и таблетки ибупрофен. Когато се върна в спалнята, Фрито бе седнал в краката на Бек и жално скимтеше. Той го погали по главата.

— Тревожи се за мен.

— По-умен е от теб. Освен камъка, получи ли удари по главата?

— Не.

— Имаше ли момент, в който загуби съзнание? Замаян ли си? Какво закуси днес?

— Не закусих.

— Добре, тогава какво вечеря снощи?

— Сейър, нямам мозъчно сътресение.

— Откъде знаеш?

— Преживявал съм и това.

— Пак ли футбол?

— Бейзбол. Топката ме уцели в главата.

— Така ли е станала толкова твърда?

— Слушай, не съм замаян. Не ми се вие свят. Не съм губил съзнание... — стисна зъби, докато тя промиваше бузата му с кислородна вода.

— Може да има нужда от шев.

— Не.

Тя попи кръвта и видя, че раната е дълга, но не и дълбока.

— Ще оживея. Достатъчно е да полежа известно време — Бек разкопча ризата си, но когато понечи да я свали, внезапно затаи дъх.

— Нека ти помогна.

Сейър повдигна ризата над раменете му. Бавно и внимателно му помогна да извади ръцете си от ръкавите, а след това се отдръпна, за да огледа контузиите. Там, където бе отнесъл ритници и юмруци, вече избиваха синини. Гърбът му изглеждаше също толкова зле.

— О, Бек — прошепна тя. — Трябва да ти направят рентгенова снимка.

— Заради това ли? — стенойки от усилието да се движи, той легна и отпусна глава на възглавницата. — Това е нищо.

— Нека се обадя на Бърза помощ. Ще те откарат в болницата за петнайсет минути.

— Ще заспя след петнайсет секунди, ако замълчиш и си тръгнеш оттук. Но първо, би ли ми донесла от онези хапчета?

Сейър отвори шишенцето и изсипа три таблетки върху дланта си. Бек поиска четири и тя извади още една, а след това подкрепяше главата му, докато ги преглъщаше с чаша вода, която му бе донесла от банята.

Отново се отпусна на възглавницата и затвори очи.

— Остави телефона с вдигната слушалка, преди да излезеш, ако обичаш.

— Добре.

— Сипи суха храна в купата на Фрито и провери дали има достатъчно вода. Пусни го навън да отиде по нужда.

— Не се тревожи за нищо.

— Портата...

— Няма да забравя.

Сейър спусна капациите, за да затъмни, и включи вентилатора на тавана, след което изчака, докато ритмичното му дишане издаде, че е заспал. Тръгна към вратата и даде знак на Фрито да я последва.

Вместо това, ретривърът легна на пода до леглото на Бек, опря глава на предните си лапи и я погледна с тъжни очи.

Бавно излезе от стаята сама.

Рано следобед Бек се събуди след половинчасов неспокоен сън. Преди да осъзнае къде се намира, погледна към нея.

— Сейър?

— Пъшкаш. Мисля, че действието на ибупрофена е отминало.

Погледна часовника на стената.

— Защо все още си тук?

— Вземи още три таблетки.

Пъхна ги в устата му и му подаде чашата. Бек преглътна хапчетата и попита:

— Някакви журналисти?

— Около един пред портите спря бус на телевизия от Ню Орлиънс и слязоха двама мъже. Погледаха къщата известно време, а после се качиха обратно и потеглиха.

Клепачите му отново натежаваха. Само кимна.

— В обедните новини споменаха накратко за суматохата и обещаха повече подробности във вечерната емисия. Прочетоха изявление от името на Нийлсън. Съжالياва за насилието и твърди, че хората, които се нахвърлиха върху теб, не са негови агенти, а от персонала на Хъф.

— Прав е. Познах ги.

— Мобилният ти телефон звънна няколко пъти. Не прослушах съобщенията, но погледнах номерата и познах този на офиса на Нийлсън на две от обажданията.

— Позвъни там. Виж за какво става дума. Ако нямаш нищо против.

— Нямам. Знаех, че Хъф ще се тревожи за теб, и му се обадох. Казах му, че си добре и си почиваш у дома, и че ако някой дръзне да се доближи до къщата, включително и той, ще го застрелям.

Това го накара да се усмихне.

— Вярвам, че би го направила. Нещо ново от Крис?

— Ще ти кажа нещо за него. Не е твой приятел.

Отвори очи. Сейър бавно поклати глава и тихо промълви:

— Не е.

Той продължи да я гледа още няколко секунди, а след това очите му се затвориха и отново заспа.

Позвъни на Хъф още веднъж в шест и петнадесет. След гневното му „ало“ заговори:

— Сейър е. Гледах новините в шест.

Чуваше тежкото му дишане. Представи си как стиска слушалката така здраво, че кокалчетата на пръстите му са побелели. Навярно нервно пушеше цигара, а очите му бяха присвити от ярост.

— Да злорадстваш ли се обади?

— Обадох се заради Бек. Когато се събуди, ще иска да узнае каква е реакцията ти.

Отначало не бе повярвала на думите на репортера и нямаше да ги приеме за истина, ако не бяха подкрепени с видеоматериал. Комисията по безопасност бе направила инспекция на завода следобед и бе прекратила дейността му — от топенето на скрап до транспорта на готова продукция.

— Мъчително е човек да гледа как шайка бюрократи, които изкарват прехраната си с писане и никога в живота си не са се потили,

превземат бизнеса му — изръмжа Хъф. — Ти ли стоиш зад това?

— Не, ти. Сам си навлече тези неприятности, Хъф. Безброй пъти те предупредиха. Ако беше спазил ултиматумите...

— Искаш да кажеш, ако бях подвил опашка.

Да спори с него беше напразно усилие. Никога не би признал собствената си вина, а и бе твърде късно да се опитва да го вразуми. „Хойл Ентърпрайсис“ нямаше да получи разрешение отново да започне работа, докато не бъде проведена подробна инспекция на всеки отдел.

Комисията настояваше за пълно съобразяване с препоръките, както и за плащане на всички глоби за установени нарушения. Очакваше се да бъдат посочени доста.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита тя.

— Да вгорча живота на онези копелета. Ще бъдат изненадани, ако си въобразяват, че ще им позволя да преобразят завода ми, както на тях им харесва.

Според говорител на Комисията, „преобразяването“, за което говореше Хъф, трябваше да се състои в инсталиране на шалтери за изключване на всяка машина при авария, парапети, отговарящи на изискванията съоръжения за предпазване от падане и вентилационна система за пречистване на въздуха.

— Какво да кажа на Бек, когато се събуди?

Продиктува ѝ желаното послание, а след това отново се впусна в тирада против правителствената агенция.

— Онези шибани янки не знаят с кого си имат работа.

— Сигурна съм, че знаят, Хъф. Затова са безкомпромисни.

— Ти си доволна, нали? Успя да си отмъстиш.

— Не съм търсила отмъщение, Хъф.

— Носеше лозунг против собствения си баща, как наричаш това?

— Не бих те нарекла баща.

Затвори, преди да успее да ѝ отговори.

— Ало? — Крис се усмихна на телефонната слушалка. — Е, поне успях да те накарам да ми проговориш — каза на Лайла Робсън.

— Здравей, Крис.

Тонът ѝ бе хладен, както когато се бе качила в колата си след недотам идиличния пикник.

— Липсвам ли ти? — последва мълчание, което трудно би могъл да приеме за отрицателен отговор. Тихо се засмя. — Така си и помислих. Батериите на вибратора ти са се изтощили, а? Какво ще кажеш да намина да ги пробваме?

— Не искам да се виждам с теб, преди историята с брат ти да се изясни. Разбрано? Не желая да се замесвам. Говоря сериозно. Ако кажа на чичо Ред, че онзи следобед си бил с мен...

— Джордж ще бъде уволнен.

Крис чу как тя си пое дъх от другата страна на телефонната линия. Стори му се, че дори преглътна.

— Какво?

— Инспекторите от Комисията по безопасност търсят виновник. Директорът по безопасността на завода е първият, който може да бъде посочен. Не си ли съгласна? Ако вършеше работата си както трябва, щеше да знае, че конвейерът се нуждае от ремонт. Щеше да го спре, докато лентата бъде поправена от квалифициран специалист по поддръжка. Били Полик нямаше да загуби ръката си, Нийлсън нямаше да изпрати подстрекатели в задния ни двор и заводът щеше да работи, вместо да бъде затворен.

— Не можете да стоварите вината върху Джордж — извика тя. — Забранили сте му да спира машини. Той прави само това, което вие с Хъф искате от него.

— Значи твърдиш, че е излишен и няма да ни липсва.

— Крис, моля те!

Усети как гласът ѝ затрепери, усмихна се и мислено се поздрави за идеята да приложи тази тактика.

— Ще уволня Джордж само в краен случай, Лайла. Готов съм да го подкрепя, когато онези инспектори започнат да го тормозят, и да го задържа на длъжността, която заема. Ти можеш да гарантираш това.

— Как?

— В понеделник сутринта искам да изприпкаш в участъка и да кажеш на чичо си Ред, че съм бил с теб в неделя следобед, когато Дани беше убит. Така ще постигнеш две неща, Лайла. Ще изпълниш гражданския си дълг и ще спасиш невинен човек от по-нататъшно преследване. Освен това ще запазиш работата на съпруга си. Мислех

си за новия адвокат, когото наех, и колко скъпо ще ми струва да избегна повдигане на обвинение. Защо да хабя толкова време и пари, щом мога да сложа край на цялата бъркотия, като си осигуря алиби? — помълча няколко секунди и добави: — Няма дори да те питам дали ще го направиш, защото не се и съмнявам в това. О, впрочем, докато ми омръзнеш, искам всеки път, когато ти се обадя, да бъдеш прелестна и изгаряща от желание да си легнеш с мен. Разбрано? — повтори думата със същата интонация, с която я бе изрекла тя по-рано. — Аз ще сложа край на тази връзка, когато реша, не ти.

Джордж видя Лайла да затваря безжичния телефон в кухнята. Хвърли слушалката върху плота и закри устата си с ръка, явно разстроена.

— Лайла?

Тя се завъртя, очите ѝ бяха широко отворени и насълзени. Сложи ръка на гърдите си.

— Не те чух да влизаш. Мислех, че ще останеш в завода още няколко часа. Има ли нещо ново?

— Ти ми кажи.

— Какво?

Кимна към телефона.

— Разговаряше с Крис, нали?

Лайла понечи да отвърне, но затвори уста, без да каже нищо. Сведе глава и красивото ѝ лице се разкриви от плач.

— О, Джордж, такава каша забърках!

Той прекоси стаята толкова бързо, колкото позволяваха късите му крака, и я прегърна.

— Спокойно, спокойно, скъпа. Разкажи ми.

Призна му всичко, като започна от първото си интимно изживяване с Крис.

— Беше под душа в дамската съблекалня на кънтри клуба. Мисля, че част от тръпката бе рискът да ни хванат. Сякаш бях загубила ума си. Нали разбираш?

Можеше да я разбере. Той губеше разсъдък всеки път, когато я погледнеше.

Лайла не премълча нищо. За Джордж бе толкова мъчително да чуе истината, че в един момент издаде стон като от болка. Но я

подкани да продължи и тя завърши подробния си разказ с телефонния разговор, част от който бе дочул.

— Каза, че ако не направя това, което иска от мен, ти ще загубиш работата си. Чух по телевизията, че към някои от директорите на компанията могат да бъдат отправени криминални обвинения. Първият ще бъдеш ти, Джордж, особено ако семейство Хойл решат да те посочат като виновник. Може да отидеш в затвора — от очите ѝ отново бликнаха сълзи. — Съжалявам, Джордж. Вината е изцяло моя. Съжалявам! Способен ли си все още да ме обичаш?

Да я обича? Той я обожаваше. За него тя бе всичко на света. Не можеше да диша без нея.

— Не те виня, скъпа — увери я той няколко пъти, докато я притискаше и целуваше устните ѝ, насълзените ѝ очи и влажните ѝ бузи.

Нямаше да отиде в участъка в понеделник сутринта. Джордж не желаше всички в града да узнаят, че Крис Хойл е чукал жена му. Не би понесъл унижението да бъде всеизвестен рогоносец. Достатъчно му беше презрението, с което вече го гледаха.

Не упрекваше Лайла за изневярата ѝ. Тя трябваше да споделя живота си с него, което едва ли бе вълнуващо за млада и жизнена жена като нея. Крис ѝ бе дарил тръпка, която съпругът ѝ не можеше да ѝ дари.

Не, Крис бе този, на когото Джордж нямаше да прости. Той трябваше да бъде наказан.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сейър се събуди от леката си дрямка, когато чу шуртенето откъм банята на Бек. Беше легнала на дивана в хола с намерението само да си почине, но явно се бе унесла. Щом разбра, че е буден, стана и се отправи в тъмнината към кухнята.

Когато влезе в спалнята му с поднос за сервиране, той излезе от банята, с кърпа на кръста и мокра коса.

— Взел си душ? — изненадано попита тя.

— Събудих се целият в пот.

Вдигна поглед към вентилатора, който все още се въртеше.

— Трябваше да наглася термостата на по-ниска температура.

— Причината не е в това. Сънувах.

Сейър сложи подноса на канапето, поставено диагонално в ъгъла.

— Какво сънува?

Бек не отговори и тя го погледна изпитателно.

— Не помня.

— Можеш да стоиш изправен. Как се чувстваш?

— Горещата вода облекчи болките — поне отчасти. Защо лампите не са включени?

— Спуснах щорите и използвам свещи за осветление. От пътя ще изглежда, че няма никой.

— Съобразителна си.

Щракна ключа на лампата в банята. Сейър запали кибритена клечка и доближи пламъка до свещта върху подноса.

— Приготвих ти вечеря. Доматена супа, сирене и сухари.

— Нямаше нужда да ми сервираш, но съм твърде гладен, за да възразя.

Посочи му канапето и той седна, смутено подпхвайки краищата на кърпата под бедрата си, и сложи подноса в скута си. Тя се настани до него. Бек взе лъжицата и загреба супа, но изведнъж си спомни за добрите маниери.

— Ти хапна ли?

— Преди малко.

Опита супата и си взе парче сирене.

— Как е Фрито?

— Нахрани се до насита с бекон и яйца и в момента сладко си подремва.

— Бекон? Много съм ти благодарен. Никога вече няма да се задоволи само с яйца.

— Заслужаваше да го погледея. Бдя над теб почти цял следобед.

Бек престана да се храни и я погледна.

— Очевидно ти също.

Изведнъж стаята ѝ се стори твърде тъмна и тиха, а той — твърде гол. Бързо стана и въпреки възраженията му, смени влажните чаршафи на леглото. Когато приключи, Бек преглъщаше последните хапки от вечерята си с чаша мляко.

Отнесе подноса обратно в кухнята и се върна с няколко шоколадови бонбона.

— Хрумна ми, че може да поискаш нещо сладко.

— Благодаря — той разопакова един бонбон от станиола и го лапна. — Какво искаше да кажеш с това, че Крис не ми е приятел? Или съм сънувал?

Сейър отново седна на канапето.

— Не, наистина го казах. Стоеше и гледаше как те бият, без да направи нищо.

— Не можеше да стори много, Сейър.

— Не вярвам — гневно каза тя. — Дори и да не е искал да се бие, попречи на Фред Деклует да ти помогне. Видях го.

— На своя глава отидох при Люс Дейли. Крис ме посъветва да не го правя. Да изчакам, докато Ред пристигне с подкрепление. Навярно е решил, че си го заслужавам, щом упорствам и се правя на герой.

Обяснението му не ѝ се стори убедително. Не можеше да отрече, че донякъде звучи разумно, но бе видяла изражението на Крис. Не беше на човек, разтревожен за приятеля си, който е нападнат от разярена тълпа.

— Ако ти беше на неговото място, а той на твоето, нима дори стадо диви коне биха те спрели? — попита тя. — Нима нямаше да го защитиш?

— Не знам.

— Напротив, знаеш. Преди години в „Рейзърбек“ си се бил заедно с него и Дани.

— Да, като си спомня, мисля, че беше безразсъдно, а и тогава срещу нас беше само Уоткинс Антената, а не цяла тайфа.

При споменаването на това име по ръцете ѝ полазиха хладни тръпки. Отърси се от тях.

— Извинявай — каза той. — Не биваше да ти напомням за него.

— Няма значение.

— Едва ли са го заловили, докато аз проспях деня.

— Не съм чула — забеляза как умело бе отклонил темата от Крис, но не го упрекна. — Предполагам, че полицията е твърде заета с положението в леярната.

— Обади ли се на Нийлсън?

— Разговарях със секретарката му. Благодарих ми, че отговорих на обажданията. Новината за случилото се с теб е достигнала до тях. Съжаляват. Казват, че насилието не е в стила на Нийлсън, и попитаха как си.

— Може би ще прояви съчувствие към мен и ще се появи при следващата ни уговорена среща.

— Може би, но...

— О, има някакво „но“?

Сейър си взе бонбон.

— Нийлсън вече е извън играта, Бек.

— Откога?

Не беше сигурна как ще приеме новината, но не намери начин да му я съобщи тактично.

— Днес Комисията по безопасност на труда е прекратила дейността на „Хойл Ентърпрайсис“.

Разказа му всичко, което бе чула в новинарските емисии и покъсно от Хъф.

— Освен това — продължи тя, след като дълбоко си пое дъх — говорителят на Комисията загатна, че не само ще бъдат наложени глоби, вероятно в размер на милиони долари, а и Министерството на правосъдието ще проведе свое разследване. Може би срещу семейство Хойл ще бъдат повдигнати криминални обвинения.

— Трябва да отида.

Бек понечи да се изправи, но тя сложи ръка на рамото му и му попречи да стане.

— Хъф не те иска там.

— Така ли?

— Обадох му се, след като чух новините по телевизията. Беше толкова бесен, че говореше несвързано. Но за едно... всъщност за две неща бе категоричен. Иска да стоиш настрана, докато пушилката се разсее.

— Защо?

Сейър сведе поглед към пръстите си, които нервно смачкаха станиола от бонбона на топче.

— Каза, че по-скоро ще навредиш, вместо да помогнеш. Че знаеш твърде много и... че е най-добре да заявят, че си в тежко състояние заради нараняванията, получени днес, и не можеш да отговаряш на въпросите на онези досадни копелета. Последното беше цитат.

Бек се замисли за малко и каза:

— Прав е, Сейър. Ще бъда изправен пред дилемата дали да злепоставя работодателя си, или да излъжа хората от правителствените агенции и следователно — да злепоставя себе си.

Тя не каза нищо, но бе разочарована от признанието му, че ще се чувства гузен.

— За какво друго бе категоричен Хъф?

— Че трябва да се срамувам, че съм носила лозунг срещу собствената си плът и кръв, и нямам право да злорадствам заради затварянето на завода.

Бек разопакова още един бонбон и го пъкна в устата си.

— Злорадстваш ли?

— Не. Радвам се, че Хъф ще бъде принуден да направи подобрения. Независимо дали натискът е оказан от правителството, от Нийлсън и синдикатите или от мен, това трябваше да стане, Бек. Нещата трябваше да се променят — усмихна се с тъга. — Желанието ми беше да бъдат постигнати, без да има пострадали. Аз нося отговорност за нападението срещу Кларк, а косвено и за това срещу теб. Отказах да се вслушам в предупрежденията ви и двамата бяхте пребити заради мен.

— Не съм сигурен дали съществените промени са възможни, без да се стигне до конфликт, Сейър. Обикновено това е цената на прогреса. Може би не физически наранявания, а някакъв вид борба.

— Но ти пострада физически. Боли ли те все още?

Точно под сърдечната област имаше синина, голяма колкото дланта ѝ, видима дори на трептящата светлина от единствената свещ. Протегна ръка и я докосна с върховете на пръстите си.

Имаше намерение само да я погали, но допирът до топлата му плът я очарова. Пръстите ѝ едва го докосваха, когато пробягаха по корема му към подобна синина от другата страна. На няколко сантиметра под нея имаше още една, полускрита от кърпата на кръста му. Леко я погали и се върна на първата, отляво под гърдите.

Задържа ръката си там и се загледа в пръстите си, докато нежно потъркаха мястото. След това импулсивно се наведе и го докосна с устни.

Наклони глава встрани и нежно целуна синината от другата страна на ребрата му. Прокара носа си по хълбока към натъртеното там. Целуна го веднъж. След това отмести кърпата и допря устни до него за втори път.

Бек тихо простена. Обхвана главата ѝ с длани и я притегли нагоре. Вгледа се в лицето ѝ, изучавайки чертите ѝ. Прокара пръсти през косите ѝ, приглади ги назад и отново ги остави да се разпилеят. Задъхано изрече името ѝ.

Миг по-късно я зацелува. Внимавайки за раната на скулата му, тя обхвана лицето му и се предаде на ласките му.

Страстта им избуя. Устните им се впиваха едни в други и ставаха все по-ненаситни.

Повдигна я върху скута си и се притисна към нея. Възбудата му я изненада. Сейър се отдръпна и го погледна изумено.

— Сънят ми — каза той, останал без дъх, — ... онзи, от който плунах в пот... Сънувах, че се любим. Сега не е сън.

Следващата целувка бе още по-пламенна. Отделиха се само за миг, през който той издърпа блузата над главата ѝ. После разкопча сutiена ѝ и го свали, притисна глава между гърдите ѝ и остана така, докато се успокои.

Тя обви ръце около главата му и потърка лице във все още влажните му коси. Уханието на сапуна, който бе ползвал, и

шоколадовият вкус в дъха му я опияняваха.

Раздвижи чувствено ханш.

— Господи, да — простена той и Сейър отново се прилепи към него.

Когато усети как всмука зърното ѝ, имаше чувството, че се разтапя от наслада. Насърчаван от несъзнателното ѝ мъркане, леко го целуна и го притисна.

Тя закопня от желание да се слее с него.

— Бек, нека...

Отдръпна се и свали панталона си. Остана по дантелени бикини, но за миг се поколеба, внезапно обзета от непривичен свян.

Срещна умоляващия му поглед.

— Не ме измъчвай.

Смъкна бикините. Бек махна кърпата от кръста си. Беше невероятно мъжествен и у нея се надигна първична страст да почувства тялото му.

Той обхвана талията ѝ и я притегли към себе си, притисна лице към корема ѝ и я зацелува, сякаш вкусвайки от нея, докато устните и езикът му я замаяха и я накараха да тръпне от желание час по-скоро да го почувства в себе си. Сподели го с него.

Сливането бе нежно, бавно и още по-вълнуващо, всяко усещане бе ново и завладяващо. Той умело прикриваше нетърпението си и нейният стремеж да се наслади на всеки миг му доставяше явно удоволствие.

В мига на върховна наслада той плътно обгърна тялото ѝ и притисна буза о гърдите ѝ. Прошепнатите думи бяха неразбираеми, но изречени така страстно и отчаяно, че накараха и нея да се понесе към върха.

По-късно лежаха с лице един към друг.

— Какво каза? — попита тя.

— Кога?

Погледна го в очите и многозначително повдигна вежди.

— А, мисля, че бе поредица от неприлични думи.

— Много възбуждащо — замърка тя и се притисна към него.

— Тогава следващия път ще ги изрека на висок глас.

Настръхна при допира на пръстите ѝ и за негова безкрайна наслада, тя обхвана зърното му с устни и нежно го погали с език.

Прошепна до гърдите му:

— От самото начало си знаел, че желая това, нали?

Трудно събра сили да проговори, но най-сетне отвърна:

— Мислех, че може и да го желаеш.

— Знаел си.

— От онзи ден на скамейката пред пианото.

Тя вдигна поглед към лицето му.

— Тогава те смятах за едно от най-арогантните копелета, които съм имала нещастieto да срещна — прокара пръст по брадичката му и добави: — И най-привлекателните.

— На скамейката пред пианото едва се сдържах да не те докосна само за да се уверя, че си истинска. Никога не бях виждал толкова секси жена. И толкова вироглава.

Сейър се засмя:

— Толкова много исках да те мразя — изведнъж изражението ѝ се промени и тонът ѝ стана сериозен. — Все още го искам.

— Заради цялата мръсна работа, която върша за Хъф.

— Да.

— Възхищавам ти се за почтеността ти.

— Наистина ли, Бек?

— Да. Но нека оставим твоята почтеност и моята поквареност настрана за известно време, а? — прошепна той. — Поне до сутринта.

— Искаш да остана?

Притегли я по-близо.

— Само се опитай да избягаш.

Последва дълга целувка и ръката му се плъзна от гърдите ѝ към загадъчната мекота между бедрата ѝ. Откакто се бяха запознали, хиляди пъти си бе представял, че лежи гола до него. Но реалността бе несравнима дори с най-възбуждащите фантазии. Сега се бе случило наяве и той не можеше да ѝ се насити.

Когато се отделиха, плъзна поглед по тялото ѝ.

— Прелестна си, Сейър.

— Благодаря.

— Съвършена.

Последната дума накара сънената ѝ усмивка да се стопи. Бек усети емоционалното ѝ отдръпване още преди тя да се надигне и да опре брадичка на свитите си колене.

— Не съм съвършена, Бек. За теб би било по-добре изобщо да не ме бе срещал.

— Не е истина.

— Напротив. Съсипвам всеки, с когото се сблъскам по пътя си. Семейство Хойл сме известни с това. То е наша запазена марка. Караме хората да страдат, нанасяме им неизлечими рани.

Бек положи длан на гърба ѝ. Кожата ѝ бе невероятно гладка и светла в сравнение с неговата. Извивката на ханша ѝ бе изящна. Отзад имаше две симетрични трапчинки и тази женствена черта го изпълни с непозната досега нежност. Бе изпитвал влечение безброй пъти. Страст — толкова често, че се срамуваше да признае. Но никога такъв копнеж да знае, че тялото на една жена му принадлежи изцяло.

— Кого си съсипала ти, Сейър?

— Омъжих се за двама мъже, които не обичах. Харчих парите им. Спах с тях. А почти не си спомням как изглеждаха.

Погледна към него, за да проследи реакцията му, но изражението му остана спокойно. Искаше да му разкаже за тази част от живота си. Искаше да узнае всяка грозна подробност.

Сейър отново се обърна и бавно продължи. Явно ѝ бе трудно да говори за това.

— Превърнах живота им в ад. Съзнателно и егоистично. Нямах нищо лично против тях, но безмилостно ги използвах. Опитвах се да накажа Хъф, защото ми отне Кларк и моето бебе. Вече не ме бе грижа за собствения ми живот. Единственото, за което мислех, бе как да вгорча неговия. Когато ме принуди да се омъжа, не се противих, с ясното намерение да причиня зло, което да засегне и него. Онези двама мъже станаха жертви на всеизвестната дарба на семейство Хойл да съсипва живота на хората.

— Не изпитвам никакво съжаление към така наречените ти съпрузи — мрачно каза Бек. — Оженили са се за теб, макар и да са знаели, че не ги обичаш. Заслужавали са да бъдат използвани. В замяна на неприятностите си са те имали в леглото. На колко години беше ти?

— На деветнадесет, когато се омъжих за първия. Току-що бях навършила двайсет и една при втората си женитба.

— А те?

— Доста по-възрастни. По-близо до годините на Хъф, отколкото до моите.

Двама приятели на Хъф, зажаднели за свежа плът, които се бяха възползвали от възможността да се оженят за Сейър, макар и знаейки, че може би е временно споразумение.

— Прекарвали са нощите си с красива млада жена, освен ако си ги държала...

— Не. Иска ми се да можех да ти кажа, че не съм ги допускала до себе си — промълви тя толкова тихо, че гласът ѝ едва се чуваше. — Но достъпът до мен бе част от сделката.

— Ти също си била използвана, нали така?

Сейър опря чело на коленете си.

— Не мога да се гордея с миналото си, а?

Въпреки че усети остра болка в ребрата, той се надигна, прегърна я и я притегли обратно към възглавниците до себе си. Отмести косите от лицето ѝ, за да я погледне.

— Нима някой би могъл да те упрекне за нещо, което си направила, след като са постъпили така с теб?

— Ти чу разговора ми с Хъф снощи. Всичко ли?

— Достатъчно, за да разбере защо го мразиш толкова.

Тя притисна лице към врата му.

— Това, което направиха с мен, бе внимателно пазена тайна. Дори братята ми не знаеха. И Селма. Никой. Нямахте с кого да поговоря. Да споделя мъката си.

— А Кларк?

— Дори не разбра, че съм бременна. Направих грешката да се похваля пред Хъф, преди да му кажа. След аборта какъв смисъл имаше да му казвам? Бебето вече го нямаше. Ако беше узнал, щеше да страда още повече. За него щеше да е също толкова мъчително, колкото и за мен.

— Обичала си го твърде много, за да му кажеш.

— Така беше. Все още храня топли чувства към него. Връзката ни винаги ще бъде скъп спомен за мен. Първата любов. Но страданието... — помълча няколко мига, преди да продължи: — Мъката за детето ми. То бе единственото непокварено нещо в живота ми. Единственото създание във владенията на семейство Хойл, което бе невинно. Чисто. А Хъф го унищожил.

Бек сложи ръка под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ. Пое с устни сълзите, стичащи се към слепоочията ѝ. Тя промълви с пресипнал глас:

— Не бих понесла да ме съжаляваш.

— Добре. Тогава ти ме съжали.

Хвана ръката ѝ и я постави на члена си. По време на целувката, която последва, я направляваше, докато тя се обърна и целуна синините на гърдите и корема му.

— Това беше твоя фантазия, нали, Бек? Онзи ден в леярната каза, че не искаш някой от работниците да се загледа в косите ми и да си представи как...

— Как се разпиляват по корема му. Увлякох се.

— Увлече се много преди това — прошепна тя.

Наведе се към него. Устните ѝ бяха ту срамежливи, ту дръзки и провокиращи. Но влажни. И горещи. Много горещи.

С тиха въздишка произнесе името ѝ, притегли я нагоре и я целуна. Наслади се на вкуса ѝ, на споделеното изживяване. Без да откъсва устни от нейните, се плъзна между бедрата ѝ, надвесен над нея.

— Не те ли боли? — попита Сейър.

— Адски.

— Ако предпочиташ...

— Не. Предпочитам това.

Проникна в тялото ѝ с един тласък.

— Да — простена тя. — Да.

Отдаде се на порива. Покри дланите ѝ със своите и пръстите им се преплетоха. Раздвижи се в нея, не откъсвайки очи от нейните.

— Щом не искаш съжаление, сподели какво искаш да чуеш, Сейър. Веднага ще го кажа.

— Не е нужно да казваш нищо. Само...

— Какво?

— Моля те...

Изви шия, прехапа долната си устна и той почувства как тялото ѝ го обхвана като свит юмрук. Усети страстта ѝ, долови учестеното ѝ дишане и когато тя бе близо до върха, потърка слабините си в нейните с малки ритмични кръгове.

— За какво ме молиш, Сейър?

— Господи!

— Какво?

— Прегърни ме силно.

Направи го. Позволи ѝ да почувства тежестта му и останаха притиснати един към друг, докато телата им пулсираха заедно и сърцата им биеха в унисон.

По-късно, докато тя спеше, отпуснала глава на рамото му, а дъхът ѝ докосваше гърдите му, опря брадичка до темето ѝ и се загледа в тавана.

Беше искал да я избави от непоносимата болка, от мислите за Хъф, аборта, Кларк Дейли и всичко останало. Беше искал да я накара да забрави и изживее поне един миг на спокойствие и наслада, а може би дори на радост. Бе искал да ѝ дари миг живот, неопетнен от гняв и угризения.

В онези вълшебни моменти на взаимно опиянение му се струваше, че е успял.

Но докато гледаше въртящите се перки на вентилатора, се запита кой кого бе избавил всъщност.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Хъф седеше на верандата и пиеше сутрешното си кафе, когато пред къщата спря Ред Харпър със служебната си кола. Слезе, пъхна под мишница някаква торба и тръгна по пътеката с тежката походка на угрижен човек.

— Рано си станал в неделя сутринта — отбеляза Хъф.

Изкачването на стъпалата костваше голямо усилие за Ред. Лицето му изглеждаше посивяло под шапката, която свали веднага щом стигна до верандата.

— Нямам нито миг покой, Хъф.

— Ще кажа на Селма да ти донесе кафе.

— Не, благодаря. Няма да остана дълго. Дойдох само да ти съобщя няколко новини.

— Дано са добри. Имам нужда от малко разнообразие.

— Не мога да ти опиша колко съжалявам за онова, което става в завода.

— Проблемът е, че там вече не става нищо благодарение на онези кучи синове от правителствената комисия.

Беше кисел след неспокойната нощ, през която често се бе будил, омотан в чаршафите, вонящи на собствената му пот. Въпреки лошия развой на събитията вчера, не бе разкрил гнева си пред никого. Беше реагирал, както се очакваше. Ако бе показал и най-малък признак, че намесата на Комисията е разклатила увереността му или че волята му отслабва, това би било пагубно за бъдещето на „Хойл Ентърпрайсис“. Беше се постарал да изглежда невъзмутим и оптимистично настроен и щеше да продължи да се държи така.

Но зад тази маска се чувстваше уязвим.

Защото дълбоко в себе си изпитваше страх. Бе изгубил почва под краката си, както някога, когато баща му бе пребит до смърт пред очите му. От онзи ден нататък страхът се превърна в негов враг. Десетилетия наред бе убеждавал околните, че е имунизиран срещу него.

Но докато гледаше как Ред Харпър уморено се отпуска на другия люлеещ се стол, Хъф се запита дали не се е заблуждавал, че никой не долавя страха му. Нима бе очевиден колкото признаците на напредващия рак на Ред? Нима всички гледаха на него като на стар, изнемощял и дори обречен човек?

Доскоро една-единствена дума, един многозначителен поглед можеше да накара и най-безстрашните да затреперят. Без способността си да внушава страх вече не би бил Хъф Хойл. Без всяващата боязън власт щеше да бъде просто един безсилен старец, лишен от достойнство.

Погледна към хоризонта, където обикновено се издигаше димът от доменните му пещи. Винаги бе гледал на стелещия се пушек като на свой подпис върху небето над града.

Днес нямаше дим и Хъф се запита дали и самият той ще изчезне толкова внезапно и безславно. От тази мисъл почти изпадна в паника, която се опита да прикрие с раздразнителност.

— Какви новини носиш, Ред?

Шерифът потръпна като от болка.

— И добри, и лоши.

— Не ме дръж в напрежение. Какво има в тази торба?

— Доказателство. Не мога да ти го покажа: трябва да се съхранява непокътнато, но категорично уличава убиеца на Дани.

— Е?

— Уоткинс Антената.

— Добра новина — изръмжа Хъф и шумно плесна с ръце. — Мили Боже, това е страхотна новина! Знаех си, че онзи блатен плъх е замесен — посочи към торбата. — Какво намери?

— Днес призори се обади един от приятелите му рокери. Уоткинс отседнал в къщата му този уикенд, докато той бил на рокерско състезание в Арканзас. Когато се завърнал снощи, Уоткинс бил офейкал. Но забравил една кубинка. Човекът видял кръв по нея и решил да ми се обади.

— Кръвта на Дани ли е?

— Все още не знам със сигурност, но предполагам. Ще я изпратя в криминологичната лаборатория в Ню Орлиънс за изследване. Рокерът се съгласил да даде подслон на Уоткинс само докато е издирван за разпит. Но когато открил това... — Ред повдигна торбата.

— ... не искал да бъде обвинен в укриване и подпомагане на убиец. Оказа ни пълно съдействие. Претърсихме цялата къща, но не открихме други вещи на Уоткинс. Мисля, че в бързината случайно е изпуснал кубинката. Това ме подсеща за лошата новина. Все още не сме го засекли. Когато разбере, че е забравил обувката си, ще знае, че му е спукана работата и че няма какво да губи, ако очисти още някого от семейство Хойл.

— Можеше да убие Крис онази вечер на пътя.

— Не, първо се е опитал да го сплаши. Това е в стила на фамилията Уоткинс. Един от полубратята му, мисля, преследваше бившата си приятелка и заплашваше да я убие, преди наистина да направи опит. Освен това Уоткинс не би предприел нещо твърде драстично в присъствието на Бек. Що се отнася до проникването в стаята на Сейър... Радвам се, че открихме това доказателство след нахлуването на Антената при нея, а не преди. Иначе може би наистина щеше да я нарани. Ще бъде осъден на смърт заради Дани. Не е изключено да му хрумне, че не могат да му сложат две смъртоносни инжекции, и отново да споходи някого от вас. Да ти изпратя ли полицаи?

— Мога и сам да се погрижа за сигурността си.

— Боях се, че ще го кажеш.

— Нека дойде тук. Само да ми падне!

— Боях се, че ще кажеш и това. Ето защо искам да изпратя полицаи — колкото за ваша охрана, толкова и за да спипаме Уоткинс жив. Внимавай, Хъф. Нямаш работа с някакъв вироглав хлапак. Антената беше агресивен и склонен към насилие и преди Ангола, а се завърна още по-озлобен. Но не е от най-умните. Не мога да си обясня защо не е унищожил дрехите, с които е бил облечен онази неделя.

— Доколкото познавам фамилията Уоткинс, никой от тях не е особено умен.

— Глупостта ще му изяде главата. Ако му дадем достатъчно дълго въже, сам ще се обеси с него — следващите думи на Ред бяха: — Искрено съжалявам за случилото се в леярната, Хъф.

Странният преход накара Хойл да се запита в кой момент бе престанал да говори за Уоткинс Антената и бе заговорил за него. Нима дори този болен старец губеше доверие в него?

— Скоро ще стъпя на крака и ще продължа — каза той. — Нищо не може да ме спре, Ред. Би трябвало вече да го знаеш.

Харпър се загледа в моравата.

— Радвам се, че намерих това доказателство срещу Уоткинс — рече той след дълго мълчание. — Ако кръвта се окаже на Дани, случаят ще бъде приключен. Ще ти призная нещо, Хъф. Малко се тревожих, че може би Крис... Е... — погледите им се срещнаха. Найсетне шерифът каза: — Донесох още нещо.

Извади от джоба на ризата си пакет с големината на писмо и го сложи на масичката между двата люлеещи се стола.

— Какво е това?

— Информацията, която поиска за Чарлс Нийлсън.

— Какво научи?

— Всичко е вътре.

— Ценно ли е? Колко ще ми струва?

Ред не отвърна на усмивката му.

— Нищо, Хъф. За сметка на заведението е.

— Това е за първи път.

— Всъщност и за последен — Ред се подпря на страничните облегалки, за да се изправи. — Дълго време си сътрудничихме. Нещата вървяха така, както ти желаше. Но край. Моето участие беше дотук. По-нататък си измивам ръцете. Разбираш ли? Никога не ще те предам, но няма да ти помогна във връзка с това. Каквото решиш да правиш, прави го сам.

Ред не изглеждаше достатъчно силен да измине пътя до колата си, камо ли да изпълнява служебните си задължения или да върши допълнителна работа за него. Поне не отричаше слабостта си и имаше благоразумието да се откаже от отговорностите си. Човек, който страдаше от физическо заболяване или бе измъчван от морални колебания, не можеше да бъде полезен на Хъф.

— Пази се, Ред.

— Твърде късно е — посочи с брадичка към къщата. — Най-добре предупреди Крис, че Уоткинс все още е на свобода и може би е по-отчаян, отколкото преди. Сейър също. Кажи им да отварят очите си на четири.

— Разбира се.

Ред нахлупи шапката си и запристъпва надолу по стъпалата. Не се обърна назад. Не помахна, когато потегли с колата си.

Хъф взе пакета, който шерифът бе оставил на масата, влезе в къщата и повика Селма.

— Още кафе ли искате?

— Сам ще си наляя — разкъса плика. — Качи се горе и събуди Крис. Кажу ми, че трябва да поговоря с него.

— Не е у дома.

Хъф застина, едва сега осъзнал, че не бе видял колата на сина си отпред.

— Къде е отишъл толкова рано?

— Не прекара нощта тук, господин Хойл. Обади се късно снощи, каза ми да не ви безпокоя, но искаше да знаете, че ще спи в рибарския лагер. Забравих да ви спомена...

Остави Селма да се извинява, че не му бе съобщила по-рано, и бързо влезе в убежището си, където бе най-близкият телефон. Набра номера на мобилния телефон на Крис. Звънна четири пъти, преди да се включи гласовата поща.

— Хайде, сине, вдигни.

Пръстите му затрепераха. Гръдните му мускули като че стягаха обръч около сърцето му, което препускаше като полудяло, сякаш наистина наскоро бе преживял сърдечен удар. Отново набра поредицата цифри, но резултатът бе същият.

Без да губи повече време, Хъф хвърли слушалката и се втурна към витрината с огнестрелни оръжия.

По някое време през нощта старият ръждясал климатик бе отказал. Крис лежеше на твърдото тясно легло сред влажни, вмирисани на мухъл чаршафи. Беше само по боксерки, но дори те бяха залепнали от задушавашата жега.

Тази сутрин бе почти толкова горещо, колкото в онази неделя преди две седмици, когато Дани бе убит в същата стая.

Нима бяха изминали само две седмици? Струваха му се десет години.

Кръвта на Дани бе попила в старите дъски на пода като в гъба. Крис се съмняваше, че някога ще излезе, дори с най-силния химически

препарат.

Бе дошъл тук, за да се освободи от вчерашното напрежение. Беше се случило поне едно хубаво нещо: бе уредил въпроса с Лайла. Щеше да бъде вън от подозрение за убийството на Дани веднага щом тя поговори с Ред, което със сигурност щеше да направи, за да запази работата на Джордж.

Но заводът бе замлъкнал. Това бе накарало Хъф да се разкрещи като обезумял.

Беше му дотегнало от тиради, както и от непрестанните обаждания на журналисти, които настояваха за коментар, и се бе усамотил в рибарския лагер — последното място, където някой би го потърсил.

Гарантираше му уединението, от което се нуждаеше, но бе загубил притегателната си сила. Преди време бе прекарвал приятни мигове тук с приятели в пиене, риболов и покер маратони, които траеха почти цял уикенд, в успокояващата скромна обстановка.

Но и той, и лагерът бяха остарели. Той бе станал по-зрял, а колибата бе запусната. Може би беше време да я продадат. С тези петна от кръв по пода... нима двамата с Хъф някога отново биха се почувствали уютно в нея?

Можеха да си купят яхта. Или крайбрежна вила. Да речем, в Билокси. Въпреки че Хъф мразеше Мисисипи поради причини, известни единствено на самия него. Той...

Крис наистина усети миризмата му, преди да чуе дъските на верандата да проскърцват под тежестта му. След броени секунди вратата се отвори с трясък.

Рязко се надигна.

— Не мърдай, Хойл! Не искам да се наложи да те убия веднага. Преди да те изкормя, ми се ще да разменим две приказки.

С едната си ръка Уоткинс Антената размахваше нож. В другата държеше някакви дрехи, които запрати към Крис.

Паднаха в скута му. Взе едната от тях, потръпна и панически хвърли всичките. Уоткинс се засмя:

— Точно така. Това изхвъркна от главата на малкото ти братче. Пръсна се като тиква, паднала от висок камион.

Крис го изгледа свирепо.

— Какво има, Хойл? Да не би да се гнусиш да чуеш подробностите? Жалко, щото все пак ще ти ги разкажа — вдигна крак върху ръба на леглото, сякаш бяха стари приятели и водеха непринуден разговор. — Малкият Дани ми каза, че очаква да дойдеш. Предупреди ме, че може да се появиш всеки момент, така че било най-добре просто да взема каквото искам и да си тръгна, преди да пристигнеш и да се обадиш на ченгетата. Много смешно, а? Въобрази си, че съм влязъл да крада — презрително огледа обстановката. — Като че ли има нещо за крадене. В сравнение с тази стая затворническата ми килия бе палат.

Крис се примъкна към края на леглото.

— Не, няма да ставаш. Ще седиш тук и ще слушаш, а ако дори мигнеш, ще изтръгна очите ти с върха на този нож и вече няма да има нужда да ги затваряш, нали?

Уоткинс изчака да осъзнае заплахата, надвиснала над него, и когато се увери, че ще кротува, отново заговори:

— Докъде бях стигнал? А, да. Братчето ти. Дани. Когато свалих пушката от поставката, започна да се моли. Докато зареждах, молитвите му ставаха все по-горещи. Трябва да ти кажа, че почувствах облекчение, щом го накарах да млъкне, като напъхах цевите в устата му — замълча за миг, леко се наведе и прошепна тихо като суфльор: — Бум! — отново избухна в смях. — Беше грозна картинка, но стана твърде лесно. Не се бори с мен. О, направи опит да се възпротиви, но след леко сплашване се отказа, а аз действах бързо.

— Идиот ли си, та си запазил тези дрехи? Защо не се отърва от тях?

— Исках да видиш как изглеждат мозъкът и кръвта на семейство Хойл. Изненада! Не са по-различни от тези на когото и да било.

— Защо нахълта при Сейър?

— А, хрумна ми, че така ще накарам всички да се събудят — намигна и млясна с устни. — Тя веднага събуди някои мои части, нали се досещаш кои?

— Библейска притча, много умно.

— И аз така си помислих. Сам се сетих за това — Уоткинс се намръщи. — Но ти се опитваш да ме разсееш. Няма да стане, господинчо — с подигравателна усмивка се наведе и каза: — Сега ще убия втория си Хойл. Късметлия съм, а?

Бек стоеше на прага на задната врата и гледаше как Фрито гони катеричка, когато Сейър влезе в кухнята. Беше обул само къси панталони. Целият му гръб бе в синини. Тя се приближи зад него, плъзна ръце около кръста му и целуна грозното лилаво петно на рамото му.

— Добро утро.

— Става все по-добро.

Той се обърна, притегли я към себе си и нежно я целуна. Когато се отдръпнаха един от друг, я огледа и се усмихна.

Беше облякла една от старите му тениски, прана толкова пъти, че емблемата на колежа вече едва се четеше.

— Неустоимо — отбеляза той.

— Така ли мислиш?

— Хм.

Потърка с кокалчетата на пръстите си ръба на бикините ѝ. Сейър протегна ръка към панталоните му и започна да ги разкопчава. Долепиха чела и тихо се засмяха на своята ненаситност след цяла нощ, изпълнена с любовни игри.

Само че Фрито не бе доволен от положението. Едновременно го чуха да драска по остъклената врата и да скимти, недоволен, че го бяха забравили. Бек я погледна и повдигна вежди.

— Какво мислиш?

— Че до края на живота си ще се чувствам виновна.

— Аз също, по дяволите.

Пусна я и отвори вратата на Фрито, който се втурна вътре, грабна една от захвърлените топки за тенис и я отнесе при тях.

Остави я точно пред краката на Сейър, цялата в лиги. Тя направи гримаса на отвращение, но го потупа по главата и му благодари за подаръка.

Бек наля две чаши кафе и седна на масата в кухнята. Сейър се настани на стола срещу неговия и вяло започна да чеше кучето зад ушите.

— Адски си пада по теб — отбеляза Бек.

— Той ли ти го каза?

— Не беше нужно. Погледни го. Хлътнал е.

Кучето наистина я гледаше с непресторено обожание. Сейър отпи глътка кафе. Бавно остави чашата си и каза:

— По-късно ще се мразя заради това.

— Заради снощи ли?

— Не, не съжалявам за снощи.

— Единственото, за което съжалявам, е, че нощта не бе достатъчно дълга — рече той. — Пропилях цял час от нея в сън.

— Само час.

— Твърде много време.

— Дори през този един час беше...

— Да, бях — прошепна Бек. — А ти изглеждаше толкова... съблазнителна.

Дълго останаха с погледи, приковани един в друг, и той отново я попита за какво ще се мрази по-късно.

— За това, че задавам неизбежния въпрос на сутринта.

— Въпросът „а сега накъде“?

— Задавали ли са ти го досега?

— Да, но не съм удостоявал никоя с отговор.

— Аз никога не съм го задавала.

Бек се поколеба, стана и отново отиде до задната врата. Фрито захапа топката си и дотича при него, решил, че е време за игри. Но той не помръдна, а остана загледан през стъклото.

— Щом се налага да мислиш толкова дълго, според мен отговорът е ясен.

Тя побутна стола си назад и стана. Бек бързо се обърна.

— Сейър.

— Не ми дължиш обяснение, Бек. Не очаквам обещания. Не съм глупачка със сияещи очи. Случилото се снощи беше породено от емоционално напрежение и взаимно физическо привличане. Направихме нещо, което и двамата желяхме, и на тъмно се чувствахме чудесно. Но вече е ден и...

— Нима можеш да се съмняваш в това, че бих те схрускал цялата? — тонът му бе почти гневен и я накара да премълчи следващото, което се канеше да каже. — Сейър, желая те от мига, в който те видях за първи път. При всяка наша среща оттогава. И снощи. Както и в този момент. Ще те желая всеки ден отсега нататък. Но...

— Но между мен и Хъф избираш него.

— Не е толкова просто.

— Така ли?

— Не е.

— Струва ми се просто.

— На карта са заложили неща, за които не знаеш, а аз не мога да ти ги разкрия — каза той. — Трябва да довърша започнатото.

— Ще престанеш ли някога да се правиш на закрилник на Хъф и Крис? Докъде би стигнал заради тях, Бек? Вчера те пребиха заради тях. Заплюха те заради тях. Хората те презират, изпитват недоверие и ненавист към теб. И търпиш всичко това. Не ти ли е писнало?

Погледът му я прониза.

— Нямах представа колко.

— Тогава ги напусни!

— Не мога.

— Какво те възпира?

— Дал съм обещание. Обвързан съм с тях. Не искам да бъда, особено след нощта, която прекарах с теб. Но това е факт.

Вдигна глава и стиснатите му устни издадоха решимост. Зелените очи, които само преди минути я бяха гледали, премрежени от желание, бяха станали непроницаеми и студени.

— Така е — прошепна тя. — Бог да ти е на помощ.

Телефонът прекъсна разговора им с пронизителния си звън. Сейър задържа погледа му до второто позвъняване. Той тихо изруга и вдигна.

— Ало?

Докато слушаше, изражението му бързо се променяше.

— Къде? Кога? — явно разтърсен от това, което бе чул, прокара ръка по лицето си. — О, Господи, било е фатално? Мъртъв ли е?

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато стигнаха до рибарския лагер, Бек едва намери място за паркиране между патрулните коли, линейките и другите превозни средства. Полицаи, екипът на спешна помощ и фотограф от местния вестник се тълпяха в двора между колибата и брега на Баю Боскет и разговаряха.

Докато вървеше заднишком, за да снима колибата, фотографът неволно настъпи препарирания алигатор и уплашено подскочи, предизвиквайки смеха на хората наоколо.

Вътре, където съдебният патолог наблюдаваше изнасянето на трупа на Уоткинс Антената, настроението бе по-мрачно.

Бек и Сейър се отдръпнаха, когато количката с черния найлонов чувал мина покрай тях на път към линейката. След като вратите ѝ се затвориха, те се присъединиха към групата хора, струпани около стъпалата отпред.

Ред Харпър, Уейн Скот и Хъф бяха наобиколили Крис, който бе седнал на едно стъпало. Беше гол до кръста и по гърдите му и босите му крака имаше пръски кръв. Държеше наполовина изпушена цигара.

Хвърли поглед към Сейър и леко се усмихна на Бек.

— Благодаря, че дойдохте толкова бързо.

— Добре ли си?

— Все още не съм на себе си.

Повдигна ръката с цигарата. Трепереше.

— Какво стана?

Въпросът на Бек бе отправен към всички, но помощник-шерифът Скот реагира първи:

— Според господин Хойл, Уоткинс нахълтал, размахал срещу него дрехите, с които бил облечен, когато е убил Дани в същата стая, и заплашил да убие и него.

Крис се обърна към Бек:

— Онази вечер на пътя, може би защото ти беше с мен, не се страхувах от него. Просто се държеше нагло. Но тази сутрин беше...

как да се изразя... зловец. Наистина възнамеряваше да ме убие и ако не бях извадил дяволски късмет, щеше да го направи.

Хъф потупа сина си по рамото, за да му вдъхне кураж. Бек се запита дали е единственият, забелязал пистолета на колана му.

— Уоткинс е донесъл дрехите, с които е бил, когато е убил Дани?
— попита Сейър.

Шериф Харпър посочи към кафяв хартиен плик, в какъвто Бек знаеше, че се поставят доказателства, за да се запазят по-надеждно за изследване на ДНК.

— По-рано тази сутрин ни бе предадена негова кубинка — запозна ги с подробностите. — Предупредих Хъф, че когато Уоткинс разбере за доказателството, попаднало в ръцете ни, може да стане още по-опасен за всички ви. Казах му да стои нащрек. Не успяхме да предупредим Крис навреме.

— Мобилният ми телефон не беше включен — обясни той. — Писна ми от журналисти, които искаха от мен изявление по повод затварянето на завода. Изключих го, когато дойдох тук снощи. Не знаех, че трябва да внимавам за Антената.

— Как е разбрал, че си тук? — попита Бек.

— Явно ни е държал под наблюдение. Мина покрай къщата ти. Застигна ни на пътя. Проникна в стаята на Сейър. Ако е наглеждал колибата, лесно би забелязал колата ми — кимна към поршето. — Може би е наминал да остави дрехите само за да ни се подиграе. Изпоцапани са с... — Хвърли поглед към Хъф и разбра, че е излишно да довършва. — Кой знае какво го е накарало! Беше откачалник, не разсъждаваше като нормален човек. Тази сутрин се държа като психопат.

— Как успя да се защитиш?

— По най-старомодния начин. Правеше се на остроумен, опря крак на ръба на леглото и слабините му бяха уязвими. Сритах го в топките с все сила. Но явно не съм уцелил най-слабото място, защото не стана напълно безпомощен. Политна назад, но успя да задържи ножа си. Когато се опитах да му го взема, замахна да ме пореже, но не улучи. При втория опит успях да хвана китката му. Сборичкахме се. Той загуби и острието се заби в него. Мисля, че е прерязало важен кръвоносен съд в корема му, защото веднага бликна кръв. Опитах се да я спра, но след минути издъхна.

Бек погледна детектив Скот.

— Няма съмнение, че е било самозащита.

— Очевидно — подаде ръка на Крис. — Дължа ви извинение, господин Хойл, за всички неудобства и безпокойства, които ви причиних. Искрено съжалявам за подозренията си срещу вас.

Крис стисна ръката му.

— Просто вършехте работата си. Ние, семейство Хойл, се нуждаем от човек като вас за закрилник на града ни, нали, Хъф?

— Точно така.

Смутен от одобрението им, помощник-шерифът взе пакета с веществените доказателства.

— Ще отнеса това в участъка и ще направя опис — каза той на Ред. — Ако искаш, лично ще го откарам в Ню Орлиънс.

— Благодаря. Веднага щом се върна в офиса, ще напечатам показанията на Крис, за да ги подпише.

Детектив Скот докосна периферията на шапката си и кимна на Сейър:

— Довиждане, госпожо.

Излезе, отнасяйки пакета със себе си. Крис дръпна дълбоко от цигарата си за последен път и я смачка.

— Ще съм доволен, когато всичко това остане зад гърба ми. Никак не е забавно да бъдеш заподозрян в убийство. А и отклони вниманието ми от бъркотията в завода.

Злобно изгледа сестра си, но не каза нищо по повод участието ѝ в събитията, довели до затварянето на леярната.

Линейката с трупа бе потеглила. Другите постепенно започнаха да се разотиват. Ред Харпър тръгна последен.

— Изглежда по-зле и от Антената — отбеляза Крис, имайки предвид шерифа.

— Болен е от рак.

Смаяни, всички погледнаха Хъф.

— Зле ли е? — попита Крис.

— Трябва да се радваме, че Уейн Скот най-сетне ще влезе в нашия отбор.

— Все още не е подписал договор за сътрудничество — изтъкна Крис.

— Човек, който се чувства гузен, е склонен да се съгласява. Мисля, че сега е идеалният момент да му изпратим благодарствено писмо с малък подарък вътре.

Крис отвърна на заговорническата му усмивка.

— Още утре, рано сутринта.

— Ще слеза до водата — суховато каза Сейър. — Повикай ме, когато решиш да тръгваш, Бек.

Брат ѝ я проследи с поглед, докато се отдалечаваше с наперена походка, и се усмихна, сякаш му бе забавно.

— Май я обидихме. Или просто е ядосана, че не се оказа права за мен?

Бек не намери думи за отговор, а Хъф почти не го слушаше. Оглеждаше фасадата на разнебитената колиба.

— Трябва да продам този рибарски лагер.

— И аз си помислих същото сутринта, преди още да пристигне Уоткинс — каза Крис. — На никого от нас вече няма да му се иска да идва тук.

— Нали ще се заемеш с продажбата, Бек? — попита Хъф. — Не желая да имам нищо общо с това място.

— Ще се погрижа — посочи към пистолета. — Какво възнамеряваше да правиш с това?

— Не успях да се свържа с Крис и да го предупредя за Уоткинс. Признавам, че изпаднах в паника, която се оказа основателна. Когато дойдох тук и видях всички онези полицейски коли, за няколко минути преживях истински ад. Мислех, че съм пристигнал твърде късно — отново сложи ръка на рамото на сина си. — Като си представя какво можеше да се случи...

— Стига, Хъф! — упрекна го Крис. — Не ставай сантиментален.

— И махни този револвер, преди да нараниш някого или да се простиш със собствената си мъжественост.

Хъф се засмя:

— Разбира се, Бек — посочи към пътя зад колибата. — Наложил се да паркирам там. Сега тръгвам към завода. Трябва да обсъдим стратегия как да залъжем инспекторите от Комисията.

— Да ги залъжем? — попита Бек.

Хъф му намигна.

— Може да станат по-отзивчиви, ако им подхвърлим кокал в лицето на някой, от когото можем да се отървем.

— Изпреварил съм те, Хъф — рече Крис. Разказа им за сделката, която бе сключил с Лайла. — Както се развиха нещата, няма да имам нужда от нея, за да докажа, че съм чист. Но това не означава, че Джордж не е удобна изкупителна жертва.

— Добре тогава, планът е ясен — кимна Хъф. — Идвате ли?

Крис погледна пръските кръв по гърдите си и се намръщи гнусливо.

— Ще дойда, след като се измия.

— Ще почакам Крис, за да тръгнем заедно.

Хъф вдигна ръка, помахаше и се скри зад колибата. Крис влезе вътре само за да извади ризата и обувките си.

— Снощи прибрах дрехите си в шкафа — обясни на Бек, когато излезе. — Добре че бяха там. В стаята е същинска кланица и мирише като в месарски магазин.

Бек тръгна след Крис по рибарския кей, където имаше чешма и няколко метра маркуч, който се използваше за почистване на риба. На порцелановата мивка бяха сложени няколко калъпа сапун.

Сейър се озърна, щом чу глухия звук от стъпките им. Крис й каза:

— Освен ако не искаш да видиш как изглежда един истински мъж, най-добре се обърни, защото ще се съблека.

— В много шеговито настроение си за човек, който току-що е заклал някого.

— Нима предпочиташ той да беше заклал мен? Не, не отговаряй. Може да нараниш чувствата ми.

— Как може да си такъв циник, Крис? Нищо ли не те трогва?

Той се замисли за миг и нехайно сви рамене:

— Почти нищо.

Сейър го погледна с отвращение.

— Ти си мръсник, Крис. Винаги си бил такъв.

— Не, винаги съм бил любимият първороден син на Хъф. И винаги ще бъда. С това не можеш да се примириш.

— Сигурна съм, че тази мисъл ласкае колосалното ти его, но жестоко се лъжеш.

Прозрял, че няма да стигнат доникъде, ако препирнята продължи, Бек тактично се намеси.

— Взemi пикапа ми — каза той на Сейър. — Отивам в завода за съвещание с Крис и Хъф, но по-късно ще дойда при теб. Къде ще бъдеш?

Когато срещна погледа ѝ, Бек осъзна, че макар и позвъняването на Крис да бе прекъснало разговора за бъдещето на връзката им, за нея тя вече бе приключила. Долови в очите ѝ огорчение. Може би разочарование. И определено презрение.

— Ще бъда в Сан Франциско.

Обърна му гръб и забърза по кея. Той не откъсна очи от нея, докато се качи в пикапа му, зави и потегли, без да погледне към него. Да стои и да гледа как тя се отдалечава бе едно от най-тежките изпитания в живота му.

Искаше да побегне след нея, но дори и да спреше, което бе сигурен, че няма да направи, какво друго можеше да ѝ каже, освен казаното досега?

— Е, беше доста... сурово — отбеляза Крис и цъкна с език. — Ако имаш нужда от време да се съвземеш...

— Млъкни, Крис!

Подхилвайки се, той свали панталоните си. Бек забеляза, че боксерките му са изцапани с кръв. След като остана гол, Крис развъртя крана и енергично се обля, като изми със сапун дори косата си.

Когато свърши, се изтръска, приглади коси и се облече, оставяйки бельото настрани. Заедно отидоха до колата му и поеха към леярната. Почти бяха стигнали, когато Крис забеляза, че приятелят му потърква раната на скулата си.

— Можеше да си и по-зле — отбеляза той. — Помисли за Кларк Дейли.

— Не преставам да мисля — мрачно каза Бек.

Влизането в завода, където цареше тишина и нямаше никой, освен охраната, бе кошмар, случващ се наяве. Качиха се на етаж с офисите на директорите. Всичките бяха празни, включително и този на Хъф.

— Сигурно се е отбил някъде по пътя — предположи Крис. — Да го почакаме тук. Трябва да пийна нещо. Искаш ли и ти?

— Десет сутринта е.

— Но каква сутрин!

Докато Крис си наливаше питие, Бек застана до прозореца и се загледа в цеха. Подробната инспекция на Комисията по безопасност на труда щеше да започне в понеделник. Засега помещенията бяха пусати. Все още бе тъмно, тихо и горещо, въпреки че пещите не работеха.

Какво ли правеше Сейър? Дали бе отишла в мотела, за да събере багажа си и да уреди пътуването си до Калифорния? Дали някога щеше да я види отново?

Крис отнесе чашата си до дивана. Отпусна се на меките възглавници, обърна глава към тавана и затвори очи.

— Бяха страхотни две седмици, а?

— Страхотни. Има нещо символично в това, че всичко започна и завърши в рибарския лагер, и то в неделя.

— Може би такъв е бил планът на Уоткинс.

— Едва ли е планирал да умре от нож, забит в корема.

— Но искаше да го забие в моя — след кратко мълчание Крис попита: — Сейър при теб ли прекара нощта?

— Да.

— Нямали сте нужда от контрацептиви.

Бек му хвърли убийствен поглед.

— Хъф ми каза. Имала е женски проблем, заради който е стерилна. Това проваля замисъла му да ви ожени и да си осигури наследник.

— И бездруго не би се обвързала с мен.

Бек прекоси стаята и се облегна на бюрото на Хъф, твърде неспокоен, за да седне.

— Жалко, че не се получи. Би било удобно да имаме адвокат в семейството. От друга страна, доволен съм, че планът му не се осъществи. Искаш ли да чуеш едно признание, Бек? — Крис допи уискито си на един дъх и остави празната чаша на ъгловата масичка. — Напоследък бях започнал да ревнувам от теб. Честна дума — потвърди той, доловил изненадата на приятеля си. — Когато Хъф отказва да слуша, когото и да било, слуша теб. Гласува ти доверие, каквото не е гласувал на никого извън семейството. Ако сега, за капак, сестра ми бе забременяла от теб с първото му внуче, това никак нямаше да ми хареса.

Чаровната усмивка на Крис не бе изчезнала, но в съзнанието на Бек отново прозвуча предупреждението на Сейър: „Ще ти кажа нещо за Крис. Не е твой приятел.“

— Никой не може да ти отнеме привързаността на Хъф, Крис. Във всеки случай аз не бих искал.

— Радвам се да го чуя, Бек. Радвам се — въздъхна, облегна се назад и сложи ръце на темето си. — Но разбираш какво означава това, нали? Отговорността да осигуря наследник на Хъф е само моя. Трябва да стана баща, за да запазя династията Хойл жива. Така е редно. Нямах да се примиря, ако бе станало другояче. Сейър изостави семейството. Не би било честно, след като отново се появи, да зачене скоро дългоочакваното внуше на Хъф. Безкрайните молитви на Дани за дете от онази никаквица, за която щеше да се жени, не са били чути. Оставам само аз. Хъф ще разчита на мен да...

— Какво? — сърцето на Бек замря. Не можеше да си поеме дъх. — Какво каза?

Крис го изгледа с недоумение.

— Какво?

— За Дани. За момичето, за което е щял да се жени.

Изражението на Крис остана равнодушно няколко секунди, след това на лицето му постепенно се появи лукава усмивка и накрая той се засмя:

— Мамка му! Много пъти бях на път да изплюя камъчето, но се сдържах. Сега се изтървах.

— Знаел си, че Дани е сгоден?

Погледът му накара Бек да потръпне.

— За колкото и умен да се мислеше Дани, когато се измъкваше от къщи, за да се среща с нея, трябваше да знае, че все някога Хъф ще разбере.

— Хъф също е знаел?

— Очевидно и ти. Кога ти каза Дани?

— Не той. Сейър ми каза.

— Тя пък откъде е разбрала? — попита Крис.

— Запознала се е годеницата му на гробището.

— Пеела ли е?

— Да пее?

— С това се занимава — пее в онази сектантска църква. Тя е привлякла Дани да се присъедини към братството. Изповед. Пречистване. Кръщение. Пълна програма. С Хъф го оставихме да прави каквото иска за известно време. Мислехме, че е увлечение, което ще отmine. Но когато разбрахме, че е сериозно и дори ѝ е дал годежен пръстен, го притиснахме. Казахме му, че се радваме, че най-сетне проявява интерес към противоположния пол и мисли за брак, но не одобряваме избора му. Хъф му заповяда да развали годежа, никога вече да не се вижда с нея и да не стъпва в онази църква.

— Годеницата му не е знаела, че вие с Хъф сте разбрали.

— Предполагам, Дани не е искал да ѝ каже. Надявал се е да спечели одобрението ни. Бек, онези типове напълно бяха промили мозъка на малкия. Започна да се моли за нас. Представяш ли си? Застана на колене пред стола на Хъф и занарежда на глас молитви за спасението ни. Десет минути повтаряше, че трябва да се пречистим от греховете и пороците си. Имах чувството, че Хъф ще получи удар.

Сърцето на Бек биеше неудържимо.

— Дани е искал да признае за Айвърсън, нали?

— Моля?

— Това е била пречката, заради която е бил изправен пред емоционална дилема. Не е можел да се ожени за жената, която обича, докато не пречисти съвестта си и не признае греха си спрямо Джийн Айвърсън. Но това е било невъзможно, без да уличи теб и Хъф. Дани е знаел, че Хъф е убил Айвърсън и...

— Хъф не е направил нищо — Крис стана и си наля още едно питие. — Ако продължавам така, до обяд ще се напия. Но какво от това? — посочи към прозорците. — Не е работен ден.

Отново седна и вдигна очи към Бек. Той срещна погледа му. Най-сетне Крис бавно се усмихна.

— Изгаряш от любопитство, нали? Е, добре, ще ти кажа. Беше не-щас-тен слу-чай — каза, наблягайки на всяка сричка.

— Ти?

Крис направи нехаен жест.

— Проследих Айвърсън след съвещанието онази вечер. Препречих пътя му на паркинга за работниците. Бях взел със себе си чук само за да го сплаша и да го накарам да си затваря устата за синдикалните идеи. Глупакът ми налетя като бик и ме принуди да се

отбранявам. Не си спомням да съм го удрял толкова силно, но в следващия миг държах проклетия чук, окървавен, а в главата му имаше дупка колкото монета от петдесет цента. *Мамка му*, помислих си. Изпаднах в паника. Изтичах обратно в завода и повиках Хъф. Страхувах се, че ще дойде някой и ще види Айвърсън да лежи там, но до пристигането на следващата смяна оставаше доста време, така че на паркинга нямаше никой. Хъф подходи спокойно. Повярва ми, когато му казах, че е било самозащита, но попита на кого му е нужно следствие. Според него най-бързото решение на проблема бе тялото да изчезне. Беше разумно. Ако областният прокурор бе видял дупката в черепа на Айвърсън, може би щеше да подготви по-убедително обвинение срещу мен. Както и да е, Хъф ми каза къде да зароя трупа и как да го направя и изпрати Дани да ми помогне. Междувременно той и Ред Харпър заличиха следите от паркинга и се погрижиха за колата на Айвърсън. Знаеш ли, като се замисля, никога не съм се питал какво е станало с нея. Хм.

— Къде го погребва?

Крис се засмя:

— Ти си мой адвокат, Бек. Не можеш да разкриваш нищо, което ти доверя. Но има неща, които бих предпочел да не споделям с теб — погледнато със смесица от насмешка и раздражение. — Престани да ме гледаш така. Нямах намерение да го убивам. Но беше мъртъв и нищо не можеше да промени този факт. Нямах друг избор, освен да продължа живота си. Естествено трябваше да изтрая съдебния процес, който бе мъчителен, но нещата се развиха в моя полза.

— Никога не си се боял от последиците, нали, Крис? Защото си видял как Хъф убива Сони Холсър и се отървава безнаказано.

— Холсър? — Крис смръщи вежди, сякаш бе забравил къде е чувал това име. — Бях хлапак. Не помня почти нищо.

— Лъжеш, Крис. Бил си там. Видял си нещо, което е оставило незаличим спомен у теб.

Крис се отпусна на дивана и протегна ръце над облегалката, сякаш го подкани да продължи. Бек стана и закрачи из офиса.

— В онези дни работниците са се трудили тук на две десетчасови смени, с почивка от четири часа за поддръжка и прочее. Хъф е възнамерявал да промени това. Да преминат на три осемчасови

смени, като се премахне необходимият промеждутък за инспекция и ремонт. Това е била причината за разпратата му със Сони Холсър.

— Беше избран за говорител на работниците — каза Крис. — Непримиричав човек, когото всички харесваха, дори Хъф. Проблемът бе, че господин Холсър твърде много се вживяваше в ролята на представител на работниците. Започна да агитира в полза на синдикатите. Мисля, че е възможно дори да е шпионирал за някой от тях.

— Хъф си е наумил да промени смените и никой не е могъл да го разубеди — продължи Бек, разсъждавайки на глас. — В цеха не е имало никой, освен Холсър, който е работел на онази машина над ямата за формовъчен пясък. Хъф му се е разкрещял. Скарали са се. Хъф го е блъснал към машината и я е задействал, а ти си видял всичко. Мъжът е бил така притиснат, че тялото му едва не е било разкъсано на две. Видял си това, нали, Крис?

— Как бих могъл, когато дори не съм бил там?

— Хъф ми каза, че си бил.

Крис изглеждаше изненадан.

— Така ли? Е, дори и да е вярно, не съм видял нищо — наклони глава и дълго остана загледан в Бек. — Защо водим този разговор? И защо изглеждаш разстроен?

— Всеки адвокат иска клиентът му да е невинен.

— О, съмнявам се. Ако защитавахте само невинни, бизнесът ви щеше да пропадне. Всъщност това, че вече знаеш истината за Айвърсън, ми носи облекчение. Не бива да пазим тайни един от друг. Как да си имаме доверие тогава?

— Ти не ми се довери за тайния годеж на Дани.

— Да. И съжалявам, че се разприказвах.

— Защото проблемът за теб и Хъф не е била толкова набожността на младата жена, а решението на Дани да направи самопризнания.

Крис изруга сподавено:

— Щеше да се изповяда пред Бога и целия свят за случилото се с Айвърсън.

— Разбираш ли какво означава това за разследването срещу теб?

— Разследване? Случаят приключи, Бек. Не помниш ли как пелтечеше Уейн Скот, когато ми се извини за подозренията? Ако носех

пръстен, щеше да го целуне.

— Имал си сериозен мотив да убиеш брат си.

Крис поклати глава и тихо се засмя:

— Мислиш, че аз съм убил Дани?

— Ти ли беше?

— Имам алиби. Сладката Лайла, спомни си.

— Ти ли беше? — изкрещя Бек.

— Не, Бек. Не бях аз.

Крис още се усмихваше, когато мобилният му телефон звънна. Щом вдигна, усмивката му изчезна и той се намръщи.

— Какво има, Джордж? — заслуша се. — Точно сега ли? Колко време ще отнеме? Добре — каза неохотно. — Веднага слизам — затвори. — Джордж се безпокои за инспекцията в понеделник и иска да прегледам конвейера, докато работи. Да видя дали според мен е задоволително поправен. Запарило му е на задника, защото той се подписа, че не е необходим цялостен ремонт. Страхува се, че ще натопим него — и е прав. Но преди да го уволня, ще му доставя това удоволствие. Единственият ключ за машината е у мен, така че само аз мога да я задействам отново. Знаех си, че с тази система за блокиране само ще си създадем излишни главоболия.

— Говорехме за мотива ти да убиеш брат си — каза Бек.

— Не, *ти* говореше. Убиецът беше Уоткинс Антената. Темата е приключена. Забрави това, Бек.

За негово изумление, Крис спокойно излезе.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Хъф паркира пред „Деъри Куин“ и докато хапваше шоколадов десерт с фъстъчено масло, се подсмихна самокритично. Извади пистолета 357-и калибър от колана си и внимателно го остави на предната седалка.

Предполагаше, че е изглеждал нелепо с него, но без никакви скрупули би застрелял Уоткинс Антената точно между очите. Безспорно негодникът трябваше да умре. Сега, когато трупът му бе в моргата, цялата бъркотия окончателно бе приключила.

Хрумна му, че би било уместно да посети гроба на Дани. Не бе ходил на гробището от деня на погребението. Да, днес щеше да отиде и да занесе цветя.

„Скоро ще присъствам и на погребението на Ред“, помисли си той с тъга. Щеше да му липсва...

Изведнъж си спомни за пакета, който Ред му даде сутринта. Беше го пъхнал в джоба на панталоните си, когато Селма му каза, че Крис е в рибарската колиба. В бързината да предупреди сина си и сред последвалата суматоха напълно бе забравил за него. Досега.

Щом вече нямаше да се безпокои за Уоткинс Антената, а Крис бе на чисто, можеше изцяло да се съсредоточи върху проблемите в „Хойл Ентърпрайсис“ с нови сили. Комисията бе изместила Чарлс Нийлсън като негова първа грижа, но вината на Нийлсън за затварянето на завода бе неоспорима и — Бог да му е свидетел — щеше да го накара да си плати за това.

Извади пакета от джоба си. Вътре имаше само един лист, сгънат като бизнес писмо. Сутринта, когато бе задал на Ред въпроса какво е изровил за Нийлсън, той бе отговорил: „Всичко е вътре.“

Но ако това бе цялата информация, до която се бяха добрали хората на Ред в Ню Орлиънс, едва ли представляваше нещо ценно. За негово разочарование, на листа бяха напечатани само няколко реда.

— Проклятие!

Ред бе стар и болен и бе започнал да върши работата си през пръсти.

Хъф се надяваше да се докопа до сведение за слабост или порок на Нийлсън, който го прави уязвим. Пристрастеност към хазарта, укриване на данъци, наркомания. Може би детска порнография? Или многобройни глоби за шофиране в нетрезво състояние? Търсеше в живота на този човек нещо, което би съсипало репутацията му, ако се разчуеше.

Сложи очилата за четене, които използваше единствено когато беше сам, и прочете това, което шериф Харпър бе открил за врага му.

След секунди микробусът на едно семейство едва не бе преобърнат в канавката от Хъф Хойл, който потегли с бясна скорост от паркинга на „Деъри Куин“. Бе хвърлил остатъка от десерта на пода. Докато се подмяташе при резките завои на фучащата кола, изпоцапа постелките с лепкав крем.

Когато стигна до „Хойл Ентърпрайсис“, кремът вече се бе разтопил. Хъф не му обърна внимание, но не забрави да грабне пистолета от седалката.

Сейър затваряше пътната си чанта, когато някой почука на вратата на стаята ѝ в мотела. Отмести пердето на прозореца и погледна навън.

— Ред? — разтревожена, отвори вратата. — Какво пак е станало?

— Не исках да те плаша, Сейър. Нищо не е станало, доколкото знам — свали шапката си. — Може ли да вляза?

Покани го и посочи опакования си багаж.

— Ако беше закъснял малко, нямаше да ме завариш тук. Резервирах полет от Ню Орлиънс днес следобед.

— Връщаш се в Сан Франциско?

— Там ми е мястото.

— Мислех, че двамата с Бек...

— Не.

Тази сутрин го бе накарала да избира. Беше предпочел да остане в лагера на Хъф и Крис. Докато събираше вещите си, се бе поколебала дали да изхвърли карнавалния гердан, който той ѝ бе купил, в най-близкото кошче за смет, или да го вземе със себе си. Накрая го бе увила в една тениска и го бе пхнала в чантата. Можеше да си позволи да запази малък спомен.

— Няма да се видя с него, преди да тръгна.

— А... Е... — Ред огледа стаята, сякаш се чувстваше неловко и не знаеше какво друго да каже. Най-сетне очите му срещнаха нейните и Сейър забеляза измъчения им израз. — Разговаря ли с Хъф тази сутрин? — попита я.

Вместо да обясни защо бе дошъл, той ѝ задаваше все по-опадаващи въпроси.

— Само в рибарския лагер — отново ѝ се стори смутен. Изминаха няколко секунди. Тя започна да губи търпение и каза: — Нямам много време, Ред. За какво искаш да говориш с мен? Нещо свързано с Дани? С Уоткинс?

— Не. Всичко е почти ясно.

— Затова реших, че мога да си тръгна. Бях се заклела да остана в Дестини, докато разбере какво се е случило с Дани. Вече мога да продължа живота си.

Той кимна, но разсеяно, сякаш не я бе чул и не го интересуваше какви са плановете ѝ. Прокашля се.

— Сейър, поемам пълната отговорност за действията си и няма да стоваря вината за тях върху друг човек. Никога не бих се обърнал срещу Хъф. Искам да разбереш това.

Потвърди, въпреки че нямаше представа за какво говори.

— Заедно сме вършили неща, с които не се гордея. Отначало изглеждаше безобидно заобикаляне на правилата, но неусетно се увлякох. Сякаш се бях оплел в мрежа и не можех да се измъкна — безпомощно повдигна ръце, което бе молба за разбиране и прошка. — Стореното, сторено. Не мога да се върна назад и да залича миналото. Но бъдещето е друго нещо — продължи той. — Казвам ти това, защото искам още някой да знае как стоят нещата, в случай... че стане нещо и мен ме няма, за да кажа истината.

— Истината за какво? Какво искаш да ми кажеш?

— Бек Мърчънт е Чарлс Нийлсън.

Сейър получи световъртеж.

— Какво?

— Имам няколко познати в Ню Орлиънс, частни детективи, на които бях възложил да проучат Нийлсън по молба на Хъф. Оказа се, че няма никакъв Чарлс Нийлсън. Това е просто име, измислено от Бек.

Тя се отпусна върху страничната облегалка на стола, най-близкото място за сядане.

— Не знам защо разигра толкова сложна постановка — каза Ред. — И не искам да знам. Но последният ми ангажимент към Хъф беше да му дам тази информация сутринта.

— Господи!

— В рибарския лагер не пролича вече да знае. Но досега може да е отворил пакета, който му дадох, и да е прочел съдържанието. Когато го направи, нямам представа как ще реагира.

Сейър скочи на крака.

— Разбира се, че нямаш, малодушно старо копеле!

Блъсна го и побягна към вратата. Гумите на наетия кабриолет оставиха следи върху горещия асфалт, когато профуча от паркинга към магистралата. Силно натискаше клаксона, ако някой се опиташе да препречи пътя ѝ, докато караше към някогашния си дом, предполагайки, че Крис е поискал да се прибере там след случилото се в рибарския лагер.

Дори не се запита какво означава това, че Бек е неуловимият Нийлсън, или защо бе заблудил всички. Единственото, за което мислеше, бе как да попречи на Хъф да разбере истината, преди да предупреди Бек.

Изсипа съдържанието на дамската си чанта върху предната седалка и потърси мобилния си телефон, но изведнъж се сети, че го бе сложила на зарядното устройство, след като се бе обадила в офиса си в Сан Франциско, за да съобщи на секретарката си, че се връща.

Натисна газта по-силно. Колата ѝ поднесе върху чакълена настилка, когато взе един завой твърде рязко, и едва не прегази няколко ястреба, накацали около труп на опосум. Стисна зъби, докато минаваше през железопътен прелез със скорост сто и шестдесет километра в час.

Въпреки това, пътуването ѝ се стори безкрайно и когато стигна, гневно изпъшка, защото не видя нито една кола пред къщата. Спря така внезапно, че усети мирис на изгоряла гума. Слезе, без да угаси двигателя и да затвори вратата.

Върхът на обувката ѝ се заклеци на стъпалата към верандата, спъна се и ожули дланите си, когато се подпря на тях.

Залитайки, изкачи последните и се втурна през широката тераса. Остъклената врата бе отворена. Нахълта вътре и видя Селма да слиза от горния етаж е кош за пране в ръце.

— Виждала ли си Бек? Къде е Хъф?

— Последно го видях да тръгва към рибарския лагер. Днес изобщо не съм виждала Бек. Какво се е случило?

— Възможно ли е да са в завода?

— Аз...

— Обади се на мобилния телефон на Бек — извика Сейър, докато тичаше обратно към вратата. — Кажи му, че Хъф знае за Чарлс Нийлсън. Разбра ли, Селма? Хъф знае за Чарлс Нийлсън.

— Разбрах, но...

— Кажи му това, Селма.

След миг отново бе на пътя и се носеше с бясна скорост към високите комини.

Бек чу мобилния си телефон да звъни, но не му обърна внимание, докато слизаше по стълбите към цеха. Когато стигна до конвейера, Джордж стоеше зад Крис, който бе наведен над машината и наблюдаваше повредения ремък в действие. Никой от двамата нямаше нито каска, нито защитни очила. Не бяха научили урока си. Но Крис се смяташе за неуязвим — и с право.

Бек трябваше да надвика шума, за да бъде чут:

— Крис!

Джордж Робсън подскочи като ужилен и се обърна. Розовите му бузи се тресяха от уплаха. Сякаш бе видял призрак.

Крис се изправи и изтупа ръцете си. Очите му бяха насочени към Бек, но заговори на Джордж:

— Винаги можем да обвиним техника, че не си е свършил работата, Джордж. Във всеки случай днес няма какво да се направи. Върви си у дома.

Джордж пъхтеше, сякаш с мъка си поемаше въздух, като риба на сухо. Бе плувнал в пот и кършеше месестите си ръце. Без да каже и дума, изведнъж се завъртя и излезе. Бек се загледа след него, докато се изкачи по железните стъпала до Централата и изчезна през вратата.

— Горкият Джордж — Крис дръпна шалтера и машината спря. — Никога не съм го виждал толкова нервен. Като че ли го преследват демони.

— Ти си накарал Уоткинс Антената да убие Дани — каза Бек без предисловия. — Докато си бил с Лайла, за да си осигуриш алиби, Уоткинс е отишъл в рибарския лагер, където си му казал, че ще открие Дани, и го е застрелял. Не лъжеше, когато твърдеше, че не си бил ти. Намерил си друг да свърши работата.

Хъф провери първо в офиса на Бек. Винаги съвестният Бек, който винаги оставаше след работно време и защитаваше интересите на „Хойл Ентърпрайс“.

Кучият син Бек. Измамникът Бек. Лъжецът Бек.

Офисът му бе пуст. Както и този на Крис. Но когато чу шум на машина в иначе тихия завод, Хъф се приближи към прозорците, гледаци към цеха, и видя двамата да разговарят. Неговият син и предателят. Юда. Не се замисли за иронията да използва библейска метафора. Единствената му мисъл бе да унищожи човека, който бе съставил пъклен план да унищожи него самия.

Вдигна пистолета, излезе от офиса и се отправи към задното стълбище, но когато наближи цеха, си напомни, че не бива да губи самообладание и да влиза с насочено оръжие.

Както бе казал на Бек преди няколко дни, Нийлсън бе слаб стратег. Най-добрата атака бе изненадващата.

Крис тихо се засмя:

— Антената беше много сърдит на Дани, че не го назначи. Една вечер искаше да излее гнева си върху мен на паркинга пред „Рейзърбек“.

— И тогава ти му каза, че имаш работа за него.

Крис го погледна невъзмутимо.

— Казал си на Антената да направи така, че да изглежда самоубийство. Може би щеше да е убедително, ако Уоткинс не беше забравил да свали обувката на Дани. Тази единствена грешка накара детектив Скот да се усъмни дали наистина е било самоубийство. Ти не

беше предполагал, че ще бъдеш заподозрян, и в отчаянието си да направиш нещо започна да ни втълпяваш, че извършителят е Антената и се опитва да накисне теб — умът на Бек препускаше бясно през събитията от последните две седмици. — Не мога да си обясня единствено защо Уоткинс не офейка от града веднага след стореното. Защо продължи да се навърта тук? На какво се надяваше, когато те застигна на пътя? А онази вечер в ресторантчето...

Погледна Крис, сякаш очакваше да попълни белите полета, но суровият му поглед не издаде нищо.

— Почакай — каза Бек, — току-що си спомних нещо. Когато Уоткинс влезе в заведението, изглеждаше изненадан да ни види там. Всъщност не е очаквал да види мен, нали? Каза, че е имал среща с бизнес партньор... Аха — продължи, получил внезапно просветление. — Разплащането. Уговорили сте си среща, за да получи парите си. Беше в нощта, когато стана инцидентът с Били. Тъкмо бях дошъл от болницата. Непредвидената ни среща в ресторанта ти попречи да уредиш сметките си с Уоткинс. Нищо чудно, че онази вечер на пътя беше толкова ядосан. Все още не му е било платено. Започнал е да подозира, че се опитваш да го изиграеш. Когато е разбрал, че подозренията падат върху него, е бил крайно отчаян и е отишъл при Сейър, за да изпрати на Скот посланието за братоубийство. Ти си започнал да се страхуваш и затова си си уговорил среща с Уоткинс в рибарския лагер тази сутрин.

Крис се подсмихна.

— Сигурно си бил отличник в юридическия колеж. Наистина си много умен. Но, Бек, единственото, което мога да заявя под клетва, е, че Уоткинс Антената нахълта в колибата, въоръжен с нож, размаха го и каза, че ще убие втори Хойл и много се радва на късмета си.

— Не се и съмнявам, че е станало точно това, Крис. Просто е пристигнал по-рано, отколкото си го очаквал. Опитал се е да те притисне, защото ти е нямал доверие. Обяснимо. Дори глупак като Уоткинс би разбрал, че няма да му дадеш пари и да го оставиш да замине някъде след тази ваша последна среща. Подписал е собственоръчно смъртната си присъда още когато се е съгласил да убие Дани.

— Моля те, Бек. Не ставай сантиментален заради Антената. От самото начало е възнамерявал да играе двойна игра. Защо, мислиш, е

оставил кибритената кутия в колибата?

Бек се замисли върху възможностите си. Можеше да си тръгне. Просто да му обърне гръб и да излезе. Да отиде при Сейър. Да я обича до края на дните си, а Хъф и Крис да горят в ада за измамите и корупцията във вонящата си, осакатяваща и погубваща леярна.

Отдавна се бе уморил от усилието да прикрива чувствата си и да се преструва. Копнееше да захвърли отговорността, с която се бе нагърбил, да забрави, че някога е познавал семейство Хойл. Да вървят по дяволите... ако и те са склонни да ги приемат. Това бе желанието му.

Или да остане и да доведе замисъла си докрай.

Колкото и примамлива да бе първата възможност, втората надделя.

— Уоткинс не е оставил кутията, Крис — гледа го право в очите няколко секунди, преди да добави: — Аз бях.

Очите на Джордж Робсън пареха от неподобаващите за мъж сълзи. Искаше му се да захленчи от безсилие и страх. Когато излезе от сградата, горещината навън го връхлетя и го накара да се почувства още по-слаб и замаян. Треперейки, едва се довлече до външната ограда и повърна върху изсъхналите бурени отвъд нея. Спазмите го разтърсваха, докато слънцето безмилостно пареше гръба му.

Когато осъзна, че едва не бе извършил смъртен грях, и щом изпита разочарование заради поредния си провал, усети нов пристъп на гадене.

Най-сетне стомахът му се изпразни и пресекливите спазми затихнаха. Изтри устата си с влажна носна кърпа, която извади от задния си джоб. Попи потта от дланите и врата си.

Беше съставил план да убие Крис. Внимателно бе обмислил какво трябва да направи, за да изглежда като злополука. Бе разхлабил лентата на конвейера, за да се пръсне веднага щом машината заработи и да се разхвърчат парчета, някое, от които би причинило смъртта на този, който я инспектира в действие. Но лентата бе издържала.

Сега размисли и благодари на Бога, че се е оказал некадърен дори за това.

Ако бе успял, а после бъдеше разкрит и осъден на смърт, отново щеше да загуби Лайла. А така все още имаше шанс да я направи щастлива. Щеше да прекара повече време с нея. Ако го изоставеше заради Крис или някой друг чаровник като него след месец или година, дотогава поне щеше да е негова.

Да, бе благодарен на Бога, че бедата беше избегната.

— Господин Робсън?

Оттласна се от оградата, на която се бе облегал, и примигна срещу Сейър Хойл.

— Виждали ли сте Бек Мърчънт?

— А... да. Той... тук е.

— В офиса си ли е?

— В цеха, с Крис.

Дори не му благодари, а веднага дръпна вратата и се втурна в завода. Джордж забърза към колата си. Нямахше търпение да се прибере у дома, където Лайла го чакаше.

— Аз сложих онази кибритена кутия в колибата — повтори Бек.

Крис го гледаше, сякаш очакваше да чуе края на вица. Когато не последва нищо, изражението му се промени. Лицето му застина като вкаменено.

— Мили Боже! Ти хвърли истинска бомба. Защо го направи, Бек?

— Защото знаех, че си бил ти.

— Не съм.

— Стига празни приказки! Ти си виновен, че Дани вече не е между живите. Боях се, че ще се измъкнеш безнаказано, ако не подсказва на шерифа вярната посока. Още когато помощникът му Скот сподели, че се пита как Дани е натиснал спусъка, бях деветдесет и девет процента сигурен, че ти си го убил. После започна да ни втълпяваш, че някой се опитва да те накисне, назова Уоткинс Антената и с това добави още половин процент. Единственият неизяснен въпрос оставаше мотивът ти. Не бях забелязал да мразиш Дани. Струваше ми се напълно безразличен към него. Що се отнася до привързаността на Хъф, нямаше спор кой е любимият син и кой ще поеме контрола върху леярната след смъртта му. Тогава каква заплаха представляваше Дани за теб? Защо трябваше да умре? Разбрах отговора, когато чух за годежа

му. Годеницата му е казала на Сейър, че Дани е бил измъчван от морални противоречия. Най-сетне се досетих. Мотивът ти е бил случаят с Айвърсън. Дани е знаел къде е заровен трупът. И е щял да каже.

Крис дълбоко си пое дъх и бавно го изпусна.

— За първи и последен път в живота си Дани не отстъпи. Настояваше да направи публични самопризнания. С Хъф не можехме да допуснем това да се случи. Той ми каза да се погрижа да го предотвратя.

— И ти се погрижи.

Разпери ръце, сякаш репликата на Бек бе обобщила всичко.

— Ако тялото на Айвърсън беше открито, щеше да породи куп неудобни въпроси и към обвиненията да бъде добавено и възпрепятстване на правосъдието. Разбира се, че беше недопустимо.

— Този път няма да избягаш от правосъдието.

— Както виждаш, Бек — усмихна се той, — успях.

— Все още не.

— Искаш да ме накараш да си призная? Защо? Заради Айвърсън? Бек се засмя:

— А, Крис, ето че идва най-интересната част. Вие, семейство Хойл, сте толкова арогантни, че това ви прави наивни. Никога не се запитахте как така се появих в града точно вечерта след края на делото. Приехте ме, предложихте ми благодатно място в компанията си, станах част от семейството ви. Точно дотам исках да стигна — до сърцето на семейството, като верен съюзник и доверено лице.

Крис присви очи и тихо попита:

— Кой си ти?

— Знаеш кой съм. Познаваш ме от колежа — напомни му Бек с чаровна усмивка. — Но дори това не беше случайност. Влязох в Държавния университет на Луизиана, защото ти учеше там. Станах член на клуба, защото беше твоят клуб. Постарах се пътищата ни да се пресекат, привлякох вниманието ти и когато дойде времето да проникна в „Хойл Ентърпрайсис“, по пътя ми нямаше никакви пречки. Получи се. По-добре, отколкото очаквах. Веднага спечелих доверието ви. Ти ме прие, без окото ти да мигне, както и Хъф.

— От синдикатите си, нали?

— Не.

— Щатски прокурор? Или от ФБР?

— Нищо толкова грандиозно.

— Тогава кой, мамка му...

— Казвам се Бек Мърчънт. Но Мърчънт е фамилиното име на втория ми баща. Осинови ме, когато се ожени за овдовялата ми майка. Приех неговата фамилия, защото още като десет-дванайсетгодишно момче кроях планове да ви съсипя, а знаех, че истинското ми име ще ме издаде.

— Нямам търпение да го чуя — саркастично каза Крис.

— Холсър.

Крис потръпна, а после кимна, сякаш поздрави Бек за хитростта му.

— Това определено ми носи просветление.

— Сони Холсър беше моят баща.

— Тогава значи искаш да отмъстиш на Хъф, а не на мен.

— Целта ми не е просто отмъщение, Крис. Искам вие и всичко, което представлявате, да бъде унищожено.

Крис поклати глава и с тон, който издаде съжаление, каза:

— Това никога няма да стане.

— Вече започна. „Хойл Ентърпрайсис“ не работи.

— Да не би да си първа дружка на Чарлс Нийлсън?

— Аз съм Чарлс Нийлсън. По-скоро, няма такъв човек. Това е просто име, с което подписах няколко съобщения в пресата, разпространени лично от мен. Фамилията е анаграма от първото име на баща ми, а Ч. беше средният му инициал.

— Умно момче.

— От години чаках този ден, Крис. Животът на баща ми беше съкратен с десетилетия. И защо? Защото застана на пътя на Хъф и той го елиминира. Всички знаеха. Но му се размина. Както и на теб за Айвърсън. Е, знаеш ли какво, Крис? — сниши гласа си до заплашителен шепот. — Всичко свърши.

— Какво ще направиш, Бек? Ще ме издадеш? Ти си наш адвокат. Нямах право да разкриваш нищо, в противен случай ще загубиш правото да практикуваш професията си.

— Добър опит, но истината е, че не ме е грижа, че няма да мога да работя като адвокат. Никога не съм имал желание да се занимавам с право. Завърших тази специалност само за да се сближа с вас и да

получа достъп до мръсните ви тайни. Наричайте ме доносник, предател или нещо по-лошо, мога да живея с това. Докато представлявах теб и Хъф, свикнах хората да ме презират. Няма да е нищо ново.

— Помислил си за всичко.

— Да.

— Нима очакваш да припадна или нещо подобно?

Бек го познаваше достатъчно добре, за да прозре, че подхвърля шеги, за да прикрие вътрешното си напрежение. Буквално бе плувнал в пот.

— Хъф ще си плати за баща ми. Винаги си се учил от него и явно той е бил добър учител, защото си го надминал по безсърдечие. Ти уби брат си и ще си получиш заслуженото.

Крис погледна над рамото му.

— Крайно време беше да дойдеш при нас, Хъф.

Бек бавно се обърна с лице към мъжа, който бе негов враг почти откакто се помнеше. Ако някога, през всичките тези години, решимостта му отслабнеше, достатъчно бе да си напомни, че не бе успял да си вземе последно сбогом с баща си. Не бяха позволили нито на него, нито на майка му да видят трупа. Собственикът на погребалното бюро им бе казал, че гледката е твърде ужасяваща.

Заради алчността на този човек майка му бе останала вдовица, той — сирак, а тялото на баща му бе премазано. Докато стоеше срещу него сега, ненавистта го раздираше, остра и опасна като бръснач.

— С Бек водим страшно интересен разговор — каза Крис.

— Чух.

Явно беше чул всичко. Лицето му бе зачервено. Очите му горяха като въглени. В ръката, която държеше сковано до хълбока си, стискаше пистолета.

— Чух — отново изхриптя дрезгаво, вдигна ръка и насочи пистолета право към него.

Бек инстинктивно протегна ръце напред.

— Хъф, не!

Все пак Хъф натисна спусъка.

В пустото хале изстрелът отекна като оръдеен залп и след няколко секунди Бек осъзна, че е последван от друг звук. Конвейерът тръгна отново с ужасяващ трясък.

Пистолетът падна от ръката на Хъф върху бетонния под. Той изблъска Бек и с неистов вик се втурна покрай него. Бек се обърна тъкмо навреме, за да види как Крис се свлече пред конвейера. Във врата му се бе забил къс метал. От раната бликаше кръв.

Хъф коленичи на пода до сина си и я закри с ръце. Докато лицето на Крис бързо губеше руменината си, очите му се взираха в тези на баща му с явно недоумение.

Бек свали ризата си, смачка я на топка, а след това отмести треперещите ръце на Хъф и се опита да спре кървавия фонтан.

Изневиделица се появи Сейър.

— Боже мой!

— Обади се на 911 — нареди Бек и усети как тя грабна телефона от колана му.

Хъф сграбчи главата на Крис и силно я разтърси.

— Защо го направи? Защо уби Дани? Защо, сине? Защо?

— Ти стреля по мен? — от гърлото на Крис се изтръгнаха зловещи хъркащи звуци и нова струя кръв обля лицето на баща му. — Нали каза, че Дани трябва да бъде спрян на всяка цена, Хъф? Ти каза... да се погрижа.

Хъф вдигна глава, виейки като ранено животно. Дръпна сина си напред и силно го притисна в прегръдката си, сякаш го закриляше.

— Дани беше твой брат. Брат — ридаеше, стенеше и го люлееше напред-назад, а ръцете на Крис се влачеха по пода, безжизнени като на парцалена кукла. — Как можа да го направиш, сине? Как?

Крис се давеше в кръвта си.

— Ти ми каза да се погрижа.

Думите му едва се разбираха, приличаха по-скоро на нечленоразделни звуци, но издадоха искрено изумление, че Хъф не одобрява постъпката му.

Хъф наведе глава и долепи устни до слепоочието на сина си. Кръвта на Крис по лицето му се смесваше със сълзи.

— Обичах те най-много от тримата. Знаеш това. Но Дани също беше мой син — простена като в мъчителна агония. — Беше моя плът и кръв. Плътта и кръвта на моя татко. А ти го уби. Защо, Крис? Защо?

Бек вдигна поглед към Сейър, която се бе обадила на полицията и стоеше, безпомощна като него. Когато погледите им се срещнаха,

видя мислите си, отразени в очите ѝ като в огледало. Крис просто бе постъпил така, както се бе научил от примера на Хъф.

Имаше чувството, че сърцераздирателните вопли на Хъф продължиха часове, докато кръвта на Крис изтичаше от тялото му и образуваше локва около тях. Притискаше любимия си син към гърдите си и го люлееше като дете. Галеше косите му, целуваше бузите му и сякаш не виждаше кръвта, сълзите и слюзта по застиналото му лице. Не преставаше да го уверява, че го обича, и безброй пъти повтори недоумяващо:

— Но, сине, как можа да убиеш собствения си брат?

Най-сетне пристигна линейка. Когато хората от екипа за спешна медицинска помощ се опитаха да отделят Хъф от Крис, той се бори с тях като обезумял. Облян в кръвта на Крис и потта от собствената си агония, крещя, докато преградна, че никой не ще му отнеме неговия първороден... който отдавна вече не го чуваше.

ЕПИЛОГ

— Изглеждаш изтощен.

— Видът не лъже — отвърна Бек на Сейър, докато се качваше по стъпалата към верандата на къщата си, където двамата с Фрито го чакаха. — Бяха изнурителни шест часа.

Толкова време бе изминало, откакто Крис бе обявен за мъртъв при пристигането в местната болница, а Хъф бе арестуван за убийство, защото неговият изстрел срещу Крис бе предизвикал инцидента.

Хъф не бе в състояние да взема решения и затова Бек, действайки от негово име, веднага бе повикал известния адвокат по криминално право, с когото се бе свързал Крис. Беше се съгласил да представлява бащата вместо сина и бе пристигнал в Дестини толкова бързо, колкото позволяваше максималната скорост на лексуса му.

Уейн Скот бе повикал един от заместниците на областния прокурор да разпита Сейър и Бек. Наложил се да дават показания няколко пъти. Разказът на Бек бе най-изчерпателен. Не пропуснал нито една подробност от подслушанията от Хъф разговор, довел до трагичната кончина на Крис.

— Не се и съмнявам, че Хъф е дошъл да ме застреля заради нелоялността ми — бе казал той на прокурора. — Знаех, че за да ги победея, трябва да свикна да разсъждавам като тях, да се държа като тях. Трябваше да стана един от тях.

Сейър го бе слушала с възхищение. От обич и чувство за дълг към баща си Бек се бе превърнал в презирания от всички адвокат на семейство Хойл.

— Но когато той чу признанието на Крис за убийството на Дани, мисля, че просто обезумя. Стреля от гняв. Не улучи. Но Крис бе толкова смаян, че подскочи и размаха ръце като вятърна мелница. Неволно натисна шалтера за конвейера. Лентата се разцепи, разхвърчаха се парчета като шрапнели и едно от тях се заби във врата му.

Накрая Сейър бе освободена от разпита, но той бе помолен да остане и още веднъж да разкаже за случилото се. Бяха му напомнили, че това е нарушение на поверителността между адвокат и клиент и означава край на адвокатската му кариера. Все пак се бе съгласил да говори.

Когато бе излязла, Сейър се бе запитала къде да отиде. Нямаше желание да се връща в къщата, която вече бе място на престъпление, или в мрачния мотел. Затова бе последвала инстинкта си и бе дошла тук да чака Бек.

Сега той седна на свободния люлеещ се стол и почеса доволния Фрито зад ушите.

— Завиждам му за щастливия живот, който води — отбеляза Бек. — Живее ден за ден. Каквото и да се е случило вчера, вече го е забравил и не се тревожи за утре.

— Какво ще стане утре?

— Хъф ще бъде обвинен в убийство. Вероятно ние с теб ще бъдем призовани като свидетели на обвинението.

— Така и предполагам.

— Освен ако сам се признае за виновен.

— Мислиш ли, че ще го направи?

— Няма да се изненадам. Казал им е къде се намират останките на Айвърсън. Ред Харпър е признал съучастничеството си. И той ще отговаря по доста обвинения. Ако доживее — наведе се напред, подпря се на коленете си и разтърка очите си. — Хъф напълно е загубил разсъдъка си, Сейър. Преди да тръгна, отскочих до арестантската му килия да го нагледам.

— Как реагира, когато те видя?

— Никак. Лежеше на нара, свит на кълбо, и плачеше като бебе. Хъф Хойл — да се превърне в това жалко същество — Бек говореше спокойно, с тъга. — Мисля, че би простил на Крис всичко друго, освен убийство на човек от семейството. Ако бе застрелял президента, би го прикривал и защитавал до последен дъх. Но да посегне на живота на собствения си брат? Хъф не би го допуснал. Беше непонятно за него. Противоречеше на силното му чувство за вярност към семейството.

— Чудя се откъде ли се е взело — каза Сейър. — Не е отраснал, заобиколен от роднини. Не е споменавал друго за родителите си, освен че ги е загубил като малък.

Бек напрегна паметта си и след секунди сподели:

— Късно една вечер, когато Крис бе излязъл и двамата бяхме сами, Хъф изпи доста бърбън. Беше пиян и говореше несвързано, но каза нещо по повод смъртта на баща си. Не го наричаше „баща ми“, а „моят татко“. Думите му бяха: „Копелето не произнесе правилно името му“.

— Кого ли е имал предвид?

— Не каза нищо друго. Може да е била незначителна реплика. Или много важна.

Сейър се загледа отвъд моравата и въздъхна:

— Като си помисля какво му е коствало да натисне спусъка... Опитал се е да унищожи това, което най-много обичаше.

— Крис беше и последната му надежда да има внук, който да продължи рода. Сам провали шансовете си. Но не изпитвам съжаление към него, Сейър. Той е направил Крис такъв, какъвто беше. Той го е възпитал.

— И уби моето бебе. Явно не е гледал на него като на човек от рода си.

Бек протегна ръка към нея, хвана нейната и силно я стисна.

— Гладен ли си? — попита тя.

Влязоха в къщата. Беше се отбила да купи пържено пиле. Заедно подредиха порциите и приборите на масата, заобикаляйки Фрито, който вървеше по петите им, сякаш се боеше, че скоро отново ще го оставят сам.

— Обадох се на Люс Дейли — каза тя. — Кларк ще бъде изписан от болницата утре или в другиден. Колегите му са го помолили да ги представлява пред експертите от Комисията. Няма да може, преди да се възстанови напълно, но този вот на доверие ще ускори оздравяването му. Мисълта, че нападателите му са в затвора, също повдига духа му. Люс ти е благодарна, че удържа на думата си.

— Да съобщя имената им на Уейн Скот бе най-малкото, което можех да направя.

— Позвъних и на Джесика Дебланс и й казах за случилото се днес. Изпреварих новините по телевизията само с половин час и тя ми благодари, че го узна от мен, а не от медиите. Много е мила, Бек. Когато й се доверих за обажданията на Дани, настоя да престана да се самообвинявам. Каза, че той не би искал да се чувствам виновна.

Обеща да се моли за всички нас, включително и за Крис. Радвам се, че Дани е познал такава всеопрощаваща любов, макар и за кратко.

— Аз също.

— Мисля, че ще се радваш да се запознаеш с Джесика.

— Може би на нея няма да ѝ е приятно — каза Бек. — За повечето хора тук все още съм враг.

— Би могъл да се представиш като Чарлс Нийлсън.

— Не, той трябва да потъне в небитието, откъдето изплува. Шумотевицата около него постепенно затихва. След няколко месеца никой няма да го помни.

— А хората, които носеха лозунги? А семейство Полик?

— Нийлсън ще ги препрати към друг адвокат по трудовоправни спорове. По-добър.

— А ти какво ще правиш?

— Имаш предвид, занапред? Това зависи от теб, Сейър. Практически ти вече си собственичка на „Хойл Ентърпрайсис“. Аз работя за теб. Какво искаш да направя?

— Можеш ли да ми уредиш неограничени пълномощия?

— При сегашното състояние на Хъф няма да представлява проблем.

— Щом получа пълно право да вземам решения, искам да обявиш „Хойл Ентърпрайсис“ на пазара. Продай я. Не я искам, но не мога просто да я закрия и да оставя този град без икономика. Продай я на реномирана компания. Постави на първо място в договора безопасността и взаимоотношенията с работниците, иначе няма продажба.

— Разбирам и съм съгласен. Имам няколко страхотни кандидат-купувачи. Компании, които са се обръщали към мен. Казвах на всички, че Хъф никога няма да я продаде. Ще се радват да узнаят, че положението се е променило.

— Докато заводът е затворен заради инспекцията на Комисията по безопасност, искам работниците да получават пълна заплата.

— Добре — каза той. — Ще остана, докато всичко се уреди.

— А после?

— Може би ще открия консултантска фирма. Мога да бъда компетентен посредник между работниците и ръководството на

компании като „Хойл“. Бог знае, че имам достатъчно опит и съм добре запознат и с двете страни.

Предполагаха, че са гладни, но когато започнаха да се хранят, откриха, че всъщност нямат апетит. Сейър едва чоплеше питката с масло.

— Каза, че майка ти е жива. Така ли е?

— Жива и в цветущо здраве.

— Бих искала да се запозная с нея.

— Вече я познаваш. Разговаря с нея в офиса на Нийлсън.

— Бренда? — възкликна тя.

— Когато влязох и те видях там, за миг изпаднах в паника, но тя напълно запази самообладание.

— Дори не трепна. Не бих и предположила.

— Смята, че си страхотна. Шик. Интелигентна. Да видим... не мога да си спомня всички прилагателни, но дълго те превъзнася. Помниш ли, когато излезе от сградата и ме видя да говоря по телефона, уж с Нийлсън в Дейтън?

— Синсинати.

— Е, всъщност разговарях с нея. Упрекваше ме, че съм се държал грубо с теб.

— Сигурно много се е разтревожила вчера, когато е чула, че си пребит. Нищо чудно, че се обади от името на господин Нийлсън да попита как си.

— Поговорих с нея, докато карах насам. Разказах ѝ за станалото днес. Повече от две десетилетия бяхме заети със съсипването на семейство Хойл. Новината за края на всичко това ѝ донесе огромно облекчение, главно защото оцелях. Винаги се е бояла, че Крис или Хъф ще ме разкрият и ще изчезна като Айвърсън или ще загина при *нещастен случай* като баща си.

— А господин Мърчънт?

— Почина преди няколко години. Беше свестен човек. Вдовец, без деца. Беше луд по майка ми и ме отгледа като свой син. Бях късметлия с двама добри бащи.

Сейър стана и започна да разчиства масата.

— Да, наистина си бил. Аз нямах дори един.

Сложи съдовете, които бе събрала, на плота и се върна до масата за останалите.

Бек обгърна талията ѝ и я притегли между краката си.

— Когато приключа тук и подам оставката си, ще търся място, където да се установя и да открия консултантска фирма.

— Имаш ли идея къде?

— Надявах се да ми дадеш подходящ съвет.

Многозначително я погледна в очите.

— Зная за един чудесен град — каза тя. — Страхотни паркове. Добра храна. Понякога времето е мрачно, но Фрито няма да има нищо против малко мъгла, нали?

— Мисля, че ще му хареса. А на мен — със сигурност. Стига да мога да отскачам дотук от време на време, за да хапна купичка — две лютивя супа.

— Искаш ли да ти разкрия една тайна? На мен ми я изпращат замразена.

— Не!

— Да — прокара пръсти през косите му, но нежната ѝ усмивка трепна. — Познаваме се едва от две седмици, Бек. Бяха доста напрегнати седмици.

— В емоционално отношение.

— Да. Затова не е ли малко рано да кроим трайни планове за бъдещето?

— Възможно е — отвърна той. — За да бъдем честни към себе си, вероятно трябва да си дадем още малко време, да видим как ще потръгнат нещата, преди да вземем сериозно решение.

— И аз мисля така.

— Колко време ти е нужно?

Сейър погледна стенния часовник.

— До и половина?

Бек се усмихна нежно:

— На мен не ми трябва дори толкова — обви ръце около талията ѝ, зарови лице между гърдите ѝ и тежко въздъхна. — Унищожението на семейство Хойл беше движещата ми сила и не мислех за нищо друго. Откакто баща ми бе убит, всяко решение, което вземах, беше свързано с плановете за този ден. Но сега, след като всичко свърши... толкова съм уморен, Сейър.

— Аз също се уморих да изпитвам гняв. Дори не се радвам, че Хъф се побърка. Искам да кажа, доволна съм, че най-сетне ще отговаря

за престъпленията си, но той е трагична фигура. Това не може да носи радост, нали?

— Не. Радост — не. Може би спокойствие.

— Може би.

Бек разпери ръка върху корема ѝ и леко го погали.

— От всички злини, които е причинил, най-много го мразя заради онова, което е сторил с теб.

Тя покри ръката му със своята и я задържа.

— Аз съм от семейство Хойл, Бек. Невинаги сме честни, а можем да бъдем и жестоки манипулатори.

Вдигна глава и я изгледа с удивление.

— Излъгах Хъф. Признавам, че беше подло, но бях бясна и исках да го засегна дълбоко — Сейър сниши гласа си почти до шепот: — Доктор Кароу не ми е нанесъл трайни увреждания.

Очите му се сведоха към корема ѝ, а после изведнъж отново срещнаха нейните.

— Можеш да имаш деца?

— Няма физическа пречка. И може би... ще кажа на Хъф.

Той бавно се изправи и я притегли към себе си.

— Ето кое те отличава от тях, Сейър. Бяха безпощадни. Но не и ти. Прозрях това и то ме накара да те обикна.

— Не, Бек — възрази тя и отпусна глава на гърдите му. — Аз видях това у теб.

Издание:

Сандра Браун. Безпощадно
ИК „Хермес“, Пловдив, 2004
Американска. Първо издание
Редактор: Петя Димитрова
Коректор: Недялка Георгиева
ISBN: 954-26-0226-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.